

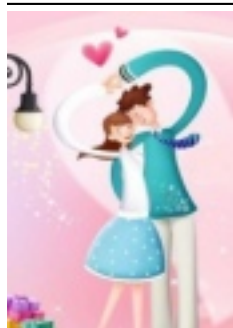
Liêu Trai Hiện Đại Truyền Kỳ

Contents

Liêu Trai Hiện Đại Truyền Kỳ	2
1. Chương 1: Định Mệnh Bắt Đầu	2
2. Chương 2: Thủy Trúc Viên	3
3. Chương 3: Về Thăm Cây Mận Treo Cổ	4
4. Chương 4: Chàng Trai Kì Lạ Ở Thủy Trúc Viên	6
5. Chương 5: Chàng Là Ai?	8
6. Chương 6: Mối Hận Của Nàng Đại Ngọc	10
7. Chương 7: “duyên Phận” Và “oan Gia”,sao Phải Chọn?	12
8. Chương 8: Chàng Tiêu Dao (1)	14
9. Chương 9: Chàng Tiêu Dao (2)	16
10. Chương 10: Không Phải Là Tiêu Dao!	18
11. Chương 11: Dao Động	19
12. Chương 12: Cuộc So Tài Không Cân Sức (1)	22
13. Chương 13: Cuộc So Tài Không Cân Sức (2)	25
14. Chương 14: Lễ Thành Thân Của Tiểu Ngọc	28
15. Chương 15: Vĩnh Biệt !	31
16. Chương 16: Nổi Bất Bình Của Hạo Nhân	34
17. Chương 17: Người Từ Cõi Chết	37
18. Chương 18: Ba Đêm Tái Ngộ Ở Thủy Trúc Viên	40
19. Chương 19: Kế Hoạch Mới Của Hạo Nhân	43
20. Chương 20: Kết Cục Buồn Cho ~ Kẻ Si Tình...	45
21. Chương 21: Lời Phán Quyết,và ... Quá Khứ Sang Trang...	48
22. Chương 22: Nước Cờ Thứ Nhất Của Thượng Đế!	52
23. Chương 23: Hai Kẻ Đào Tẩu	56
24. Chương 24: Cái Chết Của Brian	58
25. Chương 25: ~ Cuộc Chạm Trán	61
26. Chương 26: Nước Cờ Thứ 2	63
27. Chương 27: Hôn Lễ Thiếu Chú Rể	67
28. Chương 28: Đổi Chú Rể	70
29. Chương 29: Nước Cờ Thứ 3	73
30. Chương 30: Ko Có Sự Chọn Lựa	76
31. Chương 31: Người Phụ Nữ Đến Từ Phương Xa	79
32. Chương 32: Tai Nạn	83
33. Chương 33: “vì Anh Là Gió...”	89
34. Chương 34: Câu Chuyện 25 Năm Trước...	94
35. Chương 35: Câu Chuyện 25 Năm Trước (2)	98
36. Chương 36: Tâm Trạng Nhất Phong	102
37. Chương 37: Kẻ Tổ Cáo Nặc Danh	107
38. Chương 38: Lai Lịch Trình Tử Du	112
39. Chương 39: Tôi Tìm Thấy Em Rồi,mei...	117
40. Chương 40: Tiền Kiếp Hé Mở	123
41. Chương 41: Mối Quan Hệ Bản Thủ	129

42. Chương 42: Chọn Lựa Của Mei	133
43. Chương 43: Tình Yêu Của Shelly	141
44. Chương 44: Đám Cưới Của Nhất Phong	148
45. Chương 45: Mei Đã Chọn Sự Ra Đi	153
46. Chương 46: Nhất Phong-kẻ Tử Tội	159
47. Chương 47: Thân Thể Nhất Phong	165
48. Chương 48: Mei,shell Và Trình Tử Du ?	171
49. Chương 49: Cuộc Trò Chuyện Với Tử Thần	175
50. Chương 50: Yêu Thương Muộn Màng	183
51. Chương 51: Chọn Lựa Của Gió...	190
52. Chương 52: Ký Ức Lãng Quên	196
53. Chương 53: 2 1=0 , Thế Nên Tôi Lại Ra Đi...	205
54. Chương 54: Điểm Dừng Chân Của Gió Và Sự Ra Đời Của Một Huyền Thoại Khác...	209

Liêu Trai Hiện Đại Truyền Kỳ

Giới thiệu

Liêu Trai Hiện Đại Truyền Kỳ xoay quanh về câu chuyện xảy ra cách đây đã hàng mấy thế kỷ. Đó là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-trai-hien-dai-truyen-ky>

1. Chương 1: Định Mệnh Bắt Đầu

Ngày ấy,cách kinh thành không xa có một viên ngoại họ Lâm giàu có nhưng hiền lương,đức độ,được bà con yêu mến.Vợ mất sớm để lại cho ông hai cô tiểu thư cành vàng lá ngọc.Ông yêu chúng hơn mọi thứ trên đời.

Đại Ngọc là đại tiểu thư,năm ấy mới tròn mười sáu mà khuôn trăng đầy đặn,mắt liễu mày ngài,đoan trang quý phái,tinh thông cầm kì thi họa,học vấn uyên thâm không thua bất kì một tài tử nào khi ấy.Có bao công tử xa gần muốn bỏ cau trầu nhưng nàng đều từ chối.Muội muội Tiểu Ngọc lên mười,đôi mắt tinh anh sáng ngời,nét mặt thanh khiết,nụ cười hồn nhiên như thiên sứ.Nhưng tính cách Tiểu Ngọc lại trái hẳn với tỉ tỉ mình, rất tinh quái,rắn rỏi,không thích cầm kì thi họa mà suốt ngày cưỡi ngựa bắn tên như một thiếu niên lầu lỉnh!

Nhớ năm đó,hạn hán kéo dài,mùa màng thất bát,dân tứ phương đói khổ lũ lượt kéo về kinh thành làm hành khất kiếm ăn.Vào một mùa đông,người ta tìm thấy một cậu trai trẻ ngất đi trước cửa nhà họ Lâm mà trong tay vẫn cầm quyển kinh thư. Lâm viên ngoại thương tình cứu giúp.Hỏi ra mới biết cậu tên Lý Hạo Nhân,là người miền xuôi,song thân qua đời trong nạn đói,chàng phải đánh liều tha phương về đây,vừa hành khất mưu sinh,vừa ngày đêm sử kinh đợi ngày tới khoa thi ứng thí...Nhận thấy chàng trai tứ cố vô thân mà có chí lớn,nhăn cầu toát ra vàng sáng tinh anh,diện mạo khôi ngô,tuấn tú,mà tuổi tác cũng trạc cô con gái lớn nhà ông...thế là ông nảy ý muốn gả nghĩa con gái ông cho chàng.Biểu ca của phu nhân ông là một tướng

quân trong kinh thành, đôi vợ chồng họ tuổi về chiều vẫn chưa có con, vì thế ông đề nghị họ nhận Nhân làm nghĩa tử. Phần bức hôn thư, đợi khi chàng thành danh sẽ áo gấm rước kiệu hoa...

Lý Hạo Nhân không phải là một thư sinh yếu ớt mà là một chàng trai văn võ song toàn, tính tình lại cương trực, khảng khái. Lâm viên ngoại rất vừa ý, nhưng nàng Đại Ngọc từ ngày biết về vụ hôn ước, tâm tư sầu não, không buồn ăn uống. Nàng tránh mặt Nhân như một cách từ chối quyết liệt. Có một lần chàng vô tình nghe nàng tâm sự cùng a hoàn mới vỡ lẽ nàng đã đem lòng yêu mến công tử út của Trịnh thừa tướng là Trịnh Tiêu Dao, một lãng tử hào hoa nổi tiếng chốn kinh kỳ. Nàng bảo rằng Nhân đối với chàng Dao không thể so sánh bằng vì dù gì Dao cũng mang trong mình cốt cách quan nhân từ trong trứng, còn Nhân chỉ là một thường dân may mắn mà được bước chân vào quan gia...

Hội hoa đăng năm trước, Tiêu Dao còn đánh tiếng muốn làm quen với nàng. Tuy mặt ngoài e ấp nhưng trong lòng cô tiểu thư từ lâu thầm coi như đã có lời hẹn ước từ họ Trịnh. Hạo Nhân buồn, nhân dịp nghĩa phụ chàng cáo lão hồi hương, chàng theo phụ mẫu về vùng Khai An miệt mài kinh sử, coi như quên đi tờ hôn ước với nàng Đại Ngọc.

Về phần Tiểu Ngọc, trong lòng cô bé, Nhân là một thần tượng, một quân tử đúng nghĩa. Tiểu Ngọc tự hứa với mình một ngày nào đó khi cô lớn lên cô sẽ thay tỉ tỉ làm tân nương của Nhân bởi từ lâu cô đã dành cho Nhân một tình cảm đặc biệt khi biết chính chàng là ân nhân đã cứu mạng cô bé vào một lần cô bé vào rừng chơi bị rắn độc cắn. Vị ân nhân đã cứu Tiểu Ngọc chắc chắn là Nhân, dù lúc đó cô bé mơ màng không thấy rõ mặt người ấy, nhưng cây tiêu để lại bên cạnh thì không nhầm vào đâu được. Đó là thứ nhạc cụ chàng vẫn hay dùng mỗi khi lên hòa tấu cùng tiếng tì bà của tỉ tỉ... Trong cơn mê, cô bé con mơ hồ ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ...

Vậy rồi, có một mùa đông nữa lại đến... Nhà họ Lâm đột ngột treo tang trắng khi Đại Ngọc kiêu diễm mãi mãi ra đi. Trước đó ít lâu, Tiêu Dao có gửi cho Đại Ngọc bức thư, nhưng không ai biết trong ấy viết gì. Gia nhân tìm thấy xác nàng treo dưới gốc cây mận ở hậu viên với bức di thư bằng máu chỉ có duy nhất một chữ “Hận”, khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn đẹp, đẹp tới mê hồn... Chẳng biết đúng hay sai, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe người ta kháo nhau cứ mỗi đêm trăng lại hay nghe tiếng tì bà quen thuộc ngày nào của Đại Ngọc tiểu thư... Lâm viên ngoại thương con sầu thương đâm bệnh. Tiểu Ngọc còn quá nhỏ để có thể hiểu vì sao tỉ tỉ lại đành tâm chọn cái chết, và tại sao lại “Hận”. Không lâu sau thì Lâm lão gia trọng bệnh qua đời, nhà họ Lâm rơi vào tình cảnh khó khăn, túng quẫn. Khi ấy, Nhân vừa đỗ trạng nguyên, được bổ về làm tri phủ nơi đây, vinh qui bái tổ và tới Lâm gia trang đón Tiểu Ngọc. Tuy đã thành danh nhưng chàng vẫn nhớ ân nghĩa mà mình nợ của nhà họ Lâm cũng như lời giao ước hôm nào là kết nghĩa phu thê với con gái nhà họ Lâm. Đại Ngọc không còn nhưng Tiểu Ngọc còn đó. Đây phải chăng là duyên phận?

2. Chương 2: Thủy Trúc Viên

Tiểu Ngọc ngày càng lớn càng xinh đẹp, đẹp hơn cả tỉ tỉ nàng ngày trước. Tuổi 16, Tiểu Ngọc tựa như ánh trăng rằm vừa trong sáng, vừa thuần khiết, vừa kiêu dũng như con sói hoang. Bản tính hào hiệp, nàng thường cải nam trang để trà trộn trong dân chúng tìm hiểu dân tình. Từ lúc nào không biết nàng trở thành trợ tá đắc lực cho biểu ca Hạo Nhân. Trong tâm hồn nàng, biểu ca là tất cả những gì tốt đẹp nhất, cao lớn nhất, là niềm tự hào của nàng. Tưởng chừng duyên phận mà ông trời ban cho nàng quá hoàn hảo, quá ngọt ngào đến mức không ai dám mơ tới nếu như không có một ngày kia ông lại xuôi khiến nàng gặp gỡ Trịnh Tiêu Dao - kẻ đã gián tiếp gây ra cái chết của Đại Ngọc, kẻ hại nàng phải sống bơ vơ...

Trước đó, nàng vẫn nghe rất nhiều về tiếng tăm của hắn, và cũng rất muốn được gặp hắn hỏi cho rõ nguyên nhân cái chết của Đại Ngọc. Nhưng dường như ông trời luôn khiến họ như hai kẻ cùng đi trên một con đường nhưng chưa bao giờ gặp mặt suốt một thời gian dài. Tiểu Ngọc càng cố đuổi theo thì Tiêu Dao lại như vô tình bỏ trốn - một cuộc rượt đuổi của số phận. Để rồi đến một ngày kia họ gặp nhau trong một cuộc hội ngộ kì lạ mà không biết rõ về nhau...

Có một đêm mùa đông, Tiểu Ngọc đang ngồi đọc mấy quyển kinh thư biểu ca bắt nàng học thuộc cho bằng

được. Bỗng nhiên có cơn gió nhẹ lùa qua mang theo cả hơi lạnh làm Tiểu Ngọc đang ngồi bên song cửa chợt rùng mình, và thoáng trong gió có tiếng thì thầm rất khẽ như gọi tên nàng, một giọng nói rất quen như vọng về từ quá khứ. Nàng đi theo tiếng gọi khe khẽ ấy tới một trang viên nhỏ bên cạnh bờ hồ. Viên trang ấy nằm ẩn mình sau những rặng trúc, với một ngôi nhà bằng trúc nổi trên mặt hồ. Lúc này thì tiếng gọi trong hư vô đã không còn, Tiểu Ngọc như bừng tỉnh và không hiểu lý do vì sao mình tới được nơi đây. Nàng ngược nhìn để rồi trông thấy một cái bảng đề “Thủy Trúc Viên” bên trên.

“Thủy Trúc Viên ? Là quá, mình sống ở đây bấy lâu sao chưa từng biết về nơi này vậy?”

Nàng định quay về nhưng rồi bỗng dưng vang lên tiếng tiêu du dương như mê hoặc lòng người, khiến trong lòng nàng lại dấy lên sự tò mò đối với viên trang này cũng như chủ nhân của nó. Không cưỡng lại nổi, nàng quyết định bước vào trong. Từ bên trong căn nhà trúc nổi trên hồ vẫn còn ánh đèn hắt ra cho biết chủ nhân của nó vẫn còn thức. Con người này có cái thú chơi nhạc giữa đêm khuya thật khác người. Nàng cứ bị sự tò mò thôi thúc, quên cả việc mình hiện là một vị khách không mời. Qua tấm màn che, nàng thấy bóng người con trai đứng trông về bóng đêm giữa mặt hồ, say sưa với tiếng tiêu buồn và đầy tâm trạng. Nàng định bước thêm một bước nhưng rồi chợt biết “sợ”

“Giữa nơi thanh vắng thế này lại có người... Có khi nào “người đó” là...” thứ đó” không nhỉ? Không xong rồi, cướp thì mình chẳng ngăn ai, chứ “thứ đó” thì... Phải về thôi, biểu ca không thấy mình đọc sách sẽ mắng chết à coi!”

Nàng vừa quay đi thì tiếng tiêu cũng dứt khiến nàng phải quay nhìn lại, nhưng lúc này cái bóng người phía sau tấm màn đã không còn nữa. Nàng bắt đầu sợ hơn nữa. Nàng cố trấn an rằng đây chỉ là ảo giác, hoặc là nàng đang ở trong một giấc mơ kì lạ mà thôi. Nghĩ thế, nàng liền vội vã quay đi thì thấy thành linh đã có một người đứng ngay ngưỡng cửa nhìn nàng đăm đăm bằng ánh mắt lạnh tanh, không biểu hiện một chút cảm xúc nào. Nàng giật mình lùi sát tường, luống cuống làm đánh rơi tượng Quan âm. Bức tượng vỡ tan tành...

“Nàng là ai? Sao lại vào được đây?”

Tiểu Ngọc không biết nói gì, chỉ im lặng. Tim nàng đập thật nhanh, thật mạnh.

Người lạ đó tiến tới nàng với một thái độ giận dữ, đe dọa...

“Nói! Nàng là ai? Sao dám vào nhà của ta?”

Tiểu Ngọc ấp úng nói “Tôi không cố ý!” rồi vụt chạy ra ngoài. Lúc chạy ra nàng có chạm mạnh vào người chàng trai kia - chủ nhân của ngôi nhà này, và nàng cảm nhận được một cái lạnh tựa tựa như xác chết toát ra từ chàng ta khiến nàng càng đinh ninh kẻ kia không phải là con người. Nàng cố chạy thực mạng, lao như điên vào bóng đêm, mấy lần va vào thân trúc đau điếng.

Chàng trai nhìn theo cho tới lúc bóng cô gái lạ không còn ẩn hiện sau những rặng trúc dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng. Lúc này chàng mới nhìn thấy trên nền đất rớt lại một cây tiêu. Chàng nhặt lên xem rồi nắm chặt cây tiêu, nhìn về phía mà cô gái lạ lùnh khi nãy đã mất dạng...

“Là cô bé ấy sao?”

3. Chương 3: Về Thăm Cây Mận Treo Cổ

Câu chuyện đêm qua đối với Tiểu Ngọc thật sự cứ như một giấc mơ kỳ lạ. Chỉ sau một đêm nàng không còn ấn tượng gì về nó, cũng không nhớ đến một nơi nào có tên Thủy Trúc viên hay chàng trai kỳ lạ có tiếng tiêu mê hồn và một ánh mắt lạnh như người chết. Vậy thật ra đó là mơ hay thực? Không biết.

Trước đó không lâu, Tiểu Ngọc có nghe biểu ca bảo rằng nhà vua đang tìm một người tài để đi sứ sang nước địch bàn về việc giao hảo giữa hai nước. Lần đi sứ này rất quan trọng, nếu thành công sẽ rất được Người coi trọng. Nhà vua đã định chọn trạng nguyên Lưu Hạo Nhân nhưng Lý thừa tướng lại tiến cử con trai mình khiến nhà vua rất phân vân. Đột nhiên ở trong thành người ta kháo nhau về việc con trai thừa tướng đương

triều mắc bệnh trầm kha cần tìm một thần y về cứu chữa. Vậy là lần đi sứ này hiển nhiên không có ai tranh với biểu ca của Tiểu Ngọc. Nhưng không hiểu sao dường như Nhân lại có vẻ không vui.

“Biểu ca không muốn đi sứ sao?”

“Sao lại không? Đây là một cơ hội để ta ra sức cho cho triều đình kia mà. Nhưng muội không nghe người ta nói gì sao? Tiêu Dao là kẻ thích hợp hơn ta nhiều. Vì hắn là đệ nhất tài tử chốn kinh kỳ này. Vua nước lân bang lại rất coi trọng những bậc tài tử như hắn.”

“Sao? Huynh nghi ngờ cả chính mình ư? Vậy là huynh nghi ngờ cả sự sáng suốt của thánh thượng luôn à? Đó là tội khi quân đó”

Hạo Thiên kí nhẹ lên đầu tiểu muội rồi bật cười.

“Ranh ma thật...”

Tiểu Ngọc cười, nụ cười mà khiến cho Hạo Nhân có thể đánh đổi mọi thứ. Bất chợt chàng thấy nàng ấp úng như có gì muốn nói.

“Muội muốn nói gì với ta sao?”

“Ừm...thì cũng có. Muội xin lỗi...hình như muội đã làm mất cây tiêu của huynh tặng uội rồi thì phải...”

“Mất thì mua cái khác. Nè, nhưng có bao giờ ta thấy muội thổi tiêu đâu?”

“Tại huynh không dạy uội đấy chứ!”

“Ta bận mà. Nhưng...ta thấy muội đã có cây tiêu ấy lâu rồi mà?”

“Thì chính huynh đã làm rớt lại bên cạnh muội khi cứu muội khỏi rắn độc cắn đó?”

“Sao? Muội từng bị rắn độc cắn ư? Sao không nói ta biết chứ?”

Tiểu Ngọc nhìn Nhân đắm chiêu...

“Chẳng lẽ người cứu mình năm đó không phải biểu huynh hay sao? Vậy người ấy...là ai?”

Mấy hôm sau, Hạo Nhân lên đường đi sứ.

Đạo gần đây thường có tin đồn có ma ở khu vực phía tây, cũng là Lâm gia trang khi xưa, nay đã thuộc về tài sản của phủ thừa tướng. Người ta bảo rằng chính con ma ấy đã làm cho công tử nhà ấy quanh năm đau yếu, bệnh hoạn. Họ còn bảo đích danh con ma ấy là oan hồn của Đại Ngọc về báo thù kẻ phụ tình. Nếu thật sự đó là Đại Ngọc thì thật tình Tiểu Ngọc cũng muốn gặp con ma ấy. Vậy rồi, nàng liều lĩnh đột nhập vào dinh cơ của thừa tướng đại nhân, và không quên cải trang thành một lão già...

Đêm xuống trăng lên và lạnh, đó là đặc trưng của những tháng cuối năm. Đã lâu rồi Tiểu Ngọc mới trở về nơi nàng đã được sinh ra và lớn lên. Nơi gốc mận mà Đại Ngọc quỳn sinh người ta đã xây lên một mái đình để ngồi thưởng gió, nhưng xem chừng đã lâu không ai tới đây rồi. Ngoài ra, cảnh vật nơi đây không thay đổi bao nhiêu. Nhìn cảnh cũ mà thiếu người xưa làm mất nàng cay và nhòe đi lúc nào không biết.

“Phụ thân, mẫu thân, đại tỉ...Tiểu Ngọc đã về rồi. Tiểu Ngọc nhớ mọi người lắm...”

Một cơn gió mạnh lùa qua như vuốt ve bờ má và lau khô dòng nước mắt cho nàng. Làn gió nhẹ, hiền hòa như ấp iu một thâm tình. Rồi đâu đó vang lên tiếng tỳ bà oai oán...

“Tỉ tỉ, là tỉ phải không? Muội là Tiểu Ngọc đây! Dù tỉ là người hay ma thì cũng uội gặp tỉ đi, tỉ tỉ!”

Gió đột ngột ngưng, tiếng tỳ bà đột ngột dừng. Một bàn tay đặt nhẹ lên vai nàng, nàng mừng rỡ quay lại.

“Tỉ đã chịu...Ồ...”

“Lão là ai vậy?”

Người nô tì hỏi Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc chưa kịp bịa ra một cái cớ thì cô ta đã òa lên

“A, có phải lão là ngự y tới xem bệnh cho thiếu gia không vậy?”

“Ừm...à phải!Nơi này rộng quá nên lão đi lạc này giờ đây.”

“Vậy mời lão theo nô tì tới thư phòng thiếu gia ạ”

“Ồ...Cô nương đi trước đi,lão nói gót theo sau mà.”

Suốt đường đi,mỗi khi nàng vừa định rẽ đi thì bị nhắc nhở ngay.Cô a hoàn kia như là có gắn mắt ở sau lưng và luôn canh chừng để nàng khỏi trốn thoát.Kế hoạch đào thoát hoàn toàn phá sản khi giờ đây nàng đã đứng trước phòng của Tiêu Dao.

“Mời lão vào trong”

“Khoan,ta đi vội quá nên bỏ quên đồ nghề rồi.Ta quay về lấy đã.”

“Lão cứ nói nhà lão ở đâu,lão gia sẽ cho người tới lấy ạ”

“Vậy thì thôi vậy,không cần nữa đâu.”

Nàng thở ra yếu ớt phó mặc cho số phận.

.....

Người bệnh nằm đó,trong một căn phòng rộng chỉ có ánh đèn cầy hiu hắt và vài người hầu đứng bên cạnh...Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp “kẻ ấy” trong tình cảnh này.Nàng tiến lại gần hắn hơn nữa,cho tới lúc thấy thật rõ khuôn mặt hắn...

Hắn-một khuôn mặt trắng bệch,xanh xao- nhưng vẫn toát ra phong thái bất phàm,không ngô anh tuấn...và một cái gì đó rất quen như đã có lần gặp mặt thì phải.Tim nàng đập nhanh.Nàng không hiểu tại sao mình lại như vậy.Nàng ngồi xuống,giả vờ chuẩn bệnh một hồi ,gật gù rồi đứng lên.

“Bệnh đã bao lâu rồi?”

“Mới ba hôm”

“Bệnh này lạ lắm.Để ta về xem lại rồi mai lại tới.”

“Thiếu gia có sao không ạ?”

“Chắc là không sao...Ta xin kiú nhé.”

“Để nô tì tiễn người ra cổng.”

4. Chương 4: Chàng Trai Kỳ Lạ Ở Thủy Trúc Viên

Đạo gần đây cứ cách dăm ba bữa lại có người đem tới phủ nha một cái xác treo cổ thật đáng sợ ,mắt mũi miệng đều rỉ máu đen,mà lại đều là đàn ông,đều là văn nhân,nho sĩ tài tử có tiếng trong kinh thành. Các vụ tự tử bí ẩn kia liên tiếp xảy ra khiến ọi người lo lắng,ra vào xông xáo bàn tán.Tiểu Ngọc quyết định vào cuộc để tìm hiểu bí ẩn đằng sau những cái chết treo cổ. Nàng cải dạng một thư sinh,đến khuya lại đi đây đi đó khắp nơi.Có một hôm, nàng vô tình bắt gặp một cô gái đẹp nhìn nàng say đắm,nhưng chỉ thoáng một cái cô ta lại biến mất. Tiểu Ngọc đuổi theo,chẳng biết đi bao xa,chẳng biết nơi đó là đâu vì chung quanh nàng hoàn toàn bị sương mù vây phủ. Khi đi khỏi màn sương,nàng giật mình khi thấy mình đang đứng giữa một rừng trúc. Nàng dần dần nhớ ra mình đã một lần tới nơi này.Vừa định quay lưng đi thì có tiếng tiêu ngân vang khiến nàng không cưỡng lại được,nó làm cho nàng có cảm giác ngứa ngáy,dịu ngọt,say lòng...Nhưng lí trí Tiểu Ngọc lại đánh thức nàng khỏi tiếng tiêu mê hoặc ấy,nó bảo nàng phải tỉnh táo,phải sáng suốt. Nàng quay lưng đi. Nhưng chàng trai kỳ lạ kia lại thành linh xuất hiện khiến Tiểu Ngọc giật mình.

Chàng nhìn nàng với cái nhìn ưu tư , tha thiết... Thật khó hiểu...

“Lại là nàng?Nàng lại muốn tới đây hại ta nữa sao?”

“Người không thấy ta là nam nhân sao mà lại gọi ta là nàng?” Tiểu Ngọc cau kinh. “Mà ta đã làm gì mà người bảo là ta hại người? Ta có biết người là ai đâu chứ?”

“Ta không tin.”

Chàng trai bước tới, nhưng chỉ vài bước hắt lại ôm ngực, vẻ mặt mệt mỏi và đau đớn. Tiểu Ngọc đoán là hắt bệnh, chắc vì vậy mà khuôn mặt hắt mới xanh xao tới vậy. Nhưng cứ sao hắt lại sống một mình ở đây, hắt không có gia đình để chăm sóc hắt sao? Hắt thật kỳ lạ. Hắt khiến Tiểu Ngọc vừa sợ, vừa tò mò. Vì sao hắt lại cứ bảo là nàng muốn hại hắt? Trong khi nàng chưa biết gì về hắt cả.

“Người không tin tùy người. Ta tới đây là do lạc đường thôi. Giờ thì ta đi đây, không làm phiền người nữa.” Tiểu Ngọc nói.

Nàng đi thật. Nhưng khi đi khỏi Thủy Trúc Viên chẳng bao xa thì nàng nghĩ tới việc hắt đang bệnh và trông có vẻ không khá lắm, nếu lỡ hắt có chuyện gì mà không có ai bên cạnh thì... Nàng không thể thấy chết mà không cứu được. Vậy là Tiểu Ngọc quyết định quay lại nơi đó.

Đúng như nàng đoán, khi tới nơi, nàng thấy hắt ngất lịm trên đất.

“Công tử !”

Nàng dìu hắt dậy. Giây phút chạm vào người hắt làm nàng rung mình vì lạnh. Nhưng nàng dám chắc hắt là con người, vì vẫn còn nghe được nhịp thở của hắt, nó rất yếu nhưng hắt vẫn thở. Sau khi nàng đưa hắt vào trong thì cuống cuống lo lắng không biết làm gì khác. Nàng không rành về chữa bệnh hay một bài thuốc nào hết. Nàng quyết định đi tìm ngự y về.

Khi nàng rời khỏi Thủy Trúc Viên thì vừa lúc có tiếng gà gáy canh ba, nàng cảm thấy tâm trí mê mẩn, buồn ngủ tới độ đến mức không thể tự kiểm soát và thiếp đi.

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại, Tiểu Ngọc ngạc nhiên khi thấy mình đang nằm ở thư phòng của mình và Hạo Nhân ngồi ngay bên cạnh. Thấy nàng tỉnh giấc, chàng Nhân rất vui mừng.

“Muội làm ta lo lắng vô cùng. Ta vừa trở về sáng nay và thấy muội ngủ ngay trước cổng phủ nha. Muội đi đâu cả đêm? Và sao lại không vào nhà?”

“Muội không nhớ gì cả. Muội chỉ nhớ hôm qua, lúc muội đuổi theo một cô nương rất khả nghi tới ngoài thành thì... thì... sao muội không nhớ được gì nữa vậy chứ? Đầu muội đau quá...”

“Không nhớ thì thôi. Muội nghỉ ngơi tiếp đi.”

“Biểu huynh à...”

“Gì nào?”

“Hình như muội phải làm một chuyện gì đó mà muội không thể nhớ được.”

“Đừng nghĩ ngợi nữa. Muội đang làm ta lo lắng biết không?”

“Vâng, muội biết.”

Tiểu Ngọc thấy áy náy vô cùng. Trong lòng cứ mang một cảm giác bất an vì còn một chuyện chưa làm mà không sao nhớ được.

Đêm đó, Tiểu Ngọc lại tỉnh dậy lúc nửa đêm và không hiểu làm cách nào nàng tới được Thủy Trúc Viên... Lần này nàng đứng ngay bên trong ngôi nhà trúc bên hồ chứ không còn ở bên ngoài nữa.

“Ta đang đợi nàng ở đây.”

“Đợi ta? Có phải đợi ta dẫn đại phu tới không? Ta xin lỗi, ta không thể tìm được đại phu về đây. Ta... không hiểu sao lại quên bồng đi mất... May mà người không sao, nếu không ta sẽ rất ân hận. Mà... bây giờ người đã thực sự không sao rồi chứ?”

Hắt không nói gì, khẽ gật đầu rồi cười nhẹ với nàng, ánh mắt hắt nhìn nàng quá tha thiết, quá triều mến. Nàng ngượng ngùng lảng qua chuyện khác

“Người sống ở đây chỉ một mình thôi sao?”

“Ừ hử!” Hấn cười và nhún vai trả lời nàng.

“Người thân người đâu?”

“Ta có thể im lặng không?”

“Được.Nhưng người phải giải thích vì sao lại bảo là ta hại người.Xưa nay chúng ta chưa từng gặp mặt kia mà?”

“Nàng làm vỡ bức tượng Quan Âm nên khiến ột số vị khách không mời vào đây được và làm phiền ta.Ta tưởng là họ đã phái nàng đến để hại ta.”

“A,ta nhớ rồi.Chỉ tại hôm ấy người đã làm ta giật mình.Lần sau ta sẽ đền cho người.Ta hứa đấy! Giờ ta phải về”

“Lần sau sẽ là bao lâu?” Hấn hỏi mà nhìn nàng buồn rười,cái nhìn như thể không muốn chia ly...

“Ta không biết.Ta sẽ bảo gia nhân đem tượng quan âm tới cho người vào ngày mai, nếu như nó thật sự quan trọng như vậy.Giờ ta xin kiú lui”

“Khoan,cây tiêu này có phải của nàng không?”

Tiểu Ngọc ngạc nhiên nhìn hấn.

“Ta tưởng đã mất nó rồi.Cảm ơn người.” Nàng cầm lại cây tiêu nhưng rồi trầm tư... “Ta thích tiêu lắm,nhưng lại không biết thổi”

“Lần sau nàng tới ta sẽ dạy cho nàng.”

“Thật ư?” Tiểu Ngọc tươi tỉnh hấn lên nhìn hấn. “Quân tử nhất ngôn nhé!”

Hấn gật đầu và cười. Nụ cười hiền hoà... Nó làm con tim nàng Tiểu Ngọc lỡ nhịp...

5. Chương 5: Chàng Là Ai?

Tiểu Ngọc tỉnh dậy,nhưng lần này nàng vẫn nhớ mang máng về giấc mơ tối qua,một giấc mơ rất lạ. Nàng không muốn kể với biểu huynh về nó.Huynh ấy sẽ nghĩ gì khi người vợ hứa hôn của mình lại nằm mơ về một người đàn ông xa lạ? Người ta vẫn bảo rằng ngày nghĩ thì đêm mơ,nhưng nàng đã bao giờ gặp người đó trước đây đâu thì làm gì mà nhớ nhung, nghĩ ngợi để rồi mơ? Chuyện này kì lạ quá. Sắp tới giỗ của Đại Ngọc, như mọi năm nàng lên chùa cúng mâm quả và nhờ các sư tụng kinh cho tỉ tỉ.Dạo gần đây người chết tăng lên nên chùa cũng trở nên đông đúc. Sẵn đó nàng ngộ ý thỉnh một tượng Quan Âm,dù nàng thấy việc đó thật ngớ ngẩn- tin vào lời hứa với một kẻ gặp trong giấc mơ ư?

Khi vừa bước khỏi cổng chùa thì có một lão sư chạy theo nàng có vẻ rất hồi hả.

“Nữ thí chủ xin hãy dừng bước!”

Tiểu Ngọc ngạc nhiên, quay lại chấp tay cung kính

“Lão sư tìm tiểu nữ xin hỏi có việc chi chỉ giáo?”

“Lão xem sắc mặt thí chủ không tốt.Chắc là dạo gần đây gặp nhiều chuyện kì lạ phải không?”

“Dạ...cũng có. Nhưng không quan trọng đâu,cảm ơn lão sư quan tâm.”

“Lão tặng thí chủ tấm bùa bình an này,nó sẽ giúp thí chủ trấn áp các lực lượng hắc ám.”

“Đa tạ lão sư,tiểu nữ xin nhận hảo ý của người.”

Tiểu Ngọc cáo lui.Nàng cầm miếng bùa trong tay đầy trân trọng.

“Cái này chắc sẽ bảo vệ cho biểu huynh đây. Minh thì chắc chắn không có gì phải lo lắng rồi...”

Trên đường về nàng cứ hỏi Tiểu Hồng về nơi có tên Thủy Trúc Viên nhưng nàng a hoàn lắc đầu không biết.

“Làm gì có nơi nào tên Thủy Trúc Viên thưa tiểu thư?”

“Ta vẫn biết là thế, nhưng... Chắc, mà thôi, ta có kể ra người cũng không tin đâu. Chúng ta về thôi”

Lúc đi ngang phủ thừa tướng, nàng thấy dường như bên trong đang có chuyện gì hệ trọng, khuôn mặt gia nhân ai cũng ủ rũ.

“Đại phu bảo Tiêu Dao công tử sẽ không qua khỏi ba đêm nữa. Phủ thừa tướng đang chuẩn bị tang sự cho công tử ấy đấy ạ.” Tiểu Hồng nói. “Tiếc thật, một con người tài hoa như thế...”

Tiểu Ngọc rất cảm hận Tiêu Dao, nhưng đứng trước cái chết của một con người nàng lại thấy lòng mình chùn lại, nặng trĩu, vì hơn bất cứ ai, nàng hiểu nỗi đau mất người thân, nỗi đau nhìn họ ra đi mãi mãi... Đau lắm!

Một đêm, hai đêm... Tiểu Ngọc không mơ thấy giấc mơ ấy nữa. Nhưng tới đêm thứ ba... Tiếng tiêu quen thuộc làm nàng tỉnh giấc, nó như đang gọi nàng, như bảo nàng hãy đến... trước khi quá muộn... Nàng nhớ tới lời hứa mình nợ người ấy nên vội cầm bức tượng quan âm rồi lần theo tiếng tiêu mà đi. Nhưng đột ngột lại có tiếng tỳ bà ngân lên. Hai loại âm thanh hòa vào nhau như một cuộc xung đột dữ dội khiến cho lí trí nàng cũng không thể điều khiển nổi nữa. Tiếng tiêu bảo nàng đi, nhưng tiếng tỳ bà muốn ngăn nàng lại, và cứ thế... Nàng ngất đi...

Từ trong bóng tối, bóng dáng một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần từ từ xuất hiện với nụ cười thật buồn, thật đẹp mà cũng đầy ẩn ý sâu xa. Nàng đến bên Tiểu Ngọc nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng. Người thiếu nữ kia nói, giọng trầm và vang vào không trung...

“Tiểu muội, cảm ơn đã giúp tì...”

Bỗng từ đâu có tiếng bước chân đang tới gần, Đại Ngọc hoảng sợ. “Mùi của lão hòa thượng? Phải đi thôi.” Nói rồi nàng ta vội vã biến mất giữa không trung. Ngay sau đó lão hòa thượng Trí Hiền đã tới nơi. Lão nhìn Tiểu Ngọc chấp tay niệm “Nam mô...” rồi tiếp tục theo dấu Đại Ngọc.

Phải một lúc sau Tiểu Ngọc mới tỉnh lại. Nàng lần mò trong trí nhớ để tìm đường đi tới Thủy Trúc viên. Khi tới Thủy Trúc viên, nàng thấy người con trai lạ lùng kia đã ngất trước thềm.

“Công tử! Người không sao chứ?”

Hắn mở mắt một cách yếu ớt nhìn nàng, cười với nàng

“Nàng đã tới... Ta cứ tưởng là không kịp nữa chứ?”

“Ta phải làm sao để giúp ngươi đây?”

“Tượng... quan âm...” , chàng nói , tay cố sức chỉ về hướng bàn thờ Quan âm rồi ngất đi. Tiểu Ngọc vội vã đặt tượng quan âm vào vị trí cũ , chấp tay vài cái, miệng khấn vái

“Hãy phù hộ cho huynh ấy. Con xin người! Con không muốn thấy có người chết nữa đâu, con xin người mà...” Rồi nàng khóc, khóc như một đứa trẻ, khóc tức tưởi như cái ngày những người thân yêu nhất của nàng bỏ nàng ra đi...

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai nàng, một giọng nói trầm ấm cất lên phía sau nàng:

“Ta đã không sao rồi.”

Nàng quay lại, bờ mi vẫn còn hoen đầy nước mắt. Hắn đưa tay lên... một chút ngần ngại vì sự đường đột... nhưng lại có rất nhiều yêu thương trong ánh mắt... nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng...

“Cảm ơn nàng đã cứu ta. Đừng khóc. Nàng mà khóc...” chàng chỉ vào ngực mình “...thì nơi đây của ta đau lắm... rất đau... nàng có biết không?”

Ánh mắt họ nhìn nhau thật sâu, hai trái tim cùng lồi nhịp nhưng lại cùng một nhịp đập. Nhưng sau đó Tiểu Ngọc sực nhớ ra mình là ai-một người đã có hôn ước. Nàng lùi lại một bước.Chàng trai hiểu và cũng lùi lại một bước.

“Ta xin lỗi...”

Nàng vẫn chưa biết nói gì thì chàng phá tan sự im lặng ngạt thở.

“Nàng muốn học thổi tiêu mà,đúng không?Ta dạy nàng nhé?”

Tiểu Ngọc gật đầu.Chàng trai cười rồi rút cây tiêu của mình đưa lên môi và thổi.Nàng nhìn và nghe mãi miết.Chàng dừng lại ra hiệu nàng cùng làm theo.Nàng cười rồi rút cây tiêu của mình ra vụng về bắt chước.Chàng cầm tay Tiểu Ngọc,dịu dàng,ân cần...Tiểu Ngọc không hiểu sao mình lại ngoan ngoan đặt bàn tay trong tay chàng trai lạ kia,dù nàng không biết chút gì về con người này,tốt xấu ra sao.Chỉ biết nàng luôn có cảm giác ngọt ngào và an toàn khi ở bên con người kì lạ đó...Một cảm giác mà chưa bao giờ nàng có được...

Rồi cả hai cùng hòa điệu,âm thanh tiếng tiêu vừa réo rắt,vừa du dương,tha thiết hòa âm với âm thanh của bóng đêm,của rừng trúc xào xạc,của gió,của côn trùng... Họ bay lơ lửng trong không trung,xuyên qua ánh trăng,qua những thảo nguyên... Mong sao thời gian ngưng lại để phút giây này... là mãi mãi...

Khi tiếng gà gáy sáng vang lên cũng là lúc tiếng tiêu dứt như cắt đứt một khúc tình ca ngọt lịm, hư ảo...

Tiểu Ngọc quay qua chàng trai. Nụ cười nàng buồn và miễn cưỡng... Nàng nói:

“Ta phải về rồi...Cảm ơn người đã dạy ta thổi tiêu. Lần sau gặp nhé.”

“Chắc là không còn...có lần sau nào nữa...”

“Đừng đùa, lần sau ta sẽ quay lại.Ta sẽ dạy cho người cách làm điều.Tuyệt kỹ của ta đó. Thôi,ta về đây!”

Nàng vỗ vai chàng như một người bạn rồi lon ton chạy đi.Bỗng nhiên nàng quay lại nói vọng về phía chàng trai

“Ta tên là Lâm Tiểu Ngọc!Còn người,người là ai?”

“Ta...”

Chàng trai ngập ngừng giây lát,còn Tiểu Ngọc vẫn chờ đợi câu trả lời...

“...ta là Tiêu Dao...Trịnh Tiêu Dao...”

6. Chương 6: Mối Hận Của Nàng Đại Ngọc

Tiểu Ngọc bừng tỉnh ,trán đầm mồ hôi.

“Giấc mơ kì lạ quá...Trịnh Tiêu Dao?Sao lại có thể như thế được?Mình điên mất rồi...”

Nàng lấy tay quạt mồ hôi,thở phì ra tự nhủ:

“Là mơ, không phải thật đâu. Chỉ là một giấc mơ mà thôi...”

Nhưng khi Tiểu Ngọc ngược lên nơi đặt tượng quan âm giờ đã không còn.Một cơn gió lùa qua làm mở toan cửa sổ.Tiểu Ngọc nhào người dậy đóng nó lại.Nhưng khi nàng vừa quay lưng đi thì nó lại mở ra.Tiểu Ngọc cúi kinh nhưng vẫn kiên nhẫn đóng thêm một lần nữa.Vậy mà tới lần thứ ba cửa sổ lại mở toang ra.Nàng bực mình cúi gắt

“Lại chuyện gì nữa đây!”

“Muội không muốn tiếp tỉ tỉ này sao?”

Một giọng nói vang lên như loăng vào không trung, nghe rờn rợn đến tận gáy. Tiểu Ngọc vội quay lại, thấy Đại Ngọc ngồi ngay trên giường nàng. Nàng lùi lại, sợ hãi tới không thốt nên lời. Đại Ngọc cười nhẹ nhàng rồi bước tới chỗ Tiểu Ngọc

“VẬY mà muội còn bảo dù tử có là người hay ma cũng phải uội gặp mặt, giờ thì tử xuất hiện rồi, muội phải mừng tử chứ!”

“Muội... muội mừng lắm... Nhưng lại không nghĩ sẽ gặp tử thế này.”

“Bộ tử khác xưa nhiều lắm sao?”

“Không, mà tử còn xinh đẹp hơn rất nhiều.”

Khi ấy thì Tiểu Ngọc đã không còn sợ hãi nữa. Nàng nhìn Đại Ngọc, nước mắt rưng rưng rồi chạy tới ôm chầm lấy tử. Thế nhưng Đại Ngọc chỉ là bóng, làm gì có thân xác. Tiểu Ngọc nhìn Đại Ngọc, thất vọng... Đại Ngọc cười buồn, đưa tay lên mặt Tiểu Ngọc, dịu dàng vuốt ve tiểu muội thân yêu của mình một cách bất lực. Tiểu Ngọc tuy không được chạm được bàn tay tử tử nhưng vẫn cảm nhận cái gì đó lạnh lạnh lướt trên mặt... Mắt nàng rướm rướm...

“Tử tử! Muội nhớ tử lắm!”

“Tử cũng nhớ muội lắm.”

“Sao suốt năm năm trời tử không hình không bóng, giờ tử đột ngột xuất hiện làm muội vừa vui mừng, vừa mụ mẫm không biết đây là thực hay mơ.”

“Tử xin lỗi.” Đại Ngọc chỉ biết lắc đầu rồi quay mặt đi.

“Tử hãy nói thật muội nghe, người ta cứ bảo rằng mấy cái chết treo cổ là do tử làm, có thật như vậy không?”

Tiểu Ngọc hỏi. Đại Ngọc quay nhìn tiểu muội...

“Đúng là tử có liên quan. Nhưng tử thề là tử không hại ai cả. Lần này tử trở lại dương gian vì muốn làm xong một chuyện rồi mới an lòng đi đầu thai. Tử không quan tâm tới bất cứ cái gì khác.”

“Chuyện gì? Muội có thể giúp tử được không?”

“Đừng nhắc nữa, muội đã làm hỏng chuyện của tử biết không?”

“Nhưng đó là chuyện gì?” Tiểu Ngọc không hiểu tử tử muốn nói gì.

“Cản trở tử mang Trịnh Tiêu Dao đi cùng về địa ngục...” Đại Ngọc nói mà ánh mắt khi nhìn Tiểu Ngọc lạnh lùng, có chút gì tà ác... Một hồi, ánh mắt Đại Ngọc giãn ra, nàng cười rồi tiếp- “Tử cũng không trách muội được, từ ngày trước tới nay muội vốn là một đứa trẻ nhân hậu. Nếu lão sư phụ nhiều chuyện kia không phá bình thì chắc chuyện của tử cũng đã xong xuôi. Nhưng cho tới lúc lấy được hồn của Tiêu Dao, tử chưa thể đi được. Nếu muội muốn tử mãn nguyện ra đi thì muội phải giúp tử làm điều đó.”

Tiểu Ngọc lắc đầu.

“Muội sẽ không làm đâu, như vậy khác nào giết người?”

“Hắn hại tử mang mối nhục xuống tuyền đài, vậy thì ai mới là kẻ giết người đây?”

“Chuyện năm xưa là thế nào? Tại sao tử lại quyền sinh? Trong di thư của tử chỉ có một chữ “Hận” bằng máu... Hãy nói uội biết đi!”

Đại Ngọc im lìm, ánh mắt buồn nhìn vào cõi xa xăm, đôi lúc có một cái gì chua chát, căm hận đến tức tưởi. Khuôn mặt nàng trắng bệch nhưng vẫn mang những đường nét quyền rũ tuyệt mỹ, một nét đẹp liêu trai. Nàng vẫn mãi là Đại Ngọc của tuổi 17...

“Năm năm trước, tử đem lòng ngưỡng mộ và yêu thương Tiêu Dao. Nhưng hóa ra tất cả chỉ là sự ngộ nhận của riêng tử mà thôi. Có một lần, giữa một đêm mùa đông không trăng, tử nghe tiếng tiêu gọi bạn của hắn, đó là tín hiệu âm thầm của những người đồng điệu mới hiểu. Tử đã lên ra ngoài tới chỗ hẹn hàn huyên tâm sự cùng hắn. Và đêm đó... tử đã trao cho hắn cả sự trinh nguyên của mình với lời hẹn không lâu sẽ đem kiệu hoa

tới đón...Nhưng một ngày,hai ngày...tỉ không thể đợi thêm được nữa cho nên đã sai người đem thư tới phủ thừa tướng.Hắn phủ nhận mọi thứ...”

Đại Ngọc nói trong nước mắt và nhìn Tiểu Ngọc...

“Liệu tỉ còn sống được trên đời với nỗi nhục nhã ê chề đó hay sao?Tỉ còn sự chọn lựa nào hay sao?Tỉ đã tự tay chà đạp lên danh dự của dòng họ...Chỉ có cái chết mới giải quyết được tất cả.Con người ấy... là Trịnh Tiêu Dao! Là hắn đã đẩy tỉ tới con đường quyền sinh đó! Là hắn hại tỉ,muội biết không hả?”

“Hắn đã hại tỉ thì phải đền tội.Muội sẽ nói chuyện này cho biểu huynh để tâu lên thánh thượng.”

“Muội vẫn thơ ngây như vậy sao?Hắn là con trai duy nhất của thừa tướng đương triều,còn biểu huynh chỉ là một quan tuần phủ nhỏ bé.Chúng ta lấy gì để đấu với hắn đây?Vả lại chuyện ngày đó không bằng không có,lấy gì mà kiện cáo?Ai sẽ tin một con ma chứ,muội nói đi?”

Tiểu Ngọc im lặng.Chẳng biết nàng nghĩ gì,nhưng câu chuyện của tỉ tỉ cứ khiến cho nàng có cảm giác rằng trong chuyện này có gì bất bình thường.Hình như nàng không muốn tin vào sự thật. Nàng không biết tại sao,nhưng một Tiêu Dao mà nàng từng biết...dù chỉ là trong giấc mơ thôi...mang đến cho nàng cái cảm giác không giống như những gì tỉ tỉ miêu tả...

7. Chương 7: “duyên Phận” Và “oan Gia”,sao Phải Chọn?

Tiểu Ngọc không hiểu từ lúc nào mình trở nên trầm tư tới vậy.Hạo Nhân trông thấy nàng như thế cũng chạnh lòng,không vui chút nào.

“Sao vậy Lâm tiểu thư của huynh?”

“Muội không có gì.”

“Bấy lâu ta bận bịu nhiều chuyện ít quan tâm tới muội,muội đừng buồn. Hay là hôm nay ta dẫn muội lên núi thả diều nhé?”

“Thả diều ư?...”

Tiểu Ngọc lại nhớ tới lời hứa còn nợ lại...và cả người con trai ấy...

Nàng không hiểu,càng lúc nàng càng không thể hiểu được bản thân mình nữa.Tại sao lại canh cánh bên lòng một câu chuyện không có thực với một con người trong giấc mơ? Phải tỉnh táo lại thôi!

“Vâng,mình lên núi thả diều nhé biểu huynh?”

Nàng nói,nhưng không hăng hái như Tiểu Ngọc mọi ngày...

Họ chẳng biết rằng,đã có người đã lên núi trước họ... Chàng trai kia đang ngồi vẽ tranh. Dáng vẻ thanh tao thoát tục. Từng nét vẽ uyển chuyển như phù phép vào bức họa... Chàng đang vẽ một người con gái... nhưng dù chàng ta có vẽ thế nào cũng không họa được gương mặt người ấy. Chàng ta thở dài rồi đứng dậy.Lúc này mới phát hiện Hạo Nhân và Tiểu Ngọc đang nhìn mình. Hạo Nhân khẽ chào đáp lễ,tay cung kính:

“Xin chào Trịnh công tử,công tử lên núi vẽ tranh sao?”

“Hôm nay tự nhiên có nhã hứng thôi.Trùng hợp thật.Chào Lưu huynh.Còn đây là...”

“Đó là biểu muội của ta-Lâm Tiểu Ngọc.”

Tiêu Dao không nhìn thẳng Tiểu Ngọc mà chỉ khẽ gật đầu,nhưng ánh mắt của chàng ta mới sâu xa và buồn bã làm sao...Tiểu ngọc đáp lại bằng cái nhìn lạnh lùng,không mấy thiện cảm...

“Trịnh công tử biết Lâm Đại Ngọc chứ?”

Tiểu Ngọc hỏi. Chàng Dao nhìn Tiểu Ngọc:

“Biết.Ta cũng biết nàng ấy có một tiểu muội là Lâm Tiểu Ngọc.”

“Hôm nay gặp nhau ở đây cũng hay.Ta muốn biết quan hệ giữa Trịnh công tử và tỉ tỉ của ta rốt cuộc là thế nào?”

“Ta khâm phục tài năng của nàng ấy.Nhưng chỉ dừng lại ở đó thôi.Ta biết mọi người đều bảo rằng ta có liên quan tới cái chết của Đại Ngọc.Nhưng người thì cũng đã chết,ta làm sao có thể đổi mặt mà giải thích?”

“Vậy là người chối bỏ tất cả trách nhiệm hay sao?” Tiểu Ngọc nói mà nắm tay nắm chặt lại.

“Nàng muốn ta phải nói gì đây?”

“Người...” Tiểu Ngọc muốn nói tiếp nhưng Hạo Nhân ý nhị ngăn nàng lại.Tiểu Ngọc bực bội leo lên ngựa phi thật nhanh đi. Hạo Nhân cũng cáo lỗi với Tiêu Dao rồi vội vã đuổi theo.Bóng họ khuất dần,chỉ còn nơi đây chàng Tiêu Dao và con điều của Tiểu Ngọc rơi trên đất...

Tiêu Dao khẽ lấy tay ôm ngực vì cảm nhận một sự đau nhói xoẹt qua tim,làm chàng không thể thở được,chàng khụy gối trên đất... Mắt vẫn tha thiết nhìn con điều của Tiểu Ngọc để lại...

Có một ánh mắt nào đó đang âm thầm dõi theo hắn,chen lẫn yêu thương và lòng thù hận.

“Tiêu Dao,ta đã nói gì với chàng,chàng nhớ không?Ta sẽ cho chàng hiểu nỗi đau của thứ tình yêu không được đáp trả.Ta sẽ cho chàng nếm trải vị đắng của sự phản bội trước khi chấm dứt sinh mạng nhỏ bé của chàng!Ha ha ha,ha ha ha...”

Người con gái ấy không phải là Đại Ngọc...

“Mỹ Xuyên,thật ra nàng là ai?Hình như chính nàng còn căm thù Tiêu Dao hơn ta nữa.”

Mỹ Xuyên quay lại. Nàng ta quệt nhanh nước mắt và nhìn hồn ma Đại Ngọc bằng sự lạnh lùng đáng sợ.

“Đại Ngọc,nàng chớ hỏi ta quá nhiều! Nàng phải nhớ rằng chính ai đã giúp nàng từ nắm mồ có thể trở lại dương gian này.”

“Ngay từ đầu nàng gọi hồn ta về và ngỏ ý muốn giúp ta trả thù Tiêu Dao, ta đã không khỏi nghi ngờ rồi. Nàng chỉ muốn sử dụng ta làm một công cụ, một thứ mồi câu mà thôi”

“Chúng ta đang làm một cuộc đổi chác công bằng mà, Lâm đại tiểu thư.Nàng muốn linh hồn của hắn theo cùng về địa ngục,còn ta thì muốn thấy hắn đau đớn tới chết-nỗi đau trong tâm hồn còn đau đớn gấp trăm lần nỗi đau xác thịt.”

“Nhưng tại sao?”

“Tại vì cũng như nàng,ta...ta yêu hắn,yêu tha thiết và sẵn sàng vì hắn làm mọi thứ nếu như hắn muốn. Nhưng hắn cho rằng ta là đứa con gái ngoại tộc không xứng đáng với hắn.Điều duy nhất hắn muốn là ta...tránh xa cuộc đời hắn.”

Đại Ngọc nhìn Mỹ Xuyên bằng ánh mắt tội nghiệp và thương cảm...

“Tại vì nàng là cô gái quá thâm sâu và nguy hiểm...”

“Nàng im đi!”

Mỹ Xuyên hét lên. Ắ giận dữ rung cái lắc tay của mình,lập tức Đại Ngọc đau đớn không thể chịu được phải quỳ xuống xin ả dừng tay. Ắ cười nham hiểm,nhìn Đại Ngọc,tiến tới chỗ nàng mà nói qua kẻ rằng:

“Con người hoàn mỹ và đơn thuần như nàng thì số phận cũng có khác gì ta đâu? Cũng chỉ là món hàng hóa bị chối bỏ thôi!”

“Nhưng tại sao nàng lại lôi cả Tiểu Ngọc vào chuyện ân oán giữa chúng ta và Tiêu Dao chứ?”

“Được, ta sẽ cho nàng biết. Ta là truyền nhân duy nhất của gia tộc pháp sư nổi tiếng ở vùng biên cương. Một trong những khả năng của gia tộc là nhìn thấy số mạng con người.Tiểu Ngọc và Hạo Nhân vốn có duyên phận với nhau,cho nên nhất định họ sẽ nên duyên nợ cùng nhau.Nhưng số kiếp của Tiểu Ngọc và Tiêu Dao lại là oan gia,sẽ không bao giờ có kết quả. Số của con bé là khắc tinh của Tiêu Dao,người duy

nhất có thể khiến con người ngạo mạn như hấn biết thế nào là tình yêu. Ông trời quá nhân từ lại sắp xếp để cho họ không bao giờ thấy mặt được nhau, như thế thì Tiêu Dao không thể nào yêu Tiểu Ngọc được, hấn sẽ không biết đau khổ. Cho nên...ta giúp họ thấy nhau trong mơ và yêu nhau thôi.”

“Bao giờ nàng mới chịu buông tha uội muội của ta hả?”

“Khi nào ta thấy hài lòng! Thôi nào, khi nào hấn ta biết rơi lệ, sẽ là lúc ta cho nàng đem linh hồn hấn đi. Sẽ mau thôi. Ta đoán chừng số kiếp của hấn sẽ không qua khỏi mùa thu năm sau. Lúc đó thì nàng cũng sẽ được tự do.”

“Ta mong là nàng hãy giữ lời hứa của mình.”

“Tức nhiên rồi. Nhưng trước hết nàng cũng phải ngoan ngoãn giúp ta đã chứ.”

“Ta không muốn giúp nàng mê hoặc đàn ông và giết họ! Những cái xác treo cổ kia tới bao giờ nàng mới chịu dừng tay? Đã có chín người chết trong vòng một tháng qua. Nàng cần nhiều linh hồn treo cổ như vậy để làm gì?”

“Đó là chuyện của ta. Hãy can dận tiểu muội của nàng ngoan ngoãn ,đừng xía vào chuyện này,nếu như có xảy ra chuyện gì...thì đừng trách sao ta quá độc ác.Từ nay về sau nàng cũng đừng đặt ra cho ta quá nhiều câu hỏi khiến ta nổi điên lên. Nàng muốn trả thù kẻ đã hại đời nàng thì ta sẽ cho nàng toại nguyện.Chúng ta đang sẵn cùng một con mồi mà,phải không nào? Cuộc đi săn... đã bắt đầu rồi... Ha ha ha,ha ha ha...”

Mỹ Xuyên cười man rợ-nụ cười còn chen lẫn cả niềm đau thương và sự căm hận của quý... Mà có lẽ ả còn ác độc,nham hiểm và lạnh lùng hơn cả quý dữ...

8. Chương 8: Chàng Tiêu Dao (1)

Vậy là lại hết một mùa đông.Mùa xuân mang theo cả sắc xuân tươi tắn và hơi thở ấm áp tràn vào cả không gian.Những ngày trời đẹp thế này,Tiêu Dao lại thích lên núi tản bộ một mình.Chàng yêu thiên nhiên như thể nó là một phần linh hồn nhạy cảm của chàng.Ngay cả trong trí tưởng tượng của mình,chàng cũng xây dựng nên một Thủy Trúc Viên nằm trong lòng thiên nhiên,một nơi trú ẩn thần tiên trong cõi tâm linh của chàng.Và cũng ngay tại nơi trú ẩn kia chàng lại gặp người con gái ấy...

Chàng thích vẽ tranh.Vậy nhưng,cho dù chàng cố nghĩ ,cổ hình dung cách mấy cũng không thể họa được khuôn mặt nàng,dù bóng hình ai kia in rõ và luôn luôn hiện diện trong tâm trí chàng.Đó là điều làm cho chàng cứ mang cảm giác nặng nề ,bất lực với chính mình...

Đã bao lần chàng muốn vượt khỏi sự gài buột của định mệnh để sống liêu lĩnh với chính tiếng nói từ con tim chàng.Nhưng vì cha mẹ,vì chữ hiếu với cha mẹ chàng không cho phép mình ích kỷ.Chàng mơ hồ nhớ lại lời răn của Trí Hiền đại sư vào cái ngày đầu tiên khi chàng bị phụ mẫu ép tới viếng Linh Sơn Tự.Lão sư Trí Hiền tiên đoán về cái gọi là “Phật duyên” ở chàng,dự báo chàng có thể sẽ trở thành một tăng nhân có đạo hạnh.Còn nếu vướng vào tình duyên thì sinh mạng sẽ ngắn ngủi... Toàn gia sẽ mang vạ sát thân...

Từ ngày được tiên đoán về số phận của con trai,vợ chồng thừa tướng buồn bã bất an.Rồi ngày nọ,một hành khất phương xa đến hành khất trước tư dinh thừa tướng. Nhìn sắc phục ông ta thật lạ lùng như người ngoại bang nên ai cũng xua đuổi,e dè.Đi cùng ông có cô con gái ăn vận bảnh bỉnh nhưng vẫn toát ra vẻ đẹp thanh tú,tươi tắn của cô bé mới lớn.Trong khi mọi người cố đuổi xua họ thì Tiêu Dao lại ra tay bố thí và còn cứu mang họ.Khi ấy chàng không nghĩ rằng chàng đang đánh nước cờ sinh mạng nguy hiểm!

Người hành khất kia là một pháp sư.Ông ta muốn con gái bước chân vào nhà quyền quý nên đã lặn lội tới đây.Ông tiên đoán được số mạng của Tiêu Dao là nếu vướng vào tình duyên sẽ gặp tai kiếp.Vậy rồi lão đã tiếp cận nói chuyện với vợ chồng thừa tướng lập với họ bằng giao ước là nếu ông ta có thể cải mạng cho Tiêu Dao thì thừa tướng phải cưới con gái lão là Mỹ Xuyên cho Tiêu Dao và lập nàng ta làm chính thất.Bản giao ước được kí,lão làm phép cải mạng cho Tiêu Dao và cho chàng một miếng bùa cải mạng. Chẳng bao lâu lâu qua đời sau khi đã phó thác cô con gái duy nhất của mình lại cho nhà họ Trịnh. Đó là cái giá phải

trả cho những kẻ đi ngược với ý trời. Thế nhưng, lão ra đi bình thản như dự đoán trước cái chết của mình và sắp xếp chu toàn cho con gái. Từ đó Mỹ Xuyến luôn đi cạnh chàng như một tiểu nha đầu tin cậy mà không hề biết dụng ý của cha mình.

Ngày đó, Tiêu Dao mới 17 tuổi nhưng sớm nổi danh khắp nơi, lại là con trai cưng của thừa tướng đương triều. Tài năng và danh vọng đến quá sớm với chàng trai trẻ khiến chàng trở nên tự phụ, ngạo mạn... Chung quanh chàng bao giờ cũng có khá nhiều mỹ nữ, nhưng chưa bao giờ chàng biết thế nào là cảm giác rung động trước một cô gái nào. Chàng không muốn tin vào lời tiên tri về việc mình lại gắn cuộc đời với tiếng kè lờ kinh. Chàng lao vào những cuộc vui... Lúc này, Mỹ Xuyến đã đem lòng yêu mến cậu thiếu gia nhưng lại đành chôn kín, để rồi lặng lẽ nhìn chàng lao vào vòng tay của bao cô gái khác không phải là mình. Có một lần, Tiêu Dao bảo với Xuyến rằng chàng muốn biết số phận chàng rồi sẽ ra sao? Chàng muốn được biết cảm giác của yêu thương, chàng muốn biết người con gái mà chàng sẽ yêu có tồn tại trên đời này không? Chàng sẵn sàng đánh đổi sinh mạng để được hiểu mùi vị của yêu thương...

Thế rồi, để giúp chàng, Mỹ Xuyến làm phép để thấy trước thiên cơ, còn bản thân thì đã phạm vào điều tối kỵ, tuổi thọ bị suy giảm. Nhưng vì để làm đẹp lòng người yêu, nàng không mải mai đo dự...

Sau khi làm phép, từ trong gương xuất hiện hình ảnh một cô bé đáng yêu, tinh nghịch đang vui đùa cùng tỉ tử của mình, một nàng tiểu thư xinh đẹp, đoan trang, tao nhã. Người con gái ấy là Đại Ngọc... Tiêu Dao nghĩ rằng người mà cái gương ình thấy là Đại Ngọc...

Từ hôm đó chàng cứ muốn biết Đại Ngọc là ai. Lúc ấy trong dân gian cũng bàn tán rất nhiều về nàng Đại Ngọc, tiểu thư họ Lâm. Họ ghép đôi chàng với nàng Đại Ngọc nào đó mà chàng chưa bao giờ gặp mặt. Vậy rồi, một lần trong hội hoa đăng, cả hai vô tình hội ngộ và trò chuyện khá tâm đầu ý hợp, về cầm- kì - thi - họa, về mọi thứ... Chàng thật sự ngưỡng mộ tài năng và xem Đại Ngọc như tri kỉ. Nhưng tình cảm của chàng dành cho nàng lạ lùng thay chỉ dừng lại ở đó mà không thể tiến xa hơn...

Chỉ có Xuyến hiểu được điều này. Vì người mà gương hiện lên không phải Đại Ngọc, mà là... cô bé con kia - Tiểu Ngọc. Thế nhưng cô bé ấy lại là khắc tinh cho sinh mạng của chàng. Xuyến thấy không cần phải giải giải thích cho chàng, nàng mặc cho chàng ngụp lặn trong những suy đoán, nàng không muốn cho chàng gặp gỡ Tiểu Ngọc...

Nhưng rồi có một lần, khi hai người lang thang trên núi, chàng vô tình thấy một cô bé ngất đi vì bị rắn độc cắn. Ngay giây phút đầu tiên thấy cô bé chàng đã có một cảm giác yêu thương thật lạ lùng. Chàng không ngại nguy hiểm hút chất độc ra cho cô bé, mặc Xuyến ngăn cản. Đường như nàng ta rất khẩn trương lo lắng vì không biết cô bé sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào. Nàng ta kéo Tiêu Dao đi.

“Ta còn phải cứu người mà!”

“Thiếu gia phải đi trước khi con bé tỉnh lại thấy mặt chàng. Nếu không sẽ nguy mất.”

“Tại sao?”

“Tại vì...” Nàng ta vừa định nói thì trên trời sấm nổ một tiếng như đe dọa. Xuyến sợ hãi quỳ xuống, sợ sệt...

Tiêu Dao chợt hiểu ra...

“Có phải người mà cái gương dự báo không phải Đại Ngọc, mà là tiểu muội của nàng ấy phải không?”

Giông gió bắt đầu nổi lên, sét nổ khắp nơi. Vừa lúc có tiếng Hạo Nhân gọi cô bé khắp nơi. Mỹ Xuyến nói:

“Con bé không dành cho chàng, ý trung nhân tương lai của cô bé là người đàn ông kia. Ông trời không cho chàng gặp cô bé vì không muốn chàng đau khổ, cho chàng an phận làm kẻ tu hành sau này. Cãi mệnh trời chàng sẽ gặp tai kiếp! Toàn gia sẽ vạ lây, chàng biết không?”

Tiêu Dao không muốn nghe, và cũng không muốn tin... Chàng chần chừ không đi, trong khi Hạo Nhân đã gần tới rồi. Mỹ Xuyến đành phải làm chàng ngất để đem chàng đi. Chàng không biết cây tiêu của mình đã vô tình để lại bên cạnh Tiểu Ngọc, và cả mùi hương đặc biệt lưu lại trong kí ức cô nhóc Tiểu Ngọc nhiều năm sau đó...

9. Chương 9: Chàng Tiêu Dao (2)

Từ sau cái hôm ở trên núi,tình tình chàng Dao hay ưu tư khiến cho Xuyên xốn xang. Nàng đã đem lòng yêu chàng bằng mối tình cảm lặng lẽ,bằng mối mặc cảm vì thân phận cô cút,một kẻ nương nhờ. Biết thân phận mình chẳng đáng treo cao,nàng quyết định ra đi...

Nhưng rồi nàng vô tình phát hiện ra bức hôn thư cha và họ Trịnh giao ước để lại.Lại vô tình, nàng lại phát hiện được vợ chồng thừa tướng có ý định hủy hôn,đợi sau khi cha nàng cải mạng cho Tiêu Dao đã âm thầm ám hại cha nàng bằng thuốc độc,và cứu mạng nàng như một con hầu không công. Họ đã giết cha nàng và biến nàng thành kẻ mang ơn đầy tự ti.Cha nàng dự đoán được cái chết của mình nên đã giấu bức hôn thư cẩn thận, làm bùa hộ mạng cho con gái mình sau này.Sự thật ấy khiến nàng quá cảm hận và đau lòng.Nàng nhất quyết phải đòi lại công bằng, đòi lại những gì cha nàng đổi bằng cả mạng sống cho nàng...Mỹ Xuyên hoàn toàn trở thành một con người khác từ đó,mưu mô,ích kỷ và độc ác.Nàng hãm hại tất cả những ai có nguy cơ chiếm mất Tiêu Dao của nàng.

Biết con trai mình có thiện ý với Đại Ngọc,thừa tướng lại trông nhà ấy cũng gia giáo và khá bề bệ bậc nhất kinh thành, thế nên thừa tướng có ý muốn kết nghĩa sui gia. Lời cầu thân này bị Lâm viên ngoại từ chối vì ông đã nhầm Hạo Nhân là hiền tế tương lai rồi,phần cũng vì ông thấy Tiêu Dao là một lãng tử đa tình,phong lưu,không hợp với tiểu nữ yêu quý của ông. Đã bị từ chối nhưng thừa tướng vẫn không buông xuôi. Khi biết ý định của cha,Tiêu Dao rất phiền lòng và nhất quyết phản đối.

Trong khi ấy,dường như càng lúc Đại Ngọc càng hiểu lầm mối thiện cảm của chàng Dao dành cho nàng. Muốn mọi chuyện vỡ lẽ và rõ ràng,chàng nhân một lần đối ngẫu đã ý nhị cho nàng hiểu tình cảm của chàng dành cho nàng chẳng qua chỉ là mối tri âm của những kẻ đồng điệu,không phải tình yêu nam nữ. Ra về,chàng chỉ hỏi thêm duy nhất một câu về tên của tiểu muội nàng ấy.Từ đó,cái tên Tiểu Ngọc đi sâu vào tim chàng trong lặng lẽ...

Tiếng tí bà của Đại Ngọc từ ấy cũng trở nên buồn da diết vì không có người đối ngẫu...

Lúc đó,biết thừa tướng có ý định hỏi đại tiểu thư nhà họ Lâm cho Tiêu Dao,Mỹ Xuyên đã âm thầm sắp xếp cho Đại Ngọc bị hại đời ,nhục nhã mà quyền sinh,đem xuống tuyền đài mối hận mà nàng đành ninh rằng đó là Tiêu Dao gây ra...

Tiêu Dao thấy mình có trách nhiệm đối với cái chết của Đại Ngọc,nhất là khi tất cả mọi dư luận đều cho rằng nàng vì hấn phụ tình mà chết. Chàng cay đắng khi biết Tiểu Ngọc cũng cảm hận chàng như mọi người, cũng cho chàng là nguyên nhân gây ra cái chết của Đại Ngọc. Người cũng đã chết,chàng biết mình không thể đối chất để tự minh oan.

Chàng lên chùa,và lại gặp Trí Hiên đại sư.Lão nhìn chàng rồi lắc đầu thở dài.

“Oan nghiệt,oan nghiệt mà...”

“Sao lão nói vậy?”

“Là con người không được biết trước thiên cơ,không nên biết trước vận mệnh của mình,vậy mà thí chủ đã phạm vào điều tối kỵ nhất.Tự bản thân thí chủ gieo ỉnh sâu nào rồi còn gì?”

“Ta phải làm sao đây?Ta có thể bỏ mặc sinh mạng mình vì những luyến ái của bản thân, nhưng không thể làm liên lụy cả gia tộc ta.”

“Hãy để Phật tổ cứu rồi tâm hồn thí chủ”

Theo lời khuyên của Trí Hiên,Tiêu Dao cố gạt mọi suy nghĩ trần tục qua một bên,để tâm tĩnh lặng,hành thiện tích đức,thành tâm dưới vòng tay che chở của Phật tổ.Chàng muốn cuộc đời chàng hãy cứ để ông trời quyết định...

Mỹ Xuyên không cam tâm khi mà mình dùng bao nhiêu thủ đoạn để ngăn cách chàng với các cô gái khác,thân phụ của nàng vì cải mạng cho Tiêu Dao mà tử nạn sớm,vậy mà giờ chàng ta lại định trở thành một thầy tu hay sao? Mỹ Xuyên tìm mọi cách cản trở. Nàng ta đưa bản hôn thư ra uy hiếp thừa tướng và buộc họ phải thực hiện lời giao ước,nếu không sẽ tố cáo họ tội giết người.

Vào một đêm nọ,Tiêu Dao nói thẳng với nàng...

“Nếu ta lấy nàng,nàng sẽ tha cho cha mẹ ta chứ?”

“Phải”

“Được.Nhưng nàng chỉ có thể thành thân với một cái xác không hồn thôi.”

“Tại sao chàng không thể thử chấp nhận ta? Ta vì chàng mà làm biết bao nhiêu chuyện chàng biết không? Cha ta vì chàng mà chết. Ta vì cho chàng biết trước thiên cơ mà giảm tuổi thọ, còn vì chàng mà hãm hại Đại Ngọc...”

Tiêu Dao sững sờ nhìn Xuyến. Nàng ta biết mình đã lỡ lời...

“Đại Ngọc...nàng đã làm gì Đại Ngọc? Nói !”

“Không,ta không làm gì cả”

Xuyến sợ sệt vì lỡ thốt ra những lời không nên,mặt tái đi,lùi lại nhiều bước khi mà Tiêu Dao cứ bước tới truy vấn nàng.

“Chính nàng đã gây ra cái chết của Đại Ngọc phải không?”

“Ta không lường được rằng nàng ấy sẽ tự tử.Ta không hề giết người!Có trách thì trách cha mẹ chàng muốn cưới nàng ấy cho chàng đó!”

Biết không chối cãi được quanh co,nàng nói đại.Nhưng phản ứng của Tiêu Dao lúc ấy thật sự khiến nàng sợ hãi.Tiêu Dao nhìn Mỹ Xuyến lạnh lùng,căm giận...

“Nàng là con rắn độc,nàng biết không?Ta có thể vì cha mẹ ta mà thành hôn với nàng,nhưng...ta kinh tởm nàng,kinh tởm hạng pháp sư ngoại bang tà đạo như cha con nàng...”

“Nếu...ta không lấy cha mẹ chàng uy hiếp thì chàng nhất quyết không lấy ta sao? Dù bất cứ lí do gì cũng vậy ư? Nếu như ta quỳ xuống đây cầu xin chàng cho ta một cơ hội để được ở cạnh chàng thì...chàng sẽ cho ta chứ?”

“Nếu có thể,ta chỉ muốn nàng tránh thật xa khỏi cuộc đời ta,hãy biến khỏi đây...”

Mỹ Xuyến giàn giụa nước mắt quỳ dưới chân Tiêu Dao nhưng chàng không một giây đoái hoài tới.Từ từ,khi nước mắt khô cạn,sĩ diện cũng không còn,nàng ta đứng lên với nụ cười lạnh...

“Đây là người đã chọn nhé Trịnh Tiêu Dao. Người lạnh lùng lắm,người độc ác lắm...Ta sẽ tạm thời buông tha cho cả nhà người. Nhưng hãy đợi đấy,ta thề ta sẽ quay trở lại đòi hết những món nợ mà họ Trịnh các người đã vay của ta!”

Nàng ta chỉ vào Tiêu Dao rồi cười trong uất nghẹn...

“Còn riêng người,ta sẽ cho người nếm được cảm giác của ta lúc này. Người sẽ phải nếm trải nỗi đau yêu một người nhưng phải nhìn người ấy thuộc về kẻ khác.Ta sẽ nguyên rửa người suốt kiếp!Hãy đợi đấy,Tiêu Dao,chống mắt lên mà xem ta báo thù!”

Từ đó không ai còn thấy nàng ta đâu nữa.Vợ chồng thừa tướng lo sợ nên lên chùa nhờ Trí Hiên đại sư làm phép giải nạn, thỉnh một tượng quan âm về đặt trong phòng Tiêu Dao để trấn áp các luồng yêu thuật bên ngoài không được vào phá phách. Thời gian trôi đi,mọi chuyện êm xuôi,người ta cũng dần dần quên đi người con gái tên Mỹ Xuyến ấy... Cho tới một ngày, cô ả từ biên cương xa xôi... trở về báo thù. Á bất giam linh hồn Tiêu Dao trong chính thể giới hư vô mà chàng tạo ra. Thế nhưng chính nàng ta lại không thể vào không gian ấy được. Do có tượng quan âm hộ thân nên Tiêu Dao tuy rơi vào cõi mộng vì bị giam linh hồn nhưng vẫn không bị ai quấy phá.Chỉ có duy nhất một người từ lâu sống trong tâm trí Tiêu Dao mới có thể đi vào vùng hư vô bị phong ấn trong tâm trí của chàng.Người ấy là Tiểu Ngọc...

Chính vì vậy mà Mỹ Xuyến quyết định kéo Tiểu Ngọc vào cuộc...

10. Chương 10: Không Phải Là Tiêu Dao!

Một buổi tối, Tiểu Ngọc đi ra đi vào hoa viên cả buổi mà chẳng biết làm gì nữa. Tay cứ cầm cây tiêu lên, rồi ngẫm nghĩ thế nào lại quăng vào một góc, rồi lại lượm lên, rồi quăng đi...

“Mình sẽ không bao giờ đụng tới tiêu nữa! Cứ thấy tiêu là mình nghĩ tới cái gã Tiêu Dao đáng ghét ấy. Tại sao hắn chui vào cả giấc mơ của mình chứ? Tại sao mình cứ bị ám ảnh bởi cái nhìn của hắn vậy chứ? Tiểu Ngọc ơi là Tiểu Ngọc, mày sao vậy chứ?”

Hạo Nhân thấy Tiểu Ngọc cứ nhăn nhó, đôi lúc mặt lại thờ ra thật là ngố thì bật cười. Chàng cứ tưởng nàng vì không thổi được tiêu nên cáu.

“Không phải muội yêu quý nó lắm sao?”

“Không.”

“Giận dữ gì vậy? Thôi được, hôm nay ta rảnh rồi, ta sẽ dạy muội thổi tiêu nhé, chịu không?”

“Muội biết thổi rồi mà?”

“ Bao giờ chứ? Xem ta làm nè.”

Hạo Nhân đưa cây tiêu của mình lên thổi, rất hay, rất du dương. Thế nhưng trong lòng Tiểu Ngọc vẫn thấy thiếu thiếu một cái gì đó. Nàng quay mặt lơ đãng nhìn đi trong khi Nhân say sưa thổi. Thành linh nàng thấy Đại Ngọc hiện ra trước mắt.

“Tỉ muốn hù chết muội sao?”

Tiểu Ngọc nghĩ trong đầu. Giọng của Đại Ngọc cũng vang bên tai Tiểu Ngọc, dường như chỉ có họ nghe được loại âm thanh kỳ bí đó mà thôi.

“Ta nghe tiếng tiêu nên đến đây. Đã lâu rồi ta không được nghe những âm thanh tha thiết này...”

“Giờ tỉ mới nhận ra sao? Suốt một thời gian dài, người thường cùng tỉ dạo khúc dưới trăng là Hạo Nhân huynh chứ không phải gã Tiêu Dao bạc tình bạc nghĩa. Lúc nào huynh ấy cũng ở bên cạnh tỉ cả.”

“Muội nói ra để làm gì khi mà lòng ta lúc nào cũng chỉ có mỗi Tiêu Dao. Càng yêu hắn ta càng căm hận hắn. Hạo Nhân là người tốt, đừng bao giờ phụ tấm chân tình của chàng. Thay ta trả những ân tình mà ta đã nợ nhé, tiểu muội”

Đại Ngọc nói với tiểu muội như gửi gắm một chân tình mà nàng đã bỏ lỡ... Tiếng tiêu cũng vừa dứt, Nhân quay qua thấy Tiểu Ngọc lơ đãng nhìn lên - nơi ấy Đại Ngọc vừa biến vào không trung.

Ở một nơi khác, Tiêu Dao mân mê con diều mà Tiểu Ngọc để lại trên núi hôm nọ. Chàng khẽ thầm nói:

“Muội nợ ta một lời hứa, muội có nhớ không...”

Chàng lấy tiêu ra thổi-tiếng tiêu gọi bạn, chứa bao nỗi yêu thương sâu lắng... Tiếng tiêu theo gió bay tới chỗ Tiểu Ngọc làm con tim bé bỏng cứ thấp thỏm, nàng nghe tim nhói nhói, rung lên những cung bậc kì lạ mà không sao giải thích được.

Tiểu Ngọc không phải là kẻ duy nhất nghe tiếng tiêu ấy. Còn có Đại Ngọc. Rõ ràng đây là tiếng tiêu của Tiêu Dao, nhưng sao nàng nghe xa cách quá, lạnh lùng với nàng quá. Nó không hề giống tiếng tiêu năm nào mà vì nó, nàng vượt cả hàng rào lễ giáo tìm gặp người yêu. Vòng tay dịu dàng của người ấy, hơi thở ấm áp ấy nàng không bao giờ quên được.

“Không, không phải tiếng tiêu này! Không phải Tiêu Dao! Người gọi ta đêm ấy không phải Tiêu Dao! Vậy kẻ ấy là ai? Kẻ hại ta là ai?”

Trước tối giờ, Đại Ngọc vì đỉnh ninh đó là Tiêu Dao mà mang mối hận xuống cứu tuyền, nàng đỉnh ninh chàng là thủ phạm, nhưng... đã khi nào nàng nghe chính miệng chàng thừa nhận đâu? Bởi vậy, nàng quyết gặp chàng hỏi cho ra lẽ.

Nhưng Tiêu Dao luôn có Phật ấn hộ thân, đối với những con quỷ cô hồn ma trơi như nàng là bất khả xâm phạm. Cách duy nhất lúc này là mượn xác Tiểu Ngọc mà thôi. Điều này rất nguy hiểm, nó có thể khiến nàng hồn siêu phách tán. Nhưng vì sự thật, nàng phải thử một phen...

Tối đó, khi Tiểu Ngọc ngủ say, Đại Ngọc mượn xác tiểu muội mình và tới trước phòng của Tiêu Dao.

Phòng chàng vẫn sáng đèn. Dù đã nhập xác người trần nhưng Đại Ngọc vẫn không thể nào vào bên trong được vì ánh hào quang toát ra từ tượng quan âm. Nàng ném vào trong mảnh giấy nhỏ hện chàng Dao ra mái đình sau hậu viên, bên dưới ghi rõ là Tiểu Ngọc.

Tiêu Dao vội vàng ra hậu viên mà không chút đắn đo. Thấy bóng dáng Tiểu Ngọc đứng đó, lòng chàng rạo rực niềm vui, nhưng bên cạnh đó có phần dè dặt vì lí do gì nàng lại hện chàng ra đây giữa đêm tối...

“Tiểu Ngọc”

Nàng quay lại nhìn Tiêu Dao.

“Chàng đã tới”

Qua ánh mắt, chàng biết ngay đó không phải Tiểu Ngọc, dù hình hài đó, giọng nói đó vốn là của Tiểu Ngọc.

“Nàng không phải Tiểu Ngọc. Nàng là ai?”

“Chàng quên người bạn cũ này rồi sao?”

“Đại Ngọc ư?”

“Phải. Hôm nay ta gặp chàng chỉ để hỏi về những chuyện chàng gây cho ta. Chàng có thừa nhận không?”

“Tại sao ta phải nhận chuyện mình không làm? Xưa đã vậy, bây giờ cũng vậy.”

Đại Ngọc tiến lại Tiêu Dao với đôi móng vuốt dài nhọn, dòn chàng vào mép cột.

“Nói thật đi, là chàng phải không?”

“Dù hôm nay nàng giết ta cũng vậy thôi. Việc ta làm ta nhận. Xưa nay ta chưa làm điều gì có lỗi với nàng cả. Không tin thì tùy nàng vậy.”

Đâu đó vang lên tiếng chuông gọi hồn của Mỹ Xuyến giục nàng quay về. Nàng thả chàng ra nhưng vẫn đe dọa

“Được. Hôm nay ta tha cho chàng. Nhưng rồi ta sẽ quay lại!”

Khi Đại Ngọc nói xong, một luồng gió mạnh thổi qua. Nàng đã rời khỏi xác Tiểu Ngọc. Đôi mắt dữ tợn của nàng nãy giờ dịu lại, ngây người đi và thiếp vào người Tiêu Dao. Chàng khá quan tâm lo lắng khi Tiểu Ngọc ngất đi trong tay chàng...

“Tiểu Ngọc!”

Tiểu Ngọc vẫn thiếp đi như thiu thiu ngủ. Trong phút chốc, chàng ước gì nàng có thể thiếp đi như thế mãi, cho chàng được ngắm nghía bờ môi, khóe mắt, cho chàng được lặng lẽ bên cạnh nàng. Cổ dạn lòng phải “lạnh” sao tìm chàng cứ “nóng”. Khó chịu quá, bức bối quá, đến không chịu được!

11. Chương 11: Dao Động

Tiểu Ngọc khẽ rùng mình vì gió lạnh. Mắt nàng từ từ hé mở, một đôi mắt xoe tròn ngơ ngác. Nàng nhìn mọi thứ lạ lẫm. Vừa thấy Tiêu Dao, nàng vụt người dậy như quán tính và ban cho chàng cái tát nảy lửa.

“Khốn kiếp! Người muốn gì hả?”

“Ta...”

Từ phía sau có tiếng chó sủa vang vì phát hiện người lạ, dường như còn cả một đám người theo phía sau. Tiêu Dao thành linh nắm tay Tiểu Ngọc dẫn nàng đi.

“Người đem ta đi đâu?”

“Đi đường tắt rời khỏi đây. Không nên để họ thấy nàng ở nơi này.”

“Ta quan minh chính đại không làm việc lén lút!”

“Nghe ta đi mà!”

Lời chàng nói như một mệnh lệnh buộc nàng phải ngoan ngoãn nghe theo. Họ chạy đi về phía xa hơn, nơi ấy có một cánh cổng nhỏ thông ra bên ngoài mà ít ai biết tới. Khi tay Tiêu Dao nắm lấy tay nàng, nàng cảm nhận một thứ cảm giác bình yên, hết sức an toàn. Chẳng biết Tiêu Dao có nhận ra điều đó hay không khi Tiểu Ngọc siết nhẹ bàn tay ấy...

Khi cả hai đã an toàn bỏ xa bầy chó và đám gia nhân, Tiêu Dao dừng lại thở gấp gấp, hổn hển, trong khi Tiểu Ngọc vẫn tươi tỉnh. Chàng đưa tay ra hiệu nàng có thể an toàn về nhà bằng giọng thều thào.

“Nàng... đi thẳng hướng này... là về được nhà mình.”

Tiểu Ngọc vẫn bướng bỉnh đứng đó chẳng chịu đi

“Ta chưa về được đâu. Người chưa giải thích vì sao người đem ta tới dinh phủ thừa tướng?”

“Nàng tự tới đây, được chưa?”

“Bằng cách nào cơ chứ? Ta bay à?”

“Mộng du đấy.”

“Thật sao?”

Tiểu Ngọc hơi đỏ mặt. Nàng lúng túng một hồi rồi chuyển đề tài

“Mà sao người lại dắt ta đi khỏi đó?”

“Để mọi người bắt gặp hôn thê tương lai của một tri phủ đêm khuya một mình ở cùng người đàn ông khác thì không hay ho gì cả.”

“Vậy sao người phải giúp ta? Người có ý đồ gì phải không?”

Tiêu Dao không hiểu sao cô bé con ấy luôn có lắm câu hỏi, và câu hỏi nào cũng như muốn truy ra mọi thứ chàng không muốn trực diện đối mặt.

“Tùy nàng thôi.”

Chàng quay vào trong. Một đoạn, chàng bị Tiểu Ngọc bước theo bắt đứng lại.

“Lại gì nữa thưa tiểu thư”

Nàng bước tới chỗ Tiêu Dao rồi ngửi ngửi...

“Mùi hương trên người người ở đâu ra vậy?”

“Ta từ lúc sinh ra đã có rồi.”

“Thật chứ?”

“Sao ta phải lừa nàng?”

Tiểu Ngọc nhìn chàng thật kĩ để tìm một dấu hiệu lừa dối, nhưng càng nhìn vào đôi mắt ấy nàng càng như bị thôi miên.

Gió lạnh, nàng khẽ rung mình. Tiêu Dao cởi áo bên ngoài khoát lên cho nàng. Giữa hai người không ai nói thêm điều gì, chỉ đứng thật lâu trong gió lạnh. Có vẻ như không ai muốn là người phải cất bước trước...

Bỗng Tiểu Ngọc nhớ ra mình là ai, và quan hệ cả hai thế nào. Nàng tự nhủ bản thân không được mềm yếu.

Không nói gì,nàng quay lưng đi.Tiêu Dao cũng quay gót. Hai người,mỗi kẻ một con đường...càng lúc càng xa hơn...

Về tới nhà,Tiểu Ngọc thấy lạ lùng thay cả phủ nha từng bừng cả lên như có việc trọng đại.Tiểu Hồng vừa thấy nàng bước vào đã reo vang vào trong như báo tin.

“Đại nhân,tiểu thư về rồi!”

Hạo Nhân vội vã chạy ra.Thấy nàng,chàng ôm chầm lấy và siết mạnh trong vòng tay rắn chắc của mình. Nếu như mọi khi vòng tay ấy sẽ làm nàng ngây ngất thì hôm nay lại bình thường như cái ôm của một người huynh trưởng mà thôi.

Nhân thủ thả bên tai nàng:

“Huynh lo uội quá.Sao nửa đêm mà muội lại không có trong thư phòng làm huynh lo lắng không yên,định sai mọi người tìm kiếm khắp nơi.Muội biết huynh lo lắng uội bao nhiêu không hả?”

“Muội không ngủ được nên ra ngoài tản bộ thôi mà”

“Lần sau không được như vậy nữa,được không?”

“Muội hứa”

“Thôi khuya lắm rồi,vào trong đi,bên ngoài chắc lạnh lắm.”

“Vâng.” Đi vài bước ,Tiểu Ngọc quay lại hỏi “Lúc muội bị rắn cắn trên núi,không phải huynh là người hút chất độc uội hay sao?”

“Không.Chắc là người tốt bụng nào đó.Muội muốn tìm người ấy trả ơn sao? Huynh tìm giúp muội nhé?”

“Không cần đâu.Chắc... muội biết kẻ ấy là ai rồi...”

Nàng nói rồi lặng lẽ về thư phòng mình,khép cửa lại...

Nàng lấy cây tiêu vừa cướp được từ người Tiêu Dao ra so với cây tiêu mà mình nhặt được.Nó đúng là một cặp từ màu sắc tới hoa văn.Điều đó cho thấy chủ nhân của chúng là một. Nàng sờ lên bờ vai mình,nơi vẫn còn một vết xước nhỏ từ ngày ấy...

“Là huynh sao,Tiêu Dao?Kẻ mà cứu mạng ta bấy lâu là huynh sao,Tiêu Dao? Kẻ khốn nạn,hèn hạ hại chết tử tử của ta cũng là huynh sao Tiêu Dao? Mỗi lần bên cạnh huynh,nhìn vào ánh mắt huynh ta vẫn không sao tin rằng tất cả là sự thật. Huynh khéo léo che giấu như vậy sao?”

Nước mắt nàng rơi trên tấm áo choàng,nóng hổi và thấm nhanh vào bên trong- tấm áo kia vẫn còn vương hơi ấm của Tiêu Dao. Tiểu Ngọc không biết vì sao mình phải rơi lệ khi mà mình và chàng ta chưa hề có cuộc gặp gỡ nào sâu sắc ngoài đời thực,trừ những giấc mơ. Mà mơ...tức là không có thực...

Trong khi ấy,tại đạo tràng của Mỹ Xuyên, Đại Ngọc đã vỡ lẽ sự thật về mối nghi ngờ năm xưa với Tiêu Dao và muốn rút khỏi trò chơi của ả pháp sư độc ác...

“Tiêu Dao không phải kẻ thù của ta.Ta sẽ không giúp nàng hại chàng nữa.”

Đại Ngọc nói với Mỹ Xuyên.Chung quanh nàng ta lúc này đây cơ mang nào là bùa chú,côn trùng và những thứ lạ lùng chưa từng thấy.Chỉ nhiều đó cũng gọi lên bao điều tà ác, ma quái từ chủ nhân của nó.

“Người không muốn biết ai đã hại đời người sao?”

“Người biết sao?”

“Biết chứ.Nhưng ta có điều kiện...”

“Điều kiện? Không. Ta sẽ tự tìm kẻ ấy.Ta không muốn hại kẻ vô tội! Trước tiên ta sẽ bảo với Tiểu Ngọc rằng Tiêu Dao không phải là thủ phạm hại ta”

“Người làm vậy thì có ích lợi gì?Người chỉ khiến cho họ yêu nhau nhanh hơn thôi ,càng đúng ý ta.Ta báo cho người biết,tình cảm của bọn họ đang dần dần tiến triển theo ý ta mong muốn.Khôn hồn thì chớ làm kì đà cản mũi. Như vậy ta còn hứa bảo toàn sinh mạng cho tiểu muội yêu dấu của người. Người cứ chọn đi, Tiểu Ngọc hay Tiêu Dao. Thâm tình hay nhân tình? Điều kiện ta đưa ra rất đơn giản, Đại Ngọc à. Đó là hãy giúp ta khiến cho tiểu muội người vừa khinh rẻ,vừa căm hận,nhưng cũng vừa yêu hân,rõ chưa?”

“Không!”

“Đừng cãi lời ta!”

Mỹ Xuyên rung mạnh cái chuông trong tay khiến Đại Ngọc lăn lộn vì đau đớn,vật vã tựa ngàn mũi kim châm. Đó là nỗi đau sống không bằng chết...

“Đau quá... Hãy thôi đi! Ta hứa, ta hứa!”

“Biết khôn rồi đấy. Giờ thì rút khỏi đây đi.”

Đại Ngọc biết bản thân không thể đấu nổi yêu pháp của Mỹ Xuyên. Nàng cũng không thể ngoảnh mặt để cho ả hãm hại Tiêu Dao hay Tiểu Ngọc. Thế là nàng đành đánh liều báo mộng cho Trí Hiên đại sư-người duy nhất có thể đối đầu với ả pháp sư độc ác kia lúc này...

“Đại sư,hãy cứu họ.”

“Thí chủ cũng cần phải cứu.”

“Ngay sau khi thực hiện tâm nguyện của mình tiểu nữ sẽ tìm đại sư để chịu tội và xin được giải thoát.Còn bây giờ thì chưa thể. Xin cho tiểu nữ một ít thời gian nữa. Mỹ Xuyên...,hãy ngăn nàng ta lại.Ngăn mối tình duyên oan nghiệt của Tiêu Dao và tiểu muội của tiểu nữ lại.”

“Lão tăng hứa sẽ làm hết những gì có thể...”

“Đại sư bảo trọng.Tiểu nữ xin kiú lui trước khi nàng ta phát hiện.”

12. Chương 12: Cuộc So Tài Không Cân Sức (1)

Lễ chúc thọ hoàng thượng,các bá quan văn võ tề tụ đông đủ về cung điện. Hạo Nhân dắt cả Tiểu Ngọc theo cùng để ra mắt mọi người như công khai giới thiệu về nàng cho bá quan đồng đạo. Lúc này, bởi vì chàng đang chiếm trọn niềm tin yêu của hoàng thượng nên các bá quan văn võ tỏ ra khá o bế,cung phụng,nịnh nọt chàng,dù chàng chỉ có một chức quan nhỏ con.

Nàng Tiểu Ngọc vốn không quen với chốn quan trường đầy quy tắc,giả dối và xô bồ ấy. Nàng nép mình lại trong khi ai ai người ta cũng thi nhau khoe mẽ,chúc tụng, tặng bốc lẫn nhau.

Nàng dạo bước tới vườn thượng uyển,nơi có rất nhiều văn nhân đối ẩm làm thơ,viết câu đối cho buổi bắn pháo hoa bên bờ hồ tối nay. Nàng tình cờ bắt gặp Tiêu Dao.Vây quanh chàng có rất nhiều người mà phần đông là các công chúa hay tiểu nữ của các quan đại thần. Ai cũng cao sang quý phái, ai cũng má đỏ môi hồng chúm chím. Và ai cũng nhìn chàng ta với ánh mắt ngưỡng mộ,say mê... Còn Tiểu Ngọc nhỏ bé này có là ai đâu? Văn không hay, mà sắc cũng chẳng bằng người... Tiểu Ngọc nhận ra mình đang tự so sánh mình với người khác-với những cô gái xúm xít quanh Tiêu Dao mà chẳng hiểu tại sao. Đó là chuyện trước nay chưa bao giờ có. Chẳng hiểu sao Tiểu Ngọc thấy lòng căm giận rồi quay lưng đi.

Chẳng may, Tiểu Ngọc đụng phải Bát công chúa. Ngay từ lúc đặt chân vào hoàng cung thì cô công chúa này có vẻ không mấy thiện cảm với Tiểu Ngọc,lí do đơn giản là vì nghe đâu hoàng thượng định tứ hôn cô công chúa này cho Tiêu Dao. Thế nhưng gần như cả triều ca đều biết nàng ta chẳng coi Tiêu Dao ra gì mà lại rất ngưỡng mộ Hạo Nhân. Tuy nhiên, Hạo Nhân đã ý nhị từ chối lời cầu thân của nàng trước đó vì chàng đã có hôn ước với Tiểu Ngọc rồi.Giờ chạm mặt Tiểu Ngọc ở đây là cái cớ tốt để nàng ta bắt bẻ tình địch.

“Nàng không có mắt sao lại đụng vào ta?”

“Thần không cố ý.Xin lỗi công chúa.”

Tiểu Ngọc lễ độ chào.Vậy mà nàng công chúa kia chỉ cười nhạt mĩa mai nói:

“Phải thôi,hạng con gái như nàng thì làm gì biết ý tứ?”

Tiểu Ngọc xưa nay rất ghét ai nói mình như vậy,nàng đáp trả bằng một giọng lạnh băng và cái nhìn như uy hiếp,trấn áp kẻ khác:

“Hạng con gái mà nàng nói là hạng gì hả?Những lời này nghe chẳng giống một công chúa được giáo dục trong môi trường hoàng tộc chút nào cả.”

“Người dám nhìn ta bằng ánh mắt hằn học ấy à?Biết ta là ai không?”

“Nàng là cô công chúa bị tướng công tương lai của thần khước từ lời cầu thân,đúng không ạ?”

Tiểu Ngọc cười nhạt giễu cợt,làm Bát công chúa lồng lộn lên tức tối.Cô nàng cáu tiết bỏ đi.Tiểu Ngọc nhún vai không quan tâm.Ánh mắt nàng vô tình hay cố ý nhìn qua bên kia thượng uyển đình, thấy Tiêu Dao cũng nhìn mình...

Bất gặp cái nhìn của Tiểu Ngọc,chàng Tiêu Dao vội vã quay đi,vờ như không để ý tới.

Buổi trưa,nhà vua tổ chức cuộc thi và phần thưởng là quả cam quý do chính tay vua ngự ban.Chỉ có thể thôi mà cả một đám ô hợp thi nhau để có được nó.Bát công chúa chợt nảy ra một kế hoạch làm bẽ mặt Tiểu Ngọc trước mọi người.

Vua vốn yêu thương cô công chúa này nên cái gì cũng chiều.Nàng ta muốn cuộc thi năm nay khác mọi năm,sẽ là hai người một đội,thi võ thuật,bắn cung,cỡi ngựa,cầm kì thi họa ...Nàng ta lại chủ động chọn Hạo Nhân thành đội với mình trước tiên,và cứ ép Tiểu Ngọc phải tham gia,nếu không lại bị cho là thất kính với vua.Hạo Nhân khó xử nhưng không muốn làm vua phật lòng trong ngày đại thọ nên chỉ biết im lặng không nói gì.

Trong khi đó,đám quần thần không ai dám chung đội với Tiểu Ngọc vì không muốn bị công chúa ghét bỏ.Tiểu Ngọc đứng chờ vợ giữa mọi người thật lâu mà không ai hậu thuẫn...Trông nàng lúc ấy như bị hoàn toàn cô lập.Kể cả người duy nhất mà nàng có thể tin tưởng cũng không làm gì giúp nàng.Có một sự thất vọng và hụt hẫng thể hiện rõ qua cái nhìn nàng dành cho Hạo Nhân.Nàng thật sự không muốn tham dự vào cuộc thi vô bổ này làm gì.Nàng muốn từ chối và ra về,nhưng cô công chúa ương bướng lại khích:

“Nếu nàng từ chối thì coi như đã thua.Nàng sẽ phải nhường Hạo Nhân cho ta”.

Đám đông rộ lên một lần nữa.Tiểu Ngọc nhìn qua Hạo Nhân .Chàng lúng túng một lúc quay qua công chúa nói:

“Đây chỉ là một cuộc vui thôi mà công chúa!”

“Vậy thì kêu nàng ấy đồng ý đi. Hay nàng ấy sợ?”

Tiểu Ngọc cười nhạt rồi nói:

“Được,tôi thi.”

“Nàng có thể chọn bất kì ai ở đây thi cùng nàng.”

Tiểu Ngọc nhìn qua đám quần thần. Bọn họ nhón nháo lùi lại vì sợ bị Tiểu Ngọc chọn trúng. Thật là một đám ô hợp xu nịnh đáng coi thường... Nàng cười khinh khi rồi ngược nhìn nhà vua và cô công chúa kiêu kỳ rồi cao ngạo, tự tin nói:

“Thần không cần bất cứ ai...”

Tiểu Ngọc chưa nói hết thì Tiêu Dao bước tới bên cạnh Tiểu Ngọc.

“Thần sẽ thi cùng nàng ấy, được không thưa Bát công chúa?”

Bát công chúa thoáng ngạc nhiên...Rồi nàng ta chợt nghĩ:

“Lần này thật là một dịp may để một tên bắn hai con ngựa!” Công chúa mỉm cười thích thú.

Bát công chúa vốn chỉ thích đấng nam nhi uy dũng như Hạo Nhân chứ không ưa hạng lãnh tử thư sinh trói gà không chặt như Tiêu Dao. Cuộc thi này chắc sẽ có nhiều thú vị lắm đây. Nàng ta cười đắc ý, quay qua Nhân :

“Còn huynh, nếu huynh nhường họ thì phụ hoàng ta sẽ không vui đâu. Đối vua là khi quân đấy.”

Cuộc thi thứ I: thi cướp cờ.

Mỗi người của hai đội có treo một miếng giấy đỏ bên người. Đội nào bị giật hết giấy đỏ coi như thua. Chuông mới vang lên, chưa có hiệu lệnh mà Bát công chúa đã ăn gian nhanh tay tháo mất miếng giấy của Tiểu Ngọc. Sau đó, cô nàng nhè vào Tiêu Dao mà tấn công.

Tiểu Ngọc nhìn Tiêu Dao hét lên “Chạy!”.

Hắn không biết võ, chỉ biết nghe lời Tiểu Ngọc mà chạy. Trong khi Bát công chúa đuổi theo Tiêu Dao thì Tiểu Ngọc truy cản không cho Hạo Nhân đuổi theo Tiêu Dao.

“Chúng ta chưa bao giờ thật sự phải đối đầu nhau đúng không?” Tiểu Ngọc nói

“Muội tổn sức làm gì? Sau khi cuộc thi chấm dứt huynh sẽ nói với hoàng thượng xem đây là một cuộc tỉ thí vui thôi.”

“Không. Đây không phải trò vui. Muội đang cố sức vì cả danh dự của mình nữa.”

“Muội hi vọng có thể thắng cuộc so tài này cùng với một kẻ như Tiêu Dao sao?”

“Nhưng huynh nên nhớ rằng hắn lại là kẻ duy nhất đứng về phía muội, còn huynh thì không!”

“Muội lúc nào cũng bướng bỉnh!”

Bát công chúa và Tiêu Dao sau một hồi chạy hết hoàng cung đã chạy trở về với tình trạng y như cũ. Hạo Nhân cố thoát khỏi Tiểu Ngọc đến cướp tấm giấy của Tiêu Dao. Tiểu Ngọc nhất quyết không để Nhân thoát. Nhưng làm sao nàng cản được Nhân khi mà chàng đã muốn. Lúc lấy được miếng giấy xong, chẳng biết có phải vì những khuất tất trong lòng bấy lâu xui khiến hay không mà chàng Nhân còn mạnh tay chưởng cho Tiêu Dao một cái làm Tiêu Dao văng vào gốc cây, rất khéo léo như một sự vô ý và không ai thấy, trừ Tiểu Ngọc.

Tiêu Dao ôm ngực đau đớn. Công chúa và mọi người chạy tới xung tưng Hạo Nhân, chỉ còn mỗi Tiêu Dao vờ tỏ vẻ không sao.

“Trận đầu, đội của Bát công chúa thắng.”

Tiêu Dao cố đứng lên đi về phía Tiểu Ngọc.

“Ta xin lỗi.”

Tiểu Ngọc nhìn Tiêu Dao, nhưng rồi nàng không nói gì mà lạnh nhạt bỏ đi.

Tiêu Dao càng thấy mình có lỗi vì đã khiến Tiểu Ngọc thua trận đầu tiên.

Thật ra, chính bản thân Tiểu Ngọc mới cảm thấy có lỗi khi kéo luôn cả Tiêu Dao vào cuộc thi nhằm nhí này. Nàng đang bức bối Hạo Nhân vì hành động thiếu quân tử lúc nãy, phần nữa là không muốn đối mặt với Tiêu Dao lâu hơn. Nàng luôn mất bình tĩnh khi nhìn vào mắt chàng...

Trận thứ II là thi bắn tên

Tiêu Dao và công chúa bắn hệt hệt. Tiểu Ngọc bắn ba phát đều ngay hồng tâm. Trong khi ấy Hạo Nhân chỉ cần một phát là ba mũi tên đều ngay hồng tâm và còn xuyên qua bia bắn. 2-0

Trận thứ III: thi cưỡi ngựa.

Công chúa giành hết ngựa chiến, giao cho Tiểu Ngọc hai con ngựa già. Nàng ta biết đâu rằng Tiểu Ngọc từ bé đã am hiểu về ngựa. Nàng điều khiển cho con ngựa của công chúa lồng lộn lên chạy tứ tán. Nhưng Nhân

thì khôn ngoan hơn.Chàng ép con ngựa của mình vào Tiêu Dao làm Tiêu Dao ngã ngựa.Ngay lúc đó, Tiểu Ngọc cho ngựa quay lại chỗ Tiêu Dao,đưa tay ra hiệu chàng nắm lấy.

“ Tay đây!”

Nàng kéo chàng lên cùng con ngựa với mình,bảo chàng vịn chặt lấy nàng và phóng về đích cùng lúc với Hạo Nhân. Nhưng bởi chàng ta chỉ có một mình nên coi như hiệp thứ ba Tiểu Ngọc thắng.Công chúa thì khóc bù lu bù loa vì hoảng sợ...

2-1.

Cuộc thi sẽ tiếp tục vào buổi tối,khi cả hoàng cung chìm trong ánh sáng của lồng đèn câu đối và pháo hoa...

Trong lúc mọi người mải mê tiệc tùng chè chén, Nhân bực dọc kéo Tiểu Ngọc ra một góc...

“Huynh biết muội đã nhìn thấy khi huynh cố tình tấn công Tiêu Dao. Đúng, huynh có hơi thủ đoạn khi để tình riêng chi phối .Huynh sai,huynh xin lỗi ,được chưa nào? Nhưng đừng làm thái độ lạnh nhạt đó với huynh chứ. Thi đấu thì phải như vậy mà.”

“Được thôi, muội không muốn tranh cãi. Huynh có sai gì đâu.Thi đấu thì phải vậy thôi mà. Chỉ là muội thấy khá thất vọng về một Hạo Nhân luôn chính nhân quân tử mà muội từng biết thôi. Hãy trở về với tiệc tùng của huynh đi. Cô công chúa yêu dấu của huynh đang tìm huynh kìa.Chúng ta gặp nhau vào tối nay đi.”

“Tiểu Ngọc!”

Nàng cứ thế bỏ đi,mặc cho Hạo Nhân gọi theo. Đạo gần đây nàng đối với chàng trở nên quá ương bướng không kiểm soát được.

Bát công chúa xuất hiện và kéo Nhân vào những cuộc vui đầy hoan lạc,bỏ lại Tiểu Ngọc bơ vơ giữa hoàng cung-bao la,huy hoàng,tráng lệ nhưng trống rỗng tới mức buồn chán, đơn điệu...

13. Chương 13: Cuộc So Tài Không Cân Sức (2)

Khi mọi người háo hức chuẩn bị cho dạ tiệc hôm ấy thì có một Tiêu Dao lặng lẽ đứng bên lề sự rộn rã đó. Chàng ra phía sau thượng uyển đình nơi ít người qua lại để tự xoa thuốc vào vết thương do chưởng lực của Hạo Nhân gây ra.Vết chưởng bầm tím cả một bên vai và đau nhói.

Tiểu Ngọc đến thật khẽ từ phía sau,tay cầm theo vò rượu thuốc đặc trị đưa cho chàng.

“Cái này sẽ tốt hơn.”

Tiêu Dao cầm lấy với lời cảm ơn rồi đứng lên đi chỗ khác.Chàng cứ như đang lẩn tránh.Tiểu Ngọc nhận ra rằng không chỉ có nàng lẩn tránh Tiêu Dao mà ngay cả Tiêu Dao cũng tránh đối mặt với nàng...

Thế nhưng,khi đứng cách xa,Tiêu Dao lại âm thầm dõi mắt theo Tiểu Ngọc...

Tối...

Cả hoàng cung rộn rã tiếng nhạc lời ca,hoa đăng,câu đối,và... cuộc tranh tài.

Cuộc thi thứ IV bắt đầu:thi đánh cờ.

Cờ nghệ của Tiêu Dao và Hạo Nhân thật là kì phùng địch thủ,bất phân thắng bại.Còn Tiểu Ngọc và Bát công chúa thì dờ dề ngang ngựa nhau,gây một trận cười ọi người. Thế là huê,vẫn là 2-1.

Trận thứ V:thi văn chương.

Bát công chúa được dạy dỗ kĩ lưỡng nên dễ dàng hạ gục Tiểu Ngọc,nhưng đối lại Tiêu Dao ứng đối cao siêu vượt Hạo Nhân mấy bậc khiến Tiểu Ngọc và cả triều ca phải khâm phục. Lời đồn về đệ nhất tài tử chốn

Kinh thành của Tiêu Dao không phải là hư danh chút nào. Huê một lần nữa.Sau năm vòng thi tỉ số vẫn nghiêng về Bát công chúa và Hạo Nhân.

Vòng thi tiếp theo cuộc thi hoạ ,yêu cầu mỗi bên là vẽ bức hoạ về đề tài chúc thọ nhà vua.Kế đến là thi hoà tấu một nhạc khúc “tìm bạn”.Hai vòng thi còn lại này Bát công chúa hoàn toàn có quyền tin chiến thắng sẽ về mình khi mà đó là cuộc thi bắt cả hai người trong đội phải cùng đối ngẫu,tức là cả hai người trong một đội phải cùng tham gia vào thì mới được tính.

Tài nghệ của Tiêu Dao không ai nghi ngờ,nhưng Tiểu Ngọc thì...Chính nàng cũng không hi vọng sẽ chiến thắng,nhưng nàng lại nhất quyết không bỏ cuộc!

Thi vẽ tranh chúc thọ,Nhân và Bát công chúa trưng ra một bức hoạ là cặp long phụng hòa viên chúc thọ vua làm mọi người trầm trồ tán thưởng.

Tới phiên Tiểu Ngọc,Tiêu Dao đưa nàng một trang giấy to và bảo nàng vẽ bất kì thứ gì nàng thích.Nàng nhăn nhó nhưng cũng đành nghe lời vẽ lên giấy một quả đào tiên,nhưng cuối cùng không biết nó ra thứ gì nữa.Sau khi nàng nghech ngoạc khó nhọc,mực lấm lem đầy người và mặt mũi thì bức hoạ nàng vẽ cũng xong, thế nhưng không ra hình thù gì hết. Cả triều ca cười âm giễu cợt nàng.

Hạo Nhân chỉ khẽ lắc đầu. Cứ mỗi lần tới giờ học thì cô nhóc luôn kiểm có chuẩn rất lệ!

Tới phiên Tiêu Dao,chàng phát hoạ trên một bản giấy riêng biệt, những nét vẽ bình thường,có phần khá hơn Tiểu Ngọc,nhưng so với một người được mệnh danh là đệ nhất tài tử mà vẽ ra thứ tầm thường như thế đó thì thật quá thất vọng cho bậc tài tử. Cả triều ca chỉ chỗ cười cợt.Tiêu Dao chỉ cười thật khoan thai, bình tĩnh.

“Bức vẽ đã hoàn tất đâu?”

Chàng lấy bức vẽ của mình ghép lên bức vẽ của Tiểu Ngọc khi nãy và xin một chút ánh sáng từ lồng đèn hoa có hoạ hình Hằng Nga dâng đào.Mọi tò mò chăm chú nhìn.

Khi chàng căng bức hoạ đã ghép lại của cả hai ra,đồng thời đốt nến lồng đèn lên,thì kì lạ thay,một khung cảnh thần tiên huyền ảo hiện ra trước mắt,chư tiên bay lượn trong mây ngũ sắc,Hằng Nga dâng đào chúc thọ.Bức tranh tuyệt diệu và lung linh cứ như thần tiên từ cõi hư vô tề tựu về đây bước ra từ trong tranh chúc thọ cho thánh thượng...

Không giải thích gì thêm,tiếng trầm trồ của mọi người thay cho kết quả.Tiểu Ngọc vui sướng nhảy lên ôm chầm lấy Tiêu Dao vì đã gỡ được một bàn thua trông thấy... Sau,nàng vội buông Tiêu Dao ra một cách lúng túng, má nàng ửng đỏ. Lúc ấy, cả Tiêu Dao cũng vậy,chàng không thể ngăn tim mình loạn nhịp trong khoảnh khắc Tiểu Ngọc ở rất gần,rất gần chàng...

Trong khi ấy,Hạo Nhân trong lòng đầy cáu giận vì thua,và vì cái cách họ nhìn nhau triu mến mà chàng cảm nhận được.

Sau sáu vòng thi,kết quả là 2 - 2.Vòng thi cuối này sẽ quyết định thắng thua. Vòng thi này.Bốn người sẽ bị bịch mất lại rồi được người của được hoàng thượng bố trí ở những khu vực khác nhau trong hoàng cung to lớn này,buộc họ phải dùng bất cứ một âm thanh nào để tìm thấy nhau...

Trong khi Bát công chúa cổ tỉ tê phụ hoàng tiết lộ nơi “cất” Hạo Nhân thì bên dưới,gữa hai chàng đệ nhất tài tử lại xảy ra cuộc đối đầu âm thầm...Cái nhìn Nhân trao cho Tiêu Dao đầy thách thức và đe dọa...

Năn nỉ cha không được,Bát công chúa lôi Hạo Nhân ra một góc bày những “ám hiệu”...Khi ấy,chỉ còn lại Tiêu Dao và Tiểu Ngọc...

“Cầm lấy đi.” Tiểu Ngọc rút cây tiêu ra đưa cho Tiêu Dao.Chàng ngạc nhiên nắm lấy cây tiêu nhìn Tiểu Ngọc.

“Sao nàng lại có nó?”

“Nó không phải của ta ,nhưng mà ta lại có được nó có nghĩa là ta đã chôm nó từ người,vậy thôi! Người thông minh như vậy phải đoán ra được chứ?”

“Nàng đã có một cây y như vậy rồi mà?”

“Sao người biết?”

“À,ta...Ta... không nhất thiết phải trả lời mọi câu hỏi của nàng.Chúng ta...rất ghét nhau mà,phải không? Thế thì cũng không nên biết quá nhiều về nhau” Chàng nói,ánh mắt chàng buồn,giọng nói có gì chua chát.Tiểu Ngọc không chịu nổi sự ngọt ngào này.Từ khi biết Tiêu Dao,chưa bao giờ nàng tin một Tiêu Dao như thế lại là kẻ đồn mạt mà tỉ tỉ nàng miêu tả.Nhưng nàng biết phải tin vào ai,tỉ tỉ nàng,hay chính cảm giác của nàng?

Tiêu Dao quay đi.Nàng thu hết nhuệ khí chạy đến trước mặt Tiêu Dao,nhìn thẳng vào chàng...

“Trả lời ta đi,Tiêu Dao.Người có làm hại đời Đại Ngọc tỉ tỉ của ta hay không? Ta chỉ cần biết có hay là...không”

Trước câu hỏi quá nghiêm túc của nàng,Tiêu Dao cũng không muốn lẩn tránh nữa. Chàng khẽ lắc đầu

“Nếu ta bảo rằng không...thì nàng có tin ta không?”

Tiểu Ngọc dường như còn phải suy nghĩ đắn đo về câu trả lời cho chàng.Tiêu Dao cười buồn rồi quay lưng đi.

“Coi như ta chưa nói gì.Ta đã quá quen với những lời buộc tội,thêm nàng nữa thì cũng chẳng sao” Tiêu Dao cao giọng như tự nói với bản thân.

Sau,chàng thều thào nói,vừa muốn,lại vừa không muốn Tiểu Ngọc nghe thấy....

“Nàng là người duy nhất ta mong rằng sẽ có cái nhìn khác về ta. Nhưng... có lẽ ta quá đòi hỏi...Ta không nên hi vọng. Buồn cười quá,ta đang nói gì thế này?”

Chàng cười cho chính sự uỷ mị của mình rồi cất bước đi tiếp. Tiểu Ngọc nói vọng theo.

“Tiêu Dao,người biết nơi nào gọi là Thủy Trúc Viên không? Ta nói cho người biết điều này. Dường như... Ta...ta đã yêu con người ở Thủy Trúc Viên ấy... Ta sẽ tìm ra chàng ta ở bất cứ nơi nào có tiếng tiêu của chàng. Chuyển lời cho ta ...nếu người gặp con người ấy.”

Chàng vờ như không nghe thấy gì,lặng lẽ đi theo quan thái giám.Tiểu Ngọc nhìn theo ,tay nàng nắm chặt cây tiêu...

Sau đó,tiếng nhị cầm của Bát công chúa vang lên đầu tiên. Kế tiếp là tiếng tiêu của Hạo Nhân. Thật lâu mà vẫn chưa nghe âm thanh của hai người kia. Nhiều phút sau đó trôi qua...

Tiểu Ngọc cầm cây tiêu trong tay,và đang đợi...Nàng không biết mình chờ đợi điều gì... Thắng hay thua, giờ trở nên vô nghĩa...

Phần Tiêu Dao,chàng... không thể thối được.Tiểu Ngọc bảo với chàng rằng nàng yêu Tiêu Dao của Thủy Trúc Viên. Nhưng Tiêu Dao đang đứng đây lại là Tiêu Dao bằng xương bằng thịt của đời thật trần trụi,nào phải Tiêu Dao trong những giấc mơ? Giả sử như chàng bắt chấp cả luật trời thừa nhận tình yêu của mình với Tiểu Ngọc thì rốt cuộc mọi chuyện sẽ ra sao đây?Chàng làm sao giành riêng nàng cho riêng mình?Tiểu Ngọc dù có yêu chàng thì liệu có chấp nhận đến với chàng không? Không,mối tình này sẽ không bao giờ có kết quả.Vậy thì còn vấn vương làm gì cho cả hai đều đau khổ.Chàng tự dặn lòng kiềm nén,nhưng tâm tư chàng hoàn toàn bị chi phối,chàng không biết bắt đầu từ đâu.Yêu thương trong lòng chàng dành cho Tiểu Ngọc quá mãnh liệt,quá tha thiết nhưng phải cố kiềm nén,giấu kín...

Mỹ Xuyến bước đến phía sau Tiêu Dao lặng lẽ như một bóng ma.

“Người đã hiểu cảm giác ấy chưa hả Tiêu Dao? Tìm người đang đau phải không Tiêu Dao? Đó là những gì người từng gieo cho ta đó.Sao người không thối đi? Người không thối vì không thể thối hay vì người đang ích kỷ,không muốn người mình yêu đến được với người đàn ông của nàng ta? Vậy mà người vẫn cố tỏ ra cao thượng. Ta coi rẻ người,Tiêu Dao à.”

“Nhưng ta may mắn hơn nàng.Ít ra ta cũng biết được trong tim Tiểu Ngọc vẫn dành cho ta một vị trí.Còn nàng,nàng chẳng là gì trong ta cả.Nàng hãy nghe kỹ đây.Vì đây sẽ là khúc tiêu cuối cùng tuyệt vời nhất mà

ta dành riêng cho người con gái duy nhất ta yêu. Tình yêu đơn giản chỉ là sự đồng điệu, không phải là sự chiếm hữu.”

Tiêu Dao đưa tiêu lên môi thổi...nhưng nước mắt chàng rơi...những giai điệu thiết tha cất lên mang tất cả những yêu thương gửi vào gió đưa đi...Tiểu Ngọc nghe thấy...

“Tiêu Dao, chỉ một lần này thôi...lần duy nhất này thôi...” Tiểu Ngọc trầm nhủ và đáp lại khúc tiêu của chàng.

Rồi hai tiếng tiêu ngân lên quyện vào nhau, hòa làm một giai điệu du dương, tha thiết đến nỗi tiếng tiêu của Hạo Nhân dù có hay tới mức nào cũng không thể chen vào được. Khi Hạo Nhân càng cố chen vào phá giai điệu ấy thì cứ bị đánh bật ra.

Giai điệu tuyệt vời ấy mơ hồ đưa Tiêu Dao và Tiểu Ngọc trở về lần gặp cuối cùng ở Thủy Trúc viên... Họ đã có những kỷ niệm thật đẹp ở Thủy Trúc viên. Sau ngày hôm nay, mọi thứ đã qua sẽ xem như một giấc mơ hoang đường và nhanh chóng bị lãng quên.

Khi bài tiêu dứt, cả hai vội khấn bịt mắt ra và thấy mình đã đứng trước mặt đối phương. Họ nhìn nhau bằng ánh mắt mà chỉ người trong cuộc mới hiểu. Tiêu Dao bước tới gần nàng hơn với cái nhìn tha thiết nhưng đượm buồn...Tiểu Ngọc cười chua chát nói

“Tiêu Dao ở Thủy Trúc Viên và ngoài đời thực là một. Ai có thể tin được chuyện này chứ?”

“Chỉ có một Tiêu Dao tồn tại, là Tiêu Dao đang đứng trước mặt nàng, tham gia vào cuộc thi vô bổ này để nàng giành lấy Hạo Nhân về cho nàng. Tiêu Dao ở Thủy Trúc Viên không hề tồn tại. Chúng ta thắng rồi, vì thế nàng hãy...đến với huynh ấy đi.”

“Tiêu Dao...”

Tiêu Dao cười buồn rồi lặng lẽ rảo bước trong bóng đêm về nơi vua và bá quan đang đợi họ. Hạo Nhân vừa chạy tới, chàng đi ngược phía với Tiêu Dao và thờ ơ lướt qua như thể Tiêu Dao không tồn tại. Hạo Nhân đến bên cạnh Tiểu Ngọc và ôm lấy nàng như muốn khẳng định với Tiêu Dao rằng nàng là của chàng, chứ không để Tiêu Dao cướp Tiểu Ngọc đi như một lần đã cướp Đại Ngọc...

Công chúa giận dữ vô cùng khi Hạo Nhân và Tiểu Ngọc lại tay trong tay về cùng nhau.

“Chúng ta thi lại đi, không công bằng!”

“Công chúa là cửu ngũ chí tôn, nói phải giữ lời chứ.” Hạo Nhân lên tiếng.

Uất ức, nàng ta bật khóc. Tiểu Ngọc bước tới định xuống nước thì nàng ta ngược lên xô mạnh Tiểu Ngọc. Mất trớn, nàng té về phía sau, đụng vào cột dựng đại trống cao lớn, làm nó lắc đảo rồi đổ xuống. Lập tức một bóng người lao về phía Tiểu Ngọc che chắn cho nàng, để rồi hứng trọn đòn trống khổng lồ... Mọi thứ diễn ra quá nhanh Hạo Nhân không kịp phản ứng.

Dàn trống to đập mạnh vào người Tiêu Dao. Dù vậy, trong vòng tay chàng vẫn ôm chặt lấy Tiểu Ngọc để bảo vệ cô nhóc... Máu từ từ loang ra...

“Tiêu Dao!”

14. Chương 14: Lễ Thành Thân Của Tiểu Ngọc

Sau hôm chúc thọ nhà vua, Tiêu Dao rơi vào hôn mê. Nhờ Đại Ngọc kịp thời báo cho Trí Hiên đại sư nên ông nhanh chóng đến và đem Tiêu Dao đi, phòng khi Xuyên lại nhân lúc này bắt hồn Tiêu Dao.

Hạo Nhân sau vụ đi sứ thành công, cộng thêm rất được lòng hoàng thượng nên được phong làm ngự sử đại nhân. Để tránh đem dài lắm mồm, nhân dịp đó, chàng quyết định chọn ngày tốt chính thức thành thân với

biểu muội Lâm Tiểu Ngọc.Tin vui lan khắp kinh thành,ai cũng hân hoan,vì Hạo Nhân vốn rất được dân chúng tin yêu.Họ còn mong một ngày chàng lật đổ thừa tướng chuyên quyền,ỷ thế thay thế vị trí ông ta.

Biết tin mừng của Nhân,thừa tướng gấp tâm phá bĩnh cho biết mặt,vì ông cho rằng họ có liên quan tới sự hôn mê của con trai ông ta.Trước ngày cưới của họ,ông sai người tìm thuê một đội sát thủ nhằm hãm hại đôi tân giai nhân...

Trước lễ thành hôn mà tân nương vẫn mang nhiều ưu tư,phiền muộn. Lúc này đây,nàng muốn gặp tử tử,người thân duy nhất để tâm sự nhưng gọi mãi tìm mãi Đại Ngọc vẫn không xuất hiện. Chốc chốc Tiểu Ngọc lại nhìn lên góc phòng.Chiếc áo choàng đêm nào nàng chưa kịp gửi lại cho Tiêu Dao...

Thực ra,trong lúc đó Đại Ngọc đang bị Xuyên giam lại vì cái tội dám báo cho Trí Hiên làm hỏng chuyện của nàng. Trí Hiên đã đối phó với mệnh trời và dã tâm của Xuyên bằng cách khuyên Hạo Nhân sớm sớm thành hôn ,còn Tiêu Dao phải tịnh dưỡng trong chùa cùng lão suốt những ngày diễn ra hôn lễ thì mới mong thoát được tai kiếp lần này...

Trước giờ thành thân...

Tiểu Ngọc-17 tuổi, nàng trở thành nàng tân nương đẹp nhất,nhưng cũng u sầu nhất. Bước lên kiệu hoa mà tâm trí gửi tới một nơi nào đó...Tiểu Hồng thấy chủ nhân u sầu thì hỏi:

“Ngày mai tiểu thư đã lên kiệu hoa rồi,chẳng lẽ nàng không vui hay sao?”

Tiểu Ngọc lặng lẽ lắc đầu. Đôi mắt nàng nhìn chính mình trong gương sao mà buồn bã-nỗi buồn chứa cả một đại dương...

“Lên kiệu hoa hẳn nhiên phải vui rồi.Nhưng mà ta...hoàn toàn không có một cảm giác đó.” Nàng im lặng một lúc rồi ngược nhìn nàng hầu, cố mỉm cười. “Tiểu Hồng,muội giúp ta chuyện này nhé.Chải tóc cho ta thật đẹp trong hôm nay.Ta không muốn Hạo Nhân thấy ta thế này.Ta sẽ là vợ của huynh ấy mà, ta không được phép nghĩ tới bất cứ gì, bất cứ ai ngoài huynh ấy cả...”

“Vâng,thưa tiểu thư”

Có vẻ như Tiểu Ngọc đã dứt khoát coi đây như là một giấc mơ và muốn thoát khỏi nó.Nàng nhìn mình trong gương rồi cười,nụ cười méo mó giả tạo nhất trong đời nàng để bước cùng Hạo Nhân đi hết cuộc đời...

Thế nhưng,khi đôi tân giai nhân đang làm lễ bái đường thì một toán thổ phỉ xông vào cướp phá.Dẫn đầu bọn chúng là một ả bịt mặt mang trên người sắc phục của người tộc ngoại.Ả làm cho người trong buổi tiệc trở nên dờ dẩn ,sau đó quăng một thứ bột trắng trắng gì đó vào người Hạo Nhân,cười ha hả rồi bỏ đi,để lại bãi chiến trường hỗn độn...

“Hạo Nhân! Huynh sao rồi, Hạo Nhân?”

Tiêu Dao bừng tỉnh sau nhiều ngày hôn mê.Khi tỉnh lại,chàng thấy mình nằm trong thiền viện của chùa.

“Sao con lại ở đây?”

“Con đã hôn mê nửa tuần trắng rồi.”

“Vậy sao?”

Bên ngoài bỗng có tiếng ồn ào,Trí Hiên phải ra đó xem sao. Người ta đem tới cho ông rất nhiều bệnh nhân bị trúng ngải mà trở nên dờ dẩn,thiếu trí.Riêng Nhân bị nặng nhất,thổ huyết rất nhiều...

“Đại sư,xin làm ơn cứu họ.”

“Ta sẽ gắng hết sức. Thí chủ đem Hạo Nhân vào thiền phòng của ta.Những người còn lại xin lui bớt ra ngoài.”

Sau đó,lão khản trương bảo các đệ tử đem tất cả người bệnh vào trong chánh điện coi sóc. Tiểu Ngọc không đi khỏi,nàng muốn ở lại chăm sóc Nhân, nhất là khi chàng trong tình trạng ấy. Nàng khóc thật nhiều vì lo lắng cho chàng...

Trong lúc đó thì Mỹ Xuyên đang hả hê với kế hoạch của mình. “Lão hòa thượng tính sao bằng trời tính? Khi mỗi tình của bọn họ đã chớm nở thì số phận Tiêu Dao đã được định đoạt. Lão định cãi mệnh trời sao? Ta chống mắt lên mà xem lão làm thế nào để cản trở ta đem linh hồn Tiêu Dao đi !”

Nàng quay qua Đại Ngọc đang quần quai, đau đớn trong chiếc lồng giam...

“Người muốn biết kẻ hại người là ai chứ gì? Giờ ta nói người biết. Phải, kẻ ấy không phải là Tiêu Dao, mà là...ta...và Lưu Hạo Nhân.”

“Hạo Nhân? Sao lại như vậy?”

“Người không biết ngày ấy hấn si mê người như thế nào hay sao? Nhưng trong lòng người chỉ có Tiêu Dao mà không hề có hấn. Nếu không có Tiêu Dao thì người đã là hôn thê của hấn. Hấn chỉ đòi lại những gì là của mình thôi mà. Ta biết dự vọng của hấn nên giúp hấn một tay. Ai bảo người khi ấy là nguy cơ lớn nhất giành mất Tiêu Dao của ta. Có trách hãy tự trách mình đi. Nhưng người có biết cũng vì chuyện ấy mà chàng hận ta, xua đuổi ta! Ta căm ghét người và tiểu muội người cũng không kém gì căm hận Tiêu Dao cả. Ta sống trong đau khổ và thù hận thì các người không ai được hạnh phúc!”

“Ta thật tội nghiệp cho người!”

“Hãy tự lo mình đi. Nội trong đêm nay, ta sẽ đem về cho người một người bạn. Người muốn là linh hồn của Hạo Nhân hay Tiêu Dao hay... tiểu muội của người nào?”

“Không được làm hại Tiểu Ngọc. Ta có thành cô hồn ma trời cũng không tha thứ cho người!”

“Ha ha ha! Ta đi đây.”

Đại Ngọc biết ả đã nói là sẽ làm. Làm sao để cứu Tiêu Dao và Tiểu Ngọc đây? Chỉ một người có thể cản trở ả, chính là Trí Hiền đại sư. Nhưng làm sao nàng có thể thoát ra được kết giới của Mỹ Xuyên? Nếu ngoan cố thoát khỏi đây, hồn nàng sẽ hồn siêu phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Thế rồi, sau nhiều phút đắn đo, nàng quyết phải báo cho đại sư biết mà đối phó với mưu đồ của ả pháp sư, dù phải tan thành mây khói. Coi như đây là cái giá phải trả cho sự nhẹ dạ cả tin của nàng...

Trong khi ấy, tại thiền viện của chùa...

Tiểu Ngọc túc trực bên cạnh Hạo Nhân từng giây phút không rời. Tiêu Dao lặng lẽ nhìn theo nàng. Mỹ Xuyên thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng chàng không một tiếng động rồi thở dài một cách thương hại.

“Tình địch sắp chết, chắc là người vui lắm.”

“Ta không phải hạng người như nàng.”

“Người phải cảm ơn vì ta đã phá đám cưới của họ giúp người chứ. Dù rằng người thuê ta hại họ... lại chính là thừa tướng đại nhân. Cả đám thổ phỉ trên núi đều do ta lập ra. Cha người lại tự đâm đầu vào rọ”

“Cha ta?”

“Ta không hiểu sao lão già ác ôn ấy lại sinh ra được thứ người như người. Mọi tội ác của lão đều được trút hết lên đầu con trai lão. Nhân quả là vậy đó, Hạo Nhân à. Ha ha ha”

“Con cái gánh tội cho cha mẹ thì có gì sai? Nàng nói đi, mục đích nàng tới đây tìm ta là gì?”

“Người không muốn Tiểu Ngọc yêu dấu của người đau lòng đúng không? Giờ thì chỉ có người mới cứu được hôn phu của nàng ta mà thôi.”

“Bằng cách nào?”

“Ta có thuốc giải. Nhưng đổi lại...”

“Mạng sống của ta?”

“Thông minh đấy Tiêu Dao!”

“Ta chấp nhận.”

Mỹ Xuyên giật mình khi Tiêu Dao đồng ý quá nhanh. Chấp nhận cái chết sao mà hản bình thản lạ lùng. Ắ giận dữ khi phải chấp nhận sự thật rằng dù mình làm bao nhiêu chuyện, giở bao nhiêu thủ đoạn thì trong mắt Tiêu Dao vẫn không có sự tồn tại của ắ. Ắ giờ ra trước mặt Tiêu Dao viên thuốc độc. Chàng từ từ cầm lấy...

“Không được!” Trí Hiên vừa xuất hiện, chạy tới ngăn cản. Nhưng quá muộn rồi, chàng đã uống. Mỹ Xuyên lùi lại hoang mang... Ắ lạnh lùng đưa cho Tiêu Dao viên thuốc giải rồi nói.

“Nó chỉ cứu được một người thôi. Người tự quyết định đi.”

Ắ bỏ đi trước khi thấy Tiêu Dao gục xuống. Trí Hiên chạy tới đỡ lấy hản.

“Sao lại như vậy chứ? Đại Ngọc vì báo tin cho lão mà hồn siêu phách tán, nhưng lão lại chậm đi một bước, không cứu được con rồi...”

“Con biết số mình đã tận.... Kết cục này con đã chọn ình, không trách ai cả. Con không hề hối hận... Nhưng trước khi chết, con còn có chuyện phải làm... Con muốn gặp người ấy...”

“Nghiep chương mà...”

Đại sư chỉ biết cúi đầu...

15. Chương 15: Vĩnh Biệt !

Tiêu Dao dùng sức lực cuối cùng thổi khúc tiêu gọi Tiểu Ngọc ra bên ngoài.

Tiểu Ngọc đang bên cạnh Hạo Nhân. Nàng nghe thấy tiếng tiêu và biết Tiêu Dao đang muốn gặp nàng. Nàng biết giờ phút này Hạo Nhân đang cần nàng mà nàng lại bỏ theo tiếng gọi kia thì còn gì đạo nghĩa. Nhưng... nàng không thể ngăn được con tim mình. Nàng tự nhủ... “Chỉ một lần này nữa thôi mà...”

“Nàng tới rồi.”

“Người gọi ta ra đây có chuyện gì?”

“Hạo Nhân đang cần nàng bên cạnh huynh ấy, ta biết chứ... Đây là thuốc giải...”

“Thuốc giải?”

Tiểu Ngọc mừng rỡ vì biết Hạo Nhân đã được cứu. Tiêu Dao cười khi thấy nàng vui mừng. Với chàng, chỉ cần thấy Tiểu Ngọc cười, dù chỉ là lần cuối này thôi cũng mãn nguyện rồi...

“Nhưng sao người có được thuốc giải? Trông sắc mặt người không tốt. Người không sao chứ? Người... cũng trúng độc phải không?”

Chàng im lặng...

Tiểu Ngọc đưa lại lọ thuốc cho Tiêu Dao.

“Ta không nhận đâu.”

“Nàng không muốn cứu Hạo Nhân sao?”

“Tất nhiên không phải vậy, nhưng không phải là bằng cách giành mất cơ hội sống của người khác.”

“Ta không sao thật mà. Nàng cũng biết đó, thể chất ta vốn không khoẻ mạnh cho lắm... Cho nên hãy đem lọ thuốc về cứu mạng Hạo Nhân. Ta sẽ không sao mà.”

“Người ổn thật sự chứ?”

“Ta ổn mà. Ta... đã bao giờ nói dối nàng chưa?”

“Lần trước...cảm ơn người đã cứu ta. Lần này người lại cứu Hạo Nhân. Coi như ta nợ người ân tình này,ta nhất định sẽ trả. Xưa nay,Tiểu Ngọc này không muốn mắc nợ ai bao giờ.Người cần gì ở ta cứ nói,ta làm được sẽ không từ chối”

Tiêu Dao thấy lòng ngèn ngẹn khi Tiểu Ngọc đối với chàng luôn có một khoảng cách thật xa. Nàng có biết đâu những gì chàng làm cho nàng là vô điều kiện và không cần bất cứ sự mang ơn nào. Chàng thì thào “Chẳng gì cả...” rồi cúi đầu quay lưng đi.

Bất chợt Tiểu Ngọc nói với theo:

“Bảy năm trước,người từng cứu ta thoát chết bởi rắn độc cắn.Cây tiêu và mùi hương không lẫn vào đâu lưu lại hôm ấy...ta biết kẻ ấy là người!Vì sao ta thích biểu huynh Hạo Nhân,người biết không?Vì...ta nghĩ người cứu ta hôm ấy là huynh ấy.Cho đến khi gặp người,ta mới nhận ra bấy lâu mình đã ngộ nhận... Ta chưa từng yêu huynh ấy,đó chỉ là sự mang ơn... Nhưng...quá muộn rồi, Tiêu Dao à...Cho nên,xin đừng đối xử quá tốt với ta.Tại sao cứ đối xử tốt với ta,trong khi ta chẳng mang lại bất cứ gì cho người hết? Đừng làm ta thấy mình như một kẻ vừa vong ơn,vừa hư hỏng...”

Tiêu Dao quay lại nhìn nàng

“Chẳng lẽ quan tâm tới một người cũng là có tội sao?Tiểu Ngọc,nàng có biết rằng ta...ta...”

Tiêu Dao không thể nói tiếp.Chàng nhìn nàng thật sâu,vì chàng biết mình sắp không còn được thấy Tiểu Ngọc nữa,chàng sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế gian này. Nghĩ tới đó...Tiêu Dao bất ngờ chạy tới ôm chặt lấy Tiểu Ngọc,siết chặt nàng vào lòng mình.

Tiểu Ngọc để yên trong vòng tay ấy.Có thứ gì đó lấn át lí trí nàng,nó cho phép nàng nghe theo con tim mình,nghe theo cảm giác của mình. Trong vòng tay Tiêu Dao, nàng có một cảm giác bình yên, rất bình yên...

“Nếu một ngày Tiêu Dao không còn trên cõi đời này...nàng có nhớ đến ta không?”

“Tại sao người nói vậy? Người sắp chết hay sao?”

“Không,ta chỉ giả sử thôi mà.Mà nếu như...”

“Không. Ta sẽ không bao giờ nhớ người. Cho nên người sẽ không chết đâu. Ta...rất ghét cái chết. Nó lấy đi của ta Đại Ngọc,rồi cha ta.Ta không còn được trông thấy họ nữa.Cho nên xin đừng ai nữa phải chết.Ta sợ lắm...”

Tiêu Dao thả nàng ra.Nhìn giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nàng làm lòng chàng xốn xang nhiều lắm.Dịu dàng,chàng lấy tay lau khô dòng lệ,nhìn sâu vào mắt nàng nói bằng một giọng tha thiết

“Dù điều đó thật sự sẽ xảy ra thì ...hứa với ta nhé,đừng nhớ đến ta,đừng khóc vì ta,đừng bao giờ gọi tên ta...Hãy hoàn toàn gạt ta khỏi tâm trí nàng,được không?”

“Ta...” Tiểu Ngọc linh cảm được chuyện gì đó chẳng lành trong những lời lẽ như trần trời kia. “Có chuyện gì sắp xảy ra sao?”

“Hứa đi.”

Nàng nhìn Tiêu Dao rồi khẽ gật đầu.

“Và nàng phải ...hạnh phúc nhé?”

Nàng định nói với chàng điều gì đó nhưng vội ngăn mình lại.Đáp lại cái nhìn tha thiết của chàng,nàng cũng chỉ biết khẽ gật đầu.Chàng cười dịu dàng,hôn nhẹ lên trán nàng rồi quay lưng đi...Lần ra đi đó làm cho Tiểu Ngọc có cảm giác đó là vĩnh viễn...

Khi chàng đã đi khuất,Tiểu Ngọc mới lảo lảo trở về bên Hạo Nhân.Tiêu Dao đi một đoạn,biết Tiểu Ngọc không còn ở đó nữa , khi ấy,chàng mới không thể gượng được nữa,chàng đổ gục xuống ,thở huyết đen...hơi thở yếu dần...yếu dần...

Những hình ảnh cuối cùng của cuộc đời chàng lấp đầy bởi hình ảnh Tiểu Ngọc, tất cả cứ hiện về, giữa mộng và thực, đan xen, đau thương và hạnh phúc... Chàng mỉm cười ra đi... Chàng lịm dần với tất cả những hồi ức đẹp nhất về người còn gái mình yêu-yêu đến chết-yêu vô điều kiện...

“Tiêu Dao!”

Mỹ Xuyên xuất hiện ôm lấy xác Tiêu Dao mà khóc, khóc cho thứ tình yêu vô vọng của mình. Đến cuối cuộc đời, thứ mà nàng ta giành được chỉ là cái xác lạnh của Tiêu Dao thôi sao?

“Không, dù chàng có là ma thì chàng cũng không được xa ta, Tiêu Dao!”

Nàng ta định đem xác Tiêu Dao đi thì Trí Hiên xuất hiện ngăn cản. Họ đấu nhau một trận dữ dội. Cuối cùng cả hai đều bị thương. Nhưng Mỹ Xuyên vì chưa đủ đạo hạnh nên bị nặng hơn, đành rút lui. Nhưng ả thê sẽ bắt giữ linh hồn Tiêu Dao cho bằng được.

Uống thuốc không bao lâu thì Hạo Nhân hồi tỉnh, tuy nhiên sức khỏe còn yếu. Thấy Tiểu Ngọc túc trực bên cạnh, trong lòng chàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Tay chàng tìm lấy tay Tiểu Ngọc. Nàng mãi suy nghĩ nên giật mình.

“Ta làm muội giật mình à?”

“Không. Huynh tỉnh rồi sao? Thuốc giải thật sự rất công hiệu. Muội trông huynh khá hơn nhiều rồi.”

“Nhờ muội chăm sóc thôi. Àh, những người khác không sao chứ?”

“Họ đều không sao. Rất may là được đại sư chữa trị cho họ. Chỉ có huynh là nặng nhất. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện ổn thoả rồi.”

“Bọn thổ phỉ đã phá cái hôn lễ của chúng ta. Khi nào ta khỏi hẳn, chúng ta sẽ lại báỉ đường thành thân. Khi đó ta nhất quyết không cho ai phá đám.”

“Vâng...”

Nàng trả lời nhưng ánh mắt xa xăm. Nàng dường như chẳng còn quan tâm những gì Nhân nói, bởi trong lòng nàng cứ âm ỉ thứ linh cảm cực kì tồi tệ, nó xâm lấn nàng, làm người nàng lạnh đi... Những lời nói của Tiêu Dao cứ ám ảnh tâm trí nàng, khiến tim nàng đau nhói... Nàng đang nhìn Hạo Nhân mà cứ như đang nhìn vào khoảng không. Nước mắt từ từ lăn tròn trên bờ má, đến một lúc thì nàng không ngăn lại được nữa...

“Muội đang lo lắng chuyện gì phải không? Nói huynh nghe đi”

Nàng chỉ khẽ lắc đầu rồi lấy cốc ra ngoài. Đối mặt với Hạo Nhân lúc này nàng cảm thấy bản thân hèn mọn và bé nhỏ quá. Trong tim cô gái nhỏ kia giờ đã bị lấp đầy bởi bóng hình người đàn ông khác... không phải là hôn phu của mình...

Hôm sau, khi Hạo Nhân và nàng trở về, trên đường đi họ chạm phải một đám tang đi ngược chiều lại. Họ phải nép mình qua cho đoàn người đi. Nhìn sắc phục, Tiểu Ngọc đoán họ là người của phủ thừa tướng. Vậy ai là người nằm trong cỗ quan kia? Nàng nhìn sang Tiểu Hồng, ánh mắt nàng ảm buồn rưng rưng theo...

“Ai nằm trong cỗ quan ấy?”

“Là Tiêu Dao công tử. Chàng qua đời đêm qua vì trúng độc. Nghe nói là chất độc giống như Lưu ngư sử. Trí Hiên đại sư bảo phải chôn chàng gấp, để phòng biến cố gì đó nó thì không rõ lắm...”

Tiểu Ngọc lặng người đi. Những linh cảm của nàng vậy là đã ứng nghiệm. Sự thật này quá khó chấp nhận. Nàng không muốn tin rằng Tiêu Dao mới hôm qua còn đứng trước mặt nàng giờ sắp yên bề dưới nền đất lạnh. “...hứa với ta nhé, đừng nhớ ta, đừng bao giờ gọi tên ta, đừng khóc vì ta... Hãy gạt ta khỏi tâm trí nàng, được không?” Lời nói của Tiêu Dao dường như còn vang vọng đâu đây. Khi ấy, nàng đã hứa với Tiêu Dao rồi. Dường như Tiêu Dao đã báo trước cho nàng cái chết của mình, để nàng khỏi bất ngờ... Nhưng sự thật đón đầu kia vượt quá sự chịu đựng của nàng. Nàng cố bắt mình không được khóc nhưng sao... nước mắt cứ rơi trong ghen ngào. Nàng toan chạy theo nhưng Hạo Nhân nắm tay nàng lại.

“Muội định làm gì?”

“Không...Tiêu Dao không thể chết như vậy được...Không thể...”

“Có phải muội...đã có tình cảm với hắn không? Chính vì vậy mà thái độ của muội đối với ta dạo gần đây thay đổi hẳn.Do hắn phải không?Muội nói đi!”

Tiểu Ngọc im lặng.

“Tốt,cuối cùng thì hắn đã chết rồi,coi như ta không truy cứu chuyện này. Nhưng muội không được phép chạy theo cổ quan ấy mà bỏ rơi ta. Muội không thể giống như Đại Ngọc bỏ rơi ta. Muội biết không?”

Hạo Nhân ghi chặt bờ vai Tiểu Ngọc đau nhói.Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng nói : “Mạng của huynh là do Tiêu Dao ban cho,huynh biết không?”.Sau,nàng gạt đôi cánh tay thô bạo chàng ra .Nàng nói:

“Nếu Tiểu Ngọc muốn đi theo người ấy bỏ chàng thì đã không ở đây. Muội có thể không phải là đứa con gái gia giáo nhất,nhưng muội biết cái gì là lễ nghĩa.Cảm ơn huynh nhắc uội biết muội là ai và đang đứng ở vị trí nào.Muội sẽ trở về đúng vị trí của mình. Huynh hài lòng chưa?”

Nàng đi.Chưa bao giờ Tiểu Ngọc phản ứng mạnh mẽ với chàng như vậy.Chưa bao giờ chàng thấy một Tiểu Ngọc quyết liệt như vậy... “Tiêu Dao,hắn ta là ai mà biết bao người con gái vì hắn mà si mê?Hạo Nhân này có gì không bằng hắn đâu chứ?” Nhân đâm mạnh vào tường.Máu rỉ ra từ tay chàng,nhưng nỗi đau xác thịt kia có đáng vào đâu so với tự ti của một đấng nam nhi đang bị tổn thương?

“Tiêu Dao,ta không để yên cho người đâu.Món nợ mà người vay của ta,ta bắt cả nhà người phải gánh!”

Sau đó,Hạo Nhân thực hiện ý định bằng việc dâng sớ lên vua tố cáo tất cả tội trạng tham ô bấy lâu của gia đình thừa tướng.Tuy nhiên,ý định trả thù của Nhân không thành khi thừa tướng nghe theo lời khuyên của Trí Hiên đại sư và di thư Tiêu Dao gửi lại cho họ,gác bỏ hết mọi danh lợi của chốn quan trường đầy sóng gió lui về cuộc sống hàn vi mà bảo toàn sinh mệnh,giao toàn bộ tài sản lại cho triều đình để không bị truy cứu .Hạo Nhân lại một lần nữa chậm hơn Tiêu Dao một bước,ngay cả khi đã yên thân dưới nền đất lạnh...

16. Chương 16: Nỗi Bất Bình Của Hạo Nhân

Ba tháng sau...

Số nạn nhân chết vì treo cổ trong thành ngày càng nhiều làm dân chúng hoang mang lo sợ,nhiều người bỏ xứ đi nơi khác làm ăn.Tiểu Ngọc lao vào việc truy tìm hung thủ hoãn việc thành hôn với Hạo Nhân.Nàng thường đem vấn đề bàn bạc với Trí Hiên đại sư để xin lời khuyên.Họ dần đoán ra kẻ đứng sau tất cả chuyện này là Mỹ Xuyên.Nhưng hành tung của ả pháp sư ấy thật khó lường và nham hiểm.Khi Tiểu Ngọc càng gấp tâm tìm cho bằng được ả để trả thù cho tử ti và Tiêu Dao thì càng bị ả dẫn vào bẫy tất này tới bẫy tất khác.

Đến một ngày,số tử thi treo cổ lên đến con số bốn mươi lăm...

“Chẳng lẽ chúng ta không thể làm được gì sao đại sư?”

“Nếu ta đoán không lầm,nàng ta đang cần 7x7 là bốn mươi chín sinh mạng để luyện tà thuật.Rằm tháng bảy năm nay là ngày chí âm,cũng là lúc thuận lợi nhất cho ả tác oai tác quái.Bây giờ ả trong tối,chúng ta ngoài sáng,cho nên chỉ biết đợi mà thôi”

“Đợi? Đợi mà nhìn ả nhớn nhoe sao?” Tiểu Ngọc không thể bình tĩnh. Một lúc sau,khi cơn giận nén xuống,nàng cảm thấy mình quá đáng vì nỗi căm vô cớ với đại sư.Nàng cúi đầu hối lỗi...

“Tiểu nữ sai rồi.Đại sư cũng đã cố hết sức của mình.”

“Lão tăng hiểu nỗi lòng của thí chủ mà.”

Nàng lễ phép chào lão rồi quay về.Ngoài trời,mây vẫn vũ báo hiệu cơn mưa lớn.Gió giật kinh khủng,sấm chớp liên hồi.Ngay sau đó trời đột ngột đổ mưa như trút, buột nàng phải nép mình bên cổng chùa,nhìn mưa rơi.Ngoài đường,người người đi lại thưa dần.Trời từ từ ngả sang màu tối sẫm,rồi tối hẳn...

“Tỉ tỉ ơi,dù của tỉ tí đây.”

Một cô bé con chạy tới đưa cây dù đúng là dù của nàng...Nàng cầm lấy,chưa kịp hỏi ai đưa thì cô bé đã chạy hoà vào đám bạn đang kia.

“Kì lạ thật!”

Đúng thật là kì lạ khi mà cả tháng nay,Tiểu Ngọc có cảm giác như có ai đó luôn dõi theo mỗi bước chân của nàng. Khi nàng lạnh rồi thiếp đi thì có ai đó đắp chăn cho nàng,khi nàng để quên thứ gì thì luôn có người lạ mặt nào đó đem tới cho nàng,khi nàng truy bắt kẻ gian gặp nguy hiểm thì chắc chắn sẽ có người tới ứng cứu kịp thời...Tất cả đều là sự “trùng hợp” chẳng “ngẫu nhiên” chút nào cả.

Đạo gần đây,nàng thường ít gặp mặt Hạo Nhân hơn.Không phải vì nàng còn giận chàng,mà vì tình cảm nàng dành cho chàng đã khác trước.Giữa họ dường như có thứ ranh giới vô hình mà Hạo Nhân cố cách mấy cũng không bước qua nổi.Tiêu Dao qua đời gần trăm ngày rồi.Cứ mỗi lần tới trăng lên,Tiểu Ngọc lại nhớ tới cái đêm trăng mà lần cuối cùng nàng thấy Tiêu Dao ...Nếu như nàng biết đó là lần cuối ,nàng sẽ nhìn chàng lâu hơn,sẽ để yên trong vòng tay chàng lâu hơn.Giờ đây,khi Tiêu Dao không còn,Tiểu Ngọc mới chợt hiểu ra nàng yêu Tiêu Dao nhiều hơn mọi thứ...

Ngồi trên mái nhà ,trông về ánh trăng,Tiểu Ngọc lấy tiêu ngân lên một trường khúc thê lương,như thể gửi âm thanh ấy đến nơi xa xăm nào đó ở bên kia thế giới.

Bên áng văn thư,Hạo Nhân còn thức vì mớ cáo trạng, công văn bừa bộn.Trong mắt nhà vua chàng ngày càng được thánh thượng coi trọng.Trong triều rất có uy tín,thế lực.Bên ngoài thì rất được dân chúng mến phục vì tài hoa,đạo đức,nổi tiếng là thanh liêm,tránh trặc.Bất cứ cô gái nào chốn kinh thành cũng mơ ước được đứng vào vị trí của nàng Lâm Tiểu Ngọc.Cứ mỗi lần nàng bước ra ngoài là bao ánh mắt nhìn nàng ngưỡng mộ lẫn ganh tị.Lẽ ra,có một hôn phu như thế ai không lấy làm hãnh diện.Thế nhưng,lòng Tiểu Ngọc giờ đây thấy lạnh và vô tâm với mọi lời phi đó.

Giờ đây,Tiểu Ngọc nhận ra mình không hề yêu,hay đúng hơn là chưa bao giờ yêu Lưu Hạo Nhân.Đối với chàng,nàng chỉ có cái nghĩa huynh muội,sự ngưỡng mộ và ngộ nhận đó là yêu.Nhưng nàng cũng không thể nói rõ với Nhân khi mà tờ hôn ước vẫn còn đó,cô mẫu nàng còn đó.

Ngồi trong thư phòng, Hạo Nhân nghe bên ngoài vắng vắng tiếng tiêu của Tiểu Ngọc.Những âm điệu kia sao mà thê lương,sao mà da diết,mang đầy tâm trạng.Tiếng tiêu của Tiểu Ngọc làm Hạo Nhân không sao tập trung được,nhất là khi chàng biết rõ trong tiếng tiêu ấy có bóng dáng của ai kia.Tới lúc này thì lòng tự tôn của một thẳng đàn ông nơi chàng dường như đã quá mức chịu đựng!Chàng bực tức ném tung mọi thứ trong tầm tay đi,cái gậy đập mạnh lên bàn.

“Có gì lại cáu giận như vậy?”

Nhân giật mình quay lại khi có một tiếng nói phía sau.Chàng chăm chăm nhìn người nữ khách vừa xuất hiện bằng cái nhìn không mấy thiện cảm

“Nàng là ai?”

“Có thể chàng chưa bao giờ gặp ta,nhưng ta biết tất cả về chàng.Ta giúp chàng có được thân xác Đại Ngọc,ta giúp chàng loại bỏ Tiêu Dao.Giờ ta muốn giúp chàng sớm có được người đẹp Tiểu Ngọc.”

“Sao ta phải tin nàng chứ?”

“Chàng còn sự chọn lựa sao?Bây giờ chàng có thể làm gì để chiếm lại trái tim mỹ nhân trong khi nàng ta đang nhớ về người tình đã chết của mình,còn chàng thì chỉ có thể ngồi đây cau có và bực tức đây chứ? Sao không để ta giúp chàng?”

“Nàng làm được gì chứ?Nói đi.”

“Ta có thể khiến Tiểu Ngọc ngoan ngoãn nghe lời chàng. Nhưng chàng phải giúp ta bốn người đàn ông có ngày sinh trùng với ngày sinh của ta.”

“Để làm gì? Nếu ta đoán không lầm thì nàng chính là ả yêu nữ liên tục gây nên cái chết của bốn mươi lăm người trong vòng mấy tháng qua. Vì nàng mà Tiểu Ngọc mãi mê truy lùng để rồi phải hoãn lễ thành thân với ta. Chỉ cần ta bắt nàng đem ra pháp trường thì Tiểu Ngọc đương nhiên không còn cái cớ nào thoát tội hôn sự. Ta cần gì nàng giúp?”

“Ta biết ta đánh không lại chàng, một đại cao thủ. Nhưng bắt ta rồi thì chàng cũng chỉ chiếm được thân xác Tiểu Ngọc chứ có giữ được trái tim nàng ấy đâu? Đừng tự dối lòng, Hạo Nhân. Chàng đừng giả vờ như là mình không biết rằng Tiểu Ngọc đã yêu Tiểu Dao.”

“Vậy thì sao? Người thì cũng đã chết rồi mà? Hôn lễ của chúng ta rồi cũng sẽ diễn ra thôi!”

“Kể cả khi ta cho nàng ấy biết chính chàng đã hại chết Đại Ngọc?”

Hạo Nhân giận run nhìn Xuyến khi nàng ta nở nụ cười lạnh và nham hiểm. Nàng ta tiếp:

“Còn điều này nữa! Ta muốn chàng tìm cách giam tên lão hoà thượng Trí Hiên vào ngục bảy ngày trước rằm tháng bảy này, cũng như tìm cách ngăn cho Tiểu Ngọc đừng xía vào chuyện của ta, nếu như chàng không muốn nàng ta gặp nguy hiểm.”

“Đổi lại thì ta được gì chứ?”

Cầm lá bùa này và đưa cho Tiểu Ngọc. Trong mắt nàng ta giờ chỉ có chàng thôi. Có người đẹp rồi, chàng còn muốn gì nữa?”

“Ta lại đi tìm thứ yêu pháp này sao?”

“Tuỳ chàng thôi. Giờ ta có chuyện quan trọng hơn phải làm...”

Mỹ Xuyến quay đi, miệng thì thầm với chính mình

“...đi bắt một kẻ cứng đầu!”

Xuyến vừa đi thì Tiểu Ngọc từ bên ngoài vào trong, đi ngang qua phòng sách của chàng nhưng cũng không ghé vào, chỉ gật đầu chào một cách chiếu lệ, khách sáo rồi đi tiếp vào phòng mình. Một lát sau nàng lại đi ngang qua đó, nhưng lần này trông như nàng sắp đi đâu đó.

“Muội định ra ngoài vào giờ này sao?”

“Muội đi thả điều.”

“Huynh đi với muội.”

“Sớm mai huynh phải lên triều viện thánh, muội không dám làm phiền.”

Nói rồi Ngọc đi. Nhân trông theo mà bất lực. Chàng nhìn xuống tay mình, nơi vẫn giữ miếng bùa Mỹ Xuyến đưa... Chàng phân vân, chàng đấu tranh với lí trí mình để không tự biến mình thành kẻ hèn hạ, ngu muội giống như ngày nào đó của năm năm trước. Tình yêu, lòng ghen tuông và sự ích kỷ của chàng thanh niên trẻ Lưu Hạo Nhân đã để cho những ham muốn tầm thường, dễ tiện làm mờ lí trí, để rồi chàng đã làm những chuyện đồi bại với Đại Ngọc. Dù chàng biết rất rõ rằng khi ấy tinh thần Đại Ngọc lúc ấy rất mơ hồ như bị thôi miên, cứ tưởng chàng là Tiểu Dao... Chàng đã định sau đó sẽ thú nhận tội lỗi và xin được cưới Đại Ngọc. Nhưng mọi dự định của chàng đã không bao giờ được thực hiện. Đại Ngọc ra đi vĩnh viễn mang theo nỗi hận khôn nguôi và mối nhục ê chề, chỉ để lại lá huyết thư với một chữ “Hận”. Chàng là người duy nhất hiểu chữ Hận đó. Chữ “hận” ấy cũng chính là chữ “hận” mà chàng canh cánh bên lòng. Khi họ Lâm sa vào cảnh khốn, chàng chỉ muốn thực hiện lời giao ước năm nào để phần nào bù đắp những gì chàng gây ra cho họ. Nhưng rồi, khi Tiểu Ngọc lớn lên, khi nàng không còn là cô bé con ngày xưa cứ hay bám chân chàng mà vụt biến thành cô thiếu nữ tuổi trăng tròn, tình nghịch, thì cũng là lúc chàng nhận ra mình cũng đã yêu cô bé con ấy quá nhiều, hơn cả tình yêu dành cho Đại Ngọc ngày ấy. Nhưng tại sao lịch sử đáng ghét kia lại một lần nữa tái diễn? Chàng đang phải trả giá cho sự nông nổi tuổi trẻ của mình hay sao? Chàng lẽ chẳng lẽ phải một lần nữa dùng thủ đoạn để có được tình yêu của mình hay sao?

“Không,mình không phải loại người đó!Nhất quyết mình không thể phạm sai lầm một lần nữa!” Chàng tự nói với lòng,vậy nhưng vẫn không thể tự giải thoát bản thân khỏi những ý nghĩ căm phẫn. “Nhưng...Tiểu Ngọc,sao muội lại đối xử với huynh như vậy?Huynh có lỗi gì với muội chứ?Tiêu Dao,chỉ tại hần thôi,tại sao hần chết mà vẫn cố giành những thứ lẽ ra thuộc về ta?Ta căm ghét hần,ta hận hần!”

Chàng gục đầu lên thư án,cảm thấy nặng nề bất lực như muốn đổ quy...

17. Chương 17: Người Từ Cõi Chết

Phủ thừa tướng mới ba tháng trôi qua mà như bỏ hoang hàng thế kỉ.Cả trang viên rộng lớn này đã được nhà vua sung vào công quỹ nhưng chưa biết làm gì,cũng chẳng ai dám ở đây khi mà tin đồn về quỷ ám cứ bao quanh nó.Người ta đồn rằng đây là nơi bị quỷ ám.Những ai từng ở trong nơi này thường có kết cục không may,không chết cũng gặp tai kiếp.Sự thật hiển nhiên càng khiến ọi người có căn cứ tin vào lời đồn ấy hơn.

Mọi cánh cửa đã được niêm phong cẩn thận..May sao nàng biết được một nơi bí mật vào bên trong,nơi mà từng có một người đã cầm lấy tay nàng chạy suốt một quãng dài để chạy trốn...Nơi nàng nhận ra con tim đang rẽ theo một hướng khác...

“Tiêu Dao,giờ này chắc huynh đang ở một nơi xa lắm,phải không?”

Nàng cất bước về phía sảnh chính...Gió lùa, những đợt gió lạnh đến rợn người bởi cái hoang tàn,điều linh của nơi đây.Ánh trăng bị mây che khi tỏ khi mờ làm khung cảnh càng thêm hiu quạnh,cái hiu quạnh làm tê tái lòng người...Nhớ lần cuối tới đây nàng vẫn thấy nó tập nập người canh kẻ gác...Giờ sao lại ra thế này?

Nàng bước vào trong...Vài cánh cửa tự động mở toang ra như thể có một siêu linh nào đó vừa ghé qua.Nàng vẫn mon men theo hành lang .Nàng không biết mình đi đâu nữa,chân nàng không đi theo sự điều khiển của lí trí nàng.Nàng chỉ biết có một mãnh lực vô hình thúc giục mà thôi.Một cảm giác thân thương,gần gũi cứ kéo nàng đi mãi...Có ánh đèn hắt ra giữa đêm tối làm nàng chú ý.

“Quái lạ?Ai lại dám ở đây chứ?”

Nàng vẫn mon theo ánh sáng mà đi.Nó dẫn nàng tới một thư phòng nằm nơi một góc khuất tại cuối hành lang.Chẳng biết vì sao căn phòng đó mới nhìn đã gây cho Tiểu Ngọc một cảm giác quen thuộc lạ lùng.Lúc Lâm gia còn ở đây,nó chỉ là một bãi đất trống trông ra bờ hồ,nơi nàng vẫn hay trốn mọi người trong trò cút bắt thuở bé.Có vẻ như nó chỉ mới được xây sau khi Lâm gia rời khỏi đây thôi.Nó thơm mát,gọn gàng,trái hẳn với mọi thứ hỗn độn chung quanh.Nó vẫn cứ mang tới cho nàng cái cảm giác quen thuộc mà nàng không thể lí giải được...

Nàng bước tới thật khẽ,nhìn qua khe hở rất nhỏ giữa hai cánh cửa khép kín..Nàng bất thành linh há hốc mồm vì kinh ngạc.Nếu như nàng không kịp lấy tay bịt miệng lại thì chắc đã phát ra âm thanh mất rồi.

Bên trong,có một giá vẽ đặt sẵn .Theo cây cọ ma quái,những nét vẽ cứ từ từ tại hiện trên giấy một cách cũng ma quái ...mà không hề có ai ngồi trước giá vẽ.Hình ảnh trong bức phác hoạ lúc đầu mơ hồ ,rồi sau đó dần dần hiện ra rõ hơn.Nó hiện lên khuôn mặt một người thiếu nữ xinh đẹp đang thổi tiêu,nét mặt thuần khiết,trong sáng,trông rất quen nhưng bất chợt nàng không nhớ ra đã gặp nàng ta ở đâu...Cho tới lúc bức tranh gần hoàn chỉnh,Tiểu Ngọc mới nhận ra ai là người mẫu trong bức hoạ chân dung thiếu nữ ấy...chính là Lâm Tiểu Ngọc...Tim nàng đập nhanh,một cảm giác yêu thương không thể kềm nén cứ dâng trào, rồi như vỡ oà trong lòng ngực.Linh cảm nói cho nàng biết người ấy là con người mà nàng muốn gặp nhất lúc này...

“Là Tiêu Dao?Là huynh ấy...”

Tiểu Ngọc thốt lên thật khẽ trong sự vui mừng,trong tiếng reo to cổ nén trong cổ họng,nhưng có lẽ “người” bên trong đã biết sự hiện diện của nàng.Cây cọ rớt xuống đất như thể chưa hề có ai chạm vào nó.Đèn vụt tắt.Căn phòng trở lại như hình dáng phải có:cũ kĩ,hoang phế!

Nàng vội mở toang cửa như nín kéo một cái gì sắp vụt mất lần nữa.

“Tiêu Dao!”

Đáp lại nàng chỉ có tiếng gió rít lạnh lẽo, vô cảm. Nhờ ánh sáng của trăng, nàng có thể trông khá rõ bức hoạ còn dang dở. Không những thế, chung quanh còn rất nhiều bức hoạ khác của nàng, tái hiện lại hình ảnh của nàng trong khoảng thời gian trở lại đây. Cứ như thể chủ nhân của chúng dõi theo từng bước chân của nàng mà lưu lại từng cử động nhỏ nhất... Con diều rách mà có lần nàng để lại trên núi đạo nọ được treo trên vách một vị trí cẩn thận. Nàng đưa tay lướt qua chúng, nhẹ nhàng, tha thiết, yêu thương...

“Muội biết huynh ở đây mà, Tiêu Dao. Huynh mau ra đây đi!”

Không gian vẫn im ắng không có chút dấu hiệu nào cho thấy sự tồn tại của con người hay ma quỷ.

“Huynh không muốn gặp mặt muội sao? Tiêu Dao!”

Giọng nàng chùn lại, vang trong đêm hoà theo tiếng nấc nghẹn. Nước mắt nàng lăn dài, làm nhoè cả bức hoạ mới vẽ, cứ như thể cô gái vui tươi, trong sáng trong tranh cũng đang khóc...

Trong một góc, Tiêu Dao-phải, chính là Tiêu Dao, một Tiêu Dao vừa trở về từ cõi của người chết-phải dùng tất cả lí trí để ngăn mình khỏi lộ diện. Chàng không bao giờ muốn làm gì cho Tiểu Ngọc mà chàng yêu hơn mọi thứ trên thế gian phải khóc. Chàng có thể hi sinh cả bản thân mình chứ không muốn nàng bị bất cứ tổn hại nào. Nhưng cho dù như thế, yêu nhiều như thế, chàng cứ nhất quyết không lộ diện. Chàng hiểu thế nào là quy luật người-ma không thể cùng bên nhau. Chàng muốn nàng hãy coi Tiêu Dao như một hạt bụi. Rồi có ngày nàng sẽ lãng quên, như quên một hạt bụi từng lướt qua trong đời nàng... Nếu giờ đây chàng xuất hiện và ôm nàng vào lòng để an ủi, vỗ về thì liệu chàng có đủ can đảm rời khỏi nàng nữa không? Như vậy chẳng phải càng khiến cho cả hai cứ bị cuốn vào vòng xoáy của nghiệp chướng hay sao?

“Không, Tiểu Ngọc, huynh không thể... Huynh xin lỗi... Huynh chỉ muốn được thấy muội, âm thầm bên cạnh muội, nhìn thấy muội hạnh phúc... Vậy là quá đủ rồi...”

Một linh cảm về mối nguy hiểm chợt ủa tới báo cho chàng biết Mỹ Xuyên đang đến càng lúc càng gần. Chàng lưu luyến nhìn Tiểu Ngọc một lần rồi biến mất vào không trung...

Hôm sau, Tiểu Ngọc âm thầm dùng tiền của mình mua lại trang viên, cho người sửa sang lại và dọn tới ở đó mặc sự phản đối của Hạo Nhân. Nhưng vì nàng quá kiên quyết với lí do đó vốn là nhà nàng trước kia nên Nhân đành chấp thuận, với điều kiện khi nào kết hôn nàng phải trở về phủ ngự sử. Không ai dám cùng nàng ở lại đây do sợ lời nguyên đầy tai kiếp đó. Trí Hiên đại sư đoán được điều gì, ông ngó ý muốn giúp nàng làm phép cho trang viên. Nhưng khi sư vừa đi khỏi là nàng xé hết mọi thứ đi...

Từ dạo dọn tới đó, một cơn gió thoảng qua cũng khiến Tiểu Ngọc chợt dạ ngỡ Tiêu Dao trở về... Mỗi ngày, nàng làm một con diều căng cho nó bay cao trước căn phòng của Tiêu Dao. Nàng không tới gặp Trí Hiên đại sư như trước, nàng không quan tâm tới việc truy bắt Mỹ Xuyên... Ngày qua ngày nàng quanh quẩn trong trang viên như thể một bóng ma khiến Hạo Nhân lo lắng vô cùng...

Thấy Tiểu Ngọc như vậy Tiêu Dao rất đau lòng. Chàng không thể xuất hiện. Chàng đang trú ẩn an toàn trong Thủy Trúc Viên của chàng, dõi theo nàng bằng tâm linh, và ngoài kia, Mỹ Xuyên chỉ chực chờ chàng xuất hiện là làm phép gọi hồn chàng ngay!

Tháng bảy trời mưa giông liên tục, thời tiết thất thường.

Và rồi một sự cố xảy ra... Khi con diều thứ hai mươi bay phất phới trên bầu trời thì cũng là khi Tiểu Ngọc đổ gục... Đến lúc này sự chịu đựng của Tiêu Dao vượt quá giới hạn của chàng. Chàng xuất hiện bên cạnh Tiểu Ngọc, tha thiết nhìn nàng, yêu thương và trách móc...

“Ngốc..., muội là con ngốc ...”

Tiêu Dao ôm lấy Tiểu Ngọc. Nhưng tay chàng lướt qua nàng, chàng không thể chạm vào nàng. Trên trời, sấm nổ chớp giạt như lời răn đe cảnh báo. Tiêu Dao mặc kệ, chàng vẫn ôm lấy Tiểu Ngọc để che cho nàng, dù không thể chạm vào nàng. Tiêu Dao cảm thấy mình bất lực...

Mưa càng lúc càng dai dẳng, càng nặng hạt. Nó xuyên qua cái bóng nhạt nhòa của chàng làm ướt đầm Tiểu Ngọc... Khuôn mặt giai nhân trắng bệch và toàn thân nàng lạnh cóng...

Mỹ Xuyến đang tới. Tiêu Dao đành phải vội vã dùng phép để cả hai cùng biến vào Thủy Trúc Viên... Sấm nổ một tiếng vang trời dậy đất...

oOo

Mỹ Xuyến-một lần nữa-lại chậm hơn Tiêu Dao một bước...

Ở một nơi khác, như có linh tính, Hạo Nhân chạy tới trang viên tìm Tiểu Ngọc của chàng, nhưng thay vào đó chỉ thấy mỗi Mỹ Xuyến đang cẩu bằng.

“Tiểu Ngọc của ta đâu?”

“Đi mất rồi.”

“Đi đâu?”

“Theo người tình trong mộng của nàng ta.”

“Ta không đùa với nàng đâu nhé? Tiêu Dao chết rồi!”

“Tin hay không tùy người. Bằng cách nào đó chàng ấy đã trở về. Ta thì cần thu linh hồn của chàng vì mục đích riêng của mình nên mới tìm tới đây, nhưng trễ một bước. Chàng ấy đã đem nàng ta đi vào Thủy Trúc viên rồi. Đó là sự thật”

“Nơi đó ở đâu?”

“Nơi đó không có thực. Ta và chàng đều không thể vào đó. Nơi đó cả quỷ thần cũng không xâm nhập được vì đã có tượng quan âm bảo vệ.”

“Thật hổ danh một đại pháp sư”

“Đừng vội cười nhạo ta. Hãy chờ xem, khi ta có đủ bốn mươi chín linh hồn vào rằm tháng bảy thì chống mắt coi ta sẽ làm được những gì. Công việc ta giao chàng làm tới đâu rồi?”

Hạo Nhân thở dài:

“Ta đã có ba người như nàng yêu cầu, nhưng tuyệt nhiên không tìm ra người cuối cùng cho nàng. Ta đã lục tung cả kinh thành này lên rồi.”

“Thật chứ? Không phải chàng là người cuối cùng thỏa điều kiện đó hay sao?”

Xuyến nhìn Hạo Nhân bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Nhân nhếch môi cười:

“Nàng muốn giết cả ta ư? Buồn cười! Nàng có bản lĩnh đó sao? Nếu không vì Tiểu Ngọc thì ta cũng không phải hạ mình như vậy!”

“Ta đâu có ý đó, Lưu ngư sử. Nhưng có thể chàng chưa biết điều này: hình như ở đạo tràng của ta có cây đèn Sinh Mệnh cháy bằng một chất có trộn với tro cốt của người nhà họ Lâm. Đèn tắt thì người cuối cùng của dòng họ cũng sẽ chết... Giả sử ta có mệnh hệ nào thì không biết cây đèn ấy ra sao nữa. Mà thôi, không nói nhiều làm gì, chắc chàng đã hiểu ý ta rồi. Chàn cứ yên tâm. Cô vợ hứa hôn của chàng tạm thời không bị nguy hiểm gì đâu, còn chàng mau tìm giúp ta người cuối cùng đó đi. Nếu không thì... Ha Ha ha... Thôi, ta kiú đây”

Nàng ta đi nhưng Nhân vẫn đứng lại dưới mưa trông theo. Từ lúc gặp con người này chàng cứ có cảm giác như đang giao kết một bản hợp đồng chết chóc với quỷ dữ...

18. Chương 18: Ba Đêm Tái Ngộ Ở Thủy Trúc Viên

Tiểu Ngọc mê man và có dấu hiệu của sốt-hậu quả của chuỗi thời gian sống thu rúc người lại giữa nơi ẩm thấp đầy âm khí của trang viên thừa tướng... Tiêu Dao phải dùng yêu khí của mình để chữa trị cho nàng. Điều đó làm chàng yếu đi rất nhiều, bởi chàng chỉ mới là một vong hồn phiêu linh, chưa có đạo hạnh.

Cũng nhờ vậy mà Tiểu Ngọc mới khá lên được một chút. Nhưng nàng vẫn ngủ. Chàng say sưa nhìn nàng, muốn chạm vào nàng nhưng không thể. Bàn tay chàng cứ xuyên qua nàng như xuyên qua một lớp không khí mà đành bất lực.

Mãi một lúc sau, Tiểu Ngọc như thể cảm nhận được sự hiện diện của Tiêu Dao, nàng dần dần mở mắt ra...

“Tiêu Dao...”

“Muội làm huynh lo lắm, có biết không?”

Nàng không nói gì, chỉ khẽ cười rồi đưa tay muốn chạm vào chàng, nhưng lại xuyên qua chàng. Nàng chạm vào chàng một lần nữa, nhưng sự thật không khác hơn...

“Chẳng lẽ đây là sự thật sao? Định mệnh là vậy sao?” Tiểu Ngọc ủ rũ nói. Tiêu Dao dịu dàng thì thào với nàng

“Dù sao thì huynh vẫn còn thấy được muội. Vui lên chứ. Tiểu Ngọc mà huynh biết luôn luôn tươi cười và cứng cỏi.”

“Sao huynh trở về đây được? Trí Hiên đại sư bảo rằng huynh sẽ sớm đầu thai thành một con người khác.”

“Huynh đã bỏ trốn trước khi bước qua cây cầu Luân Hồi. Huynh... không muốn quên muội, huynh muốn nhìn thấy muội, dù suốt cuộc đời phải phiêu diêu vô định như một cô hồn ma trời... Nhưng huynh không hề hối hận, vì huynh có thể được ở bên cạnh muội, như một linh hồn hộ mệnh.”

“Vậy sao huynh không uội biết huynh trở về, sao huynh lại không muốn uội thấy mặt?”

“Tiểu Ngọc, giờ muội là con người, huynh chỉ là một hồn ma, người-ma không bao giờ chung đường được. Huynh xuất hiện thì có ích gì đâu? Chỉ làm cho cả hai ta... Muội thấy rồi đó.” Tiêu Dao đưa tay như chạm vào khuôn mặt nàng nhưng không có chút cảm giác. Chàng bất lực bỏ tay xuống.

“Vậy sao huynh lại xuất hiện? Và nơi đây... là Thủy Trúc viên, đúng không?”

“Phải, chỉ huynh và những ai được huynh cho phép mới vào được đây. Cả Trí Hiên sư phụ và Mỹ Xuyên đều đang ráo riết tìm huynh. Huynh không thể rời khỏi đây.” Chàng dừng lại một chút để tránh cái nhìn của Tiểu Ngọc. “Nhưng có lúc huynh đã ra khỏi đây...”

“...vì muốn nhìn thấy muội.”

Bên ngoài có lẽ trời đã hừng sáng, và mưa chắc đã tạnh. Tiêu Dao nói:

“Tôi lúc muội phải trở về rồi.”

“Muội chưa muốn... Muội muốn ở lại thêm một chút nữa. Muội không muốn huynh lại biến mất như tí tở của muội.”

“Đại Ngọc đã được Diêm Vương thương tình, cứu lấy linh hồn nàng ấy, giờ chắc nàng đã được đầu thai chuyển thế. Muội yên tâm đi. Khi huynh biến mất, huynh sẽ báo trước với muội. Huynh hứa là sẽ không tự nhiên biến mất. Khi thật sự biến mất, lúc đó huynh sẽ nói với muội là: vĩnh biệt”

“Tôi nay, chúng ta sẽ gặp chứ?”

Tiêu Dao nhìn nàng rồi khẽ gật đầu.

Ngay sau đó Tiểu Ngọc tỉnh lại, thấy mình ngủ ngay trên cái giường ấm của mình ở tại phủ ngự sử... Tiểu Hồng vừa vào để dọn dẹp, thấy Tiểu Ngọc, giật mình đánh rơi khay nước, vội vã chạy đi báo Hạo Nhân. Hạo Nhân vì lo lắng cho nàng mà bỏ cả buổi chiều sáng nay. Vừa nghe tin từ Tiểu Hồng đã chạy ngay đến, ôm chầm lấy Tiểu Ngọc, vui mừng khôn xiết...

“Muội đi đâu cả đêm là ta lo lắng vô cùng!Ta cứ nghĩ muội đã...”

“Muội...muội về nhà thôi mà. Huynh nghĩ muội đã đi đâu?”

“Ta tưởng muội đã đi cùng... Thôi.Không quan trọng.Ta không quan tâm điều đó nữa.Nhưng trông muội xanh xao quá,muội cần được chăm sóc.Ta nhất quyết không uội trở lại ngôi nhà quỷ ám đó nữa đâu.”

“Nhưng...”

“Nào,không được cãi lời ta chứ!Ngoan đi.Ta sẽ cho người chăm sóc nơi ấy uội,muội không phải bận tâm về nó nữa.”

“Nhưng...”

Nàng định phản đối,nhưng sức khoẻ nàng còn khá yếu ,không cho phép nàng đủ sức bước bình như mọi ngày...

Khi mặt trời vừa khuất dạng thì Tiểu Ngọc chìm vào giấc ngủ để tiếng tiêu của Tiêu Dao tới đem nàng đi.Vẫn là Thủy Trúc viên,vẫn là trang viên nhỏ toàn trúc bên cạnh bờ hồ,vẫn là Tiêu Dao-người con trai giữ vị trí quan trọng trong tim nàng,khiến cho nàng yêu tới chẳng màn danh dự của cô gái sắp xuất giá.Vẫn biết là sai đó!Nhưng làm sao cản được những gì con tim nghĩ?Làm sao cấm được con tim yêu?Người ngoài nhìn vào thì phê phán,đánh giá,nhưng người trong cuộc thì bất chấp dư luận,bất chấp ranh giới giữa người và ma để yêu...

Khi tới nơi,nàng thấy những con diều của mình tung bay trong gió,bay giữa không trung mà chẳng cần người điều khiển.Chúng lượn vòng,uốn lắt nhau như quần quýt không rời...

“Hay thật,ước gì muội cũng bay được như vậy.”

“Vậy thì đi nào.”

“Hả?”

Tiêu Dao chỉ cười rồi nắm lấy tay nàng.Là một bàn tay lạnh,không có nhịp đập ,nhưng rõ ràng đó là bàn tay Tiêu Dao,một cái gì cụ thể có thể cầm nắm được chứ không phải là hư không.

“Huynh không thể chạm vào thân xác con người của muội,nhưng nguyên thần thì có thể.Thân xác muội vẫn đang ở phủ ngự sử, như vậy sẽ ko làm kinh động tới ai cả. Nào,chúng ta bay nhé...”

Tiêu Dao nắm bàn tay nàng,sau đó cả hai từ từ nhấc khỏi không trung.Nàng cũng siết nhẹ bàn tay chàng.Họ bay lên,thật cao,giữa không trung bao la không giới hạn,lướt trên mặt hồ,trên những ngọn cây,đắm trong cảm giác yêu thương,hạnh phúc,không bận tâm...

“Tiêu Dao,chúng ta có thể mãi mãi như thế này được không?”

Tiểu Ngọc nói với Tiêu Dao khi cả hai ngồi lưng tựa lưng vào nhau, vắt vẻo trên mái nhà,tay đan tay, đầu tựa đầu ngắm nhìn những vì sao sáng phía xa xa... Trước câu hỏi của Tiểu Ngọc,Tiêu Dao im lặng một lúc rồi khẽ siết chặt tay nàng hơn thay cho cái gật đầu.

“Ông trời không cho chúng ta yêu nhau giữa đời thực thì ta sẽ trốn vào trong những giấc mơ.Nơi đây chúng ta được an toàn...”

Tiểu Ngọc quay qua nhìn Tiêu Dao.

“Cho dù sau này có thế nào đi nữa huynh cũng không được quên muội nhé? Kiếp này,kiếp sau...Chúng ta sẽ không bao giờ quên nhau,được không?”

“Và hàng trăm kiếp sau nữa cũng vậy”

“Móc ghẹo nào”

Tiêu Dao cười và đưa tay móc ghẹo với người yêu.Tiểu Ngọc cười,nụ cười đáng yêu như thiên thần và ôm lấy Tiêu Dao, nép đầu vào lòng chàng,trong vòng tay chàng.Vạn kiếp sau nữa thì họ nhất quyết không quên ngày hôm nay,đó là lời hứa không bao giờ thay đổi.Tiêu Dao cúi xuống thấp hơn để dịu dàng đặt lên môi

Tiểu Ngọc nụ hôn .Cả không gian như ngập tràn trong tương khúc hoà tấu du dương chung vui,cầu chúc cho tình yêu kì lạ,thuỷ chung giữa họ...

Sáng hôm sau...

“Á!”

Tiểu Hồng thét lên và hoảng sợ lùi lại, đánh rớt cả khay nước khi vừa thấy Tiểu Ngọc.Chỉ sau một đêm mà vẻ mặt nàng mỗi lúc lại càng xanh xao,trông như người chết,mất thắm quầng,vàng dương u ám.Cô mẫu nàng,cũng là nghĩa mẫu của Hạo Nhân rất lo lắng,bắt nàng phải theo bà lên chùa cho bằng được.Trí Hiên thấy nàng,bấm quẻ nhằm tính rồi thở dài,xin được nói riêng với Tiểu Ngọc.

Sau đó...

“Lão nạp khuyên thí chủ nên tránh xa âm khí.Thí chủ đang tự hại mình và hại người ấy,người chết thì đã chết rồi hãy cho cát bụi về cát bụi...”

“Tiểu nữ không hiểu nổi lão sư nói gì cả?”

“Nếu muốn tốt cho Tiêu Dao,thí chủ nên khuyên chàng ta tới đây để lão giúp linh hồn chàng ta sớm siêu thoát...Còn nếu không hậu quả sẽ rất khó lường.Quy luật là quy luật,hai người không thể làm trái được.”

“Đại sư là người tu hành thì làm sao hiểu thế nào là yêu thương.Ta biết hậu quả chuyện ta làm chứ.Nhưng chúng ta chấp nhận.”

“Pháp lực của Mỹ Xuyên đang mạnh lên.Nàng ta sẽ...”

“Không phải đại sư bảo rằng chúng ta phải đợi hay sao?”

“Nhưng nàng ta có trợ tá.Con người này đang giúp nàng ta kiếm thêm sinh mạng...”

“Kẻ ấy là ai?”

“Lão đoán là...”

Quan binh đột ngột xông vào.Dẫn đầu là Hạo Nhân...

“Biểu huynh,sao lại có nhiều binh lính ở đây?”

“Ta đang làm chuyện công.Hoàng thượng sau khi uống tách trà Nhân Sâm trong lúc đàm đạo với đại sư,vừa về triều không bao lâu thì thổ huyết ngã bệnh,triệu chứng như là trúng độc.Giờ ta chỉ muốn mời đại sư về điều tra mà thôi.Muội không việc gì phải lo đâu.”

“Chỉ vậy mà bắt người thì có quá vô lí không?”

“Ta chỉ làm đúng bốn phận.”

“Dù có làm chuyện công thì cũng không tới phiên một ngự sử như huynh đích thân làm.”

Biết Tiểu Ngọc vốn thông minh và đa nghi,Hạo Nhân không muốn đôi co.Chàng cho người bắt đại sư.Đại sư từ chối sự áp tải,từ tốn muốn tự mình đi.Lúc đi qua Tiểu Ngọc,đại sư nói thật khê vào tai nàng gì đó...

Sau đó,khi lính của chàng đã đem đại sư đi,Nhân nán lại hỏi Tiểu Ngọc:

“Đại sư nói gì với muội?”

“Nói rằng...kẻ xấu có mặt khắp nơi...” Tiểu Ngọc nói mà nhìn thẳng vào Nhân bằng cái nhìn quyết liệt.

Đêm hôm đó,cũng là đêm thứ ba...,khi nàng ngủ say thì linh hồn nàng lại theo tiếng tiêu xuất hồn ra để đến nơi nàng muốn đến. Họ thường có với nhau những khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng quý báu.Nhưng lần này,trông Tiêu Dao có vẻ khẩn trương,đau đớn vô cùng...Chàng ôm ngực, nói trong sự đau đớn tột cùng,răng nghiến lại...

“Mỹ Xuyên đang càng lúc càng mạnh lên,huynh không chịu nổi tiếng gọi hồn của ả rồi.”

“Nàng ta muốn gì ở huynh chứ?”

“Muốn làm huynh sống lại trên thân thể một người vô tội nào đó và suốt đời bị sự chi phối của nàng ta, làm theo ý nàng ta như cỗ máy vô tri, quên mọi kí ức và tất cả cảm giác hỉ nộ ái ố. Huynh đã trái luật trời hai lần, huynh không thể như thế một lần nữa. Và... huynh cũng không muốn quên những người huynh yêu thương, không muốn mình như một con rối cho ái tình của ả”

“Nhưng...huynh sẽ được sống, Tiêu Dao...” Tiểu Ngọc không biết tại sao mình nói như vậy. Nàng chỉ muốn Tiêu Dao được sống lại...

“Không, Tiểu Ngọc, huynh không thể ích kỉ được. Phải ngăn nàng ta lại, muội phải ngăn nàng ta lại. Huynh sắp... không chịu đựng được nữa rồi. Báo với lão sư phụ Trí Hiên giúp huynh. Phải ngăn cho bằng được kế hoạch rằm tháng bảy này. Đừng để ả ...biến thành nữ ma đầu uy lực nhất...Cả kinh thành sẽ đại loạn! Ááá...,huynh không điều khiển được mình nữa...Mau, mau đi...”

Cái bóng Tiêu Dao nhạt nhòa dần trong quần quai, đau đớn...

“Tiêu Dao!”

Tiểu Ngọc bắt lực nhìn bóng dáng Tiêu Dao cứ thoát ẩn thoát hiện như sắp tan vào không khí. “Tiêu Dao...Đừng đi!Đừng bỏ muội!” tay nàng nứ lấy tay Tiêu Dao,nhưng nó cứ vuột dần,vuột dần.

“Phải tự bảo vệ mình...”

Hình ảnh cuối cùng của Tiêu Dao mà nàng thấy là ánh mắt đau đớn vẫn đau đáu dõi theo nàng cho tới khi chàng mất hút. Thủy Trúc Viên biến mất.

Nàng mở mắt ra,nước mắt chảy dài...

19. Chương 19: Kế Hoạch Mới Của Hạo Nhân

Vừa tỉnh lại,nàng thấy Hạo Nhân đang lo lắng ngồi trước mặt nàng,tay vịn vai nàng hỏi

“Muội mơ thấy ác mộng hay sao?”

“Cho muội gặp Trí Hiên đại sư...”

“Nhg...Ko đc rồi,đại sư mắc phải 1 căn bệnh truyền nhiễm nên đã bị cách li,ko ai đc vào đó cả.”

“Mới sáng muội còn thấy ông ấy khoẻ mạnh kia mà?”

“Có thể ông ấy đã mang mầm bệnh trong người rồi chẳng?Tốt nhất là đợi vài ngày sau coi thể nào đã,huynh sẽ uội vào trong”

“Ko đc! Tiêu Dao sẽ nguy hiểm! Muội phải...muội...”

Hạo Nhân sững người...Chàng cay đắng nhìn người con gái mà chỉ ko lâu nữa thôi sẽ là vợ chàng,người con gái chàng yêu tới mức làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm...Vây mà cái chàng đối lại là sự thờ ơ.

“Muội có thể nói với ta như vậy sao?Muội vì 1 cơn ác mộng hoang đường về Tiêu Dao mà dám thốt ra ~ lời lẽ ko đoan chính như vậy sao?Muội sắp là nương tử của ta,muội nhớ ko?Nàng làm tim ta đau...đau lắm...nàng biết ko hả?”

“Hãy cho đại sư ra ngoài cứu Tiêu Dao.Muội chưa bao giờ xin huynh,vậy thì coi như lần cuối này muội xin huynh đi,đc ko?”

“Muội đừng ép buộc ta!Ta quyết định rồi,cho dù muội muốn hay ko thì 3 ngày nữa chúng ta sẽ tiến hành hôn lễ.Sau đó,hãy thôi mơ tưởng tới con người kia !Từ giờ tới lúc đó nàng chỉ việc ở trong phòng tịnh dưỡng và chuẩn bị trở thành cô dâu.”

Hạo Nhân tức giận bỏ ra ngoài.Ngay lập tức,cửa phòng nàng bị đóng lại,có vài người lính gác đc phái canh gác bên ngoài...

Trong lúc đó,tại đạo tràng của Mỹ Xuyên...

“Thả ta ra!Ta có phải là tù nhân của nàng đâu chứ?”

“Bằng 1 thời gian ko gặp chàng vẫn bướng bỉnh như vậy hay sao? Chàng cứ hét lên với ta,hoặc là coi như ta vô hình,còn với Tiểu Ngọc thì sao chàng tha thiết như vậy?”

“Vì Tiểu Ngọc là Tiểu Ngọc,người mà nàng ko bao giờ sánh đc .”

“Ta ko hiểu do chàng quá si tình hay ngu ngốc?Trốn khỏi âm thể trở lại dương gian,mang thêm trọng tội để rồi chỉ ít hôm nữa thôi nàng ta sẽ theo chồng.”

“Kiếp này ko duyên số thì bọn ta vẫn còn kiếp sau và nhiều kiếp sau nữa.”

“Tình yêu vĩ đại quá.Như ta ko cảm động đâu.Rồi chàng sẽ nằm trong tay ta,tự nguyện làm nô lệ cho ta!”

“Ta tội nghiệp cho nàng quá.Đổi lại nàng chẳng có gì ngoài cái cái linh hồn ko cảm giác bị nhốt trong cái xác mông muội nào đó ko phải là ta.Ko bao giờ nàng có đc Tiêu Dao,nàng biết ko?”

“Người!...Tại sao vậy Tiêu Dao?Ta yêu người mà?Trên đời này sẽ ko ai yêu người như ta.Sao người có thể lạnh lùng với ta như vậy?Tiểu Ngọc có yêu người như ta đâu?Chẳng lẽ cho tới lúc người thấy cái xác lạnh của nàng ta thì người mới ...”

“Ta cấm nàng đụng tới muội ấy!Nếu ko thì ta...ta...sẽ ko hợp tác.”

Chàng nói qua kẻ rằng.Mỹ Xuyên cười vang rồi đi khỏi.Tiêu Dao thất vọng ngồi phịch xuống...

“Tiểu Ngọc,muội ra sao rồi?”

Ở 1 nơi khác...

“Tiểu thư ko chịu ăn,thưa đại nhân.”

“vậy cứ để đó cho ta”

Nhân vào trong.Tiểu Ngọc ko thèm nhìn mặt chàng.

“Muội muốn huynh phải làm sao mới chịu ăn đây?”

“Thả Trí Hiên ra.Hoặc ít nhất uội gặp ông ấy.”

“Ko đc”.

“Tại sao?”

“Ta có kế hoạch của ta.Ta chỉ có thể hứa với muội,ta sẽ thực hiện đúng lời hứa với muội,bất đc ả ma đầu trước lễ cưới.”

“Huynh biết ả sao? Có phải huynh chính là người đã giúp ả tìm kiếm ~ người phù hợp?”

“Bọn họ đều là tử tội.Ta dùng họ để phục vụ cho việc công thì coi như tội của họ đc giảm bớt rồi còn gì.Trong lúc đó muội làm gì?Muội mãi mê chạy theo hình bóng của 1 Tiêu Dao đã ra người thiên cổ.Muội có từng nghĩ tới ta chưa?Ta chính là người cuối cùng của chốn kinh kỳ này mà ả đang tìm kiếm”

Tiểu Ngọc nhìn Nhân...Phải,nàng quá vô tâm,nàng chỉ biết Tiêu Dao...

“Muội có lỗi khi đã vô tâm với huynh,như chuyện này là do muội,ko liên quan tới Tiêu Dao,hãy để cho đại sư giúp huynh ấy...”

“Sao muội ko chịu hiểu?Ta ko thể vì hấn mà phá bỏ kế hoạch của mình.Hơn nữa,ta... ta ko muốn giúp hấn.Ta ko quan tâm sự sống chết của hấn.Và nếu muội còn cứ ương bướng thì...Ta mặc kệ muội!”

Nhân tức giận bỏ ra ngoài.Khi chạm mặt Tiểu Hồng bên ngoài,chàng phân vân 1 hồi rồi gọi cô hầu lại

“1 hồi đưa cái này cho tiểu thư.Bảo là...phu nhân đưa.”

“Bùa bình an phải ko ạ?Phu nhân thật thương tiểu thư quá.”

Nhân ko biết mình làm vậy có đúng ko.Vì chàng quá sức chịu đựng rồi.Chàng ko muốn cứ mỗi lần thấy Tiểu Ngọc là nghe thoáng bóng dáng 1 Tiêu Dao.Chàng muốn Tiêu Dao thật sự biến mất khỏi tâm trí nàng...

“Vì ai mà ta như thế hả,Tiểu Ngọc?Là do nàng thôi!Đừng trách ta.”

Sau khi cất miếng bùa Tiểu Hồng đưa,thần trí lẫn tâm tính Tiểu Ngọc thay đổi.Mọi hành động vẫn là của 1 người bình thường.Nhưng trong mắt nàng chỉ còn mỗi Hạo Nhân.Nàng luôn tươi cười,bận bịu lo toan cho hôn lễ sắp tới như tân nương hạnh phúc sắp lên kiệu hoa về với người đàn ông nàng yêu thương...

Ngày mai là tới rằm tháng 7 mà Nhân vẫn dậm chân tại chỗ trong việc tìm người thứ 49 đưa lên giá treo cổ. Xuyên ko lo,vì nàng đã có trong tay 1 người đúng như sự chọn lựa của nàng.Đó là Nhân.Nàng có cách phải buộc Nhân tuân lệnh,đó là lấy Tiểu Ngọc ra uy hiếp.2 con người,2 tính cách,2 xuất thân khác nhau,nhưng Hạo Nhân và Tiêu Dao có rất nhiều điểm tương đồng.Họ cùng yêu 1 người con gái,cùng yếu đuối trong tình cảm,cùng sẵn sàng vì nàng ta mà hi sinh...

Nhân cũng ko phải là người đơn giản.Chàng biết trong cái đầu ranh ma của Mỹ Xuyên nghĩ gì.Chàng tới tìm Xuyên với nét mặt lạnh có giấu cảm xúc...

“Chuẩn bị cho hôn lễ thế nào rồi?”

“Nàng cũng quan tâm tới hay sao?Ta nghĩ câu đầu tiên nàng hỏi ta phải là ‘đã tìm đc người ta cần chưa?’ chứ?”

“Chàng tới tìm ta làm gì?”

“Ta ko chắc sẽ tìm đc người cho nàng.Cho nên ta muốn thương lượng...”

“Chàng biết đang ngã giá với ai hay ko?”

“Nghe ta nói đi,ta đã suy nghĩ rất lâu để đi tới quyết định này.Ta biết nàng đang nắm giữ sinh mạng của Tiểu Ngọc,và ta thì ko thể nào đứng nhìn nàng ấy chết.Mạng đổi mạng,đó là cách mà ta chọn.Nhưng ta muốn nàng đem ta đi sau lễ bái đường.Đó là tâm nguyện cuối cùng...”

“Lại 1 sự hi sinh?Trên đời sao mà lắm kẻ ngốc thế ko biết.Được,tối mai sau khi 2 người bái đường,ta sẽ tới góp vui...”

Hạo Nhân đi rồi,Mỹ Xuyên mở cái lồng bùa chú giam Tiêu Dao ra.

“Nhìn kỹ hán đi,Tiêu Dao.Đó sẽ là khuôn mặt mới của chàng.”

“Người muốn ta nhập hồn vào xác của Hạo Nhân sau khi người đã hút hết nguyên khí của huynh ấy sao?Ko bao giờ!”

Ả nhếch mép cười nhạt...

“Ồ hay,chàng có quyền lên tiếng hay sao?”

Nghĩ tới ngày mình trở nên hùng mạnh ,có đc linh hồn Tiêu Dao và thân xác Hạo Nhân...quyền lực,phú quý,tình yêu...nàng còn thiếu gì đâu?Nàng có thể quang minh chính đại xuất hiện với tư cách 1 ngự sử phu nhân. Lúc đó,nàng có tiêu diệt cái gai bấy lâu là Tiểu Ngọc thì...cũng ko ai ngăn cản.Nàng khoái trá cười vang...

20. Chương 20: Kết Cục Buồn Cho ~ Kẻ Si Tình...

Tiêu Dao ko thể ra ngoài.Khi chàng cố chạm vào lá bùa dán trước cái lồng như ổ khoá khoá chàng lại thì lại có nỗi đau đớn như thiêu đốt nơi đôi tay chàng.Chúng đen lại như trứng độc.

Trời mỗi lúc mỗi tối dần.Đâu đó có tiếng kèn trống như báo tân hôn...

Tiêu Dao chợt nảy ra 1 ý!Chàng lấy cây tiêu ra thổi.Tiếng tiêu du dương cộng với 1 chút yêu khí của chàng như lời mời gọi rất nhiều loài vật tập trung tới đạo tràng.Chúng đến chỗ cái lồng,con cấn,con gặm,con mổ vào cái lồng...

Trong khi đó,như lời hẹn,Xuyến tới dự hôn lễ.Nàng nhìn đôi tân giai nhân bằng nụ cười bí hiểm.Đôi lần ánh mắt Nhân giao nhau với Xuyến.Cái ánh mắt của chàng gây cho nàng ta 1 cảm giác lo lắng,ko khí của cái hôn lễ cũng là lạ ...Nhg lễ bái đường vẫn diễn ra...

Cuối cùng Tiêu Dao cũng thoát ra đc.Chàng huy động bọn súc vật ấy phá tung cái đạo tràng lên.Vừa lúc Trí Hiên đại sư tới.

“Sư phụ? Sao người ở đây?Mỹ Xuyến đang ở lễ cưới của Hạo Nhân.Nàng ta muốn giết huynh ấy.”

“Lưu thí chủ đã có sắp xếp thiên la địa võng chờ nàng ấy sa lưới.Nhiệm vụ lão tới đây là giải cứu ~ linh hồn bị nàng ấy giam giữ.”

“Người theo con,con biết ở đâu.”

Khi ~ linh hồn Xuyến cất giữ đc giải thoát ,ngay lập tức nàng cảm nhận đc nguy biến.Nàng vội quay về thì Hạo Nhân rút kiếm ngăn lại.Quan khách trong đại tiệc hiện nguyên hình là đội binh lính tinh nhuệ của triều đình.Cả tân nương này giờ thành thân cùng Hạo Nhân cũng là 1 sai nha đóng giả...

“Mỹ Xuyến,ngươi hết thoát rồi.Lúc này đây thì Trí Hiên đại sư đã phá tan hang ổ của ngươi rồi.Khôn hồn thì khoan tay chịu trời đi.”

“Ta quá coi thường ngươi,Hạo Nhân à.Nhg ta ko khoan tay chịu trời dễ dàng như vậy đâu.”

Xuyến như con sói bị dồn vào bước đường cùng phải giương nanh tự vệ.Nàng dùng yêu pháp sai khiến ~ yêu ma lang thang chống lại đám quân tinh nhuệ.Quả thật,nàng ta là 1 pháp sư quá hùng mạnh.Trí Hiên và Tiêu Dao về kịp để đối phó.2 người hợp sức lại nhg cũng rất khó khăn lắm mới đối phó đc với Mỹ Xuyến.Cả khu vực hơn trăm dặm gần đây đều bị tan tành vì pháp thuật của 3 người kia.

Cuối cùng,cả 3 đều bị thương khá nặng.Hạo Nhân chớp lấy thời cơ,tiến tới ban cho Xuyến nhát kiếm chí mạng...

“Ngươi...Giết ta là sai lầm của ngươi...”

Nhân thô bạo rút kiếm ra.Máu từ vết thương,từ miệng nàng trào ra.Vậy mà,nàng biết nàng sắp chết,nàng sắp tan biến về địa ngục,nhg nàng vẫn dành sức lực cuối cùng ấy tiến về phía Tiêu Dao-kẻ muốn nàng chết,tay nàng vẫn vói về phía chàng,cầu xin 1 sự ban bố.Tiêu Dao ko đắn đo cầm lấy tay nàng,đó là ~ gì cuối cùng chàng có thể làm đc cho người con gái đáng thương hơn đáng trách ấy.Nhg tay chàng ko chạm đc vào Mỹ Xuyến.Vậy thôi mà nàng cũng mãn nguyện lắm rồi.Cái chết lạnh lùng đưa nàng đi.Nét mặt thanh thản...

Lập tức sau đó,Ngưu Đầu Mã Diện tới .Thời gian như ngưng đọng,mọi cử động như đứng yên.Thế giới lúc này chỉ còn là của ~ người côi dưới.Bọn quỷ tra xích vào tay Xuyến rồi đem linh hồn nàng đi.Họ ko quên gửi tới Tiêu Dao lời nhắn:

“Nếu ngươi ko trở lại thì hậu quả khôn lường.Diêm Vương sẽ ko nể tình người là người có căn tu kiếp trước mà tha thứ lần nữa. Bọn ta sẽ quay lại ngay.”

Họ nói rồi cùng Xuyến biến mất.Trước đó,nàng vẫn cố quay lại nói với Tiêu Dao. “Cho dù có kiếp sau ta cũng sẽ yêu chàng...”

Khi bọn quỷ cùng Xuyến vừa tan vào ko khí thì thời gian chuyển động trở lại.Hạo Nhân ra lệnh cho bọn lính đem xác Xuyến đi thị chúng.Lúc này,chỉ còn chàng và đại sư là thấy đc Tiêu Dao.Đại sư nhìn Tiêu Dao như thể bảo chàng ngoan ngoan theo ông.Chàng lặng lẽ gật đầu.Nhg vẫn còn quyền luyến.Trí Hiên thở dài rồi cất bước đi trước.Ông biết Tiêu Dao sẽ ko bỏ trốn...

“Mọi chuyện kết thúc rồi,ngươi cũng đi đi chứ?” Hạo Nhân nói như thể nhấn mạnh nơi này ko chào đón Tiêu Dao.Rằng chàng hãy đi thật xa,xa Tiểu Ngọc...

“Ta...ừ phải,ta phải đi rồi chứ.”

Tiêu Dao quay đi...Rồi chàng đột nhiên quay lại...

“Hãy để Tiểu Ngọc đến với huynh 1 cách tự nhiên nhất.Tiểu Ngọc bây giờ có phải là Tiểu Ngọc đâu?”

“Người đang dạy ta phải làm sao ư?Nếu ko có người thì ta cần gì xài tới ~ thủ đoạn đó.”

“Có lẽ ta có lỗi với huynh,nhưng ta ko muốn huynh đối xử với Tiểu Ngọc như 1 vật sở hữu.Ta nhất quyết ko cho phép điều đó!”

“Người chỉ là 1 con ma...”

Tiêu Dao nhìn Hạo Nhân với 1 ánh mắt bất bình !

Tiêu Dao đưa tay về phía Nhân,thế là khiến Nhân bay lơ lửng.Nhân thoáng sợ.

“Bỏ ta xuống!”

Huynh biết ta là 1 con ma sao còn cố tranh giành với 1 con ma?Ta và huynh đều yêu Tiểu Ngọc ,sao ko dành ~ điều tốt đẹp nhất uội ấy? Huynh đang khiến cho Tiểu Ngọc càng lúc càng xa huynh hơn.Kiếp này...ta ko tranh giành với huynh.Nhưng kiếp sau ta quyết ko buông xuôi như hôm nay.Ta sẽ giành nàng ỉnh bằng mọi giá!”

Tiêu Dao bỏ Nhân xuống rồi quay đi,hướng về phía chùa.Chàng thấy Tiểu Ngọc từ bên ngoài hốt hải chạy vào.Có lẽ nàng biết tin về cuộc phục kích này nên lo lắng cho Hạo Nhân mà chạy tới.Nàng thấy Tiêu Dao,chẳng biết vì sao nàng thấy ớn chàng.Nàng ko nhận ra chàng.Nhưng trong vô thức,trong tận cùng cái kí ức bị bưng bít,che đậy của Tiểu Ngọc dường như vẫn còn chút gì đó hình bóng Tiêu Dao.Nàng nhìn chàng thật sâu,miệng nàng cười để chào chàng,nụ cười ngây ngô ngu dại nhưng ...mắt nàng tuôn dài đôi hàng nước mắt.Linh hồn của Tiểu Ngọc bên trong nàng đang khóc...Tiêu Dao đưa tay như lau nước mắt cho nàng dù ko thể chạm vào nàng.

“Đừng khóc,chúng ta vẫn còn 1 lời hứa...1 lời thề uôn vạn kiếp sau .Vì vậy dù lần chia tay này huynh ko biết bao giờ ta gặp lại nhau, nhưng huynh sẽ ko nói ‘vĩnh biệt’, mà huynh sẽ nói với muội rằng:‘Tạm biệt ’.Huynh yêu muội,Tiểu Ngọc...suốt đời suốt kiếp huynh yêu muội...”

1 con ma có biết khóc ko nhỉ?Chưa bao giờ tôi nghe câu chuyện về 1 con ma biết khóc khi chia ly...Nhưng Tiêu Dao đã rơi lệ...lệ máu...

Hạo Nhân bước tới vịn bờ vai Tiểu Ngọc khi bóng Tiêu Dao dần biến mất vào ko trung...Tiểu Ngọc muốn chạy theo nhưng chân nàng ko nghe lệnh,nó vẫn ngoan ngoãn ở bên cạnh Hạo Nhân,miệng nàng vẫn cười ngây dại...nhưng lệ nàng rơi...

Hôn lễ ớn tiến hành vào ngày hôm sau, với cô dâu thật , ~ quan khách thật...

“Chúng ta thay đồ thôi tiểu thư.”

Tiểu Ngọc tay mân mê cây tiêu ,miệng vẫn mỉm cười...

“Đẹp nó đi.Hôm nay tiểu thư ớn làm cô dâu rồi.Xem,bộ áo này tiểu thư đã chọn đây,đẹp lắm!”

Tiểu Hồng định lấy cây tiêu nhưng Tiểu Ngọc gạt lại.

“Trễ giờ lành đại nhân sẽ mắng muội cho xem.”Tiểu Hồng thôi ý định giật cây tiêu đi mà nhỏ nhẹ khuyên nàng thay y phục. Thế nên nàng mới chịu thay xiêm y.Cũng nhờ vậy mà miếng bùa rơi khỏi người Tiểu Ngọc...

“Chết rồi,muội quên cây trâm cài đầu mà đại nhân tặng tiểu thư rồi.Muội đi lấy đây.À,sáng nay có người lạ đem quà tới cho tiểu thư.Muội để trên giường đây ạ.”

Tiểu Hồng chạy đi lấy trâm.Cô gái ko biết rằng Tiểu Ngọc đang dần dần trở lại bình thường.Nàng nhìn mình trong gương sao chẳng giống tân nương chút nào.Có tân nương nào ủ rũ như nàng lúc này ko?nàng đưa mắt ghé qua,rồi tình cờ thấy 1 cuộn giấy để lại trên giường,nó có 1 dấu hiệu nhỏ cho thấy chủ nhân của

nó là ai-dòng chữ của người ngoại tộc...Mỹ Xuyên gửi quà cho nàng?Lại trò gì của ả đây?Nhg lúc này thì nàng ko quan tâm làm gì.Cũng thế thôi,có gì ngăn đc lễ bái đường sắp diễn ra đc đâu?

Nó là 1 bức tranh-bức tranh miêu tả đôi trai gái quần quýt bên nhau.Người con gái Tiểu Ngọc nhận ra ngay đó là tí tỉ mình.Còn người kia chính là...Bức tranh rơi xuống...

21. Chương 21: Lời Phán Quyết,và ... Quá Khứ Sang Trang...

Tân nương từ cửa bước vào trong tiếng nói lạnh lạnh của bà mai.Họ tiến tới bàn thờ tổ tiên.Khuôn mặt Nhân rạng ngời hạnh phúc để đón chờ tân nương của mình.

“Nhất bái thiên địa”!

.....

“Nhị bái cao đường”

.....

“Phu thê giao bái”

Tiểu Ngọc chần chờ 1 lúc mới cúi đầu giao bái.Sau đó,người ta đưa nàng về phòng hoa chúc trong lúc tân lang say sưa cùng mọi người .Đến khuya,Nhân trở về phòng cùng tiếng ồn ào bên ngoài.

“Ta ổn mà.Các người đi đi.1 phúc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng...”

“Phải,phải,chúc đại nhân sớm có quý tử...”

“Hahaha...”

Nhân cười khoái trí rồi đẩy cửa bước vào.Nhg lạ lùng thay chàng ko thấy cô dâu đâu cả.Chỉ thấy nơi vốn là nơi đặt đôi chun rượu giao bôi thì lại là 1 bữa tranh.Nhìn vào ấy,chàng như sực tỉnh,vội vã cầm lên nhìn ngấu nghiến,sau đó tức giận xé nát nó thành từng mảnh vụn.

“Con ả nham hiểm!Ngươi chết rồi mà vẫn muốn hại ta sao?”

“Như vậy thì đó đúng là sự thật sao?”

Tiểu Ngọc lù lù bước ra khỏi bóng tối,tay chìa cây trâm nhọn về phía Nhân...

“Tiểu Ngọc,đó chỉ là ta do nông nổi.Mỹ Xuyên,chính ả đã thôi miên Đại Ngọc vào đêm đó để nàng ấy tới tìm ta và....Ả mới là tội nhân,là thủ phạm!”

“Suốt 1 thời gian dài ngươi đã lừa ta.Lưu Hạo Nhân,Lâm gia có lỗi gì với ngươi?Cha ta cứ mang ngươi.Cô mẫu ta bảo bọc ngươi.Ta...kính trọng ngươi...Vậy mà ngươi dám làm chuyện đồi bại với tí tỉ ta,để tí tỉ hiểu lầm Tiêu Dao,uất hận mà ra đi,cha ta do đó mà đau buồn đổ bệnh cũng qua đời...Liệu ta còn có thể chung sống với con người như ngươi hay sao?”

“Vậy muội muốn giết huynh sao?”

“”Giết ngươi?Ta đã nghĩ như vậy.Nhg ta cũng sẽ ko thể giải thoát ình.Ngươi có lỗi với gia đình ta,nhg ngươi lại vì ta mà làm biết bao chuyện.Ngươi cũng là người thân duy nhất của ta.Gia đình ta đã ra đi,Tiêu Dao cũng vậy...Giết ngươi...đâu bằng ta tự giết ta!”

Vừa nói xong Tiểu Ngọc quay ngược cây trâm xuyên thẳng vào ngực mình!Nhân lao tới ôm lấy nàng.Nàng mỉm cười nhìn lên trời ,đôi tay quờ quạng giữa ko trung như tìm kiếm,nú lấy 1 cánh tay nào đó mà nàng mong mỏi...

“Đại muội đến,Tiêu Dao...”

Nàng gục đi trên tay Nhân.Chàng ôm xác 1 người yêu thét lên đau khổ,thống thiết.Chàng khóc trên xác người yêu,trên xác vợ chàng-người con gái chàng yêu và cố công giành giật.Cuối cùng,tất cả ~ gì chàng có...là cát bụi ...

“Tiểu Ngọc,sao lại bỏ huynh?Tiểu Ngọc!!!.....”

Dưới địa phủ...

“Tiểu Ngọc,Tiêu Dao,các người vì tình yêu nam nữ mà làm trái qui luật,trái định mệnh đã an bài.Lẽ ra Tiêu Dao phải là 1 cao tăng,còn Tiểu Ngọc là đệ nhất phu nhân của thừa tướng Lưu Hạo Nhân,vậy mà 2 người 5 lần 7 lượt làm trái.Các người muốn chứng minh điều gì ngoài sự ương bướng,ngang ngạch kia đây?Nay,tạ nhân danh người duy trì kỉ cương,kẻ nắm giữ sống chết của con người trên trần thế tuyên phạt 2 người đời đời kiếp kiếp ko đến đc bên nhau!Đem đi cho uống canh Mạnh Bà để họ quên hết mọi kí ức kiếp trước trước khi cho bước qua cầu Luân Hồi .”

“Cho dù ngài có bắt chúng tôi thế nào đi nữa cũng vô ích thôi!”

Tay Tiêu Dao nắm chặt tay Tiểu Ngọc,nói với nàng trong lúc 2 tên quỷ to con đang cố chia lìa họ

“Chúng ta sẽ ko bao giờ quên nhau.Muội phải nhớ lời thề giữa chúng ta!”

“Phải,mặc kệ cái gọi là định mệnh.Chúng ta hẹn gặp ở kiếp lai sinh...”

Bọn quỷ thô bạo tách họ ra,ép họ uống canh Mạnh Bà để quên hết.Tiêu Dao đi trước,nhng vẫn nhìn lại ngẫm hẹn với Tiểu Ngọc,nói với nàng rằng chàng sẽ ko bao giờ quên lời nguyện ước giữa 2 người...Sau đó,Tiểu Ngọc cũng nối bước theo Tiêu Dao,đi đến cái kiếp sau mơ hồ,xa lạ với họ.Nơi họ phải tiếp tục bắt đầu lại cuộc kiếm tìm nhau giữa xã hội muôn trùng cam bẫy,toan tính...

.....

Trải qua biết bao nhiêu kiếp,đúng như định mệnh sắp đặt,họ ko thể đến đc với nhau,dù họ vẫn gặp,vẫn yêu nhau giữa muôn ngàn thành kiến và dư luận.Ông trời cứ đặt họ trong ~ tình huống dở khóc dở cười,khi thì anh em,khi thì em chồng chị dâu hay ngược lại,khi thì cách nhau tới 2 thế hệ,khi lại là người thừa kế của 2 dòng họ mà oán thù sâu nặng,phải giết lẫn nhau...CẤu chuyện của đôi uyên ương bất hạnh đi vào sách vở như ~ tấn bi kịch tình yêu buồn thương nhất suốt bao thời đại...

Thế rồi,vào 1 ngày của thế kỉ 21...Khi ấy,xã hội có quá nhiều thay đổi.Cả âm thế và thiên đình cũng thay đổi,tiến bộ và phát triển hơn.Thấy câu chuyện giữa 2 người ấy quá đáng thương,Ngọc Hoàng nhân từ phone đường dài xuống cho Diêm Vương-đệ đệ của người để thương lượng...

“Cái án mà họ đeo mang đã gần 900 năm.Ta nghĩ cũng tới lúc giảm án rồi.”

“Huynh à,huynh cai quản trên trời,đệ cai quản địa phủ.Dù huynh có nhân từ nhg cũng ko nên chen vào việc nội bộ của đệ.Đã bao lần huynh lên lúc giúp đỡ họ,tưởng đệ ko biết sao?”

“Chẳng lẽ đệ ko cảm động mà tha thứ cho họ đc hay sao?”

“Nếu ko nghiêm minh thì sẽ còn nhiều người làm trái với quy luật,làm trái với định mệnh an bài cho họ.Thế gian ắt đại loạn”

“Bọn người thế kỉ 21 có câu nói gì đệ biết ko?Họ bảo: ‘Chúng ta quyết định số phận của chúng ta’.Vậy có phải là ~ suy nghĩ của đệ đã quá già cỗi rồi ko?Nên thoáng cho bọn trẻ 1 chút.Cho chúng ‘dân chủ’ 1 chút nhé?”

“Huynh coi mấy bộ phim tình cảm suốt mướt của hạ thế quá nhiều nên cũng lây nhiễm sự uỷ mị của chúng rồi đấy!”

“Hay chúng ta cá với nhau đc ko?Nếu như kiếp này chúng ta sắp bày cho chúng ko đến đc với nhau nhg chúng vẫn có thể phá vỡ đc quy luật thì coi như ta thắng.Và chúng sẽ đc giải thoát khỏi lời nguyện để đc tự do yêu thương theo ý mình...”

“Đc.Nhg vãn cờ này phải do đệ bày ra.Huynh chỉ đc quyền đi 3 nước.”

“Okay! Ta mới học đc đây.Cũng nên học thêm chút ngoại ngữ để ko bị đám thần tiên mới lên coi thường.”

“Nào,trong lúc huynh nói dong dài thì ván cờ bắt đầu rồi đấy!”

Và thế rồi,1 câu chuyện mới mở ra... tiếp tục câu chuyện liêu trai của thời xa xưa bằng 1 chuỗi bi kịch giữa xã hội hiện đại 900 năm sau...

Dã Nguyên đầu thế kỉ 21,tại biệt thự của dòng họ Kim-dòng họ bao đời rất có máu mặt trong giới giang hồ...

-Lãng loạn,trắc nết!Người làm xấu hổ dòng họ Kim chúng ta!Mau cuống xéo khỏi đây cùng thằng tôi tố phản phúc kia!

-Lão gia,tha thứ cho em.Em bị oan mà!

-Làm sao ta còn có thể tin người khi mà chính ta đã chứng kiến người lên giường với hắn? Đi,đi,ngay!Hãy đi trước khi ta giết các người!

-Lão gia!

Người đàn ông to con,phong độ,nét mặt nghiêm lại,cương quyết đến lạnh lùng khi dứt khoát đuổi xua người phụ nữ đã gần bó trong tình nghĩa phu thê với ông mười mấy năm trời,từ khi ông mới bước chân vào giang hồ như 1 tay bốc vác ở cảng.Có lẽ ông đã nhận từ lâu rồi khi cho 2 kẻ gian phu dâm phụ kia đc sống...Người phụ nữ và gã anh em thân tín-người ông từng hết lòng tin tưởng bị kéo lê trên mặt đất,tổng khứ ra khỏi nhà dưới bàn tay to bè,hộ pháp của mấy tên vệ sĩ,mặc cho người phụ nữ đáng thương kêu gào,van xin...Người đàn ông xấu xí,khuôn mặt giấu hết cảm xúc sau bộ mặt bị băm vằm vì ~ nhất chém-kết quả của chuỗi ngày lang bạt- dù bị cho là nhân tình của nàng chỉ câm lặng...Cánh cửa to dùng lạnh lùng khép lại,bỏ mặc 2 kẻ xác xơ giữa trời giông tố bão bùng.Gã nhìn bà,bước tới cạnh bà...

-Mỹ Thanh...

-Người cút đi!Người hại ta ra thế này chưa đủ hay sao?

Gã cắn vành môi mình đau đớn nhg ko đau bằng nỗi đau trong tim gã.Gã vẫn đứng bên cạnh bà chủ mình mà ko có ý nghĩ sẽ ra đi 1 mình...Sau khi đã quì và khóc hết nước mắt,người phụ nữ đứng lên.Nàng thất thểu đi mà ko biết về đâu.Người đàn ông chạy theo.Nàng vẫn đi...đi mãi...Đó là lần cuối cùng người ta thấy 2 người bọn họ...

Bên trong nhà,ông Kim nhìn ra...Bên cạnh ông,giọng 1 người 1 phụ nữ ngân lên ngọt ngào như rót mật vào tai...

-Lão gia đừng quá giận dữ,ko tốt cho sức khỏe đâu ạ.Cón rất nhiều chuyện phải do ông đích thân lo liệu.

-Người im đi.Ta muốn đc yên tĩnh.

Ông gắt lên.Sau,ông đưa mắt lên cầu thang,nơi có tiếng 1 cậu bé đang chạy chững đi xuống và khóc rí rí đòi mẹ.Ông dịu dàng tới ẵm nó lên dỗ dành.

-Mẹ đi rồi,Nhất Lang à.Từ nay sẽ ko còn mẹ nữa..Nhg con sẽ lớn lên như 1 chàng trai mà mọi người đều phải nhìn con,ngưỡng mộ con.Vì con là con trai của Kim Nhất Nguyên này.

Người phụ nữ kia-Khôi Loan,bà Ba của họ Kim,xuất thân là 1 kỹ nữ nổi tiếng Đại Hoa lâu-cười rồi xà tới cậu bé dịu dàng nói:

-Dì sẽ thay thế mẹ con chăm sóc con,con sẽ ko cô đơn đâu.

Cậu bé 3 tuổi ko biết gì.Nhg chắc nó cảm nhận đc từ đây nó ko còn mẹ nữa.Nó bật khóc ngon lành...

Vài tháng sau đó,có người đặt 1 đứa trẻ sơ sinh bỏ ngay trước nhà họ Kim.Đứa trẻ khôi ngô,đáng yêu lạ lùng.Ko thể có con,Khôi Loan xin Kim lão gia nhận cậu bé làm con nuôi và đặt tên là Nhất Phong. Thế nhg,4 năm sau đó nàng Khôi Loan lại sinh đc cô công chúa cho nhà họ Kim.Cô công chúa nhỏ đáng yêu này có tên Kim Nhất Nguyệt.

Quản gia của họ Kim là 1 người đàn ông lịch lãm, tận tụy và có trách nhiệm. Ông cũng là do Khôi Loan giới thiệu với ông Kim. Sau vụ việc người vợ phản bội, ông Kim đâm ra chán nản việc kinh doanh nên gần như giao toàn bộ lại cho vợ và người quản gia thân tín. Ông ta có 1 người vợ hiền lành ở dưới quê nhà hẻo lánh, nhưng lại không muốn nhiều người biết nhiều về chuyện ấy, kể cả việc họ có với nhau 1 cô con gái nhỏ nhắn tên Thiên Hương. Cô bé không đến lớp nhưng lại am hiểu về hoa nhiều như người ta biết chữ.

Cách đó nửa vòng trái đất, 1 người đàn ông vẫn nuôi dã tâm trở về trả thù. Ông lao vào làm giàu, bất chấp thủ đoạn. Cưới vợ 1 người phụ nữ để sinh cho ông 1 đứa con, để ông có thể nuôi nó lớn lên như công cụ trả thù. Ông mong 1 đứa con trai, nhưng sự thật lại không như ông mong ước. 1 đêm mưa, cô bé mà ông chẳng cần ra đời. Cô bé con đáng thương ấy bị tách khỏi mẹ khi còn chưa dứt sữa và ném vào vòng tay của tập đoàn bí ẩn chuyên đào tạo gián điệp và ~ kẻ trả thù chuyên nghiệp. Lúc đầu, cô bé còn đi về nhà mỗi thứ 7, đi vào lòng mẹ mà tận hưởng mùi vị ấm áp của mẹ, nghe mẹ kể chuyện, ~ câu chuyện làm người... Mẹ nó mất khi nó mới lên 7. Từ đó, nó bị cha ném hẳn vào “tổ chức”. Tại nơi ấy, cô bé lớn lên trong sự huấn luyện khắc nghiệt nhưng vẫn giữ được nụ cười hồn nhiên, tâm hồn thuần khiết, không chút vẩn đục. Cô bé căm ghét khi bị bắt phải học cách lừa dối, cách con người triệt hạ lẫn nhau bằng thủ đoạn và toan tính. Một lần, trong lúc cùng các bạn trong cuộc thi vượt qua rừng cấm, Mei - tên cô bé - vì quay lại cứu Shelly - 1 người bạn trong tổ chức, khỏi đầm lầy, mà bị thầy của họ treo cả 2 lên giữa rừng vắng. Ở nơi đây, giúp đỡ lẫn nhau là tối kỵ. Chúng chỉ được khen khi triệt hạ được nhau mà thôi. Nhưng Mei không quan tâm tới cái luật hoang đường đó, cô bé chỉ biết 1 người sắp chết và cần cô bé giúp đỡ. Dù biết hậu quả sẽ khủng khiếp... Cũng từ đó, cả 2 thành 1 cặp bài trùng, gắn bó với nhau như hình với bóng. Cùng luyện võ, thực hành bài học hủy diệt với nhau. Mei sở trường về giải các khóa mật mã và chế tạo vũ khí, đặc biệt là boom, còn Shelly sử dụng súng rất chuẩn, có khả năng đặc biệt với máy móc, truy nhập mạng thông tin mà kẻ địch không thể phát hiện được. Shelly là trẻ mồ côi, vào tổ chức chưa lâu lắm. Tuy nhiên, có sự trùng hợp kỳ lạ khi cả 2 lại đi sinh ra vào cùng 1 ngày. Shelly rất ít nói, ánh mắt lúc nào cũng lạnh lùng, chỉ khi bên cạnh Mei thì nó mới biết cười. Ngược lại, dù ở bất cứ đâu, bất cứ hoàn cảnh nào Mei cũng cười. Cô bé thường ra mặt bên vực Shell vào ~ ngày đầu cô bé gia nhập “tổ chức” để rồi bị cấm túc mà không 1 lời than vãn.

1 ngày nọ, “Tổ chức” có 1 cuộc thi tuyển chọn ra ~ người thật sự mạnh và có năng lực trở thành thành viên chính thức của tổ chức, ~ người còn lại hoặc bị giết, hoặc bị xóa ký ức rồi bán cho bọn buôn trẻ em. Mei và Shell lại ngẫu nhiên bị chọn làm kẻ địch. Giữa trận đấu, 2 đứa trẻ đều cố tình nhường cho nhau... Cuối cùng bị giam vào phòng lạnh...

Dù bị khóa tay lại, Mei vẫn rất bình thản và lạc quan. Cô bé nhìn qua Shell

-Đáng lẽ bạn không nên nhường mình.

-Mei cũng vậy thôi.

-Vì mình không thể đánh nhau với người bạn thân nhất này được.

Mei nhìn Shell rồi cười. Bất chợt, Shell nói:

-Có lẽ ngày mai mình sẽ không còn ở đây nữa. Mình có 1 chuyện muốn nói với bạn...

-Thôi nào, bạn đang nghĩ tới chuyện sẽ bị bán đi đúng không? Mình nhất quyết sẽ không để chuyện đó xảy ra. Cho dù thế nào, chúng ta vẫn mãi mãi là cặp bài trùng.

-Nhưng... Mình không giỏi lắm, lại yếu ớt. Mình nhất định sẽ bị đem đi. Còn bạn thì mạnh mẽ, lại là con gái của ông Trình. Họ sẽ không làm gì bạn đâu.

Mei đưa tay ngăn Shell đừng nói nữa. Ánh mắt cô nhóc như bảo Shell “Hãy tin mình đi!” . Ánh mắt ấy làm Shell có thêm tự tin. Nó gật đầu, nhìn cô nhóc rồi bảo:

-Hứa với mình đi Mei, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau nhé? Bạn không bao giờ được quên mình. Dù sau này lớn lên cũng vậy nhé?

-Mình hứa mà.

Sắc mặt Shell không tốt. Cô bé thường yếu hơn các bạn nên luôn dựa vào Mei. Cái lạnh của căn phòng có vẻ như đang lấy đi sức sống của nó. Mei bảo Shell nép vào mình để cả 2 sưởi ấm cho nhau. Bên cạnh Mei, Shell cảm thấy rất bình yên...

Giữa khuya đêm đó,Mei tự mình cởi trói đc.Cô bé cởi trói cho Shelly và muốn cô bé ấy sẽ cùng trốn đi với mình...

-Chúng ta phải đi thôi,ko thể đợi Dark tới đem chúng ta đi đc.

-Chúng ta biết đi đâu?

-Đâu cũng đc.Nhng mình nhất định sẽ đi khỏi nơi này.Bạn đi cùng mình nhé?

Họ nhìn nhau 1 lúc rồi Shelly gật đầu.2 cô bé con trốn đi trong đêm,giữa rừng cấm.Nhg kế hoạch của họ nhanh chóng bị phát hiện.Shelly ko thể chạy theo kịp Mei.

-Họ sẽ đuổi kịp chúng ta mất thôi.Gắng lên,chỉ cần qua đc hàng rào kia thôi.Chúng ta ko đc bỏ cuộc,Shell à.

-Mình ko đi đc nữa rồi.Mình ko đi nữa.Bên ngoài kia bạn còn nhà để về.Còn với mình,1 đứa trẻ mồ côi thì nơi đã là nhà rồi.Tìm tự do ình đi Mei.Chỉ cần bạn ko đc quên mình là đc rồi.

Mei nhìn Shelly 1 lúc rồi gật đầu.

-Bảo trọng nhé. Nhg mình hứa sẽ tìm mọi cách liên lạc với bạn. Sẽ đem bạn khỏi đây! Từ giờ tới lúc đó hãy tự bảo vệ mình.

-Mình biết mà.

Mei để lại cô bạn mà đi.Phía bên kia hàng kẽm gai là thế giới mà Mei muốn tung cánh ở đó.Mei rất thông minh.Cô bé biết cách dùng ~ gì đã học để vô hiệu hoá lưới điện và thoát ra ngoài...Khi bọn người muốn bắt cô bé chạy tới cũng là lúc cái bóng nhỏ nhẩn vượt khỏi hàng rào,nhg ko quên quay người nhìn lại,vẫy tay chào và tươi cười với họ...

Tuy ko thể bắt đc cô bé,nhg chính sự ranh ma quỷ quái ấy càng tăng thêm sự thú vị hiện rõ trên khuôn mặt người đứng đầu tổ chức đào tạo bí mật.

-Mei, cô bé sẽ là con virus nguy hiểm nhất mà ta từng đào tạo...

-Vậy còn con nhóc này?

Gã nhắc bóng Shell lên. Cô bé đã lịm đi vì sốt cao.

- Giữ nó lại.Có thể nó sẽ giúp ta biết con bé kia trốn tới đâu.Vả lại,ván cờ này ko thể thiếu mất con nhóc Shelly này đc!

22. Chương 22: Nước Cờ Thứ Nhất Của Thượng Đế!

Mei rời khỏi Tổ chức,cứ như con chim xỏ lồng,muốn cất cao đôi cánh mà bay khắp nơi.Nhiều năm trời sống nơi rừng sâu,chỉ đc nhìn ra thế giới to lớn ngoài kia qua TV,sách báo,nó gần như quên mất cuộc sống bên ngoài,nó như thể 1 vật thể vừa đáp xuống hành tinh xa lạ.Nó cảm thấy vừa choáng ngợp,vừa thích thú.Quảng trường Reika lúc đó thật đông người,rất nhiều người bán hàng rong đi qua đi lại chào hàng và ~ nghệ sĩ lang thang đổ xô về đây bán nghệ kiếm cơm.1 góc là lão già nhỏ thó với cái kèn Sack-sô-phôn hơi quá khổ so với thân hình của lão.1 góc khác là cô bé con với giọng hát lạnh lút,ko kèn,ko nhạc.Đi đi lại lại với chiếc xe đẩy con con chung quanh đài phun nước để chào bán ~ món hàng cũ kĩ là 1 bà lão to béo với cái áo chùng cũng quá khổ như bà. Lúc này,nó cảm thấy đói,và khát,nhg nó lại ko có tiền.Nó ngồi xuống,suy nghĩ xem phải kiếm cái gì bỏ bụng?Nó ko có tiền,nó cũng ko tiện gây nhiễu chú ý bằng cách phô diễn kung-fu...

-Mua món gì giùm bà chứ,cô gái nhỏ? Bà lão bán hàng rong đứng trước cô bé và hỏi.

-Cháu...cháu ko có tiền thưa bà.

-Bà cũng có 1 cô cháu gái cỡ cháu.Chiếc nơ tóc của cháu rất đẹp.Cháu có thể đổi nó lấy 1 trong ~ món hàng ở đây cũng đc.

-Thật sao ạ?

-Ừm.

Nó cười rồi nhìn vào “quầy hàng” của bà lão. Có 1 cây acmonica, nó có thể thổi acmonica để xin tiền. Hoặc lấy cây ghita, cái dương cầm bé xíu, hoặc là ...cây tiêu! Nó nhìn cây tiêu thật lâu, lâu tới mức tim nó rung lên mà ko hiểu vì sao. Nó chưa bao giờ thổi tiêu trước đây, và nó hiểu nếu nó lấy cây tiêu đó, nó ko thể kiếm đc các bạc nào hết, vì nó ko hề biết thổi...

Vậy mà nó vẫn lấy cây tiêu. Nó cầm cây tiêu lên, ôm vào lòng như tìm thấy báu vật

-Tiêu này có 1 cặp, nhg bà đã bán hết 1 cây rồi. Vả lại nó ko thổi đc nữa. Cháu vẫn muốn lấy nó sao?

-Vâng ạ.

Khi nó ngược lên định cảm ơn bà lão thì bà đã biến mất, như thể chưa từng có ai xuất hiện.

Nó đưa lên môi thổi thử. Quả thật là nó bị hư rồi, ko thể phát ra âm thanh đc. Cô bé thất vọng. Thành linh 1 tiếng tiêu du dương vang lên bên tai, gợi nhớ Mei về 1 QK xa xăm nào đó mà cô bé ko hề biết. Mei nghe tim đập mạnh. Nó nhìn quanh, chạy khắp quảng trường để tìm nơi phát ra âm thanh tiếng tiêu đó... 1 hồi sau, nó cũng tìm thấy...

Chàng trai ấy đứng đó, khuôn mặt đen đúa, bần thủ, chung quanh toàn là trẻ con. Chúng bu quanh hắn dường như ko phải bị mê hoặc bởi tiếng tiêu như Mei, mà do “gian hàng” tượng đất sét đc nhào nặn khá khéo léo của hắn. Hắn dừng thổi khi 1 khách nhí quyết định “rinh” 1 bức tượng của hắn.

- Bao nhiêu anh?

- 20 cent, nhóc.

- Đây ạ.

Hắn cầm lấy tiền của cậu nhóc cho vào túi. Sau đó, khi ngược lên, hắn bắt gặp ánh mắt to của cô bé nhìn mình - 1 ánh mắt quen thuộc vô cùng! Phải mất nhiều giây sau chàng trai mới cất tiếng được

- Em muốn mua tượng đất chứ?

- Ồ... em ko có tiền. Mà em cũng ko thích tượng đất. Chúng ko có gì đáng chú ý.

Chàng trai hơi ngạc nhiên, hơi bị “quê”. Bỗng tiếng ồn từ xa vọng tới. Hình như đội cảnh sát trật tự lại đến để giải tán ~ người buôn bán rong, ~ nghệ sĩ hành nghề lang thang. Chàng trai cũng vội vã thu gom mớ tượng của mình mà chạy. Mei vẫn đứng mà lặng lẽ trông theo. Cây tiêu của người ấy rơi lại trên nền đất. Mei đến để nhặt lên. Khi so sánh với cây tiêu cô bé đang giữ thì cả 2 đúng là 1 cặp...

- Thằng ranh! Tao canh mày đã lâu rồi.

- Tôi chỉ bán hàng, có làm gì sai đâu?

Thì ra chàng trai khi nãy đã bị tóm. Anh ta và cảnh sát đang đôi co với nhau. Hàng và chính chàng trai bị đem lên 1 chiếc xe kín mít. Mei suy nghĩ ra cách để cứu chàng trai kia. Cô bé lên lại gần chiếc xe. Lúc này nó đã bị khoá cửa trong lúc bọn cảnh sát tiếp tục thu gom ~ kẻ lang thang khác, trong xe chỉ còn mỗi 1 mình tài xế và... 1 “phạm nhân” ngồi phía sau.

- Suyt!

Mei đưa tay ra hiệu để cậu ta im lặng. Sau đó, cô bé lên ra đằng trước chằm lũng bánh xe. Tiếng bánh xe xì làm cho gã tài xế nhanh chóng nhận ra. Gã bước xuống xe xem sao. Mei tận dụng cơ hội lên vào buồng lái lấy chìa khoá đi, sau đó nhanh chóng ra ngoài và ra phía sau mở cửa xe thả chàng trai ra. Khi gã tài xế cúi búng trở lại buồng lái lấy chìa khoá mở cốp xe thì mới hay chìa khoá bị lấy mất. Nhìn ra phía sau thấy kẻ lang thang ko còn trong xe, gã chạy vội ra phía sau, vào trong xe xem xét. Chưa kịp hiểu ra có sự thì cánh cửa đóng sập lại, 1 tiếng “cách” ở phía ngoài - gã hiểu mình vừa bị nhốt. Mei và chàng trai ló đầu qua chấn song le lưới trên tít gã.

Đám cảnh sát trật tự quay lại.Họ đuổi theo 2 người.Cô bé cười tinh quái rồi bỏ chạy trước khi bị đám người còn lại tóm.2 người bọn họ chia ra 2 lối để chạy.Chàng trai chưa kịp nói “cảm ơn” thì cô bé đã mất tiêu.Mei đã chạy thì đồ ai đuổi kịp!

Lại 1 ngày nữa trôi qua.Nó vẫn chưa đc có 1 giấc ngủ ngon và 1 bữa cơm no.Nó thêm thường ứa nước miếng khi đi qua dãy nhà hàng,nó tủi thân khi nhìn gia đình người ta quây quần bên nhau.Nó nhớ mẹ nó quá.Lần cuối cùng nó còn biết gọi mẹ là cách đây 5 năm...

Nó lang thang suốt ~ con đường của đại lộ Victor nhiều giờ liền, hàng người đông đúc qua lại nhìn nó như thể vật thể xa lạ vừa đến từ 1 hành tinh khác.Mặt mũi nó lấm lem vì bùn đất,đói khát và kiệt sức...Nó lê từng bước...ngồi xuống...và ngất đi...Nó mơ hồ nghe thấy ai đó gọi khẽ bên tai,1 bàn tay nâng lấy vai nó,lay nhẹ.Thế nhg nó ko còn sức lực để kháng cự nữa.Nó lịm đi.Kế đến là 1 cảm giác lâng lâng như đang đc nhắc bổng ...Nó bay!

Ko biết nó thiếp đi bao lâu.Chỉ khi tỉnh lại,nó mới nhận ra mình đến 1 nơi hoàn toàn xa lạ,gữa 1 rừng người áo blue trắng tất bật.Chung quanh chẳng có ai mà nó quen biết.Nó cố gượng dậy.

-Chưa khoẻ đâu,cô bé.Em bị sốt và kiệt sức,cũng may là đc đưa vào đây kịp thời.

-Đây là bệnh viện ư?

-Ừm.Anh trai của em bảo rằng cậu ta sẽ đến thăm em vào chiều nay.

-Anh trai?

-Ừm.Nào,tôi giờ uống thuốc rồi đây.Sao đó nằm xuống,cần gì gọi chị,hiểu chưa?

Mei ngoan ngoãn nghe lời.Nhg trong đầu nó ko sao thôi ý nghĩ về “anh trai”.Nó chưa bao giờ có anh trai.Tuy nó biết chỉ là 1 sự ngộ nhận,nhg sao nó vẫn thấy vui vui.Nó tò mò,chờ đợi người “anh trai” sẽ đến vào chiều nay...

Nhg người ấy sai hẹn.Nó nhìn chị y tá bằng ánh mắt thất vọng khi chị đem thuốc tới cho nó.Nó cứ ngóng mãi từ khi hoàng hôn buông xuống cho tới lúc bầu trời ngoài kia chỉ toàn là 1 màu đen kịt.Bọn trẻ ~ giường kế bên đã thôi cười đùa và chìm vào giấc ngủ.Chung quanh nó là ko gian im lìm và ánh sáng mờ mờ hắt vô từ dãy đèn hành lang. Nằm trên giường,nó nghĩ ngợi nhiều về việc mình sẽ đi đâu,làm gì vào ~ ngày sắp tới?Nếu nó về nhà nó sẽ bị tống vào cái trại tập huấn địa ngục ấy lần nữa.Còn nếu tiếp tục lang thang,nó sẽ phải đi đâu và làm gì kiếm sống bây giờ?Nó ko thể công khai xuất đầu lộ diện,vì Dark-thầy,và cũng là người đứng đầu tổ chức đang truy bắt nó khắp nơi.Tai mắt của ông đầy rẫy đất nước Senbi này.Suy nghĩ nhiều làm nó trở nên già dặn hơn so với cái tuổi 12 của mình.Nó cảm thấy cô đơn quá.Nó nhìn qua lỗ trề giường bên cạnh và thêm khát nụ cười của chúng biết bao nhiêu.Vây quanh chúng có rất nhiều thú bông,bánh kẹo,có người thân quan tâm chăm sóc.Còn nó...Nó xoay mặt vào trong mà nước mắt khẽ rơi,ướt cả gối...

Nửa đêm...

1 bàn tay thành linh đặt lên lan can cửa sổ khiến cho Mei mở bừng mắt.Cô bé bật dậy như mũi tên vì ngỡ người của Dark tìm tới.Và rồi,1 khuôn mặt xuất hiện ở bệ cửa,tóc tai bù xù,đen đúa làm Mei giật mình.Mei định hét lên thì cậu ta đưa tay lên miệng để ngăn cô bé chớ làm kinh động người khác.Mei nghe theo,vì cô bé nhận ra chàng trai lang thang bán tượng đất sét ở quảng trường Reika.Cậu ta cười với nhóc ,rồi sau đó tiếp tục vừa leo vào,vừa nói:

-Anh xin lỗi.Có 1 chuyện khiến anh ko thể xuất đầu lộ diện công khai đc.Vì vậy mà anh ko thể tới thăm em sớm hơn.

Cậu ta nói vừa xong cũng là lúc chân đặt xuống nền nhà,tay kia lôi vào 1 túi gì to to.Mei chỉ biết ngơ ngác nhìn mà ko hiểu gì hết.

-Àh,cái này là dành cho em.Anh ko biết con gái sẽ thích chơi cái gì.Em xem ếch nhồi bông này thế nào?Hay con búp bê này?Hay con cá heo này?

Nhìn dáng vẻ con người xa lạ kia nhặng xị lên khiến cô nhóc bật cười.Cậu ta cũng cười.Rồi bỗng nhiên cái nhìn họ giao nhau,1 cảm giác thân thương ngọt ngào mà ko sao lí giải đc len lỏi vào tim họ.

Nhưng 1 chốc sau, nụ cười của Mei tắt ngấm. “Mình không hề quen thân với con người này trước đây. Mình chỉ mới giúp hắn 1 lần. Vậy thì có sao anh ta lại tốt với mình như vậy? Vì sao lại tỏ ra quá ân cần với mình?”

Chẳng hiểu có phải vì sống quen trong “tổ chức” mà Mei nhìn người có vẻ thiếu niềm tin lắm. Cái nhìn của Mei đột ngột thay đổi nên chàng trai biết cô bé đang phân vân, nghi ngờ.

-Anh không quen biết em, nhưng chúng ta có duyên gặp nhau thì cũng coi như là bạn. Vả lại em đã cứu anh chiều nay. Anh vẫn chưa kịp nói với em lời cảm ơn.

-Sao anh lại bảo với chị ý tía là anh trai của em?

-Vì họ hỏi người thân của em ở đâu. Anh...

Chàng trai gãi gãi đầu ấp úng, sau mới nói tiếp:

-Anh là Brian. Còn em? Em tên gì?

-Meila.

-Nhà em ở đâu?

Mei liếc Brian 1 cách dừng dưng rồi nói:

-Vô gia cư.

-Hay là em bỏ nhà đi bụi?

-Nếu vậy thì sao?

-Em còn quá bé, không thể lang thang bên ngoài như vậy. Anh sẽ gọi cho Hội bảo trợ trẻ em...

-Này, anh trả ơn em vậy sao? OK, được thôi, rồi tôi cũng tìm cách trốn ra. Nhưng tôi sẽ không ngốc tới mức đợi anh kêu họ tới đây.

Mei ngồi dậy, hơi khó khăn 1 chút, nhưng có vẻ như rất quyết tâm. Nó định bỏ đi. Brian ngăn lại:

-Thôi, nếu em không thích thì thôi. Em chưa khỏe hoàn toàn đâu.

-Sao anh phải lo lắng cho tôi chứ? Vì tôi đã cứu anh ư? Thôi được, coi như tôi nhận mấy thứ đồ chơi vô tri anh đem tới, vậy là không ai nợ ai nữa.

-Không phải chỉ vì em đã cứu anh, mà còn 1 lý do gì đó... anh không rõ, nó là 1 cảm giác mơ hồ... Như là chúng ta từng biết nhau trước đây.

Giọng Brian nói có vẻ rất thật. Mei cảm thấy Brian không có vẻ gì là nói dối hay ba hoa. Điều hắn nói cũng là điều mà cô bé cảm nhận được. Brian gây cho cô nhóc 1 cảm giác thân thiết, an toàn... Thành linh, cô bé vội vã quơ lấy cái túi nhỏ dưới gối đeo vào người rồi bước xuống giường. Brian ngạc nhiên:

-Em vẫn muốn đi sao? Anh bảo sẽ để em yên mà.

-Bây giờ tôi không đi được nữa rồi. Tôi có khách tới thăm...

Ánh mắt Mei nghiêm lại, lạnh nhạt. Cô bé nhìn xuống bên dưới cửa sổ, phía dưới con đường dẫn lên dãy phòng của bệnh viện này đang có vài kẻ mặc đồ đen đi lên, họ hỏi han bất cứ ai họ gặp trên đường điều gì đó mà cô bé nghe không rõ. Mei không trông rõ lắm họ là ai, nhưng có lẽ người bọn họ đang tìm là cô bé. Họ là người Dark đang phải đi tìm cô nhóc. Cho nên đi khỏi đây càng sớm càng tốt!

-Họ không tìm em đâu.

-Vậy chẳng lẽ tìm anh sao?

Brian không nói gì, nhưng vẻ mặt hắn cũng y như Mei, khẩn trương, nghiêm túc. Hắn quay qua cô nhóc, cúi vào tay cô bé 1 gói nhỏ, hình như là tiền:

-Anh phải đi. Em cầm cái này xài đỡ. Bảo trọng đó.

-Anh đi đâu?

-Chưa biết.Bye nhé nhóc!

Brian xoa đầu Mei rồi bỏ đi.Mei cau bẳn:

-Anh ném tôi vào đây rồi bỏ rơi tôi sao?Hừ,tôi ko tha anh đâu!Chờ với chứ!

Mei nói rồi cũng bỏ đi theo Brian.Khi bọn người lạ kia tìm tới thì chỉ thấy 1 mớ đồ chơi vung vãi và chiếc giường trống trơn.Bọn họ làm bọn trẻ thức giấc,y bác sĩ và cả bảo vệ bệnh viện ủa vào...

23. Chương 23: Hai Kẻ Đào Tẩu

Mei cùng với Brian lang thang mà chẳng biết đi đâu.Tuy là bạn đồng hành bất đắc dĩ nhg cả 2 khá thân thiết,dù vậy họ vẫn luôn khá kín đáo về thân thế của mình với đối phương.Mei suy đoán Brian là 1 kẻ mồ côi,vô gia cư,sống qua ngày bằng nghề bán tượng đất và đang chạy trốn bọn chủ nợ cho vay nặng lãi.Khi cô bé nói cho hắn nghe suy đoán của mình thì hắn chỉ cười cười,xoa đầu cô bé và ko đính chính gì,tức là ko phản đối suy luận của Mei.Còn Mei,cô bé bảo rằng mẹ cô nhóc mất,cha của cô có vợ khác,và do ko hợp tính nên cô quyết định đi bụi ,ra ở riêng. Cha cô bé có vẻ cũng ko quan tâm lắm tới điều đó.Nhg vì trước khi đi cô bé trộm 1 mớ tiền khá lớn của mẹ kể nên bị truy tìm gắt gao!Ừh,đó cũng là 1 lí do hết sức chính đáng.Trong tổ chức,Mei đã học đc cách nói dối,và cô bé biết cách sử dụng nó hiệu quả.Suy cho cùng thì nói dối cũng đâu có gì xấu?

Bọn họ cùng nhau rong ruổi nhiều chặng đường,làm đủ thứ nghề.Mei trả lại cho Brian cây tiêu và đc hắn dạy cho thổi tiêu.Họ thường cùng nhau hoà tấu để dụ mọi người lại mua tượng đất.Có lúc ế ẩm quá,Mei bày cho Brian mấy mảnh khoé,cả 2 hợp sức lại moi tiền mấy tay nhà giàu hợm hĩnh.Cô bé luôn luôn có lắm trò!Tuy nhiên bản tính cô nhóc rất hồn nhiên,vô tư và hiền lành.Brian hiền lành nhg hơi bí ẩn.Hắn hay cười và thích trêu Mei cau lên.Brian luôn cố làm bản thân xấu hơn bằng lớp bụi bặm nheo nhóp trên mặt,dù vậy Mei biết hắn có nụ cười thật dễ thương và đôi mắt rất sáng.Brian ko nói mình bao nhiêu tuổi,nhg Mei đoán hắn lớn hơn cô nhóc ko nhiều lắm.Đôi lúc cô bé rất muốn biết nhiều hơn về Brian,thay vì nhìn hắn, ngẩn ngơ đoán mò rồi bị hắn cốc 1 phát vào đầu,nhg như vậy lại ko tiện hỏi.Họ ko định cư đc ở 1 nơi nào quá lâu vì luôn có người lần theo bước chân họ mà tìm tới.Lúc thì là ~ kẻ đuổi theo Mei,lúc là kẻ đang tìm Brian.Bọn họ giống như đang trong 1 cuộc đuổi bắt li kì mà Mei thật hứng chí khi mình là nhân vật chính.Rồi 1 ngày kia,họ quyết định xuôi về phía nam,nơi có 1 dãy đồn điền cà phê và đang cần người làm công.Brian và Mei đặt chân tới thị trấn Manluda vào 1 ngày mùa thu,khi họ đã cùng đồng hành bên nhau đc 4 tháng...

-Brian,anh nhìn kia,nơi này đẹp quá!

-Ừ.

-Chúng ta sẽ ở đây bao lâu?

-Tới khi nào bị bọn quấy phá tìm tới.

Mei trầm tư.Cô bé tự hỏi bao giờ cuộc rượt đuổi mới chấm dứt?Tại sao ngay từ bé cô đã bị đặt lên vai trách nhiệm phải trả thù?1 mối thù mà cô bé ko đc biết lí do,ko đc biết kẻ ấy là ai?Tại sao cô bé ko thể có đc cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác trên thế giới này?Ông trời có quá bất công hay ko?

Brian hiểu tâm tư của cô bé.Hắn xoa đầu cô rồi ngồi thấp xuống nhìn cô bé bằng ánh mắt thật tha thiết:

-Em ko muốn phải chạy trốn thế này nữa phải ko?

Mei ko trả lời mà chỉ khẽ gật đầu.Brian kéo cô nhóc vào lòng rồi thổ thê:

-OK,anh sẽ giải quyết vụ này.Đừng suy nghĩ nhiều nữa nhé.

-Anh sẽ làm gì?

-Bí mật!

Mei ko tài nào đoán ra cái bí mật của Brian là gì. Nghe chắc chắn Brian sẽ ko thể làm gì khác hơn để giúp cô bé đc, nếu hẳn thật sự biết cô bé là ai, đến từ đâu và đang chạy trốn cái gì... Dù sao Mei cũng mỉm cười cho hẳn yên lòng.

Tại nơi ở mới, cả 2 đc nhận vào làm ở 1 đồn điền. Cô bé ở khâu thu hoạch hạt cà phê, còn hẳn ở khâu bốc vác chuyển hàng. 1 buổi tối, Mei lên đi gọi điện thoại cho Shelly. Thật ra bấy lâu nay cô bé vẫn âm thầm liên lạc với cô bạn Shelly và kể cho cô ta nghe về chuyến đi của mình. Shelly là người mà Mei tuyệt đối tin tưởng và có thể thổ lộ. Shell rất hứng thú khi nghe về ~ chuyến phiêu lưu của Mei với Brian và mong sẽ có 1 ngày đc như thế. Nghe lần này Mei quyết định sẽ là lần cuối cùng gọi cho Shell. Cô bé muốn đoạn tuyệt hoàn toàn với “tổ chức”, cũng như ko có bất cứ liên hệ nào với nó, kể cả Shell, cô bạn gái rất thân của mình. Cô bé đang có kế hoạch sẽ cùng Brian rời khỏi Senbi đi tới 1 đất nước khác, nơi ko ai tìm ra họ nữa. Shell nghe xong có vẻ sững sốt. Nghe cú cúp máy lạnh lùng của Mei như 1 sự dứt khoát đoạn tuyệt làm tan nát trái tim bé nhỏ của Shell. Shell đã khóc nức nở trong điện thoại. Shell đâu biết rằng Mei cũng khóc rất nhiều... “Chia tay” là từ ko dễ nói chút nào!

Từ sau bữa đó Mei thường trầm tư. Brian có trêu chọc cô nhóc cũng chẳng thêm rượt đánh hẳn như mọi khi nữa. Thấy Mei buồn Brian ko rặng hỏi gì. Một hôm, Brian bảo rằng cô bé ko cần lo lắng nữa. Việc của hẳn đã giải quyết xong, bọn người lạ kia sẽ ko đuổi theo hẳn nữa. Khi kết thúc mùa thu hoạch ở đây, cả 2 sẽ trở lại thành phố Reika, tìm gặp cha cô bé và giải quyết chuyện của cô bé. Sau đó hẳn sẽ đưa nhóc tới bất cứ đâu cô thích, ko phải trốn chạy, ko phải sợ sệt. Mei đặt mạnh chén cơm xuống bàn sững sốt:

-Anh bị điên sao? Em ko trở về đâu!

-Anh hứa là mọi chuyện sẽ ổn thoả.

-Anh tưởng anh là thánh sao? Cả bản thân mình anh còn lo chưa xong! Anh bảo chuyện của anh giải quyết xong rồi ư? Em có điên mới tin anh! Nếu anh có tài cán như vậy tại sao ko giải quyết sớm hơn mà phải đợi tới bây giờ? Tại sao phải lang thang khắp nơi thế này? Anh kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy mà trả cho bọn cho vay?

-Ko tin anh sao?

-Ah! Hay là anh lén lúc “kiếm thêm” sau lưng em? Cho nên mới kiếm đc 1 mớ kha khá trả nợ? Anh có coi em là đối tác ko vậy? Anh dám gạt em đi trong các “phi vụ” của mình ư?

-Anh chưa bao giờ coi em là đối tác cả. Em là người đồng hành, người bạn, và hơn thế, là người anh có thể tin tưởng nhất. Em là chính em, là cô bé giữ vị trí quan trọng trong lòng anh. Mà anh cũng đã dối gạt em điều gì đâu? Anh cũng chưa bao giờ nói với em là anh mắc nợ ai cả. Anh ko phủ nhận, nghe cũng đâu thừa nhận. Chẳng qua là do em suy đoán lung tung đó chứ!

-Vậy có gì họ đuổi theo anh?

-Biết nói thế nào nhỉ? Thôi đc, có lẽ tới lúc anh phải nói với em anh là ai. Anh là...

Cửa phòng đột ngột mở toang ra, 1 đám người áo đen xông vào. Brian cúi lên nói với họ:

-Ta đã bảo cho ta 3 ngày nữa kia mà!

Brian nói, nghe có vẻ bọn người mới đến ko để tâm tới lời hẳn nói. Họ nhìn Mei. Cái nhìn của kẻ cầm đầu vừa lạnh lùng, vừa thích thú chĩa thẳng vào Mei. Mei đứng lên, lùi lại về phía Brian.

-Bọn họ tìm em, ko phải tìm anh đâu.

-Hả?

Dark cười, 1 nụ cười nhạt chỉ nghe thấy giọng mà ko thấy vành môi cử động...

-Mei, ta đã tìm đc con rồi. Thế nào? Rong chơi đủ chưa? Giờ thì mau theo ta về.

-Dark, con chưa muốn về. Con chơi chưa đã.

-Con làm gì có quyền quyết định chứ?

-Sao thầy lại biết con ở đây nhanh như vậy?

-Cũng nhờ Shell cả.

-Shell?

Cùng lúc với sự kinh ngạc của Mei là sự xuất hiện của Shell phía sau lưng Dark.Mei cảm thấy tim mình đau nhói khi mà kẻ bán đứng mình lại là người bạn thân thiết nhất,người bạn mà mình tin tưởng nhất-Shelly.

-Đồ khòn!Mày phản tao!Tại sao hả Shell?

-Chính mày muốn bỏ rơi tao trước.Tao đã liều mình giữ chân Dark ày ra bên ngoài ko phải để nghe câu nói “tạm biệt” của mày.Mày mới là kẻ đã phản bội tao,Mei à!Trở về đi,Mei.

-Ko bao giờ!Mình đi,Brian.

Mei nắm lấy tay Brian kéo đi,nhg Dark ko cho phép.Ông ta ngoắt ta cho bọn thủ hạ vây lấy 2 người.Mei biết mình ko thể thoát đc.Cô bé nhìn Brian bằng ánh mắt buồn bã,thất vọng...

-Đến lúc...em phải đi rồi,Brian.

-Nhg em ko muốn đi,đúng ko Mei?

-Em ko thể làm khác hơn đc.Em đã rất vui khi đi cùng với anh.Em sẽ ko bao giờ quên đâu.Chúc anh vui vẻ,và ...tìm đc người đồng hành tốt hơn em.

-Sẽ ko có người đồng hành nào tốt hơn Mei cả.Bởi vậy,nếu em ko muốn đi,thì em ko cần phải đi.

Brian nắm tay Mei và dắt cô bé đi trước sự ngạc nhiên của cô bé.Bọn người của Dark xông lên.Lúc này Brian lại trút bỏ lớp vỏ 1 kẻ lang thang với cuộc sống đơn giản,hiền lành trở thành 1 tay đánh đấm chuyên nghiệp.Hắn dễ dàng đánh gục bọn người của Dark bằng lối đánh thật đẹp,chuyên nghiệp và điêu luyện.Hắn nắm tay Mei cùng bỏ chạy.Bọn thủ hạ của Dark đuổi theo.Mei dùng “đồ nghề” mở khoá chiếc xe của Dark,sau đó cả 2 leo vào và phóng đi.Bọn Dark lại chậm hơn 1 bước.Nhg Dark vẫn tỏ ra bình thản vô cùng.Ông ta cười,1 nụ cười lạnh lùng và đầy ẩn ý.

24. Chương 24: Cái Chết Của Brian

Lúc đã ở trên xe...

Mei ko thêm nói với Brian lời nào từ khi bước lên xe.Hắn có xoa đầu cô nhóc thì cô chỉ gạt ra,ko quan tâm.Nhìn dáng vẻ giận dỗi đó sao mà đáng yêu tới tức cười.Hắn biết cô bé giận dỗi nên nhỏ nhẹ xuống nước hỏi:

-Nhóc,giận à?

-Em giỏi nói láo,anh thì khéo đóng kịch.Bên 8 lạng người nửa cân.Giận làm gì cho “người ta” đắc chí?

-Anh có lí do mà,cũng như em thôi.Em có nói thật em là ai đâu?

-Lí do của em chính đáng!

-Nói đi,bọn người đó là ai?Tại sao phải bắt em về cho bằng đc?

Mei trầm ngâm ko nói.Brian cũng ko bắt cô bé phải nói nếu như cô bé ko muốn,dù hắn rất tò mò muốn biết bọn người kia là ai,và Mei là ai.

“Mà thôi,Mei là ai cũng đc,mình nhất định sẽ bảo vệ cô nhóc tới cùng!”

Lâu lâu,Mei lại nhìn Brian.Cô bé ko biết tại sao mình phải giấu Brian?Cô bé vừa phải nếm trải nỗi đau bị Shell phản bội,cô bé cũng lo sợ sẽ bị Brian phản bội.Nhg giữ riêng bí mật ình thì cũng khác nào phản bội niềm tin của Brian?Phải rất lâu sau đó Mei mới chịu lên tiếng:

-Thật ra...em là thành viên của 1 tổ chức đào tạo gián điệp bí mật phục vụ cho ~ phi vụ của các ông chủ lắm tiền.Phần đông bọn họ đều là trẻ mồ côi.Nhưng em thì ko.Em có 1 người cha rất giàu có.Nhưng ông ấy chủ động ném em vào đó để được đào tạo thành 1 công cụ trả thù...

-Trả thù?

-Phải!Em ko được biết đó là mối thù gì,và kẻ thù là ai.Em chỉ biết vì mối thù đó mà em bị bức khỏi vòng tay của mẹ,bị ném vào đó với ~ con người lạnh lùng,hung bạo,bị nhồi nhét vào đầu ~ bài học ranh đua,lừa lọc,man trá...Em ko thích!Em...muốn thoát khỏi đó...Em thèm khát cuộc sống bình thường,1 tuổi thơ đơn giản như bao đứa trẻ khác...

-Tại sao cha em làm vậy?

-Em ko biết.Điều duy nhất em biết là em đã xuất hiện trên cõi đời như 1 đứa trẻ bị từ chối.Em ko phải là đứa con trai như cha em hằng mong đợi.Đối với mẹ,cha luôn lạnh lùng.Trong lòng ông chỉ có bóng hình người đàn bà đã ruồng rẫy ông,và mẹ em chỉ là 1 sự thay thế tầm thường.Em ko biết nỗi hận của ông là gì,nhưng hằng đêm ông đem nó vào giấc mơ của mình,và khi tỉnh giấc,ông trút tất cả lên đầu mẹ em.Lỗi của mẹ là đã sinh ra em-ko phải là con trai.Từ lúc mẹ mất,em chỉ có 1 ước mơ,nhưng người ta lại cố tước đoạt!Em... chỉ muốn được cười...

Brian lặng thinh.Lòng hắn thấy ghen khi nghe tâm sự của Mei.Lúc này đây,hắn khát khao được là thiên thần hộ mệnh cho nhóc Mei bé bỏng.Hắn với tay kéo đầu cô bé lại gần hơn và hôn lên vầng trán cô nhóc,ân cần,dịu dàng...Nước mắt Mei rơi,nhưng cô bé ko khóc.Brian nói khẽ,như tiếng gió thì thầm:

-Vậy thì cười đi.Đã ai bảo với em rằng nụ cười của em như 1 thiên sứ chưa?Họ ko biết trân trọng nụ cười của Mei,nhưng anh nhất quyết ko ngốc nghếch giống họ.Tặng riêng cho anh nụ cười của em.Mei nhé?

Mei nhìn Brian thật sâu.Nhóc nhoẽn miệng cười .Sau,cô nhóc vươn vai,ngáp 1 hơi dài rồi nói băng quơ.

-Thôi,em chớp mắt đây.Em giao nhiệm vụ cho anh là đưa em tới 1 nơi nào đó thật bình yên,thật đẹp nhé!

-Ừ.Tuân lệnh sếp!

Brian vẫn lái xe đi,trong lúc Mei ngã người ra sau và khép mi lại.Brian nhìn cô bé thiu thiu ngủ mà mỉm cười.Hắn ko hiểu vì sao mình lại gần bó với cô bé nhiều như vậy?2 kẻ đào tẩu tình cờ gặp nhau trên chặng đường trốn chạy,rồi vô tình hay hữu ý trở thành 2 kẻ đồng hành.Chỉ thế thôi,đơn giản chỉ có vậy!Cớ sao Brian cảm thấy cô bé quá gần bó với mình? Vì cô bé hẳn sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì? Trước khi gặp cô bé,đã nhiều lần hắn mơ 1 giấc mơ: “một cô bé con đáng yêu dạo chơi trên núi rồi bị rắn cắn,1 thư sinh đã hút chất độc cho cô bé,vô tình đánh rơi cây tiêu ở lại.Cảnh vật thay đổi,dường như là nhiều năm trôi qua,cô bé con ngày nào lớn lên,trở thành 1 thiếu nữ xinh đẹp và đang cùng song tiêu hoà tấu với chàng trai kia-cũng đã trưởng thành-nơi 1 trang viên xinh đẹp.Họ hạnh phúc làm sao...”. Ngay lần đầu tiên gặp Mei,hắn có cảm giác Mei trông rất giống cô bé con trong giấc mơ của hắn,còn chàng thư sinh kia lại là hắn,và họ từng là gì đó của nhau trong tiền kiếp...Nghĩ tới đây hắn phì cười,cho rằng mình điên!Mà có lẽ hắn điên thật,hắn tưởng tượng quá nhiều.Làm gì có chuyện kiếp trước kiếp sau?Đó chỉ là ~ câu chuyện hoang đường mà người đời trước dựng lên để răn đe hậu thế.Thời bây giờ chỉ còn có trên phim ảnh mà thôi!Rõ là xuẩn ngốc!

-Anh có bao giờ mơ đi mơ lại cùng 1 giấc mơ ko?

-Em chưa ngủ sao?Mà em vừa bảo gì?Mơ à?

-Ừ.1 giấc mơ về tiền kiếp.

-Anh...ko.Chưa bao giờ.Mà sao em hỏi vậy?

-Em đã mơ thấy,nhiều lần...Em mà kể ra anh sẽ cho là em điên.

-Nhưng em có ...tin ko?

-Phải nói thế nào nhỉ?Ừ,thì...có.

-Mà...em mơ điều gì?

-Em...Thôi,em thích giữ nó cho riêng em.Em ngủ tiếp đây!

Brian muốn nghe giấc mơ của Mei lắm. Phần vì tò mò, phần vì hần linh cảm 2 giấc mơ... là 1. Mà thôi, đã là người của thế giới thực, có gì cứ sống bằng mơ và hoài niệm? Nó ra sao thì cũng không có thực, hoặc là đã là QK.

-Brian, anh vẫn chưa nói cho em biết anh là ai?

-Em vẫn chưa ngủ à?

-Chưa. Em... có linh cảm bất an. Không chớp mắt được. Sao anh không trả lời câu hỏi của em đi. Thật là anh là ai?

-Ừm... Biết bắt đầu thế nào nhỉ? Anh không phải là người Senbi, anh không sinh ra ở đây. Anh là 1 du học sinh đến từ Dã Nguyên. Tên anh không phải là Brian. Tên anh là Kim...

Tiếng động cơ định gắn trên xe Dark thành linh reng lên. Brian và Mei nhìn nhau. Mei đập máy. Nhưng sau đó nó lại reng tiếp. Nhiều lần như thế, Mei định tháo nó xuống đi thì Brian bảo cô bé nghe thử coi Dark muốn gì? Động cơ lại reo 1 lần nữa. 1 hồi Mei quyết định bắt máy.

-Thầy muốn gì?

-Bây giờ con chỉ còn 2 phút để rời khỏi xe. Dark nói, giọng đều đều không cảm xúc.

-Why?

-Có boom.

-Ai gài?

-Thầy.

-Thầy muốn giết con sao?

-Không. Mà là kẻ lắm chuyện đang ngồi sau tay lái... Ông ta nói, kèm theo 1 nụ cười.

Mei mở trừng mắt nhìn Brian trong lúc hần không biết Dark nói gì với cô bé. Mei nhìn lên đồng hồ của xe, nó nhảy qua con số 2 phút và bắt đầu đếm ngược...

-Brian, dừng xe!

-Chuyện gì?

-Không còn kịp nữa! Chúng ta phải rời xe ngay lập tức. Có Boom!

Brian thắng xe lại thật gấp, tới mức chỉ còn khoảng 1 tắc nữa là chạm vào mép vực. Bên dưới là vực đá và biển cả âm ỉ. Brian định tháo dây an toàn, nhưng khi hần cố tháo thì nó càng siết chặt hần hơn. Cái đồng hồ trên xe Dark vẫn đếm ngược. Cả 2 cố thế nào cũng không thể tháo được dây khóa. Mei tuy là 1 chuyên gia trong chuyện này nhưng cái khóa này quá phức tạp, và dường như Dark đã chuẩn bị trước. Loại dây cũng quá dai không thể cắt được. Mei rồi cả lên, thao tác bắt đầu lúng túng và phạm nhiều sai lầm. Cô bé bắt đầu khóc... Đồng hồ vẫn đếm ngược. Brian hét lên:

-Mei, rời khỏi xe ngay! Mặc kệ anh!

-Không, em liên lạc anh. Em không thể bỏ mặc anh.

-Mei, em không được chết! Đi ngay đi!

-Em nhất quyết không đi. Chúng ta sẽ cùng chết!

-Ngu ngốc!

Brian nói rồi thô bạo đẩy cô nhóc khỏi xe. Tiếng “tíc tíc” nhanh dần báo hiệu ~ giây cuối cùng... Mei định chạy lại xe nhưng Brian đã cho xe nổ máy... hần nhìn cô nhóc lần cuối, hần thấy có lỗi khi làm cô bé đau, hần mỉm cười khi biết cô nhóc không sao... rồi hần gõ máy và cho xe lao thẳng xuống biển...

-Mei, đừng khóc, vì anh là Gió. Gió sẽ không chết!

Hần vừa nói xong thì chiếc xe bốc cháy, phát hỏa trên không trung, tạo ra 1 cảnh tượng ngoạn mục trên không. 1 đám cháy rơi nhanh xuống biển, bên dưới, từng đợt sóng vẫn tiếp nối nhau rì rào... rì rào...

-B-R-I-A-N...!!!

25. Chương 25: ~ Cuộc Chạm Trán

7 NĂM SAU...

Mei tỉnh dậy sau cơn ác mộng, nước mắt nhoè cả khuôn mặt đẹp như thiên thần...Cô bé nhìn quanh căn phòng thật to của mình rồi nén 1 tiếng thở dài.Lại là cơn ác mộng ám ảnh cô bé suốt 7 năm qua...Hằng đêm, trong giấc ngủ, cô bé vẫn nhớ về Brian, về cái vụ nổ lần đó.Đó kí ức mà cô ko muốn quên!Cô nhớ ko phải để tự dằn vặt mình bằng QK, mà để lưu lại ~ hình ảnh duy nhất về mối tình đầu của mình...Mối tình đầu ư?Đó là danh từ mà Mei gọi.

Mei 19 tuổi.Và cô bé sắp nhận 1 nhiệm vụ mới nơi đất khách quê người.Cha cô bảo đây là 1 “sứ mệnh” quan trọng, sứ mệnh mà ông đặt lên vai cô nhiều năm về trước rồi.Đó là trả thù.Cô bé gói gém mớ hành trang ít ỏi và lên đường, với cây tiêu là vật bất ly thân...

“Mei, nhiệm vụ của con là trở thành con dâu của Kim gia và phá tan cơ ngơi cái gia tộc bề thế đó, làm cho bọn người đó điêu đứng với bất kì thủ đoạn.Cha muốn tận mắt thấy cái chết của Lão Kim và con ác phụ Khôi Loan, sự suy tàn của dòng họ Kim, sự tương tàn của con cái lão.Đồng thời tìm cho ra tung tích người anh trai thất lạc của con...”

Mei cười mỉa mai.Cha cô bé giao cho cô thứ trọng trách quá lớn, nhg chỉ để phục vụ cho sự ích kỷ của ông.Cô thấy mình chỉ như 1 món hàng...chứ nào phải con gái ông?Mà thôi, đã từ lâu rồi cô bé ko còn bận tâm.Từ lâu rồi cô bé chẳng còn biết bộc lộ cảm xúc, chẳng hận, chẳng yêu, ko tin tưởng, ko oán ghét, cứ như 1 cỗ máy...Cứ thế là Mei lên đường.

TP Đan Thành, Dã Nguyên...

Kim gia vừa mới khánh thành khu thương xá mới mang tên Kim Phát.Người đứng ra đại diện cho nó là Kim Nhất Lang.Nhất Lang dc mệnh danh là hoàng tử, là ông vua ko ngại của Kim gia.Là mẫu người lí tưởng mà bao cô gái mong ước.Khôi ngô xuất chúng, đầy bản lĩnh và có tiếng tăm .Kim gia tới đời của anh trở nên phát triển huy hoàng.

Có 1 cô gái nhỏ nhắn len giữa dòng người nhìn anh bằng sự say mê, thán phục...Mẹ cô vừa mất, và cô lên TP tìm gặp cha, người thân duy nhất trên cõi đời này của cô.Ngoài việc biết ông làm việc cho Kim gia, cô chẳng biết ông làm gì, và Kim gia là ở đâu.Vì thế, khi tình cờ đi ngang thương xá, nghe người ta kháo nhau đây là thương xá mới khánh thành của Kim gia, cô rất tò mò muốn biết.Sự khôi ngô, anh tuấn của Nhất Lang làm cô thích thú.Cô đã từng dc thấy rất nhiều diễn viên, ca sĩ trên ti vi, nhg cái “thần” của con người này đúng là phi phàm.Nhất Lang có 1 sức hút lạ kì mà ko thể lí giải nổi...Cô lặng lẽ nhìn theo dáng anh, khi anh nói chuyện với đối tác, với khách hàng, hướng dẫn họ đi tham quan thương xá...Tim cô gái nhỏ rung lên...Cô gái là Thiên Hương.

Cùng lúc ấy, đi phẳng phẳng từ hướng đối diện là 1 cô gái trẻ, rất trẻ và xinh đẹp, trang phục hippy, nhí nhảnh.Cô ta luôn miệng hỏi thúc cô gái đi phía sau nhanh chân, trong khi cô gái kia xách lĩnh kính đồ đạc.

-A Mỹ, nhanh chân lên đi chứ!Hôm nay thương xá rất đông, đi theo sát tôi, ko thì chị sẽ đi lạc và ai sẽ xách hàng hoá cho tôi hả?Toàn là đồ đắt tiền cả đấy.

-Vâng, thưa cô Nguyệt Nhi.Cậu Hai hôm nay trông rất phong độ, cô có thấy ko?

-Vì anh ấy là người họ Kim mà...

Nguyệt Nhi chưa dứt câu thì va mạnh vào Thiên Hương, làm cả 2 đều té .Bất ngờ, tay Thiên Hương chống xuống đất và đau nhói.Còn Nguyệt Nhi vừa đứng lên, vừa cau gắt nói với Hương:

-Mất mũi để đầu thế hả?

-Nhg chính cô đã...

-Ý là cô bảo tôi đừng cô à?

Hương ko biết nói sao trước 1 Nguyệt Nhi đánh đá. Nguyệt Nhi nhoẻn miệng cười khoái trá. Bởi xưa nay cô ta luôn là người thắng cuộc trong các cuộc đối co, hoặc là do kẻ khác ko ai dám làm trái ý cô... Cô định quay lưng bỏ mặt Thiên Hương thì 1 bàn tay chụp lấy vai cô lại, với 1 giọng nói như ra lệnh:

-Xin lỗi đi.

Nhi bực dọc quay lại. Người vừa nói là 1 cô gái khác trạc tuổi cô ko hơn, có ánh mắt to đen biết nói, nhg... lạnh, cái lạnh mà cô rợn người. Ánh mắt 2 cô gái giao nhau... 1 chút hình ảnh từ tiền kiếp hiện về rất nhanh trong kí ức họ- Nhất Nguyệt (hay còn gọi là Nguyệt Nhi) chính là cô công chúa đánh đá của 900 năm trước. Rồi sau đó, cái ảo ảnh kia vụt đi ko để lại gì-ngoài sự đối đầu. Nguyệt Nhi cười gằng rồi tiếp tục quay lưng đi. Nhg ko qua được bàn tay của cô gái mới xuất hiện. Cả 2 bắt đầu giao tranh, làm khu thương xá đột nhiên náo loạn cả lên. ~ màn đấu tay đôi của 2 cô gái khiến cho đám đông hiếu kì bu quanh xem, cứ ngỡ là 1 màn quay film với 1 góc máy bí ẩn đang đặt ở đâu đó. Họ xì xầm bàn tán, ca tụng ~ “pha” đẹp mắt, đoán xem là phim gì đang quay, và khi nào sẽ công chiếu...

2 người đứng là kì phùng địch thủ, bất phân thắng bại. Tuy nhiên, kung-fu cô gái lạ có phần nỉnh hơn Nguyệt Nhi. Cho đến khi khu vài gian hàng ở thương xá bị 2 cô bé làm cho tan nát thì đội cảnh vệ mới vào cuộc. Nhg khi họ phát hiện ra cô chủ của họ là 1 trong 2 kẻ gây rối thì chẳng biết làm sao, gọi ngay cho Nhất Lang.

Anh đang hướng dẫn khách nhg vội vã xin lỗi rồi chạy tới nơi xảy ra hỗn loạn. Anh ko biết làm thế nào chen vào giữa bọn họ. Anh xông vào làm kẻ can ngăn, nhg 2 cô bé vẫn cứ bướng bỉnh quá mức! Anh ko thể kiểm soát cùng lúc 2 người. Cả 3 cứ thế quần nhau cả buổi...

-Nguyệt Nhi, thôi ngay!

-Em phải dạy cho nó 1 bài học. Nguyệt Nhi nói.

-Có bản lĩnh đó sao? Cô bé kia cười nhạt trả lời.

1 bóng người thành linh lao ra, đập cho 2 cô gái mỗi người 1 cú làm 2 cô bé văng ra, miệng toé máu. Nguyệt Nhi té về phía A Mỹ. Cô gái lạ bị đẩy về phía Nhất Lang. Như 1 quán tính, anh đưa tay giữ cô bé lại. Quán tính tiếp tục đẩy họ lùi về phía cầu thang. Trong vòng tay Nhất Lang, Cô bé kia và anh lăn nhiều vòng rồi mới đáp ịch xuống dưới. Trong khoảnh khắc, họ gần nhau tới mức chỉ 1 chút nữa thôi là môi chạm môi. Qua ánh mắt họ nhìn nhau, 1 loạt kí ức xa xưa quay về... và vụt qua rất nhanh...

1 hồi, cô bé sực nhớ ra mình đang nằm trên người Nhất Lang. Cô bé vội leo xuống. Cúi tiết nhìn lên, xem cao nhân nào vừa xuất hiện. Đó là 1 người đàn ông đã luống tuổi, ánh mắt sáng và uy nghi... như thể cô bé đã có lần gặp trước đó... Bọn cảnh vệ kính cẩn chào và gọi ông ta là lão gia. Vậy ông ta tức là Kim Nhất Nguyên?

Ông ta nhìn Nguyệt Nhi, cô bé đang khúm núm ko dám nói lời nào trước mặt cha.

-Cha sẽ giải quyết chuyện của con sau. Về nhà ngay!

-Dạ...

Ông nhìn xuống chỗ cô bé kia, từ từ bước xuống... Cô bé nhìn ông, gật đầu chào. Ông Kim thoáng giật mình khi cô nhóc lạ ngược lên nhìn thẳng vào mắt ông- 1 đôi mắt sáng, tinh anh và... rất quen thuộc...

-Ông chắc là Kim lão gia?

-Phải. Ta trông cô giống 1 người quen cũ...

-Sao cháu có điểm phúc là người quen với lão gia? Cháu xin lỗi đã làm náo loạn nơi này.

-Cô tên gì?

-Du. Trình Tử Du. Cháu vừa từ nơi khác tới. Đã nghe danh ông đã lâu, nay mới ưc gặp mặt. Hân hạnh. Tiếc là cháu có chuyện phải đi rồi. Xin chào.

Nói rồi cô bé cúi chào ông trước khi cất bước đi. Cô không biết rằng sự xuất hiện của cô đã làm nét mặt lão Kim hơi cau lại. Trong kí ức ông hiện lên hình ảnh 1 người... “Trình Tử Du? Lí nào có sự trùng hợp lạ lùng này?”

Khi cô bé quay đi, vô tình bắt gặp ánh mắt Nhất Lang nhìn mình. Cô mỉm cười với anh với ánh mắt và nụ cười ngây thơ, đáng yêu làm lung lay bất cứ gã con trai nào... Nhất Lang cũng gật đầu chào đáp lại... Trong lòng, Tử Du thầm nghĩ:

“Anh ta là con trai của của lão già kia... Mình sẽ lấy con người này sao? Trông cũng đc đấy... Nhg... Tại sao... sao cứ có cảm giác đã gặp ở đâu rồi thì phải. Đây là lần đầu mình tới Dã Nguyên kia mà?”

Cô bé mỉm cười, cúi đầu chào Nhất Lang rồi hướng về phía cửa chính mà đi... Cô gái đi rồi nhg Nhất Lang thì đầu óc mông lung, lẫn lộn giữa QK và hiện tại.

“Giống quá... giống cô gái trong ~ giấc mơ của mình. Cô ấy có thật trên đời sao? ~ giấc mơ... là có thật? Người con gái ấy... có thật!”

Nhất Lang nghĩ thế, ánh mắt vẫn dõi trông theo dáng Tử Du cho tới khi cô bé thật sự khuất hẳn sau lớp người qua lại. Bất ngờ, anh chạy theo để gọi cô nhóc lại, nhg có lẽ quá chậm chân rồi. Lúc này, giữa thương xá, anh chợt thấy mình trở nên bé nhỏ, đơn độc làm sao...

26. Chương 26: Nước Cờ Thứ 2

Tại biệt thự của Kim gia...

Nhì khóc lóc, rúc vào lòng mẹ vì uất ức... Bà Loan ôm cô con gái nhỏ trong lòng, vừa an ủi, vừa nói về phía chồng...

-Ông à, lỗi đâu phải do con mình? Ông mắng nó vậy thì tội cho nó quá.

-Bà đừng nói nữa! Thật là con hư tại mẹ mà!

-Tự nhiên ông mắng luôn cả tôi là sao?

-Tôi bức rồi. Gọi Nhất Lang lên phòng tôi, tôi có chuyện cần bàn với nó.

-Vâng.

Bà nói, nhg ko mấy nhiệt tình.

“Cái gì cũng Nhất Lang, Nhất Lang! Ông có coi mấy đứa con của tôi ra gì đâu nhĩ?”

Mà cũng khó trách sao ông đặt hết niềm tin vào Nhất Lang, khi mà cả Nhất Nguyệt và Nhất Phong đều...

“Hãy... Nhất Nguyệt còn quá trẻ con, nông nổi... Còn Nhất Phong... cuộc sống của nó chỉ đối diện với 4 bức tường, với 1 tương lai khá u ám...”

Trong khi ấy, trong phòng của Kim lão gia...

-Cha cho gọi con?

-Cha muốn bàn với con về chuyện hôn sự.

-Cha à, con bảo rằng con chưa muốn lấy vợ kia mà.

-Ko phải con, mà là em con.

-Nhất Nguyệt chỉ mới 19 tuổi thôi mà.

-Cha muốn cưới vợ cho Nhất Phong.

-Nhg...

-Đêm qua cha đã suy nghĩ rất nhiều. Cha già rồi. Vì vậy cha muốn rửa tay gác kiếm khỏi giang hồ và cả thương trường. Cha sẽ giao tất cả việc kinh doanh của gia tộc lại cho con và Tam nương. 2 người chắc chắn sẽ làm cho cơ ngơi này phát đạt. Còn chuyện bang hội, cha sẽ phó thác lại cho Nhất Phong.

-Nhưng ai sẽ chịu làm vợ nó? Nhất là khi cô ta biết Nhất Phong...ko bình thường.

-Có cô gái nào ko muốn làm vợ Kim gia? Cha đã gửi thư cho tất cả bằng hữu gần xa. 1 tuần nữa sẽ tổ chức dạ tiệc, lúc đó sẽ chọn vợ cho Nhất Phong. Tuy chỉ là con nuôi, nhưng với nó cha coi ko khác gì con ruột. Có lẽ nó đã là người trợ thủ đắc lực bên cạnh con rồi, nếu như ko xảy ra tai nạn năm đó. Dù hiện nay nó chui rúc trong bóng tối, nhưng lại là người có tiếng nói nhất trong bang hội. Có nó đứng sau lưng con, cha rất yên tâm.

-Nhưng đâu cần thiết phải cưới vợ cho nó?

-Nhất Phong cần 1 người thay mặt nó lộ diện. 1 người có thể tuyệt đối tin tưởng. Với lại, cha cũng ko muốn nó phải mang mặc cảm 1 kẻ bị ruồng bỏ...

-Con hiểu rồi. Vậy con sẽ sắp xếp mọi chuyện giùm cha.

-Vậy đi.

-Có cần nói cho nó biết ý định này ko?

-Tùy con vậy.

Nhất Lang nén tiếng thở dài. Làm anh em bao năm trời, anh hiểu rõ Nhất Phong hơn ai hết. Nó sẽ phản đối kịch liệt. Thà cứ đặt nó vào chuyện đã rồi thì tốt hơn. Nhưng...đây lại là chuyện cả đời...

Trên căn phòng bí mật nằm tuốt trên lầu thượng, có 1 người lặng lẽ nhìn vào màn hình vi tính, quan sát thế giới bên ngoài qua ~ ô vuông 14 inch. Sau đó hắn lại xoay ghế quay lưng lại với chúng, chậm rãi quan sát căn phòng tối tăm, u ám của hắn. Đây là thế giới của hắn, thế giới của riêng hắn, cảm giác của riêng hắn...Ko có bất cứ ánh đèn nào ngoại trừ ánh sáng phát ra từ màn hình. Nhưng hắn cũng hiếm khi nhìn vào đó. Ánh sáng làm mắt hắn chói và khó chịu vô cùng. Ko cần ánh sáng hắn cũng có thể dễ dàng phân biệt mọi thứ trong căn phòng này, quen thuộc tới từng khe nứt nhỏ, từng cái mạng nhện mà hắn “nuôi”.

Tiếng gõ cửa vang lên. Hắn ko ngạc nhiên lắm. Hắn đã quen tới cả ~ bước chân.

-Anh vào đi.

Nhất Lang đẩy cửa bước vào. Mắt anh chưa kịp quen với bóng tối nhưng đóm lửa nhỏ phát ra từ điều thuốc trên tay Phong giúp anh biết Phong ở đâu.

-Em nghe thấy cha mắng Nguyệt Nhi... Chuyện gì vậy?

-Nó gây rối trong buổi khai trương thương xá. Cũng ko có gì quan trọng đâu.

-Phải có gì đó thì anh mới lên đây tìm em chứ.

-À...phải nói thế nào nhỉ? Cha định...kiếm 1 nàng dâu...

-Đây là chuyện vui mà?

-...cho em...

Phong ko nói gì. Hắn từ tốn thả rơi điều thuốc xuống, rồi lấy mũi giày dụi dụi, tay bỏ vào túi...

-Ai chịu lấy 1 con quỷ như em?

-Nếu cô ấy chịu thì sao? Làm con dâu Kim gia đâu phải dễ...Thứ 7 tuần này cha sẽ tổ chức Party.

-Em ko quan tâm. Cô ta sẽ chết khiếp lên khi thấy mặt em.

-Phong...

Khi đã quen với bóng tối, Nhất Lang nhìn rõ mặt Phong hơn. Phải, phần bên trái gương mặt Phong giờ đã biến hắn ra 1 hình thù còn đáng sợ hơn quỷ dữ. Để bớt ghê tởm chính mình, hắn che giấu nó dưới ~ lớp mặt nạ nửa bên bằng đồng. Ánh mắt hắn lạnh, vô cảm...

-Anh đã tìm giúp em tung tích của Mei chưa?

-Cô bé gần như biến mất.Trên đời thật sự có cái tổ chức nào đó như em nói sao? Bao nhiêu năm nay,cha đã dùng tất cả các mối quan hệ để cố mà truy cho ra kẻ hại em ra nông nổi này,cũng như kẻ nào đó có tên là Dark,như ko thể...

-Em ko tìm họ.Em tìm Meila.

-Con bé gián tiếp khiến em ra nông nổi này.Em còn tìm làm gì?Biết nó có còn nhớ tới em hay ko?Anh chỉ giận mình là đã tới quá trễ !

-Ko phải lỗi của anh.Mà...đó là số phận.Số phận xuôi em gặp Mei và trở thành thân hộ mệnh cho cô nhóc.Em ko oán trách.Em chỉ mong sao đc thấy cô bé 1 lần nữa,thấy cô nhóc trưởng thành,thấy nụ cười của Mei...

-Anh sẽ cố gắng tìm cô bé cho em.Àh,sáng nay anh có gặp 1 cô gái tên Tử Du.Em có tin cái gì gọi là tiếng sét ái tình ko?Anh nghĩ mình đã yêu cô ấy rồi đấy.

-Chắc cô ấy đẹp lắm.

-Ừ,rất đẹp.Lại rất cá tính.Sao lúc đó anh ko hỏi cô ấy ở đâu nhỉ?Như anh tin bọn anh sẽ còn có dịp gặp lại.

Phong ko biết cô gái kia như thế nào,như để làm ông anh tài giỏi,kén chọn của hẳn phải bận tâm nhiều như vậy thì chắc là 1 cô gái vô cùng đặc biệt.Mei lớn lên có như vậy ko nhỉ?Mei đang làm gì ở xứ sở cách đây nửa vòng trái đất?Em có hạnh phúc ko? Em có còn nụ cười thiên sứ mà em hứa tặng cho anh hay ko?

1 tuần sau...

Với ~ thông tin mà Dark điều tra đc về nhà họ Kim và đưa cho Tử Du ,Tử Du tạm thời có cái nhìn sơ lược về dòng họ bề thế ấy.Biết nhà họ tổ chức kén vợ cho con trai thứ 2 của họ,Mei biết đây là cơ hội tốt ình. Cô bé vờ như vô tình xuất hiện ở thương xá,vờ “vô tình” đụng vào Nhất Lang...

-Xin lỗi,tôi sơ ý quá... Anh ko sao chứ?

-Tử Du ! Là cô ư? Cô là cô gái lần trước phải ko?

-Anh là cậu Hai nhà họ Kim!Tôi nhớ rồi.Cảm ơn lần trước đã đỡ cho tôi,nếu ko bây giờ tôi phải làm bạn với 1 cục bột to tướng rồi!

Nhất Lang cười.Nụ cười của anh dịu dàng và thật dễ thương.Anh nhìn cô nhóc rồi hỏi:

-Cô đi mua sắm sao?

-Nơi đây ko phù hợp với tôi đâu.Tôi từ nơi khác tới,và đang tìm việc làm.Tôi nhặt đc mảnh giấy thông báo tuyển người này đây.

-Cái này... Tờ rơi này cách đây lâu lắm rồi.

-Tôi biết,như vẫn tới đây xem mình có may mắn hay ko? Biết đâu có 1 khâu nào đó cần 1 người giỏi giang,thông minh và xinh xắn như tôi thì sao?

-Vậy đã tìm đc chưa?Hay tôi giúp cô nhé?

-Thế thì hay quá!Tôi thất nghiệp đã 3 ngày nay rồi. Thành phố này quá lớn như chẳng có chỗ nào chịu nhận 1 người ko có bằng cấp và giấy tờ như tôi cả.

-Sao cô ko tới đây làm?Tôi sẽ thu xếp cho cô 1 vị trí thích hợp.

-Anh thật là tốt bụng làm sao! Tui... ngưỡng mộ anh rồi đó !

Tử Du nói,cười nhẹ và nháy mắt với Nhất Lang.Giọng của cô nhóc ngọt ngào và thật dễ thương! Nhất Lang thấy tim mình đập loạn xạ trước Tử Du,dù đây ko phải là lần đầu anh đứng trước 1 cô gái xinh đẹp.

Con môi này dễ dàng sa bẫy làm cô nhóc cũng mất hứng.Lại 1 loại đàn ông háo sắc mà cô bé từng gặp, dễ dàng cho vào tròng và lột sạch mọi thứ,tiền và cả danh dự... Anh chàng công tử này cũng chỉ là 1 trong rất nhiều gã tầm thường cô nhóc gặp trước đây,chỉ là hơi đẹp trai,lịch lãm hơn 1 chút thôi.

Vậy rồi anh ta sắp xếp cho cô bé đứng ở quầy tiếp tân, hướng dẫn cho khách (dù chẳng cần biết Tử Du như thế nào).

-Tôi biết phải cảm ơn anh thế nào đây?

-Tối nay cô rảnh chứ? Tôi dự buổi tiệc tại nhà tôi.

-Ko tiện lắm đâu...

-Sao lại ko? Cô là khách mời danh dự của tôi đấy.

Anh lấy 1 tấm thiệp ra, ghi thật nhanh lên đó và đưa cho cô bé.

-Cô đang ở đâu? Tôi cho xe tới đón.

-Ko cần đâu. Chỗ đó xe ko vào đc đâu. Tôi tự tới đc mà!

Vậy là bước 1-tiếp cận đại hoàng tử thành công. Bước 2-trở thành nữ hoàng của Party, chiếm luôn trái tim của nhị hoàng tử...

Tối hôm ấy...

Party diễn ra với sự tham dự của rất đông quan khách. Họ biết tới Nhị công tử nhà họ Kim từ lâu. 1 tay anh chị có tiếng trong giới, có thể dc xem là ông hoàng ko ngại của thế giới ngầm Dã Nguyên này. Lòng quả cảm, sự gan lì, đầu óc nhạy bén của hắn là điều mà ai cũng khâm phục, kính trọng. ~ gì hắn có hôm nay ko phải do dựa hơi của cha hắn, mà do chính hắn làm nên. Hắn tuyên bố kén vợ, vậy là sự kiện trở thành đề tài nóng hổi trong và ngoài giới. Rất nhiều người muốn kết thân với Kim gia. Đó còn là 1 danh dự!

Tuy nhiên, trước nay người ta rất ít thấy hắn xuất hiện trước công chúng. Và cũng chẳng hiểu sao lúc nào hắn cũng đeo cái mặt nạ trông thật bí ẩn, đáng sợ. Trong bữa tiệc ấy, người ta, nhất là các cô gái, có vẻ bận tâm tới Nhất Lang hơn là sự hiện diện của hắn. Nếu nhân vật chính hôm nay là Nhất Lang thì có vẻ hợp lí hơn nhiều. Hắn cười khì. Tối nay, khi tiệc chính thức bắt đầu, bọn người dưới kia sẽ nghĩ gì khi hắn tiết lộ bí mật đằng sau cái mặt nạ kia?

Nơi đây nhiều ánh đèn quá. Hắn ghét ánh sáng! Nó làm hắn thấy chói mắt và khó chịu. Hắn lang thang xuống hậu viên...

1 cô gái mặc chiếc đầm dạ hội trắng leo vào từ bên ngoài. Hắn nép vào bí mật quan sát cô gái. Cô ta ko giống như 1 khách mời của buổi tiệc. Nếu là khách sao ko vào bằng cổng chính?

-Mẹ kiếp! Có cái thư mời cũng bị con cầu cản nát. Luca, tao sẽ cắt cơm mày!

Kể đến, cô bé chỉnh trang lại y phục, thoa thêm 1 lớp son môi màu nhạt. Cô bé xinh như thiên thần. Cô bé đang điệu thì...

-Ai núp đó? Ra đi!

Phong bước ra... Trong thoáng chốc, khi họ nhìn nhau, Phong như thấy chính hình ảnh của Mei... Tử Du ngạc nhiên khi thấy Phong, vì trông hắn cứ như vừa bước ra từ buổi hoá trang trong đêm Halloween. Chẳng ai báo trước với cô nhóc đây là tiệc hoá trang cả! Khâu thông tin của Dark càng lúc càng tồi tệ...

-Tôi là khách, nhg lại lạc mất thư mời rồi, nên phải đi cổng sau... Tôi là Trình Tử Du. Hân hạnh biết anh. Anh cũng là khách mời à?

Phong lắc đầu. Du nghĩ chắc là anh ta bị câm. Cô bé cười gượng rồi hỏi:

-Vào trong đại sảnh lối nào vậy?

Phong chỉ về phía có ánh đèn và tiếng nhạc đập đều. Du cảm ơn rồi kéo váy lên chạy về phía đó. Bỗng nhiên cô bé dừng lại, quay lại chỗ Phong. Cô bé lừ lừ nhìn hắn rồi nhanh tay chụp lấy 1 thứ trên người hắn.

-Có thứ này bám vào áo anh đây. 1 con nhện. Tôi ghét giống này lắm.

Nói xong cô bé thả con nhện xuống,giẫm nó nát bét,trước sự phẫn nộ của Phong.Mà chắc là cô bé ko biết thái độ bực bội của Phong đâu.Cô bé nhìn Phong nhún vai rồi lại kéo váy lên chạy đi,vừa đi vừa cúi xuống mang giày vào...

-Mẹ kiếp! Nghĩ sao mình mang đc đôi giày khủng khiếp này chứ!

Phong ko hiểu gì hết.Con bé hoang dã này ở đâu lọt vô thế này?

Hắn nhìn xuống đồng bầy nhảy mà trước đó còn là con nhện mà hắn đem theo cho vui... “Xin lỗi Adam...”

27. Chương 27: Hôn Lễ Thiếu Chú Rể

Tử Du bước vào buổi tiệc,thay đổi từ nét mặt,dáng đi,lột xác thành thiên nga.Mỗi bước chân cô bé đi là bao ánh mắt dõi theo thềm muốn...Nét mặt hồn nhiên,trong sáng,tươi tắn.Cô bé như nàng công chúa vừa bước ra từ câu chuyện thần thoại...

-Tử Du.Tôi ko ngờ cô xinh đẹp như vậy...

-Cảm ơn.

Nhất Lang đưa tay cho Tử Du khoát.Họ sánh bước bên nhau xứng đôi như hoàng tử và công chúa.Ông Nhất Nguyên có vẻ hài lòng khi thấy họ.Bà Khôi Loan thì ko như vậy.

“Sao thằng ranh ấy ko nhớ rằng hôm nay là lễ kén vợ của em trai nó kia chứ?Nó muốn trêu tức mình đây mà!”

-Mẹ,con ghét nhỏ đó!Vì nó mà cha mất con. Nguyệt Nhi nũng nịu với mẹ.

-Ai?

-Con ranh đang khoát tay anh Hai đó.Để con làm nó bẽ mặt...

-Nào,vội gì con!Để qua hôm nay đã.Hôm nay là ngày quan trọng của anh Ba con,hiểu chưa?

-Dạ...

Khi quan khách tới đông đủ.Nhạc dừng.Ông Kim trịnh trọng bước lên bục chính tuyên bố lí do của buổi tiệc.Ông giới thiệu Phong,nhng ko thấy hắn đâu.Bên dưới bắt đầu xì xầm...

-Em trai của anh đâu rồi?

-Chắc nó ko muốn xuất hiện.

-Tại sao vậy?Hôm nay có rất nhiều người tới đây chỉ để dc chọn làm vợ anh ấy.

-Hay chỉ vì dc trở thành con dâu họ Kim?

-Có gì khác nhau sao?

-Có chứ...

Tử Du ko hiểu.Cô bé dc biết cậu Ba nhà này khá bí ẩn,thích làm việc đơn độc, yêu cuộc sống trong bóng tối,tuy nhiên dc anh em trong Kim Hắc Bang khá là kính trọng và nghe lời,dù tuổi đời còn khá trẻ...1 lí lịch khá là huy hoàng đó chứ,tại sao lại ko thích xuất đầu lộ diện?Hay là hắn cố tạo ra cái vỏ bọc như thế để gây tên tuổi?

Ko thấy Phong,ông Kim định cho người gọi hắn thì hắn đã xuất hiện.Từ ngoài cửa,hắn bước vào...Mọi người tản ra cho hắn bước lên...

-Con đã để mọi người đợi lâu rồi đấy,con trai.

Hắn bước lên,khẽ gật đầu chào mọi người 1 cái như xin lỗi cho sự chậm trễ của mình.Tử Du nhìn...

“Thì ra là hần.Hèn chi khi mình hỏi hần có phải là khách ko thì hần lắc đầu.Nhg hần câm mà...”

-Xin lỗi.

Giọng hần trầm và ảm...1 giọng nói quen quen mà cô bé ko nhớ đã nghe ở đâu nữa...

-Tôi là Kim Nhất Phong.Chắc mọi người đều biết lí do của buổi tiệc hôm nay rồi.Thật tiếc khi người đang đứng đây là tôi chứ ko phải anh trai tôi.

Hần nói và nhìn về phía Nhất Lang,và cũng dễ dàng nhận ra ngay bên cạnh anh là cô bé hoang dã khi này...Hần nói tiếp,ánh mắt lướt qua các cô tiểu thư xinh đẹp,lấp lánh,diêm dúa...Họ đã đến đây đêm nay,tự nguyện hay bị ép buộc,hiếu kì hay tham vọng ,...dù họ đến với lí do gì thì chắc chắn 1 trong ~ lí do đó ko phải là vì hần...

-Trong các tiểu thư ở đây,ai muốn trở thành vợ tôi...

Các cô gái vẫn đứng đó.Dù trong lòng họ rất khó chịu vì bị ánh mắt hần xuyên thấu,như nhìn rõ tâm can,dã tâm,tham vọng của họ.Vậy mà họ vẫn cười...Thật ngộ! Tử Du ko biết nên nghĩ gì.Vì cô bé giờ cũng như họ,đến đây,mang theo ~ dã tâm...còn nham hiểm hơn bọn họ.Khinh họ,thôi thì khinh mình.Bản thân cô còn chai mặt,lì lợm hơn nhiều!

-Các cô có muốn sống chung với tôi,sinh con cho tôi...ngay cả khi...

Hần nói và từ từ cúi lớp mặt nạ bí ẩn ra.Cha hần muốn ngăn lại cũng ko kịp.

-...tôi là quái vật gớm giếc...

-ÁÁÁÁ!!!!....

Bọn họ thét lên khi thấy khuôn mặt gớm giếc của Nhất Phong.Có người bỏ chạy.Có người muốn nôn ra.Đám đông náo loạn,xì xầm bàn tán...Có người ko chịu đc bỏ về.Có người bảo buổi tiệc hôm nay giống như 1 cuộc lừa đảo...Ông Kim lắc đầu,ông thấy mệt.Bà Loan giận con trai lắm nhg biết sao đc!Bà dìu ông về phòng.Nhất Lang phải thay ông cáo lỗi với khách tới dự tiệc về sự cố ko muốn.

Đại sảnh thưa dần...Phong vẫn đứng trơ đó,lặng lẽ nhìn từng người 1 ra đi.Cho đến khi chỉ còn ~ bàn tiệc trống trơn,xơ xác...1 cảnh tượng làm hần thấy thích thú.Hần cười,cười thất thanh,cười ngạo nghễ...Cười cho thói đời...

-Ê,diên à? Tử Du nói.Giọng như thách thức,trêu đùa.

Hần nhìn xuống,và ngạc nhiên khi cô bé vẫn còn đó,lộ nguyên hình là “con bé hoang dã”.

-Cô ko sợ tôi sao?

-Đã từng.Khi anh cúi mặt nạ ra,anh làm tôi rùng mình.Ừ,nó rất đáng sợ!Nhg...tôi thấy anh lại đáng thương hơn nhiều.

-Thôi ngay cái giọng điệu thương hại rởm đời đó đi,nhóc con.

-Để 1 đứa nhóc con thương xót,anh tự hào lắm sao?

-Cô...

Phong bước tới chỗ cô bé như muốn nghiền cô ra dưới đôi bàn tay nhẵn nhúm đầy vết phỏng của mình...

-Trong ngôi nhà này tôi có thể giết cô,biết ko ranh con?

-Anh sẽ ko muốn giết vợ của anh đâu?

-Cô nói cái gì?

-Phải.Tôi bảo rằng tôi muốn làm-vợ-của-anh...

-Cô muốn đùa giỡn bao lâu nữa hả?Cô nhìn kỹ tôi đây.Tôi có giống người ko hả?Nhìn đi!

Hần dí gương mặt gớm giếc vào Tử Du.Cô bé lùi lại...quả thật cô bé chưa thể thích nghi ngay với vẻ ngoài đáng sợ ấy của Nhất Phong.Nhg cô bé vẫn nói,giọng đĩnh ninh:

-Tôi sẽ lấy anh.

-Cô muốn làm bà Kim lắm sao?Cô cần gì?Tiền?Hay thế lực? Nhất Lang có thể cho cô mà?Anh ấy thích cô,ko phải tôi.

-Cái nào tôi cũng thích hết.Nhg Nhất Lang thì ko.Tôi cũng ko thích anh lắm đâu.Nhg tôi nghĩ anh...rất cần tôi đây.

-Ồ điên!

-Từ từ mà suy nghĩ nhé.Tôi đi bàn chuyện với Kim lão gia đây.Bye-bye nhé,Honey!

Tử Du nháy mắt với Nhất Phong và đi về phía phòng khách...

3 ngày sau,đám cưới diễn ra.Trái tim Nhất Lang như tan nát,nhg anh ko thể nói ra.Đại diện nhà gái là 1 đôi vợ chồng già mà cô bé “thuê” trọng viện dưỡng lão,họ diễn khá tròn vai...Trước hôn lễ,chú rể ko có mặt.Đám cưới diễn ra mà ko có chú rể.Cũng chính cô bé tự đeo nhẫn ỉnh,tự cười tươi mà chụp hình trước công chúng trong lễ cưới...

Dark xem mấy tấm hình mà cười đau ruột.Shell lại ko thấy hài lòng.Đám cưới cứ như 1 trò đùa nực cười.Chưa bao giờ cô thấy cái gì ngược ngạo,hoang đường như vậy.

-Mei sẽ ra sao nếu 1 ngày nó biết Nhất Phong là Brian?

-Ai nói mà nó biết?

-Thầy à... Con thấy thầy chẳng khác gì quỷ dữ!

Dark cười.Shell nói có sai đâu.Lão vốn là sứ giả của Diêm Vương mà! Con người thật đáng thương.Kí ức và giấc mơ của họ có thể bị thần thánh điều khiển,họ sẽ sai lầm nếu tin vào “cảm giác”.Cứ thế này,Mei sẽ ko thể biết ai là Hạo Nhân,ai là Tiêu Dao của tiền kiếp.Mọi thứ rối tung lên!Tiêu Dao là Hạo Nhân,Hạo Nhân là Tiêu Dao.

Ván cờ này Diêm Vương thắng chắc rồi.Khà khả khả!

Sau hôn lễ,Nhất Lang thay em trai đưa cô dâu về Kim gia....Trên đường,anh chạy thật chậm...

-Nếu anh ko biết lái xe thì tôi lái cho.Chạy gì mà chậm dữ vậy chứ?

Tử Du chồm lên và nói bên tai anh.Nhất Lang vẫn cứ như ko nghe.

-Có phải anh buồn vì tôi thành vợ Nhất Phong?

-...

Nhất Lang vẫn im lặng.Cô bé này thật sự đang toan tính điều gì chứ?

-Hay là chúng ta yêu nhau nhé?

-Tử Du,đừng đùa nữa!

Anh cho xe chạy nhanh,với 1 tốc độ chóng mặt,luôn lách qua đoàn xe cộ đông đúc lũ lượt kéo nhau đi...

-Làm vợ 1 người,và yêu 1 người thì liên quan gì nhau?

-Đó là em trai tôi.

-Cũng đâu có ruột thịt.

-Két!

Nhất Lang cho xe thắng thật gấp,làm Tử Du và vào thành xe.Nhất Lang lo lắng quay lại:

-Có sao ko?

-Anh muốn giết tôi à?

-Xin lỗi.Nhưng tôi không muốn em nhắc tới điều đó.Việc Nhất Phong là ai,cả Kim gia đều biết,kể cả nó cũng biết,nhưng không ai được phép nhắc tới.Đó là tối kỵ!

-Tôi hiểu rồi.

-Quả thật,tôi đã từng rất thích em,và bây giờ,cảm giác đó vẫn còn.Nhưng vô ích thôi...Nhất Phong là em tôi,em là em dâu của tôi.Chúng ta không thể nào đến với nhau được.Em muốn tiền bạc,danh vọng thì giờ em đã có.Còn tôi...chỉ có thể lặng lẽ đứng bên lề cuộc đời em mà thôi.Chúc em hạnh phúc.

-Nhưng nếu em nói...em cũng thích anh thì sao?

Tử Du nói,tay cô bé choàng lấy cổ anh và kề đầu mình vào đó...Trái tim Nhất Lang như mềm nhũn ra...Nhưng không,anh biết mình không thể yếu đuối lúc này được!Anh không thể làm gì có lỗi với Nhất Phong...Anh đẩy nhẹ cô bé ra,gò ga chạy tiếp...

Tử Du buồn bã,ngã người ra sau.Bề ngoài như vậy,nhưng trong lòng cô bé cười thầm và nghĩ:

“Anh chàng này cũng đáng yêu quá nhỉ?Mình bắt đầu thích đùa với anh ta rồi đấy! Cuộc vui bắt đầu rồi.Mei,chúng ta đi săn nhé!

28. Chương 28: Đổi Chú Rể

Hành lí của Tử Du rất gọn,chỉ 1 va li nhỏ xíu.Căn phòng tân hôn của đôi vợ chồng trẻ chẳng có chút màu sắc tân hôn nào,chỉ toàn là 1 màu đen.Vì nó là phòng của Phong. Từ lúc cô đặt chân vào đây thì không thấy Nhất Phong đâu.Người làm bảo là hắn ở căn phòng đối diện,1 nơi mà trước giờ chỉ có Nhất Lang bước vào...Mei cũng làm thẳng luôn,đem mền gối của hắn bỏ ra ngoài và đổi luôn chìa khóa,kèm 1 dòng tin nhắn nhỏ. “Khu vực nguy hiểm,cấm xâm nhập với mọi lí do”.

Mei đã từng diễn rất nhiều vai,nhưng vai “vợ” này không dễ dàng chút nào.Cô bé phải tới “vấn an” ông bà Kim mỗi buổi sáng.Cô bé được giao công việc coi sổ sách.Nhưng ~ chứng từ,tài liệu liên quan tới ~ phi vụ làm ăn ngoài luồng của họ Kim thì vẫn trong tay Nhất Lang,ông quản gia và vợ chồng bà Khôi Loan.Có nghĩa là cô bé vẫn chưa được tin tưởng hoàn toàn.Nhất là bà Loan.Bà có vẻ đa nghi.Cái nhìn bà dành cho cô con dâu không mấy thiện cảm...

Cưới nhau 1 tháng,Tử Du chưa gặp Phong lần nào.Hắn khoá chặt cửa phòng mình,cho ai vào...Tử Du buồn chán tới mức chẳng có gì để làm ngoài việc dắt Luca,con chó nhỏ đi dạo.Cô kết bạn được với Thiên Hương,con gái quản gia,cũng là cô gái mà cô bé bệnh vực hơn 1 tháng trước tại thương xá...Thiên Hương là cô gái dân dã hiền lành,am hiểu về hoa.Nói chuyện với cô ấy Tử Du không biết chán.Giữa bọn họ có cảm giác thân thiết như chị em vậy.Vì có lẽ họ từng là chị em mà.

Phần Nhất Lang,dạo gần đây anh thường xuyên ở lại thương xá muộn hơn,chắc là muốn tránh mặt Tử Du.Bởi mỗi lần gặp cô bé ,tim anh không ngừng thao thức...Khi anh cố lẩn tránh thì cô bé càng “tấn công” dồn dập hơn.

Ngày giỗ thứ 7 của Brian...Hôm ấy là ngày Mei thật sự là Mei,chứ không phải là Tử Du...

“Brian,em đang nhớ anh...”

Cô bé không nâng ly 1 mình mà uống cùng với Luca.Nó thì làm gì biết uống...

Và rồi,mỗi năm 1 lần,Mei lại đem cây tiêu ra thổi...như khúc tiêu gọi hồn...

Phòng bên cạnh...

Tiếng tiêu vừa ngân lên đã khiến tim Nhất Phong nhói lên...Tiếng tiêu buồn quá...Nó làm hắn nhớ tới 1 người.

“Mei,em có đang hạnh phúc ko?”

Hôm trước hẳn thấy Nguyệt Nhi bảo muốn học thổi tiêu,chắc là tiếng tiêu của cô bé.Hắn mở ngăn kéo lấy cây tiêu của mình ra và thổi...khúc tiêu đáp lại ~ âm khúc nào lòng kia...2 tiếng hoà vào nhau,tạo nên 1 giai điệu khác,ko còn quá sầu thương nữa...Mei sực tỉnh.Cô bé lao khỏi phòng tìm kiếm nơi phát ra tiếng tiêu kia.Nhưng khi cô bé vừa dứt tiếng tiêu của mình thì tiếng tiêu kia cũng im bật...Mei cứ ngỡ mình mơ,mình bị ảo giác do hơi men.

“Ko thể là Brian.Anh ấy ko trở về đc đâu.” Mei ngồi gục xuống và bật khóc...

-Tử Du...

Nhất Lang khẽ đặt tay lên vai cô.Anh ngỡ cô bé khóc vì chán cuộc hôn nhân lạnh nhạt này.Lòng anh đau,nhưng ko thể làm gì khác hơn đc.Mei ngước lên,với đôi mắt là ngà say,cười với Nhất Lang.Trước mắt cô bé mơ hồ hiện lên hình ảnh Brian.Cô chồm lên ôm lấy anh.

-Anh đó sao?Đừng đi nữa.Đừng bỏ em...Em sẽ ngoan mà...

Cô bé thút thít nói rồi gục đầu lên vai anh thiếp đi,về mặt an lành.Nhất Lang biết phải làm sao đây?Trước Tử Du,anh luôn thấy mềm yếu.Hằng đêm,cô bé vẫn hiện về trong giấc mơ của anh,lẫn lộn giữa QK và hiện tại.Anh biết mình yêu cô bé nhiều lắm.1 thứ tình yêu từ tiền kiếp,ko thể lí giải bằng lời.Chỉ con tim mới có thể trả lời cho ~ uẩn khúc đó.Vòng tay anh khẽ siết Mei vào lòng...

-Ngủ đi em.Giấc ngủ sẽ làm em bớt đau.

Nhất Phong vừa mở cửa định bước ra thì bị khựng lại khi nhìn thấy cảnh ấy. Hắn tế nhị trở vào trong...

“Tử Du và Nhất Lang...Họ xứng lắm chứ.Mình chỉ là kẻ thừa thãi thôi.”

Nhất Lang đưa cô bé vào phòng và cẩn thận đắp chăn cho cô bé.Hôn nhẹ lên trán cô xong anh mới an tâm rời khỏi đó,khép cửa phòng lại.Anh vừa đi tới 1 quyết định,1 quyết định chắc sẽ làm cho nhiều người bị sốc.Nhưng trước đó anh muốn... gặp Nhất Phong:

-Anh vào đi. Phong nói khi nghe tiếng bước chân anh trai ngoài hành lang.

-Anh có chuyện muốn nói với em.

-Chuyện gì?

-Anh...anh yêu Tử Du.

-Vậy thì đến với cô ấy đi.

Nhất Phong trả lời bằng thái độ bình thản,chẳng mấy quan tâm,cứ như đáng lẽ nó phải là như vậy rồi.

-Nhưng đó là vợ em?

-Chữ ký trong hôn thú ko do chính tay em đặt bút.Người nói lời tuyên thệ và đeo nhẫn vào tay cô ấy đâu phải em.Tử Du hoàn toàn tự do.Vậy tại sao 2 người ko đến với nhau đi?

-Em nhường Tử Du cho anh?

-Bởi vì trong lòng em Tử Du ko tồn tại.Nếu cô ấy là Mei,có lẽ em sẽ sống chết với anh để giành giật.Nhưng cuộc sống chỉ có hiện thực,làm gì có chữ “nếu”?Sự thật Tử Du ko phải Mei,ko phải cô bé mà em đang đợi.

-Nghe ~ lời này của em rồi thì anh thấy yên tâm hơn.Anh ko quan tâm người ta nghĩ gì,anh chỉ sợ anh em mình lại đối đầu vì 1 cô gái.

-Giờ thì đến với Tử Du của anh đi.Em hoàn toàn ủng hộ anh,anh Hai.

Nhất Lang cười với em trai rồi rời khỏi căn phòng ,trong lòng phần khởi...

Sáng hôm sau...

Tử Du vừa thức dậy đã thấy Nhất Lang đem điểm tâm vào ình.Trông rất vui.Cô bé ko hiểu tại sao chỉ mới qua 1 đêm mà thái độ của anh với cô thay đổi chóng mặt.Tử Du phải đóng trọn vai chứ!

-Anh ko tránh mặt em nữa sao?

-Ko.Từ giờ phút này anh sẽ ở bên cạnh em,ko bao giờ rời xa em.Anh sẽ ko bận tâm mối quan hệ anh chồng-em dâu làm cản trở chúng ta yêu nhau.Hứa với anh,em cũng ko đc bỏ cuộc.

-Em hứa.Chỉ cần có anh bên cạnh,em sẽ vượt qua tất cả,vì tình yêu chúng mình...Nhg còn Nhất Phong? Anh ấy sẽ bị sốc nếu biết em và anh...

-Ko cần lo.Bọn anh đã thoả thuận với nhau.Nó cho em tự do đến với anh.Vấn đề bây giờ là gia đình anh và dư luận .

-Chúng ta sẽ vượt qua đc chứ?Anh phải bên cạnh em nhé,đừng bỏ mặc em.

-Tình yêu anh dành cho em dù muôn vạn kiếp sau cũng ko thay đổi,Tử Du à.

Bất chợt,những chữ “muôn vạn kiếp sau” làm hiện lên trong đầu cô bé hình ảnh 1 người con trai và cô gái cùng nhau thề ước... Có người đã từng nói với cô bé ~ lời như vậy trước đây rồi.Người ấy...rất quen.Cô gái trong kí ức của cô bé nói với chàng trai rằng:“Cho dù sau này có thể nào đi nữa huynh cũng ko đc quên muội nhé?Kiếp này,kiếp sau...Chúng ta sẽ ko bao giờ quên nhau,đc ko?”.Cô gái ấy chính là cô bé.Cô còn nhớ tên mình là Tiểu Ngọc.Còn chàng trai tên Tiêu Dao .“Và hàng trăm kiếp sau nữa cũng vậy”.Chàng trai đã bảo như thế...

Đầu Tử Du đau nhói từng cơn.Cố nhớ thêm điều gì nữa nhg bất lực!

Nhất Lang lo lắng.Anh dịu dàng đặt đầu cô bé vào vai mình.

-Chắc rượu làm em ko đc khoẻ lắm.Uống chút sữa rồi chợp mắt tiếp đi nhé.

-Dạ.

Nhất Lang hôn lên trán cô bé.Đặt cô xuống gối.Khi anh định hôn môi cô bé thì tự nhiên cô bé lại tránh...Nhất Lang cười.Có lẽ cô bé con vẫn còn ngại ngủng...

Khi Nhất Lang đã rời khỏi phòng và khép cửa lại,Tử Du bật dậy. Cô bé lấy sổ ra ghi chép ~ gì mình vừa thấy vào cuốn nhật kí.Cô nghĩ tới chàng trai tên Tiêu Dao trong giấc mơ kia...

“Nếu mình thật sự là Tiểu Ngọc của kiếp trước,vậy thì kiếp này...Tiêu Dao ở đâu?Brian và Tiêu Dao quả thật có quá nhiều điểm giống nhau.Họ có phải là 1 ko?Nếu thật như vậy,lẽ nào Tiêu Dao của kiếp này...đã ko còn? Còn nếu như Brian ko phải Tiêu Dao,vậy thì là ai? Lẽ nào chính là con người mà mới gặp chẳng bao lâu đã khiến mình nhớ thêm nhiều chi tiết về tiền kiếp?Là Nhất Lang ư? ”

Cô bé gấp nhật kí lại...Cô bé biết thời buổi này mà tin vào ~ giấc mơ,tin vào ~ câu chuyện tiền kiếp thật là ngu ngốc,nhg khi giấc mơ cứ lặp đi lặp lại 19 năm qua,thì chuyện này ko thể ko có thật.

Nhớ tới chuyện mình vừa bị “nhường” đi như 1 món hàng,cô bé phát điên lên!Chờ cho người trong nhà đi hết,Cô bé lục ngăn kéo cầm lấy khẩu súng và đập cửa phòng kế bên.

-Kim Nhất Phong,anh ra đây!

-...

-Anh coi tôi là món hàng,muốn đổi là đổi,muốn nhường là nhường sao?

-...

-Con quái vật gớm giếc kia,anh ra đây mau!

Cửa mở chốt,cô bé ủa vào như mũi tên.Cô bé ko thấy gì ngoài ~ màn hình vi tính với ánh đèn của nó.Cửa tự động khép lại.Cô bé giật mình khi thấy Phong thành linh đứng sau cửa như bóng ma.Hắn thấy cô bé giật mình thì cười.Hắn bước ra,đi về phía cái ghế của mình.Tử Du nhìn quanh tìm 1 chỗ ngồi cũng ko có.

-Anh ko mời tôi ngồi sao?

-Nơi đây ko có chỗ ngồi cho khách.Nếu cô vào đây chỉ để tìm 1 chỗ ngồi thì mời ra ngoài,ngoài kia đây,trong này chỉ dành cho tôi.

-Ok.Tôi vào thẳng vấn đề đây.Anh đã nhường tôi cho Nhất Lang.Tại sao?

-Anh ấy yêu cô,cô cũng yêu anh ấy.Tôi ko liên can.Vì vậy các người đc tự do.

-Đồ khốn!

Tử Du chìa súng vào đầu Nhất Phong.Nhng hấn nhanh hơn,khoá tay cô và tước súng đi dễ dàng,chĩa ngược lại đầu cô,dí đầu cô bé vào tường:

-Muốn chìa cái này vào đầu tôi thì trước hết cần biết tôi là ai.

-Anh ko biết nâng niu phụ nữ sao?

-Ko.

-Anh có phải đàn ông ko?

-Tuỳ cô thôi. Hấn nói và thả cô ra,ko quên quăng trả cây súng.

-Chắc là ko rồi.Thứ quái vật như anh thì làm gì biết yêu ai?Mà có ai dám yêu anh chứ?

-Thì tôi đã cảnh cáo cô ngay từ đầu rồi mà.Giờ thì xin mời.Nơi này ko chào đón cô.

-Hứ,đi thì đi.Ko cần đuổi.

Tử Du cúi gập rồi khỏi căn phòng hắc ám.

“Đợi đấy.Anh mới là người ko biết tôi là ai!”

29. Chương 29: Nước Cờ Thứ 3

Tối đó,Mei ngồi trước Vi tính.Gửi cho Dark mở tài liệu cô bé vừa kiểm đc xong,cô bé nhờ Dark giúp đỡ.Dark lập tức phất Shelly tới Dã Nguyên...

Vì phòng cả 2 sát bên,nên âm thanh rất dễ lọt qua.Mà tầng thượng này lại cách các phòng khác khá xa.Cứ khoảng nửa đêm,Tử Du lại bật nhạc lên,gõ vào tường,hoặc là chạy qua đập cửa phòng hấn...VẬY mà hấn có vẻ chẳng “xi nhê” gì hết,chẳng phản ứng gì.Cô bé chợt nhớ:hấn luôn xem căn phòng của mình là cấm địa,hấn thích nuôi nhện,thích bóng tối.VẬY là cô bé nghĩ ra 1 kế hoạch chơi xỏ khác...

Shell tới Dã Nguyên thì gọi báo cho Tử Du biết ngay.Họ bàn 1 kế hoạch nho nhỏ dự rấn rời khỏi hang.Ngay hôm sau,Nhất Phong nhận đc tin người của bang Thanh Long gây khó khăn cho chuyện việc vận chuyển hàng ở bến cảng của họ Kim.Nhất Phong và vài anh em tới đó xem sao.Khi tới nơi,hấn mới biết chỉ là 1 hiểu lầm nho nhỏ.Có 1 cô gái bí mật gọi tới yêu cầu anh em bang Thanh Long trực tiếp vận chuyển chuyển hàng,trong khi đây lại là địa bàn xưa nay của đàn em Nhất Phong.Chỉ vài lời,hấn có thể thu xếp vụ xích mích mà ko cần động thủ.Xong xuôi,hấn và mọi người kéo nhau về.

Lúc về tới phòng mình,hấn ngạc nhiên tới nổi tức điên lên.Căn phòng của hấn bị xáo trộn mọi thứ.Tường bị sơn lại với ~ gam màu sáng chói như xanh lá cây,đỏ,vàng,hồng ,tím...với cơ man nào là nhân vật hoạt hình và hoa cỏ.Tường bị đập ra 1 lỗ lớn và còn xây thêm cửa sổ.Đèn bắt đầy làm căn phòng rộng trở nên quá sáng.Ko ~ vậy còn có cả đèn xoay và đèn chớp.Dàn vi tính của hấn bị tháo bỏ,thay vào đó là cái ti vi màn hình phẳng to đùng!Nơi đây giống như 1 quán bar nhiều hơn là phòng ngủ của hấn!

-Ai đã làm chuyện này?

-Em đó,Honeeey!Ha ha ha

Tử Du cười giòn.Phong điên tiết túm lấy cô bé dí cô vào sát tường.Cô bé cứ ngỡ như mình sắp bị bóp nghẹt.Nhất Lang có mặt kịp thời ngăn cản.

-Phong,buông ra.

-Cô ta làm rối tung căn phòng của em.

-Em chỉ muốn giúp anh ấy sửa phòng lại cho đẹp thôi mà!

Tử Du vừa nói,vừa thút thít.Nhất Lang phải từ tốn khuyên Phong hạ cơn giận

-Tử Du ham vui thôi mà.Em làm cô bé nghẹt thở rồi kìa!

Phong buông Tử Du ra rồi bỏ đi.Lần này Nhất Lang ko bênh đc cô nhóc rồi,chỉ lắc đầu và bảo mọi người thu dọn căn phòng...Tuy nhiên,chỉ bấy nhiêu thôi cũng làm Mei vô cùng hả hê...

Khi mọi người thu dọn xong,Phong mới trở về căn phòng-giờ ko còn là phòng hấn nữa.Hấn ko biết phải làm cách nào tổng khứ Tử Du đi.Trước mặt mọi người và Nhất Lang,con ranh đó tỏ ra đáng yêu,ngoan ngoãn...Nhg trước mặt hấn lại giả trò ma mãnh!Sao lại có thứ con gái như vậy trên đời?Sao mà giống...

Giờ hấn mới nhận thấy Tử Du giống Mei 1 cách lạ lùng,nhất là tính cách ma mãnh... “Ko thể nào đâu!Mei đang ở Senbi,làm sao có mặt ở Dã Nguyên đc?Tử Du tuyệt đối ko phải là Mei,và cũng ko nên là Mei!”

Hấn mở ngăn bàn như 1 quán tính,thể nhg ngăn bàn của hấn đã đc thay thế bằng 1 cái tủ mới,với 1 cái vi tính mới, 1 CPU mới mô hình con thỏ trắng!Nếu vậy...cây tiêu của hấn?Hấn tông cửa thật mạnh chạy vào phòng Tử Du,ngay lúc cô bé đang thay đồ.Cô nhóc hét lên 1 tiếng rồi lọt luôn vào bồn tắm.Hấn chỉ kịp ngưỡng ngừng lấy tay che mắt rồi ra ngoài,dù...đã thấy hết.

Sau đó...

Hấn đợi cô bé ngoài cửa.Khi Tử Du bước ra,thấy hấn thì rất bức:

-Sao anh vào mà ko gõ cửa hả?

-Tôi mất 1 thứ rất quan trọng.

-Ai thèm lấy đồ của anh chứ?

-Tôi để nó trong tủ kéo.

-Tôi ấy người nhân công đem quăng ra bãi rác rồi.

-Cái gì?

Phong nghiến răng.Nhg hấn biết giờ có làm gì cũng ko đc nữa rồi.Hấn lao xuống dưới nhà,lấy xe đuổi theo chiếc xe vừa đem cái bàn của hấn ra bãi rác...Tử Du tò mò cũng đi theo sau.

Tới bãi rác,giữa 1 núi rác,muốn tìm 1 đồ vật bé xíu như cây tiêu ấy còn khó hơn mò kim đáy bể.Nhg hấn quyết ko bỏ cuộc!Hấn leo lên mớ rác và đào bới,tìm kiếm bằng đôi ta đây vết bóng xấu xí của mình.Tự nhiên,nhìn về mặt đó của hấn,Tử Du thấy mình thật có lỗi.Cô bé cũng leo lên tìm phụ,tìm 1 thứ mà chẳng biết là cái gì nữa.

-Anh có thể cho tôi biết đó là cái gì ko?

-Cô biến đi.

-Tôi đang cố giúp anh mà!

-Tôi ko cần!Cô chỉ giỏi mang tai hoạ và phiền phức tới cho tôi thôi.Cút đi.

-Đừng có thấy tôi xuống nước rồi quá đáng nhé!

Phong ko thèm đôi co.Đôi tay hấn vẫn kiên nhẫn lật từng ngăn kéo,tháo từng bao rác...hấn nghĩ nó ko còn trong ngăn kéo chắc là do rớt ra ngoài lúc vận chuyển...

Trời nhá nhem tối,Phong vẫn miệt mài tìm kiếm.Tử Du nói:

-Bỏ đi.Tôi đền cho anh cái khác.

Phong vẫn ko coi lời cô bé ra gì...Tử Du ko hiểu cái gì mà quan trọng với hần như vậy?Cái gì mà ko thể thay thế như vậy?Chắc là quý giá lắm...

-Của em!

-Ko,của anh!

2 đứa bé nọ đang cãi nhau chí choé.Chúng tranh nhau 1 vật gì đó.Tử Du bước tới mới biết đó là 1 cây tiêu cổ...Rất quen!

-Cây tiêu này ở đâu?Sao các em lại có?

-Em thấy nó đằng kia. Đứa nhỏ nói.

-Nhg anh là người nhặt nó.Bởi vì em ko thể leo lên đó đc!

Tử Du nhìn cây tiêu,rồi nhìn cái dáng của Nhất Phong đang đào bới tìm kiếm...Tim cô bé nhói lên...

-Cho cô mua lại cây tiêu đó nhé,và các em sẽ có nhiều tiền mà chia nhau ăn bánh.

2 đứa trẻ nhìn nhau rồi gật đầu lia lịa...Vậy là Tử Du có đc cây tiêu.Cô bé ko nói gì,leo lên chỗ Nhất Phong .Cô bé ko biết ~ gì mình nghĩ là đúng hay sai...Cô nhóc giả vờ bối bối,rồi sau đó giơ cây tiêu lên...

-Cái gì thế này?1 cây tiêu!

Phong vội nhìn qua,rồi giật lấy nó từ tay Tử Du.Hắn cầm lấy nó,lấy áo lau nó,nâng niu nó như 1 báu vật...

-Đó là thứ anh đang tìm hay sao?

-...

Hắn ko trả lời mà lẳng lặng leo xuống,lên xe rồi về.1 đoạn hần sực nhớ Tử Du đã cho xe khi nãy chở cô nhóc về trước.Hắn quay lại,ra hiệu cô bé leo lên xe hần chở về...

Sau lưng Nhất Phong,Tử Du có nhiều câu hỏi.Nhg cô bé cũng thừa biết Nhất Phong sẽ ko trả lời...

Khi tới nơi,hắn để cô bé xuống xe rồi mới chạy đi cất xe.Cô bé bỗng nhiên chạy ra chặn đầu xe của hần,xém chút nữa làm hần tông vào cô nhóc rồi.

-Điên à?

-Anh tên gì?

-Cô bị mất trí nhớ sao?Tôi-Kim Nhất Phong.Đc chứ?

Hắn lạnh nhạt cho xe vào gara.

Tối hôm đó trở về,cô bé ko mấy khó khăn truy cập vào máy tính cá nhân của cục cảnh sát để điều tra về Nhất Phong.~ gì mà cô bé thu đc hoàn toàn khác với ~ thông tin về Nhất Phong mà 2 tháng trước Dark đưa cho cô bé.Nhất Phong...vừa giống Brian nhg lại ko phải là Brian mà cô bé từng biết,với 1 dãy các thành tích,chiến tích.Tấm ảnh Nhất Phong trong hồ sơ lưu trữ đúng là 1 Brian mà cô bé từng biết,nhg Brian này ko có đôi mắt dịu dàng,hiền lành như Brian cô bé từng biết...Nhg tại sao Dark lại giấu cô bé ~ thông tin này?Kể cả khi đưa thông tin về Nhất Phong,tấm ảnh trong ấy cũng là của 1 người khác!Phải chăng ngay từ đầu Dark đã biết...Trong này ko hề nói đến thời gian trước khi khuôn mặt Nhất Phong bị biến dạng hay nguyên nhân gây ra việc ấy,nhg Dark lại ghi rằng hần bị như vậy sau 1 lần bị 1 băng nhóm khác phục kích...

Tử Du thấy đầu óc mình lẩn lộn,bấn loạn...Nhất Phong có phải là Brian ko?Ngày ấy,sau tai nạn,cô nhóc ko thấy bất cứ dòng tin nào đưa tin về vụ tai nạn lần đó.Cũng ko nghe bất cứ tung tích nào về Brian...Vì vậy mà cô bé đinh ninh Brian đã chết.Ai có thể sống sót sau vụ nổ đó chứ?

"Mei,đừng khóc,vì anh là Gió.Gió sẽ ko chết!"

Brian đã bảo như vậy mà...

Tử Du quyết định tìm Nhất Lang vì chỉ anh mới cho cô đc câu trả lời...

30. Chương 30: Ko Có Sự Chọn Lựa

Tử Du đã hẹn Nhất Lang ra ngoài. Anh cứ ngỡ đây là 1 cuộc hẹn hò khi nhận đc cuộc gọi của Tử Du. Anh phân vân và chọn lựa rất kỹ bộ trang phục đẹp nhất để đi ăn tối cùng người yêu.

Để tránh bị người nhà nhìn thấy, họ tự tới chỗ hẹn. Khi Nhất Lang tới thì anh đã thấy Tử Du ngồi đợi tự bao giờ. Khuôn mặt anh rạng rỡ khi nhìn thấy Tử Du. Cô nhóc cười với anh thật tươi, nhẹ nhàng đón nhận nụ hôn phớt qua trên má như 1 đôi tình nhân lãng mạn. Ánh mắt mà cô nhóc nhìn Nhất Lang tha thiết và nụ cười tươi tắn y hệt 1 cô gái hạnh phúc vì yêu. Mỗi Tử Du thần nhiên nhấm nháp ly cam tươi người phục vụ vừa đem ra - một đôi môi xin xắn, gọi cảm và cũng khá bướng bỉnh. Ai biết rằng trong lòng Tử Du đang rất tò mò muốn nghe Nhất Lang kể về Nhất Phong. Nhg... Trong lòng, Tử Du cười mĩa mai. Đến lúc này cô nhóc còn có thể đóng kịch khéo léo đến mức ấy thì quả thật cô cũng khâm phục chính mình!

-Em đợi lâu ko?

-Ko lâu lắm. Anh tới thẳng đây từ thương xá à?

-Ừ. Em đã gọi món chưa?

-Em...em thấy ko muốn ăn gì hết.

-Tại sao vậy?

-Em nghĩ tới Nhất Phong và thấy có lỗi quá. Việc em làm sáng nay với căn phòng của anh ấy với chủ ý tốt, nhg ko ngờ lại gây quá nhiều rắc rối như vậy. Anh ấy hẳn rất ghét em.

-Nhất Phong ko phải là kẻ hẹp hòi. Nó sẽ hiểu mà.

-Em vẫn thấy có lỗi quá. Em thấy anh ấy sống như vậy nên muốn làm việc gì đó để giúp anh ấy vui lên. Em nghĩ chắc cuộc sống của anh ấy buồn chán lắm. Anh ấy ko hề có bạn...

-Sống như vậy 7 năm trời nó cũng đã quen rồi.

-Chuyện gì đã xảy ra với anh ấy 7 năm trước?

-Em muốn biết làm gì? Ko nên đâu.

-Nói cho em biết đi mà!

Nhất Lang ngạc nhiên nhìn Tử Du vì cô nhóc đột ngột lại nôn nóng muốn biết chuyện trước kia của Nhất Phong. Tử Du tỉnh ý nhận ra và lập tức biện minh

-Dù gì em cũng đã là con dâu của Kim Gia. Nơi này đã là nhà em rồi, đúng ko? Vì vậy em muốn tìm hiểu về mọi người trong nhà để tiện bề mà cư xử, tránh phạm vào ~ chuyện làm ai đó phật lòng.

Nhất Lang gật gù có vẻ như hoàn toàn tin vào lời giải thích đó. Tử Du lại nài nỉ và nũng nịu. Nhất Lang thở dài rồi bắt đầu kể...

24 năm trước, Nhất Phong bị bỏ lại trước cổng Kim gia. Hắn đc Kim lão gia và Khôi Loan nhận làm con nuôi, đc nuôi dạy như cậu Ba của dòng họ Kim mà ko mả mai biết mình là ai. Hắn vẫn cứ ngỡ mình là con ruột của họ. Trái ngược với người anh trai Nhất Lang tính cách điềm đạm, chừng chạc, Nhất Phong như con ngựa hiếu chiến, hiếu thắng và luôn gây tai họa. Hắn sớm trở thành tay chơi khét tiếng trong thế giới ngầm Ocean và là thủ lĩnh nhỏ của Hắc Long Bang - Bang phái do nhà họ Kim lập ra, là Bang lớn thứ hai ở đất nước Dã Nguyên sau Trình Gia Trang. Năm 14 tuổi, hắn công khai đánh 1 cảnh sát bị thương nặng, nhg vì chưa thành niên nên ko bị truy cứu trách nhiệm, 1 phần cũng do có người của Kim gia lo lót mọi chuyện. Ông Kim quyết định gửi hắn sang Senbi du học, mong rằng như thế sẽ kìm hãm đc bản tính hung bạo của hắn. Nhg điều đó chẳng giúp ích đc gì.

Đã có 1 chuyện xảy ra, đánh dấu bước ngoặt lớn trong cuộc đời hắn... Trong lần hắn ẩu đả với 1 thằng ranh khác, mà gia đình thằng nhóc đó vốn có qua lại với họ Kim trong nhiều phi vụ làm ăn, thằng nhóc đó đã

nói cho Nhất Phong biết hắn chỉ là đứa con bị bỏ rơi,may mắn trở thành cậu Ba nhà họ Kim...Sự thật làm Nhất Phong hoàn toàn suy sụp.Năm đó Phong 15 tuổi...Hắn bỏ đi mất biệt. Nhất Lang phải cho người lần theo dấu vết của hắn khắp nơi suốt hơn 2 năm. Anh huy động lực lượng của Kim Gia nhập cuộc, nhg lúc nào cũng chậm hơn 1 bước.

Bất ngờ,có 1 hôm,hắn đột ngột chủ động gọi cho Nhất Lang và yêu cầu anh đừng cho người tìm hắn nữa,3 ngày nữa hắn sẽ chủ động trở về chịu phạt với cha.Nhất Lang đồng ý,nhng vẫn cho người theo dõi.Bỗng nhiên thuộc hạ báo về Nhất Phong đang bị 1 tốp người lạ đuổi theo,Nhất Lang vội vàng tới nơi,căn nhà giờ chỉ còn là 1 bãi hỗn độn...

Anh lần theo đường đi của Nhất Phong,nhng quá muộn.Khi anh vừa tới cũng là lúc chiếc xe phát nổ trên ko trung.Rất may,chiếc xe rơi xuống biển.Nhất Phong ko chết,nhng tai nạn lần đó biến hắn trở thành con quái vật như bây giờ...

Nhất Lang kết thúc câu chuyện về Nhất Phong bằng tiếng thở dài...

Khi anh quay lên,Tử Du đã ko còn...

“Cô nhóc chạy đâu mà nhanh quá nhỉ?”

Tử Du lang thang trên ~ con đường của thành phố Đan Thành nhiều giờ liền mà chẳng biết đang đi đâu...Cô nhóc đang cảm thấy rối rắm. Đã tìm đc Brian và biết anh vẫn sống...vậy sao lòng cô cứ ghen?

“Thà rằng anh chết đi,thà rằng em ko biết anh vẫn tồn tại...Chắc anh hận em lắm,vì em mà anh trở nên như ngày hôm nay,vì em...vì 1 con người xa lạ ko thân ko thích...Brian,em xin lỗi...”

Mưa rơi trên đầu-từng hạt từng hạt rồi ào ào như trút nước xuống đầu.Mọi người vội vã tìm ình 1 chốn trú,nhng cô nhóc vẫn thất thủ bước đi. Mưa đang rơi hay nước mắt Mei rơi?Là Mei,chứ ko phải Tử Du...

Cô bé đi thế nào mà lại đụng đầu 1 hộp điện thoại. Cô nhìn nó ,suy nghĩ,chần chờ,phân vân rồi quyết định bước vào trong . Cô đã gọi về cho cha mình-nơi cách đó nửa vòng trái đất...

Đầu dây bên kia bắt máy khoảng vài giây rồi Mei mới chịu lên tiếng . Ông Trình nói rằng ông khá hài lòng về cô nhóc sau khi nghe Dark báo cáo về cho ông biết là cô bé đang đi đúng hướng.Mei im lặng 1 lúc rồi nói

-Cha,con ko thể tiếp tục... con ko thể...

-Tại sao?

-Nếu cứ tiếp tục,con sẽ làm tổn thương Nhất Phong.

-Nhất Phong có phải là đứa con thứ 2 của lão Kim? Con đang làm đúng kế hoạch còn gì? Đừng nói ngu ngốc như vậy!

-Con ko thể,cha ơi...

-Nếu ko thể thì đừng gọi ta là cha nữa! Ta ko có đứa con như con ! Nếu con biết bọn nhà họ Kim đã đem tới cho ta biết bao nhục nhã con sẽ ko vì chút uỷ mị của riêng mình mà nói ~ lời như vậy!

-Cha muốn trả thù thôi mà,con sẽ giúp cha toại nguyện! Chỉ trừ 1 việc... con sẽ ko làm tổn thương Nhất Phong. Con chịu hết nổi rồi cha biết ko!

-Con gái của MathewTrình này ko phải là 1 kẻ yếu đuối như vậy!Ta ko cần biết Nhất Phong là ai.Ta chỉ cần biết cha mẹ nó đã đem đến cho ta bao tủi nhục,phải bỏ xứ tha hương cầu thực...Cho đến khi thấy bọn người trong ngôi nhà đó lụng bại thì ta ko thể có 1 ngày nguôi nỗi hận này.Con là con ta,con phải hiểu điều đó chứ.

-Cha à,Nhất Phong đã làm gì hại tới cha đâu ?

-Im đi,ta ko muốn con đề cập tới nó nữa! Còn việc ta muốn con tìm ra tung tích con trai của ta và Mỹ Thanh sao rồi?

-Ko ai biết bà ấy đã đi đâu sau khi rời khỏi Kim gia cả. Người nhà họ Kim lại tuyệt nhiên ko hé môi về con người đó.

-Hừ,thật vô dụng!

Lão Trình lạnh lùng cúp máy...

* * *

Mei trở về nhà họ Kim với mình mẩy ướt nhem.Thiên Hương lo lắng vô cùng. Sau,cô liền báo với cô bé là có bạn tới tìm.Là Shelly.

-Tại sao cô tới đây?Tôi đã bảo cô chỉ đứng đằng sau hỗ trợ thôi mà!

-Dark ko tin tưởng cô có thể hoàn thành nhiệm vụ 1 mình.Nhất là khi cô biết Brian còn sống.

-VẬY là cô đã biết Nhất Phong là Brian từ lâu?

-Xin lỗi,tôi ko đc phép tiết lộ.Tôi sẽ ở lại đây.Vì thế hãy sắp xếp chỗ ở cho tôi.

-Khốn kiếp thật!Cô tự đi mà bảo họ đi.

VẬY là Shell ở lại Kim gia với tư cách là bạn của Tử Du. Giống Tử Du,Shell giỏi đóng kịch,lột xác thành cô du học sinh đáng yêu,từ Senbi tới Dã Nguyên vừa học,vừa tìm hiểu văn hoá... Shell là 1 thiếu nữ có vóc dáng cao,khả chuẩn và mang 1 vẻ đẹp vừa kiêu sa,vừa bí ẩn của 1 đứa con lai. Nhiệm vụ của Shell ở đây là ngăn ko cho Tử Du tiết lộ cô bé là Mei với Phong.Mỗi lần Mei muốn gặp Phong thì Shell lại “tình cờ” xuất hiện.Bất cứ hành động nào của Mei giờ đây đều bị Shell theo sát và can thiệp vào ...

Rồi cũng có lúc Mei điên tiết lên!

-Cô đừng ép tôi!

Bọn họ lại đánh nhau. Shell ko đánh trả lại Mei mà chỉ né đòn. Cô ko muốn làm tổn thương tới Mei . Cuộc ẩu đả khá quyết liệt nhg vẫn tránh cho ko gây ra tiếng động. Mỗi lần có ai đi ngang qua,họ lại giả vờ cười nói như là thân thiết lắm!Rồi sau đó lại đánh tiếp.

-Thật ra các cô là ai hả?

Phong thỉnh linh xuất hiện và hỏi làm họ giết mình.

3 bọn họ nhìn nhau.Đây là lần đầu tiên Shell gặp Phong.Ánh mắt hẩn làm Shell nhớ tới 1 người,dường như cô đã từng gặp ánh mắt này trước đây,và cũng từng vì ánh mắt ấy mà...Shell ko biết phải diễn tả cảm giác ấy thế nào...

Mei định nói gì đó thì ngay lập tức bị Shell kéo ngay vào phòng. Phong ngạc nhiên nhìn theo.Hắn nghi ngờ Tử Du từ lâu.Tử Du sinh trưởng ở 1 vùng thôn quê miền Nam,gia thế bình thường,tính cách ko gì nổi bật.Vùng quê nghèo khó buộc cô lên thành phố kiếm ăn.Nhg cô gái Tử Du này hoàn toàn ko giống với ~ gì hắn tìm hiểu đc vềTử Du. Một cô gái bình thường mà lại có thể đánh thắng Nhất Nguyệt trong ngày khai trương thương xá , luôn luôn đóng kín cửa phòng và lâu lâu lại biến mất ko rõ tung tích ? Hơn nữa,ko có bất cứ loại giấy tờ nào khác cho thấy quá trình Tử Du lớn lên ra sao.Thật đáng nghi ngờ làm sao!Giờ đây,sự xuất hiện của cô gái ngoại quốc Shelly lại càng khiến cho hắn tăng thêm mối nghi ngờ về thân thế,cũng như lí do mà 2 cô gái tới Kim gia này...Phong ko nói ~ nghi ngờ của hắn với Nhất Lang vì biết anh trai mình đã dành quá nhiều tình cảm cho Tử Du rồi,nói ra chỉ khiến tình anh em sức mẻ...

Lúc ấy,trong phòng Mei...

-Tử Du,cô phải suy nghĩ cho chính chắn đi!Xém chút nữa cô đã làm hỏng việc rồi!

-Sao cô cứ ngăn cản tôi chứ?Tôi chỉ muốn cho anh ấy biết tôi là ai thôi mà.

-Để làm chi? Cô và anh ta sẽ đi tới đâu? Và khi anh ta biết cô tới đây để phá nát gia đình này và giết cha mẹ mình thì liệu anh ấy có còn coi cô là Meila trước kia mà vẫn thương yêu bảo vệ cô nữa ko? Mei à,đó ko phải là Brian nữa,mà là Nhất Phong,1 người cô ko hề quen biết. Cô cũng ko còn là Mei nữa,cô đã là Trình Tử Du .Tĩnh lại đi.Cô bây giờ đã là Trình Tử Du,ko phải là Mei,cô phải đóng trọn vai chứ!

-Tôi ko muốn...

-Số phận buộc cô và anh ta đối đầu thì phải đối đầu.Ai biểu tôi và cô sinh ra ko có quyền lựa chọn cuộc sống bình thường như bao người khác.Tử Du,tôi sẽ ko cản cô gặp anh ta nữa,vì tôi biết chuyện này vô nghĩa quá.Tôi chỉ muốn cô hãy luôn luôn nhớ cô là ai,và cô đến đây để làm gì...

Shell rời khỏi phòng Mei. Trước khi rời đó,cô nhìn về phía phòng Nhất Phong...1 cảm giác quyến luyến...nhg quá xa xăm,vô vọng...

.....

Diêm Vương gọi điện lên cho Thượng Đế với giọng đầy giễu cợt...

-Huynh đã đi hết 3 nước cờ rồi,mọi chuyện chỉ thêm rối tung lên!Huynh thua rồi.

-Đệ à,ván cờ kết thúc đâu.Ta đã đi hết 3 nước cờ của mình,giờ sẽ là chính nước đi của người trong cuộc.Ta giúp cho Tiểu Ngọc tìm thấy Tiêu Dao,nhg để đến đc bên chàng ta và hạnh phúc bên nhau thì chính bọn họ tự quyết định. Nếu bọn họ ko đến đc với nhau thì ta thua cũng đáng. Nhg cậu em của ta à,hãy kiên nhẫn chờ khi ván cờ kết thúc.Chỉ khi nào sinh mạng của họ chấm dứt thì mới gọi là kết thúc chứ!

-Uổng công huynh làm thượng đế mà còn phó mặc cho con người .Chúng ta là thần,chúng ta phải nắm giữ số phận con người.Nếu cứ để cho họ làm theo ý mình,cải lại thiên mệnh thì trần gian cần tới chúng ta làm gì?

-Chúng ta chỉ là người trông coi số phận họ.Nếu họ ko biết phải quyết định thế nào với số phận của mình thì chúng ta mới phải dẫn đường cho họ.Còn nếu chính họ muốn nắm giữ cuộc đời mình thì chúng ta vô phương thôi,Đệ đệ à.

-Nói chuyện với huynh thật vô vị! Dù thế nào thì huynh cũng ko thắng đc đâu.Ván cờ này huynh thua chắc rồi.

-Để xem. Đệ đã ăn gian khi cài người của mình ở trần gian can thiệp vào chuyện của họ. Đừng tưởng ta ko biết.

-Con mắt nào của huynh thấy đệ ăn gian hả? Đệ ...đệ đi massage đây,ko nói chuyện với huynh nữa!

Diêm Vương cúp máy. Thượng Đế cười tinh quái.Ông vốn đoán trước sự đệ ông sẽ ko chơi fairplay nên đã có sắp đặt từ trước. Ông tự hỏi như vậy có bị gọi là ăn gian ko nhỉ? Hừ,chắc là ko. Do Diêm Vương đã ăn gian trước ,ông chỉ bắt chước thôi mà!

Chính ông cũng ko biết câu chuyện này rồi sẽ đi tới đâu,dù mọi người gọi ông là Thượng đế-tạo hoá của muôn loài-kẻ định đoạt mọi thứ dưới hạ thế...

31. Chương 31: Người Phụ Nữ Đến Từ Phương Xa

Có 1 chiếc du thuyền ngoại quốc to lớn và sang trọng cập bến khu vực cảng do nhà họ Kim quản lí mà ko có sự báo trước.Chủ nhân của nó ko biết là ai nhg có vẻ là 1người rất có máu mặt,có địa vị.Người ấy đc ngài thị trưởng thành phố đứng đằng sau chống lưng và đặt vào vị trí là thượng khách.Cái quyết định chọn khu bến cảng nhà họ Kim dừng chân của người lạ mặt kia mà ko cần thông qua chủ nhân của nó như thể 1 lời thách thức của vị khách lạ ko rõ là người thế nào ấy.Khi bọn thuộc hạ báo lại với Phong là lúc hắn đang cầm trên tay bản lí lịch của cô gái Trình Tử Du.Hắn chưa kịp giờ ra xem thì lại phải bận tâm tới xấp hồ sơ mới mà thuộc hạ đem vào.

-Elizabet Wilson,phu nhân của nhà tài phiệt Wilson?Bà ta là con người bí ẩn đứng đằng sau sự thành công của 1 ông chồng giàu có và đầy thế lực trong vài năm gần đây.Bà ta chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng cả.Vậy thì con người nổi tiếng này sao lại đột ngột xuất hiện ở đây?.Bà ta tới đây với mục đích gì đây?

-Bây giờ chúng ta phải làm sao ạ?Tối nay bà ta tổ chức 1 tiệc chiêu đãi,có mặt thị trưởng thành phố tham dự.Lão gia và phu nhân cũng có mặt.Có vẻ như 2 người ko muốn tham dự nhg ko tiện từ chối lời mời của ngài thị trưởng.Người đàn bà này ko phải hạng thường chút nào.

-Bà ta biết cha mẹ tôi sao?

-Hình như là vậy.Trong thư mời,bà ấy ghi là “bạn cũ”.Nhg dường như cả lão gia và phu nhân ko nhớ mình có người bạn nào như thế cả.Trong thư viết rằng nhất định phải có các công tử của nhà ta tham dự nữa.Nhg có lẽ cậu Hai ko về kịp tối nay rồi.Lão gia giao cho cậu ấy 1 nhiệm vụ quan trọng gì đó ở tận miền Bắc.Vì vậy mà anh nhất quyết ko đc vắng mặt .

-Thôi đc rồi.Người cho vài người theo dõi động tĩnh của con người đó.Có gì báo ta biết ngay.

-Vâng ạ.

-À,buổi tiệc bắt đầu khi nào?

-8h tối nay.

Mei ko hiểu vì sao mình bị bắt mặc trang phục thật đẹp,mà yêu cầu đó lại xuất phát từ 1 người quái dị,ghét tiệc tùng như Nhất Phong... Cứ nghe tới 2 chữ Nhất Phong là tim cô nhóc lại đập nhanh và thốn thốn từng hồi... Cô lặng nhìn mình trong gương với bộ trang phục lộng lẫy,xinh đẹp.Người con gái trong gương phảng phất 1 nét đẹp liêu trai nhg ánh mắt buồn bã,chất chứa nhiều tâm sự... Cô nhớ lại chiều nay,khi Phong lên gặp cô,cô đã vui biết dường nào... Hấn đứng trước cửa phòng Mei rồi gõ cửa.Cô bé bước ra,vừa ngạc nhiên vừa cảm nhận nhịp tim nhanh dần mỗi nhịp khi nhìn thấy Phong...

-Thay đồ đi.Chúng ta có tiệc. Phong lạnh nhạt nói.

-Ko phải anh ko muốn xuất hiện trước đám đông sao?Anh cũng có thể đi 1 mình mà.

-Tôi ko đi với Trình Tử Du.Tôi đi với người đc cho là vợ tôi.Vì thế tôi muốn cô có mặt ở phòng khách đúng 7g30 tối nay.

-Anh ko dè dặt hơn 1 chút đc sao?

-Ko. Nhất là với 1 kẻ đáng ngờ như cô. Muốn an toàn ở Kim Gia thì liệu hồn và thận trọng thì hơn.

-Anh làm gì đc tôi chứ?

-Giết cô.

Hấn trả lời cụt ngắn rồi bỏ đi.Mei thở dài...

“Nếu anh biết em là ai thì...anh có dùng thái độ đó với em ko? Anh sẽ bảo rằng muốn giết em nữa chứ? Mà có lẽ anh cũng ko nhớ đến 1 người nào đó có tên là Mei trên đời này,đúng ko?”

Đúng 7g30 tối,Mei xuất hiện ở phòng khách với trang phục bình thường,cho dù mọi người đã trang phục chỉnh tề đợi cô. Có vẻ như là cô có 1 cuộc hẹn khác thì phải.Hấn bắt đầu bực mình.May là ông bà Kim đã đi trước,nếu ko hẳn ko biết phải nói với họ thế nào về sự ngỗ ngược của cô con dâu này.Hấn nhìn cô bé hằn học như muốn có câu trả lời.Mei đeo balô vào thẳng bước ra cửa với thái độ dửng dưng.

-Tôi ko muốn đi.Tôi có hẹn với bạn rồi.

Phong lạnh nhạt ko nói gì.Hấn đảo mắt qua Thiên Hương :

-Thay trang phục cho cô ta đi .2 người chỉ có 10p.

Thiên Hương lúng túng bước về phía Tử Du. Cô nhóc cười gượng nửa miệng rồi quay qua Phong:

-Anh ko ép đc tôi đâu.

Mei chỉnh lại ba lô rồi sải bước thật dài.

-Có chứ.

Hắn bước tới siết tay cô thật mạnh...

-Trình Tử Du có thể ko có mặt,nhng Kim thiếu phu nhân thì ko. Đã bước chân vào đây,cô nghĩ mình còn có thể muốn làm gì thì làm sao?

-Anh làm gì đc tôi chứ?

Mei nói thế và cứ tiếp tục bước đi.Phong ra hiệu cho bọn thuộc hạ bắt Mei lại.Mei ko buông xuôi.Cô bé khiến cho bọn vệ sĩ phải mệt nhọc với màn đuổi bắt căng thẳng.Ko biết Phong đánh giá bọn thuộc hạ của hắn quá cao hay là đánh giá Mei quá thấp khi tỏ ra căm phẫn với việc bọn thuộc hạ trở về với cái lắc đầu.

Đêm ấy,con dâu nhà họ Kim ko thể vắng mặt. Hắn quay qua Thiên Hương...và nảy ra 1 giải pháp. Mong là ko ai nhận ra sự tráo đổi này...

Mei bảo cô có hẹn,nhng quả thật cô ko có cuộc hẹn nào hết.Cô ngồi vắt vẻo trên thành cầu mà đưa mắt nhìn xa xăm.Cô tự hỏi mình tồn tại để làm gì?Để như 1 thứ công cụ hay 1 như 1 kẻ tội nghiệp ko tự quyết định đc đời mình?Cô nhìn dòng chảy phía dưới... “Nếu mình nhảy xuống,mình sẽ có cơ hội quyết định đời mình,dù là...ở 1 kiếp sau...?”

Nhng rồi cơn gió lùa qua mang theo cái lạnh tê người làm cô suy nghĩ lại...

“Mà thôi,mình sợ lạnh lắm,mình nên chọn cái chết nào ấm áp hơn mới đc.”

Mei lại ngồi đó nhg quay mặt nhìn dòng xe cộ và thôi nghĩ tới việc nhảy ùm xuống nước. Cô thấy 1 người bán tượng đất với chiếc xe đẩy kèm theo linh kính đồ chơi tự chế cho trẻ em đi qua. ~ tượng đất với đủ hình thù làm Mei nhớ lại khoảng thời gian của 7 năm về trước.Thật ngán ngùng nhg lại là khoảng thời gian tuyệt vời nhất,đẹp nhất cô từng có... Mei ko biết nước mắt mình rơi bao giờ... Mei ko kiểm soát đc mình nữa...

-Cô cứ khóc đi,nếu như điều đó thật sự làm cô dễ chịu hơn.

Giọng của Shelly thành linh vang lên phía sau lưng.Tử Du quẹt nhanh nước mắt, nói đầy cay cú:

-Tại sao cô cứ bám theo tôi như bóng ma vậy chứ,Shelly?

-Có bao giờ chúng ta ko ở cùng nhau đâu?Chúng ta luôn bên sát cánh cạnh nhau mà.Chúng ta đã cùng nhau trưởng thành,phải ko nào? Cô có biết từ lúc chúng ta cùng chạy trốn trong rừng cấm đạo nọ,tôi luôn tự nhủ rằng cô là người bạn duy nhất mà tôi có.Tôi có thể phản Dark và cha cô ,nhg tôi sẽ ko để ai khác có đc cô.

-Còn tôi thì ko bao giờ quên việc cô đã bán đứng tôi cho Dark, cô hại Brian !...Bạn ư? Ko bao giờ!

-Đừng mạnh miệng như vậy chứ cô bạn.Anh ta đã chết đâu.

-Nhg ko phải với hình dạng bây giờ!

Mei hét lên,răng nghiến chặt và ánh mắt long lên giận dữ.1 lúc sau,cô quay lưng về phía Shell rồi lạnh nhạt nói:

-Hôm nay tôi muốn đc ở 1 mình.Đừng theo tôi nữa.Nếu cô quá rảnh thì vui lòng điều tra về 1 người có tên Elizabeth Wilson,vừa cặp bến cảng Kim gia sáng nay.

-Sao cô lại quan tâm tới người đàn bà đó?

-Bởi vì đó là cách có thể giữ cô đừng tới gần tôi.

-Láu cá thật!

Trong khi ấy,tại Khách Sạn...

Ông bà Kim và bà Wilson mặt đối mặt nhg có gì đó ko bình thường phía sau ~ nụ cười xã giao đầy khách khí kia.Bà Kim nói vài câu thì bỏ ra chỗ khác nói chuyện với 1 người bạn. Ông Kim nhìn bà Wilson,đôi lúc ánh mắt hắn lên nổi khinh bạc nhg vẫn cố mà giữ phong thái bình thản của một ông trùm...

Nhạc lên,mọi người bắt đầu diu nhau trong điệu Waltz.Ông Kim muốn né đi nhg đã bị bà Wilson đưa vào thể phải làm bạn nhảy của bà.Mọi người chung quanh chắc chẳng còn ai quan tâm tới ~ gì họ nói với nhau...

-Tôi và ông biết nhau cũng bằng 1 điệu waltz phải ko?

-...

Ông Kim im lặng nhìn chỗ khác. Bà Wilson cười... Nụ cười của người phụ nữ tuổi U50 vẫn quyến rũ và phản phát nét kiêu diễm mê hồn, dù vẫn ko tránh khỏi ~ nếp nhăn trên khóe mắt như 1 nhân chứng nghiệt ngã của thời gian.

-Ông ko muốn biết vì sao mà tôi trở lại nơi này hay sao?

-Bà đừng hòng gặp đc Nhất Lang hay nhìn nhận nó. Tôi ko cho phép nó biết mình có 1 người mẹ vô liêm sỉ như bà.

-Tôi trở về ko chỉ vì muốn gặp lại con tôi. Tôi còn muốn chứng kiến cái cảnh ông ném trái mìn vị mà ông đã dành cho tôi năm xưa.

-Sao bà ko yên phận làm đại phu nhân quyền quý của bà đi. Bà ko sợ tôi nói ọi người biết bà là ai hay sao?

-Tôi đã quay về đây rồi thì có chuyện gì mà ko dự liệu trước? Tôi ko thể để 25 năm sống trong căm hận và tủi nhục mà các người gây ra cho tôi bình lặng qua đi mà ko bắt các người phải trả giá.

-Ngoài tiền và ông chồng thế lực hiện giờ, bà có gì nữa chứ? Muốn đấu với tôi sao?

-Phải. Tôi sẽ đấu với ông tới cùng để giành lại các con tôi.

-Đừng hòng... Tôi sẽ giết bà trước khi bà chạm tay vào ~ đứa con của tôi. “Các con” à? Ngoài Nhất Lang ra, bà còn có thêm bao nhiêu nghiệt chủng với bọn đàn ông của bà vậy?

-Rồi 1 ngày ông sẽ quỳ dưới chân tôi cầu xin tha thứ...

Nhạc dừng, 2 người bọn họ vội vã quay lưng đi 2 hướng. Vừa lúc Phong và Thiên Hương bước vào... Hôm nay nàng hoàn toàn thoát khỏi lớp vỏ thôn dã mọi ngày mà vụt trở thành 1 nàng công chúa. Nhất Nguyệt vừa thấy cũng phải gan tị. Mọi người tưởng Hương là Tử Du-con dâu mới của nhà họ Kim-vì chưa nhiều lần tiếp xúc 2 vợ chồng này, nhất là trong các buổi tiệc tùng... Ko ai mấy may bận tâm cô gái kia có thật là Tử Du hay ko, việc đó ko liên quan nhiều tới họ, miễn là ko ai làm đổ chén cơm của họ là đc. Cái họ quan tâm bây giờ là làm sao cựa cằm nhau, tăng bốc nhau, dù có phải đè bẹp cái “tôi” của mình trước đối thủ... Cái này gọi 1 cách lịch sự chính là... “xã giao” ấy mà !

-Chào cha.

Phong tiến lại ông Kim và lễ phép chào ông. Ông nhìn qua Thiên Hương-1 cái nhìn sâu và bén, hằn lên 1 chút giận dữ rồi quay qua Phong.

-Sao 2 đứa tới trễ vậy? Còn... Tử Du đâu?

-Cô ta biến mất rồi. Chuyện này con sẽ giải thích sau với cha.

Bà Wilson tiến về phía Phong. Trong ánh mắt bà có sự vui mừng, đôi bàn tay khẽ rung rung như muốn ôm chầm lấy Nhất Phong... Ông Kim ngăn lại.

-Nó là Nhất Phong, con trai của Khôi Loan, ko phải là Nhất Lang.

-Nó là Nhất Phong sao? Nhất Phong...

Bà kêu tên hần bằng 1 giọng tha thiết... Khóe mắt như ngấn lệ... Phong rất ngạc nhiên khi cái nhìn của bà với hần như cái nhìn của 1 người mẹ. Quả thật hần cảm giác như bà muốn nuốt chửng lấy hần bằng ánh mắt âu yếm, tha thiết của mình.

-Bà là...

-Ta... Ta chỉ là bạn của cha mẹ cháu thôi... 1 người bạn cũ ấy mà. Thật vui vì đc gặp cháu ở đây. Còn cô gái bên cạnh cháu là...

-Àh, Trình Tử Du, v..ợ... là vợ tôi.

Bà lại triều mến nhìn Thiên Hương và tỏ ra khá hài lòng trước nàng-1 cô gái xinh đẹp,kiểu diễm và trông khá ngoan hiền,đức hạnh... Phong ko muốn bị chú ý nên vờ quàng qua vai Thiên Hương lấy cớ để nàng tránh cái nhìn của bà ta.

-Xin lỗi,vợ tôi ko thích chốn đông người - Rồi hẩn nhìn Thiên Hương -Mình lại kia đi em.

Dáng Phong và Thiên Hương đã khuất trong đám đông nhg người phụ nữ xa lạ vẫn nhìn theo...Tim bà đập nhanh,thổn thức và ghen ngào...

Trong khi ấy...

Mei đang lang thang ko biết đi đâu thì 1 chiếc xe chậm chậm lướt tới thẳng lại ngay cạnh cô nhóc.Cửa xe kéo xuống và 1 cái đầu ló ra ngoài.

-Tử Du!Sao em đi lang thang mà ko kêu tài xế đưa đi?

Nhất Lang nói rồi vội vã xuống xe.Mei ngạc nhiên...

-Nhất Lang? Ko phải anh đang bận công tác sao?

-Mọi chuyện xong xuôi rồi.Anh cũng hứa với bà Wilson sẽ đến dự bữa tiệc mừng bà tới thăm thành phố tối nay,cũng như lời cảm ơn bà đã giúp anh giải quyết êm thấm1 số công chuyện .Em đi với anh nhé?

-Bà Wilson?Tiệc tối nay?...Thôi,em ko muốn gặp mặt tên xấu xa kia.

-Em lại cãi nhau với Nhất Phong sao?

-Tóm lại em ko muốn tới đó.

-Vậy lên xe đi,anh đưa em đi dạo nhé?

Anh nắm lấy tay Mei,âu yếm nhìn cô:

-Biết là mấy ngày nay anh nhớ em nhiều lắm ko hả?Em có vẻ gầy quá.Em ko biết tự chăm sóc sao hả nhóc?Như vậy sẽ làm anh lo lắng,em biết ko?

-Em ko sao.Anh còn cuộc hẹn mà.Đi nhanh đi.Em sẽ đón taxi về.

-Ko có buổi tiệc này sẽ còn buổi tiệc khác.Anh ko muốn để em về 1 mình.Lên xe đi!

Anh nhẹ nhàng kéo cô nhóc vào xe.Nhất Lang lúc nào cũng quan tâm ân cần,chu đáo...Còn Nhất Phong luôn lạnh lùng,xa cách và thô bạo...

32. Chương 32: Tai Nạn

Hôm sau,Mei vừa thức dậy vội giật bắn người thì thấy Shell cầm con dao xăm xoi ngay đầu giường của cô...

-Thức rồi à?Tối qua cô và gã cậu Hai đi chơi vui ko?Tối khuya mới về ?

-Ai cho cô tự ý vào phòng tôi?

-Cửa ko khóa mà.Tôi muốn cho cô biết : Nhất Phong đã cho người điều tra cô rồi đó. May mà hôm qua tôi vô tình nghe người của hẩn trò chuyện và nhanh tay lên vào phòng hẩn thay đổi tập hồ sơ của cô.Còn ko biết cảm ơn tôi sao?

-Giờ thì cô ra ngoài đc rồi.Tôi muốn ngủ tiếp.

Nói xong cô úp mền trùm luôn cả đầu lại ngủ tiếp. Shell vừa nhấm 1 con thần lằn bò trên tường vừa nói:

-Ok. Nhg 5g chiều nay cô còn phải đi đón ông Trình và Dark nữa.

Mei giật bắn người lần 2 và lăn luôn xuống giường.

-Họ tới đây làm gì?

“Phập!” Shell phóng con dao và nói chính xác tới mức ghim chặt con thằn lằn lên tường dọc theo sống lưng của nó. Sau, cô ta nói tiếp .

-Có vẻ như sự xuất hiện của người phụ nữ tên Elizabet Wilson gây khá nhiều chú ý.Tôi thực sự muốn biết bà ta là nhân vật thế nào đây mà có thể khiến cho cả “ông Trùm” và “Trình lão gia” phải thân chinh tới tận đây? Thôi,tôi ko phiền cô nữa.Ráng mà ngủ tiếp đi.

Làm sao mà Mei có thể ngủ tiếp cho đc.Cô linh cảm có chuyện ko hay sắp xảy ra...

Bên phòng Nhất Phong,hắn đã đọc xong tập tài liệu về cô gái Trình Tử Du...Có vẻ như ko có gì bất bình thường...

“ Mình quá đa nghi hay sao chứ?Cô ta thật sự ko có gì sao? ”

Phong ngã người ra ghế.Dấu vết sự thay đổi của cô nhóc gây ra trong căn phòng của hắn vẫn còn đó.Chỉ có khác là hắn tắt hết đèn,che hết cửa sổ lại và gắn 1 dãy các màn hình theo dõi mới...

“Màn hình theo dõi ?Tại sao mình ko nghĩ ra điều này sớm hơn nhỉ?Hừ,trò này ko hay ho lắm,nhg là cách duy nhất biết con ranh đó định làm gì.”

Chiều hôm ấy...

Mei vừa ra khỏi phòng thì chạm mặt Nhất Phong. Hắn tỏ ra như là cô bé ko tồn tại rồi đi vào phòng mình. Hôm nay Mei phải đi đón “người ấy” cho nên ko muốn gây chuyện. Phong thấy là lạ. Không phải lúc nào thấy hắn là con nhóc ấy phải “cạp” mấy phát rồi mới để hắn yên hay sao nhỉ ?

Người mà Mei phải đón tại sân bay là 1 người có bộ mặt lịch lãm nhg cái nhìn ma mãnh,cứ như thể lúc nào cũng có sẵn 1 toan tính sâu hiểm trong đầu.Toàn thân ông ta phủ 1 bộ vest đen toàn diện,chiếc áo khoát mang-tô khoát bên ngoài dài hơn đầu gối. Mọi người nhìn ông ta như 1 sinh vật lạ vì sao lại có kẻ ăn mặt như vậy giữa mùa hè?Đó chính là thầy của Mei – ông Trùm Dark. Tuy nhiên,với Dark, Mei xem như là “bạn đồng trang lứa”. Bên cạnh ông ta là 1 đàn ông xấu xí,lạnh lùng và ko biết cười.Khuôn mặt gần như bị băm nát bởi ~ vết sẹo dài đáng sợ. Ánh mắt ông ta lạnh và toát ra 1 thần khí âm đạm như của quỷ dữ... Ánh mắt con người đó luôn khiến Mei phải sợ hãi,dè dặt...Đó là cha ruột của cô nhóc...

-Cha...

-Mấy đứa con trai nhà họ Kim thế nào rồi?

-Con đã hoàn toàn chiếm đc lòng tin của Nhất Lang.Còn Brian...Nhất Phong thì vẫn còn dè chừng...

-Thằng nhóc quỷ quyệt y như mẹ nó.Càng tốt thôi. Kế tiếp,ta muốn con làm cho nhà họ Kim biết quan hệ giữa con và Nhất Lang.

-Nhg tại sao,thưa cha?Khác nào con tự lột cái mặt nạ hiện giờ?

-Gia đình đó sống trong yên bình hai mươi mấy năm rồi, tới lúc phải có chút giông tố chứ.Con chỉ cần làm tốt nhiệm vụ. Ta có chủ ý của mình,con ko nên hỏi quá nhiều.

-Dạ...Nhg con có 1 câu hỏi nữa thôi.

-Chuyện gì?

-Cha đột ngột qua đây có phải vì sự xuất hiện của Elizabet Wilson.Bà ta là ai?

-Chưa tới lúc.Chừng nào thích hợp con sẽ biết. Còn điều này nữa, ta muốn con tiếp cận , lấy đc tình cảm của Nhất Lang,và... ko đc làm bất cứ điều gì tổn thương nó.

-Vì sao?Một mặt cha bảo con trả thù nhà họ Kim,mặt khác cha bảo con ko đc tổn thương Nhất Lang là lí do gì?Có sự khác nhau giữa Nhất Lang và Nhất Phong sao?

-Vì Nhất Lang là con trai của Mỹ Thanh, còn Nhất Phong là thằng nghiệt chủng của con điểm Khôi Loan .Con đã biết sự khác biệt rồi chứ? Nghe đây, Nhất Lang là người đàn ông mà cha đã định sẵn cho con. Con ko có sự chọn lựa,và cũng chớ hỏi quá nhiều.

-Nhg...

-Im đi!Ta ko muốn nghe bất cứ chữ "nhg" nào nữa hết,rõ chưa?

-Dạ...

Tiếng "dạ" của Mei lọt thỏm vào không khí ,chỉ có tiếng nấc nghẹn nghẹn cổ chặn ngang cổ họng... Shell bước tới vịn bờ vai Mei.Cô nhóc gạt tay Shell ra rồi cúi đầu theo sau...

Tối đó,Mei trở về phòng rồi ngã nhoài ra giường...Cô nhóc lăn qua lăn lại cho tới lúc lọt luôn xuống đất. Mei lồm khồm bò dậy,ngồi bó gối,cổ thu mình thật nhỏ,thật tròn... Bờ vai Mei rung rung...

Phong tắt màn hình.Hắn ko muốn nhìn thấy sự yếu đuối trong tâm hồn người khác. Hắn sợ phải nhìn thấy hình ảnh của chính mình...Cô gái hoang dã ngang ngược đó cũng có ~ lúc ủy mị như vậy sao?Điều gì làm cô nhóc như vậy ?Vì mất tự do hay vì buồn tủi cho cái kiếp vợ hờ của mình? Cô gái đó vốn là 1 diễn viên đại tài trong vai diễn kẻ giấu mặt hay thật sự như bao cô gái tỉnh lẻ khác,rời quê hương lên thành phố tìm kiếm cuộc sống giàu có dù có phải đánh đổi hạnh phúc?Từ lúc nào mà cô nhóc bắt hắn phải quan tâm nhiều tới vậy,ngoại trừ Mei? Từ Du có đôi mắt giống Mei tới mức hắn chẳng bao giờ dám nhìn thẳng vào ấy,chẳng dám biểu lộ cảm xúc.Vậy nhg hắn chưa bao giờ nghĩ rằng cô nhóc đó có thể là Mei.Hắn tin,sau bao nhiêu năm trời Mei có thể thay đổi ,nhg ko thể thay đổi tới mức thành 1 con người hoàn toàn khác,hoàn toàn xa lạ tới mức ấy đc... Trình Tử Du ko bao giờ là Mei...Nhg...có cái gì cứ xuôi khiến hắn bật màn hình lên.Khi hắn nhận ra điều đó,hắn tự nhủ "Mình chỉ muốn biết cô ta muốn gì ở căn nhà này thôi mà!"

Nhất Lang tới gõ cửa phòng của Mei.Cô bé dụi đi nước mắt rất nhanh,như ko có gì xảy ra mà ra mở cửa.Ánh mắt cô bé lúc nhìn thấy Nhất Lang thật vui sướng,hạnh phúc... "Có lẽ cô ta thật lòng với anh trai mình..."Phong nghĩ.Hắn vốn quá quen thuộc với cái cảnh những người yêu nhau tha thiết với nhau.Nhg vòng tay của người hắn gọi là anh trai với cô gái đc gọi là vợ hắn quả thật cũng khiến hắn có cái gì khó chịu. Điều gì đang xảy ra trong lòng hắn đây?Điều gì đó mà hắn ko kiểm soát đc nó nữa...Hắn đứng dậy,đi đi lại lại...

Hắn chỉ chớp mắt khi tiếng gà gáy sáng đầu tiên vang lên...

Mei đc lệnh của cha phải làm ối quan hệ lén lút của cô và Nhất Lang công khai.Vì vậy,cô và Shell thường sắp xếp cho người trong Kim Gia bắt gặp Tử Du và Nhất Lang thân mật nhau như thể tình cờ.Trong nhà họ bắt đầu xảy ra tin đồn về mối quan hệ bất chính em dâu anh chồng.Dần dần lan ra cả ra ngoài đường...Báo chí cũng mon men xía vào nhg ko dám nói trắng ra vì sợ uy thế nhà họ Kim.Vụ bê bối nhiều năm trước,báo chí xen vào mới ngày hôm trước,ngày hôm sau,cả tòa soạn thành đồng tro.Vì thế họ có phần ngao ngán...

Mei bị cha gửi tới hậu thư buộc cô phải nhanh chóng làm cho quan hệ công khai và kết hôn với Nhất Lang theo kế hoạch ông bày ra.Điều này có nghĩa là cô chính thức tuyên chiến với dư luận và nhà họ Kim.Rồi 1 lúc nào đó sẽ trở mặt luôn với cả Nhất Phong...

.....

Một hôm,khi Phong xuống nhà thì vô tình nghe đc cuộc nói chuyện giữa cha và Nhất Lang.Họ nói chuyện với nhau về người phụ nữ họ Wilson và quan hệ giữa anh và Tử Du.Ông Kim nghiêm khắc bảo Nhất Lang ko đc có chút quan hệ nào với người phụ nữ ấy và ngừng ngay quan hệ xấu xa ấy trước khi nó đi quá xa.Họ tranh cãi khá gay gắt.Chưa bao giờ ông tỏ ra nghiêm túc như chuyện này. Hắn chưa kịp nghe hết câu chuyện thì bị mẹ hắn gọi vào phòng của bà...

-Mẹ muốn con cho người giết bà Wilson sao?

-Phải. Con người đó mà còn sống sẽ gây rất nhiều phiền phức cho gia đình chúng ta,con biết ko?

-Bà ta là ai ạ?Ko phải là bạn cũ của cha mẹ hay sao? Phong ngạc nhiên hỏi

-Ko bao giờ!Đó là người đàn bà hèn hạ và đáng ghê tởm nhất.Bà ta...là mẹ ruột của Nhất Lang.

Bà Khôi Loan có vẻ mất bình tĩnh khi nói về bà Wilson.Ánh mắt bà hắn lên sự ghen tuông và căm ghét. Nhất Phong nhìn mẹ rồi hỏi:

-Mẹ của Nhất Lang? Người đàn bà hơn 20 năm trước đã bị đuổi khỏi Kim gia cùng với gã nhân tình của ả ư?

-Phải. Lần này bà ta về đây là để trả thù Kim gia chúng ta,con biết ko? Trong đầu bà ta chắc đã có tính toán.Vì vậy chúng ta phải ra tay trước khi mẹ ta kịp hành động.Phải giết bà ta!

Bà nói vừa đặt tay lên vai con trai.Phong ko muốn làm mẹ thất vọng,nhưng hẳn muốn biết có cần thiết phải giết người hay ko? Chưa ai rõ mục đích bà ta trở về là gì.Hơn nữa,đó lại là mẹ của Nhất Phong,hẳn càng ko thể mù quáng nghe lời mẹ mà phạm sai lầm.

-Đây cũng là ý kiến của cha con hay sao?

-Ko. Mẹ muốn con ko đc nói chuyện này với bất cứ ai,nhất là cha con và Nhất Lang.Chuyện này đc giải quyết êm thấm bao nhiêu thì càng tốt cho chúng ta bấy nhiêu.

-Nhưng anh Hai nếu biết con giết mẹ ruột anh ấy thì sẽ ra sao đây?

-Nhất Phong,con phải nhớ điều này:Nhất Lang ko phải là anh ruột của con,và sự tồn tại của nó là 1 chướng ngại rất lớn đối với địa vị của mẹ con ta trong ngôi nhà này. Con là con trai của mẹ,vì vậy con phải đứng về phía mẹ. Mẹ nói với con biết bao lần về chuyện này,con ko nhớ gì hay sao?

Phong chỉ biết cúi đầu. Phải,đã rất nhiều lần bà dạy hẳn phải coi Nhất Lang như cái gai cần nhổ bỏ,vì anh là mối đe dọa đối với địa vị của bà trong Kim Gia. 1 ngày nào đó toàn bộ Kim Gia sẽ rơi vào tay Nhất Lang,khi đó bà Khôi Loan khó mà có tiếng nói như bây giờ... Thế nhưng,khi bà càng cố gây ra mâu thuẫn giữa Nhất Lang và Nhất Phong thì mối quan hệ anh em giữa họ lại càng gắng bó khăng khít hơn. Nhất Lang luôn đối xử tốt với Phong và xem hẳn như em ruột. Hơn hết,Nhất Lang là giọt máu chính thống của Kim Gia,người kế thừa xứng đáng nhất của gia tộc chứ ko phải hẳn-1 con quỷ xấu xí đội lốt người với dòng máu ko rõ lai lịch,bị bỏ rơi trước cửa nhà họ Kim như 1 đứa con hoang vô thừa nhận... Hẳn hít 1 hơi thật sâu ngược lên nhìn mẹ rồi nói với bà...

-Con nhớ tất cả ~ gì mẹ từng nói với con.Nhưng con ko muốn đổi đầu hay tranh giành gì cả.Con coi Nhất Lang như anh ruột mình,và anh ấy mới xứng đáng trở thành người kế tục Kim gia.Con dẫu mang họ Kim nhưng...dẫu sao cũng là người ngoại tộc. Mẹ à,mẹ đã nuôi con khôn lớn,con hứa với mẹ sẽ san bằng mọi chướng ngại đối với địa vị của mẹ trong Kim Gia này dù phải đánh đổi mạng sống.Nhưng điều đó ko có nghĩa là con cư xử như 1 tên sát thủ ko gớm tay mà ko suy xét.Con cũng ko muốn tham gia vào cuộc chiến của mẹ và anh Hai.Trong 2 người,ai là người bị tổn thương thì con cũng ko vui vẻ vì.Cho nên,đối với vấn đề bà Wilson,con sẽ tìm cách xử lý 1 cách êm xuôi.Con ko giết bà ta vì ko muốn khi biết chuyện,anh Hai sẽ hận con.Mẹ hãy hiểu cho khổ tâm của con.

Bà Khôi Loan tiện tay hắt tách trà nóng đang uống dở dang vào mặt hẳn và nói trong sự tức giận,đay nghiến:

-Con đang cư xử như 1 thằng ngốc,biết ko?Con có biết cái người mà con coi như là anh em ấy làm chuyện đáng ghê tởm gì sau lưng con hay ko?Nó y hệt cái thói đê tiện của mẹ nó ngày trước,nó đã dụ dỗ vợ con,con biết ko?

-Con biết.Và cũng chính con bảo họ hãy đến với nhau.Con ko yêu cô gái đó,và người cô ấy yêu cũng ko phải là con. Người ký tên vào tờ hôn thú,người cùng cô ấy quỳ trước bàn thờ gia tiên,người đeo nhẫn cưới cho cô ấy...ko phải là con,mà là anh Hai.Tụi con tuy sống cùng 1 dãy lầu nhưng phòng ai người ấy sống.Cô ấy ngủ trong phòng,còn con thì dọn vào phòng sách.Thực sự mà nói,cuộc hôn nhân này...hữu danh vô thực. 2 người đó yêu nhau thì cứ để họ đến với nhau...

“BỐP”

-Khốn kiếp!Đồ ngu!

Khôi Loan giận đỏ mặt.Sau khi tát Nhất Phong,máu nóng trong người bà vẫn còn sôi sục.Hắn ôm trọn cái tát ko 1 lời than trách,cũng ko biểu lộ cảm xúc. Bà giận dữ chỉ thẳng ra cửa.

-Cút ngay đi,cái quân phản phúc!Mày ko phải là con tao!Mày cút đi!

-Mẹ, con biết đã làm mẹ giận, mẹ muốn đánh con thế nào cũng đc. Nhưng hãy cho con làm con của mẹ...

-Đi, đi ngay khỏi đây!....

Hắn đứng lên rồi lúi thủi bước khỏi phòng bà Khôi Loan.

Mei vội nép vào cầu thang nhg vẫn bị hắn phát hiện. Hắn nhìn Mei đầy đe dọa:

-Cô nghe đc cái gì rồi hả?

-Ko nhiều. Đủ để biết anh vừa làm mẹ tức điên lên và ăn tát.

-Chỉ thế thôi sao?

-Ừ. Chỉ có vậy. Sao, mùi vị cái tát thế nào?

Giọng Mei đầy trêu tức. Hắn nhìn cô nhóc ko nói gì rồi đi về phía nhà để xe. Mei đi theo. Khi hắn chui vào xe Mei cũng tự nhiên mở cửa chui vào. Hắn nhìn cô bé bằng cái nhìn lạnh lùng... Nhg chỉ 1 vài giây, hắn quay đi chỗ khác, cúi gắt nói

-Lại muốn bày trò gì đây?

-Hôm nay Nhất Lang ko có ở nhà, Mei cũng đi vắng rồi, cho nên tôi thấy buồn. Anh chở tôi đi dạo đi.

-Kêu tài xế chở đi. Tôi đang có chuyện ko vui. Lúc tôi điên lên thì đừng có trách tôi thô bạo.

-Giờ thì tôi vào xe rồi. Có đánh chết tôi cũng ko chui ra đâu.

-Vậy sao?

Hắn bước xuống xe, ra phía sau mở cửa và thô bạo nắm lấy tay Mei kéo đi. Mei bướng bỉnh 1 tay giằng khỏi hắn, 1 tay nắm chặt chốt mở cửa cửa bên kia. Sau 1 hồi giằng co, Nhất Phong bị Mei giật mạnh, rồi mất thăng bằng. Hắn...trượt chân rồi ngã xấp lên người Mei, tay vẫn cầm tay cô nhóc, mặt đối mặt. Họ thật gần... Trong vài giây, nhịp tim họ đập nhanh, rồi nhịp và nhiệt tỏa ra làm nóng cả mặt, đỏ cả má.

Nhg chỉ trong vài giây đó thôi. Phong vội nhận ra mình đang làm gì, hắn buông tay Mei ra rồi đứng dậy. Hắn cố giấu đi sự lúng túng của mình sau vẻ mặt ko cảm xúc. Hắn đi tới 1 chiếc xe khác và tra chìa khóa vào xe. Hắn khóa hết các cửa lại sau khi vào xe để cho Mei thôi giở trò. Hắn chậm chậm cho xe rời khỏi nhà để xe như chưa có gì xảy ra. Mei vội giở chìa để khởi động xe ko cần chìa khoá, sau đó cô cho xe nổ máy và đi theo phía sau xe Phong.

Phong cố gắng cắt đuôi Mei. Nhg khi hắn vừa tăng tốc thì Mei lại tăng ga theo sau. Cả 2 bám sát nhau từng chút 1 như 1 cuộc rượt đuổi tốc độ. Mei tỏ ra là 1 tay lái ko tầm thường chút nào. Họ chạy về phía ngoại ô, đường vắng và ít xe qua lại...

Rủi thay, khi tới gần khúc đường hầm, Mei vì tránh 1 chú chó băng qua đường nên lạc tay lái. Dù đã khéo xử lí và giảm tốc độ tối đa, nhg xe vẫn đâm sầm vào 1 gốc cây, nát bét cái đầu xe.

RẦM!

Tiếng va chạm làm tim Phong thót lại và đau nhói. Hắn vội cho xe quay đầu lại...

-Tử Du!

Mei gục lên vô-lăng với 1 vết máu chảy xuống trán rồi xuống vô-lăng. Hắn lo lắng, dùng tay đập nát cửa kiếng để mở cửa vào trong. Khi vào trong, hắn kéo Mei lên và đặt cô bé lên tay mình, lắc mạnh...

-Tử Du, tỉnh lại đi. Đồ ngốc ạ! Cô mở mắt ra đi chứ, Tử Du!

Trong khi hắn lo lắng và định bế cô nhóc vào xe mình đi cấp cứu thì Mei thình lình mở mắt và cười sặc sụa trên tay hắn.

-Ha ha ha, ha ha ha! Trò này vui thiệt. Xem anh tái mặt luôn kìa ! Anh lo lắng cho em sao, ông xã?

-Đây là trò đùa của cô sao hả, Tử Du?

Hắn quăng cô nhóc xuống xe rồi tức tối bỏ về xe mình. Mei ngồi dậy. Đầu hơi choáng váng vì vết thương nhg cô nhóc vẫn cố hét lên

-Anh định bỏ tôi lại giữa đường thế này mà coi đc sao?

-Tôi ko phải là kẻ thích đùa.Đi mà kiếm người muốn đùa với cô đi!Tự mà lo lấy thân!

-Trời gần tối rồi,làm sao tôi đón đc xe về thành phố chứ?Gọi xe kéo tới đây biết chừng nào họ tới?

-Tôi mặc kệ cô!

Hắn nói,lạnh lùng lên xe và cho xe chạy đi về phía thị trấn.

-Đồ khốn! Anh là thằng hèn!

Mei chửi.Rồi lại cố lê bước đi.Phía bên kia đường hầm là 1 thị trấn nhỏ,có thể cô sẽ tìm đc ai đó tốt bụng cho qua giang về thành phố.Vụ va chạm làm chân cô nhóc hơi nhói đau trong mỗi bước đi và đầu hơi choáng váng...Đường hầm tối đen,chỉ thấy 1 chút ánh sáng mờ mờ ở phía cuối đường hầm.Mei vẫn lê bước đi,từng bước,từng bước...

Rồi bỗng nhiên, Mei thấy bóng mờ mờ của 1 chiếc xe hơi đậu im lìm nơi khoảng giữa đường hầm.Người tài xế trong xe lạng lẽ rít từng hơi thuốc... Mei vờ như ko thấy Nhất Phong,đi tiếp.Hắn cất tiếng:

-Thị trấn bên dưới còn rất xa.Lên xe đi,tôi chở cô tới đó.

-Giờ thì tôi ko cần nữa.

Hắn bước xuống xe và bước tới nắm tay Mei xoành xoạch kéo vào xe.Mei gạt tay hắn ra và đòi xuống xe.Cô làm bộ gắt:

-Ai cho anh nắm tay tôi?

-Tôi ko đc phép sao?Cô là vợ tôi mà.

Hắn vừa nói xong câu ấy,ko hẹn mà cả 2 quay qua chạm vào ánh mắt nhau.Một chút lúng túng của cả 2... Phong tỏ ra thờ ơ quay đi.Mei hỏi:

-Hừ,anh định giở trò gì đây?

-Câu này tôi hỏi cô mới đúng.Tại sao cứ phải làm cho tôi tức điên lên cô mới chịu đc?

-Vì tôi thích!Tôi là người quái gở mà!

-OK,ko lên xe đúng ko?Vậy thì tôi đi.Cô có thể bước xuống xe ngay bây giờ.

Mei tức điên người.Người gì mà cà chớn quá mức chịu đựng.Dù gì cô cũng đang là người “bệnh”,hắn phải biết dịu dàng chứ!

-Hừ,đồ cà chớn!Anh muốn tôi xuống xe thì tôi cứ ngồi đấy!Anh làm gì đc tôi nào?

Hắn lắc đầu,tự nhiên phì cười rồi cho xe đi.Dường như lâu lắm rồi hắn mới cười.Khi xuống thị trấn,hắn ko thả cô bé xuống mà dừng lại,hỏi người dân ở đó trạm xá gần nhất và chạy thẳng tới đó.Trong lúc đợi người ta chăm sóc vết thương cho cô bé,hắn chạy đi làm 1 số thủ tục như người ta yêu cầu: mua thuốc,làm thủ tục,đóng viện phí...Chưa bao giờ hắn tự làm ~ thứ này nên trông hắn như con gà mắc tóc...

Vết thương của cô nhóc ko nhẹ,phải ở lại 1 đêm theo dõi.Đêm ấy,hắn ngồi bên ngoài phòng bệnh của Tử Du và ko ngủ...Hắn ko hiểu sao lúc này đây,cái mùi bệnh viện này gợi cho hắn nhớ tới cô bé Mei da diết.Hắn có cảm giác cô bé đang rất gần hắn,gần tới mức chỉ 1 cái vớ tay là chạm tới.Như khi nhìn vào thực tế,hắn ko khỏi buông tiếng thở dài.

“Em ở đâu hả Mei?”

Bên trong,Mei tỉnh lại vì hình như có nghe tiếng ai quen thuộc gọi tên mình...

33. Chương 33: “vì Anh Là Gió...”

Phong nghe bên trong có tiếng động nên đoán là cô nhóc đã tỉnh lại, và chắc sẽ cần cái gì đó để ăn. Hắn đi tới căn-tin bệnh viện nhg nơi ấy lại đóng cửa. Hắn phải chạy tuốt ở 1 quán ăn bên ngoài. Hắn ko muốn cô nhóc lại gào lên vì đói. Hắn chẳng hiểu có gì mình phải bận tâm tới cô gái chuyên gây tai hoạ và rắc rối đó !

Lúc quay lên, hắn vô tình đụng phải 1 người đàn ông. Đường như hắn biết người này, mà cũng dường như là không. Ông ta có khuôn mặt dữ dằn, bặm trợn... Hắn lướt qua rồi đi tiếp.

Khi quay lại phòng bệnh của Mei, hắn ngạc nhiên khi ko thấy cô nhóc đâu cả. Hắn hỏi y tá thì biết khi Mei tỉnh lại, cô hỏi hắn nhg người y tá cũng ko thấy hắn đâu, tưởng là hắn về nhà rồi. Vì vậy, cô bé có vẻ bức bối, khẳng khái xin xuất viện và đã đi rồi.

“Cô ta thật lì lợm. Đi đâu vào giờ này chứ hả?”

Phong lấy xe đi tìm. Hắn gọi về nhà nhg người làm bảo cô nhóc vẫn chưa về . Hắn hỏi và người bảo vệ cho biết là có 1 cô gái theo miêu tả giống Mei đi bộ về phía thành phố. Hắn lái xe theo, vừa chạy chậm vừa cẩn thận tìm kiếm. Thình thoảng dừng lại gọi tên Tử Du.

Thình lình, 1 toán xe mô tô từ đâu xuất hiện bao vây lấy xe hắn...

-Mày là Kim Nhất Phong, cậu Ba của Kim Hắc Bang?

-Phải. Thì đã sao chứ?

-Mày ko nhớ tao là ai sao?

-Hình như... Mày là Khải Thanh, là người của Thanh Xuân Quán? Phải ko?

-Mày mà mày còn nhớ. Vì mày mà đại ca của tao phải nằm viện cả nửa năm trời nay. 1 trong đám đàn em của tao vừa thấy mày ở bệnh viện đó. Hôm nay, tụi tao phải thay mặt đại ca trả món nợ mày đã vay. Anh em, giết!

Sau hiệu lệnh, ngay lập tức bọn người kia 1 tay giữ tay lái cho xe quần quăn quanh xe hắn, 1 tay lấy vũ khí ra lăm le trực sẵn trên tay. Phong chỉ nhếch mép cười rồi khởi động xe. Khi tên cầm đầu vừa xông vào bữa vào kiếng xe thì bọn đàn em cũng xông vào đánh tới tấp. Phong ko chút ngần ngại, vẫn vẻ mặt lạnh như băng cho xe lao thẳng vào đám đông, khiến chúng phải dạt qua 1 bên né. Khi vòng vây đã giãn ra, hắn chộp ngay lấy vũ khí cất sẵn trên xe, mở cửa xe và bắt ngờ phóng ra ngoài phang tới tấp cho đám người kia trúng đòn như sậy ngã. Hắn nhanh nhẹn, di chuyển như một bóng ma qua từng đối thủ. Ngay cả khi sơ sẩy bị 1 tên đập lên 1 cú ngay lưng hắn vẫn ko tỏ ra đau đớn, chỉ khẽ cười rồi quay lại đập cho gã ấy 1 cú ko thể đứng dậy nổi.

Sau 1 hồi, hắn và đám người kia đều thấm mệt. Họ giãn ra nhg vẫn lăm le nhau. Tình thế khi ấy thật căng thẳng. Chỉ 1 chút sơ suất cũng là lợi thế cho đối phương và buột phải trả giá bằng sinh mạng mình...

Ko khí đang cao trào, ngọt ngọt bỗng nhiên 1 bóng người lững thững đi đến...

-Nhất Phong chết tiệt! Đồ cà chớn, đồ vô lương tâm!

Mei vừa cầu nhàu, vừa bức dọc đá phăng cục gạch trước mặt. Nó bay thẳng tới chân Phong. Cô nhóc nhìn lên, ngạc nhiên khi thấy Phong.

-Nhất Phong, sao anh lại bỏ tôi ở lại...

Nhg sau đó, cô cũng ngay lập tức nhận ra hắn đang bị vây giữa 1 đám người hung tợn.

Phong tỏ ra mất tập trung vì sự xuất hiện của Mei. Gã đại ca phía bên kia ngay lập tức nhận thấy sự quan tâm của Phong với cô gái vừa xuất hiện. Hắn đưa mắt ra hiệu cho 1 tên đàn em bắt lấy Mei. Gã ấy vừa quay đi về phía Mei thì Phong vội lao tới bồi cho gã 1 cú đau điếng. Xong, hắn hét về phía Mei.

-Cút khỏi chỗ này ngay đi. Đừng làm vướn chân của tôi!

-Nhg...

Nhng muộn rồi.Bọn người kia đã vây lấy cô nhóc.Mei định rút vũ khí ra nhg còn cân nhắc,sợ rằng Nhất Phong sẽ nghi ngờ.Lúc ấy 1 gã trong đám người kia đã đưa dao kề cổ cô nhóc và uy hiếp Phong.

-Mày ko muốn thấy con nhóc này chết chứ.

-Khải Thanh,bỏ cô ta ra.Nếu ko, người của tao sẽ sang bằng Thanh Xuân Quán.

-Mày còn mạng để trở về hay sao?Bỏ vũ khí xuống.Nếu ko con quỷ cái này sẽ chết.Mày thừa biết sự liều lĩnh của ~ người như bọn tao mà,đúng ko?

Phong nhìn gã 1 hồi rồi...quăng vũ khí đi.

-Anh điên rồi sao? Mei nói như gắt.

Phong nhìn về phía Mei 1 lúc rồi quay qua nhìn gã đại ca.

-Giờ thì thả cô ta ra.

-Tao đâu có ngu.Tụi bây,trời nó lại!

Chúng nghe theo và trối Phong lại.Lúc đầu Phong phản kháng nhg khi mũi dao tên đàn em của Khải Thanh chĩa sâu vào cổ Mei khiến hắn phải ngoan ngoãn.

-Phong...

Mei gọi tên hắn như sắp khóc.Hắn nhìn cô bé như ngậm bảo hắn sẽ ko sao,và cũng sẽ ko để ai làm gì cô hết.Khải Thanh bảo đám đàn em buột sợi dây trối tay Phong vào đằng sau vô lăng chiếc xe hơi của Phong.Gã gài mật mã cho chiếc xe và để nó ở chế độ chạy tự động,như vậy Phong ko thể cho xe ngừng lại đc vì tay hắn đã bị vô hiệu.

Mei cay cú :

-Đồ khốn.Quân hèn hạ.Có giỏi thì đánh tay đôi đi chứ!

Gã như ko nghe.Gã phả phê trong chiến thắng với màn trả đũa dã man mà gã định làm với Phong.

-Bỏ anh ấy ra!

Mei thụi vào bộ hạ cái gã đang giữ mình và rút súng dưới chân chĩa thẳng về phía Khải Thanh.

-Ô hay,có súng àh? Vậy xem cô giết đc bao nhiêu người trong bọn này trước khi chiếc xe cùng với thằng khốn này lao xuống đồi đây!

Hắn nhấn cái nút trong xe,và chiếc xe bắt đầu chuyển sang trạng thái chạy tự động,đem theo cả Nhất Phong bị trối cứng ngắt ko thể di chuyển và đang cố hết sức thoát ra. Xe chậm chậm lướt đi...

Mei chạy theo xe... Bọn đàn em định chạy theo thì Thanh ngăn lại.

-Khoan đã nào,cái cảnh này cũng thú vị lắm chứ.Kịch đang hay mà!Cứ để cô ta đi.

8

Mei chạy theo xe.Trong khi Phong đang giãy giụa cố thoát ra trước khi xe thật sự lao xuống ngọn đồi cách đó mấy trăm mét thì Mei cũng nghe từng mạch máu trong tim mình sôi lên như muốn vỡ ra,như bị xát muối...Cuối cùng,Mei cũng đuổi theo kịp và nhảy lên xe.

-Đồ ngu,ai bảo anh cứu tôi chứ?

Mei vừa mắng vừa cố mở dây trối.Nó quá chặt.Mà phía trước thì đoạn dốc càng lúc càng tới gần...

-Sao lại ko ra thế này?Sao lại như vậy chứ!

Mei nói như muốn khóc òa lên. Phong nhìn cô bé ,rồi nhìn phía trước. Hắn hét lên:

-Mei, đi ngay đi.Nếu ko cả 2 sẽ chết chung cho coi.

-Im đi!Anh lúc nào cũng là đồ ngốc.Anh tưởng mình làm vậy là anh hùng lắm sao?

-Rời khỏi xe đi!Mặc kệ tôi!

-Tôi ko thể bỏ mặc anh chết đc !

-Cô muốn chết chung hay sao ?

-Phải !

Phong nhìn Mei . Hắn ko biết cô nhóc là ai và bước vào Kim Gia mang theo dã tâm gì . Nhg người con gái ấy đang cố hết sức để cứu hắn. Hắn nhìn cô nhóc-kiên quyết,lo lắng,cố gắng... Nhất Phong biết dù mình có nói thế nào Mei cũng ko nhảy khỏi xe.Hắn đành dùng chân đạp bung cửa và dùng người đẩy Mei lọt xuống xe.

- Đừng quá ngu ngốc !

Mei bị hắn đẩy lọt xuống đường... Mắt Mei nhoà đi...

Tình cảnh bây giờ y hệt như 7 năm về trước.Giống tới cả từng câu nói và hành động...

Lúc ấy...

-Mei,rời khỏi xe ngay!Mặc kệ anh!

-Ko,em liên lụy anh.Em ko thể bỏ mặc anh.

-Mei,em ko đc chết!Đi ngay đi!

-Em nhất quyết ko đi.Chúng ta sẽ cùng chết!

-Ngu ngốc!”

Mei nghe tim mình quặn đau.Câu nói cuối cùng của Phong trước khi cùng chiếc xe phát nổ giữa ko trung bao năm trời vẫn ám ảnh Mei.

“Mei,đừng khóc,vì anh là Gió.Gió sẽ ko chết...”

Ko,ko thể để chuyện ấy xảy ra 1 lần nữa.Ko thể !

Mei cố ngồi dậy,quên cả vết thương đang rỉ máu và chạy theo.Mei dùng khả năng nhanh nhạy của 1 tên trộm siêu cấp mà bắt kịp chiếc xe chỉ sau vài giây bị bỏ lại sau lưng... Phong thật sự ngạc nhiên khi Mei bám theo đc.

-Cô muốn chết sao?

-Anh im đi.Nếu anh mà còn cố tống tôi ra khỏi xe tôi bắn vào đầu anh!

Lần này,thay vì tìm cách cởi trói,Mei cố để mở măt mã của xe.Đôi tay Mei như biến hóa trước ~ dây số hàng chục con.Mei tỏ ra tập trung cao độ...Phong nhìn Mei.Hắn ko thể hiểu đc Mei.Càng lúc,cô gái này càng cho hắn 1 cảm giác thật quen thuộc ... như là cô bé Mei mà hắn từng biết.

Khi chiếc xe vừa chạm tới mép vực thì con số cuối cùng cũng đc giải.Cả 2 im lặng đến nín thở trong vài giây. Ngay phía trước họ là 1 mép vực... còn bên dưới là cả 1 thị trấn ẩn hiện trong sương mù và ánh sáng chập chờn hắt ra từ vài ngôi nhà trong thị trấn...

Sau đó,Mei mới thở phào...Cô bé quay qua nhìn hắn. Cô bé yên tâm vì ít ra đã ko để sự việc năm xưa tái diễn 1 lần nữa...

“Brian,có thể năm xưa em chỉ là 1 cô bé con và phải bắt lực nhìn anh biến mất. Nhg lần này em ko đc phép thất bại hay bỏ cuộc. Có thể giờ đây chúng ta ko bước chung trên 1 con đg,có thể mai này chúng ta sẽ đối địch, nhg em nhất quyết ko làm hại anh,cũng như ko để cha em làm hại tới anh. Vì bảo vệ anh,em sẽ làm tất cả,kể cả em biết điều đó làm anh hận em,ghét em... Em xin lỗi.

Có 1 sự thật mà em rất muốn nói cho anh,anh biết ko?Em chỉ muốn nói: Em là Mei. Trình Tử Du là Mei. Và lúc nào Mei ...cũng luôn yêu anh.Mei rất yêu Brian.”

Nhất Phong chắc là ko biết Mei nhìn mình.Hắn cố mở cho xong dây trói sau 1 hồi khó nhọc.Xong,hắn quăng sợi dây đi như ném 1 kẻ thù.Rồi sau đó,hắn mới quay qua nhìn Mei.

-Cô có biết mình có thể chết hay ko?

-Biết chứ.

-Sao lại còn liều lĩnh?

-Tôi ko muốn phải hối hận.Chính anh cũng thật ngu ngốc khi buông vũ khí vì tôi.Rõ ràng anh có thể thắng đc họ kia mà. Hôm nay,anh bảo vệ tôi,tôi cứu lại anh,chúng ta ko ai nợ ai nữa.

-...

Phong im lặng nhìn Mei.Mei khẽ đưa ta lên đầu,ngã người ra sau và nhắm mắt lại.Cô đã thấm mệt.Và có lẽ hắn cũng vậy.

Đêm nay thật dài...

Bất chợt,Mei hỏi,mắt vẫn nhắm và ko quay qua nhìn hắn:

-Anh nghĩ gì khi cứu tôi?

Phong ko hiểu sao Tử Du lại hỏi như vậy.Chính hắn cũng ko biết.Hắn cho đại 1 cái có

-Vì... cô là người của Kim Gia.

-Anh cũng xem tôi là người của Kim Gia sao? Nghe anh xem tôi...là vợ anh hay vì tôi là người yêu của anh trai anh?

-Là... cô gái quan trọng của anh trai tôi.Chỉ vậy thôi.Cô chẳng là gì với tôi cả.

Mei lúc này mới mở mắt và quay đầu qua nhìn Phong.Ánh mắt họ vô tình chạm nhau... Mei hỏi:

-Anh...đã có cô gái nào cho anh gọi là quan trọng hay chưa?

-Tại sao tôi phải trả lời chứ?

-Chung quanh anh luôn có quá nhiều bí ẩn,anh biết ko?

-Chính tôi mới là người phải nói ~ lời đó.Cô luôn có gì đó còn che giấu.

Mei cười nhạt rồi quay mặt nhìn lên trời...

-Tôi biết,tôi còn biết chuyện anh cho người theo dõi,điều tra thân thế của tôi.~ gì anh có dc chưa khiến anh hài lòng sao?

-Chưa.

-Anh đa nghi quá.Anh sẽ mau già,mau chết.

Phong phì cười.Cô bé làm hắn thấy buồn cười với lời đe dọa có vẻ ngớ ngẩn ấy.Hắn quay qua nhìn Tử Du.Hắn cảm nhận 1 thứ gì đó lớn dần trong tim mình.Hắn cảm nhận 1 sự thay đổi. Nghe...hắn phải cố giấu đi,cố kềm nén lại...

-Anh ghét tôi lắm sao?

-Phải. Cô luôn đem tới phiền phức cho tôi. Cô tự nhiên xuất hiện giữa cuộc đời tôi rồi làm xáo trộn mọi thứ.Kể cả căn phòng và bầu nhận của tôi.Đôi lúc cô gây ra ~ hậu quả nghiêm trọng.Như chiều hôm qua chẳng hạn,nếu cô chịu ở yên trong nhà và đừng cố gây sự với tôi thì đã ko phải vào bệnh viện,và tôi cũng ko chạm mặt bọn người của Thanh Xuân Quán và bị đón đường.Rồi nếu ko có cô thì tôi đã ko bị bọn chúng uy hiếp.Nếu như cô thấy yên phận làm thiếu phụ nhân của Kim Gia là quá buồn chán thì có nhiều việc khác để làm,có sao phải gây sự với tôi?

-Tôi thích.

-Bằng đi 1 thời gian, dường như cô tránh mặt tôi. Có gì tự nhiên lại nổi hứng như vậy? Tại sao cô chỉ để yên cho tôi trước mặt anh trai tôi và Shelly? Nghe ngay khi họ quay mặt đi thì cô gây rắc rối cho tôi...

-...vì sắp tới sẽ không ai làm phiền anh nữa.

-Cô nói như thể mình sắp ra đi.

-Cứ coi như vậy đi. Mà nè, sao anh đổ hết mọi tội lỗi cho tôi? Chính anh bỏ tôi ở bệnh viện 1 mình mà.

-Ai nói? Tôi chỉ muốn tìm cái gì đó cho cô ăn thôi mà. Hắn với tay lấy túi thức ăn trong ngăn để đồ. Nó đã lạnh tanh và vị vắng vãi khắp nơi. Hắn định quăng đi thì Tử Du ngăn lại.

-Khoan, còn ăn đc mà! Tử Du thản nhiên giật lấy và ăn ngon lành.

Phong như nhìn thấy bóng dáng của bé Mei. Bất chợt hắn khẽ gọi tên cô nhóc...

-Mei...

Tử Du nghe thấy. Cô dừng lại 1 chút rồi sau lại cắn cúi nhai nhai như không nghe thấy.

-Tử Du, cô có em gái ko?

-Tôi không có anh chị em gì hết. Nè, anh không ăn sao? Dù nguội 1 chút nhưng ngon lắm mà. Nếu không ăn là không còn đâu. Tôi đang đói lắm đấy!

-Tôi không đói. Cứ ăn cho no đi.

Phong nói rồi ngã người ra ghế, nhắm mắt lại. Hắn đã thấm mệt sau. Khi biết hắn đã thiếp đi, Tử Du đặt thức ăn xuống. Nước mắt cô nhóc rơi trong lặng lẽ...

“Mei sẽ không gây phiền phức cho anh nữa đâu. Đừng hận em vì ~ gì em sẽ làm. Em không có quyền in sự lựa chọn. Em sẽ trân trọng ~ giây phút hiếm hoi này đây. Em... chỉ muốn đc ở bên cạnh anh, đc nhìn anh, thấy anh ngủ say...”

Tử Du đặt nhẹ đầu mình lên người hắn.

“Brian, ngủ ngon.”

Cô nhóc cũng thiếp dần...

Nhất Phong chưa thật sự chìm trong giấc ngủ. Và lúc ấy, có mãnh lực nào từ nơi con tim cứ bảo hắn hãy cứ nhắm mắt, hãy cứ cho lí trí ngủ đi, dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này thôi.

* * *

Sáng hôm sau...

Ánh sáng của ngày mới soi vào khuôn mặt họ, làm Tử Du bừng tỉnh sau 1 giấc ngủ thật say. Tử Du từ từ ngồi dậy. Ánh bình minh nhìn từ con dốc này thật đẹp, thật bình dị và thanh thản. Cô nhóc nhìn quanh và nhận ra Nhất Phong đã không còn. Tử Du nghe lòng buồn rười.

-Cô thức rồi à?

1 giọng nói vang lên từ phía đầu xe. À, Phong không đi mà đã thức dậy trước và 1 mình tận hưởng cảnh bình minh rực rỡ kia. Tử Du định leo xuống xe nhưng thấy chân mình nhói đau. Chắc là do chấn thương vì bị Phong xô khỏi xe đêm qua. Thế nhưng, cô nhóc vẫn phải cố bước xuống xe. Rồi sau đó phải đi xuống đường cái đón xe về thành phố nữa chứ.

Phong đứng lên, bước tới bên cô nhóc và bất ngờ quay lưng lại, cúi xuống ra hiệu rằng hắn sẽ công cô. Tử Du chần chừ nhưng Phong đã kéo lấy tay cô quàng lên cổ mình. Phong cư xử thô bạo, nhưng hành động của hắn lại rất dịu dàng.

Trên đường đi...

-Đừng tưởng rằng thế này tôi sẽ tha cho anh vì anh đã đẩy tôi khỏi xe. Nếu lỡ tôi đập đầu xuống đường và bị mất mạng hay... bị điên thì sao?

-Nếu ko ai gánh cục nợ như cô thì tôi sẽ gánh.Được chưa?

-Anh ko sợ tôi sẽ đem phiền phức cho anh sao?

-Tôi sẽ trói cô lại cột cứng cô trên lưng thể này,xem cô còn quậy phá đến mức nào nữa.

-Anh... độc ác thật!

Suốt đường đi,họ ko ngừng tranh cãi và tranh cãi. Nhg Mei ước gì mình có thể tranh cãi với Nhất Phong như thế này suốt đời ... Trong thế giới thật thì ~ điều ước thường là viễn vong ,có phải ko nhỉ ?

34. Chương 34: Câu Chuyện 25 Năm Trước...

Cả 2 người Nhất Phong và Tử Du cuối cùng cũng đón được xe về vào giữa trưa. Ở nhà,Nhất Lang đang rất lo lắng cho 2 người và cho anh em đồ xô đi tìm.Thấy họ về,anh vừa mừng vừa cáu,mắng mỗ luôn cả 2.Nhg khi thấy Tử Du bị thương,anh ko còn tâm trí để la mắng nữa.Anh tỏ ra quan tâm,ân cần chăm sóc Tử Du hơn.Lão Kim bước xuống.Cảnh tượng đập vào mắt làm ông rất khó chịu.Ông nhìn Nhất Lang và Tử Du với cái nhìn nghiêm nghị,gay gắt và ko hài lòng. Nhất Phong thấy vậy vội bước tới chỗ Nhất Lang gạt tay anh khỏi Tử Du và nắm tay cô nhóc kéo đi.

-Cảm ơn anh,em chăm sóc vợ em đc.

Nói rồi hắt dắt tay Tử Du lên lầu.

Nhất Lang trông theo.Dù biết Nhất Phong đang giúp anh tránh sự truy xét của cha nhg trong lòng anh vẫn có cái gì bức rức,khó chịu.Có lẽ anh đang ghen...

Lên tới cầu thang,Tử Du thấy Shell.Cô nhóc vội lấy tay khỏi Phong và vào phòng mình. Shell cười tươi với Phong rồi nói:

-Yên tâm,để tôi xem cô ấy có sao ko.

Phong ko nói gì,bước về phía phòng mình.

Bên trong phòng Tử Du...

-Chuyện gì đã xảy ra? Cô và anh ta đã có chuyện gì phải ko? Thái độ của 2 người đã thay đổi.Có phải cô đã tiết lộ mình là ai với anh ta?

-Đừng tỏ thái độ đó với tôi!Tôi ko phải là phạm nhân và cô cũng ko phải là quan tòa. Tôi chỉ vô tình bị vướng vào 1 chuyện rắc rối của anh ấy thôi.Giờ tôi đã trở về đây thôi.

-Ông Trình muốn biết cô định bao giờ ọi người biết chuyện giữa cô và Nhất Lang?

-Sẽ sớm thôi. Bây giờ,tôi có 2 việc muốn nhờ cô đây. Thứ nhất,tôi muốn xóa sổ cái tên Thanh Xuân Quán.Thứ 2,điều tra giúp tôi chuyện bê bối đã xảy ra ở ngôi nhà này 25 năm trước.

-Tại sao cô có vẻ hứng thú với chuyện đó?

-Vì nó có liên quan tới người phụ nữ tên Wilson.Bà ta ... là mẹ ruột của Nhất Lang. Năm xưa bà ta cùng nhân tình đã bị đuổi khỏi Kim Gia. Bây giờ,sự quay lại của bà ta là mối đe dọa với bà Khôi Loan. Nhg tôi ko thể hiểu tại sao bà ta lại lo sợ trong khi vị trí bà ta tại Kim Gia đã quá vững chắc rồi mà?Tóm lại,tôi muốn biết sâu xa hơn nội tình sự việc năm xưa.

-OK.

-Tôi ko muốn cha tôi biết chuyện này,rõ chứ?

-Đc thôi,tôi làm việc cho cô mà.

Shell nói,cô ta cười và nhẹ nhàng đưa tay lên má Tử Du. Tử Du trao cho Shell cái nhìn lạnh và đe dọa-cái nhìn khiến Shell phải ngoan ngoãn rút tay lại...

Hôm sau...

Người của Phong chưa kịp tới đòi nợ Thanh Xuân Quán thì thủ lĩnh Thanh Xuân Quán tuyên bố giải tán và viết thư cáo lỗi với Kim Gia về hành vi thất lễ của đệ tử mình. Việc xảy ra hoàn toàn ngoài ý của người thủ lĩnh . Từ lâu ông ta đã ngán chuyện giang hồ và muốn rút lui,nên lấy cớ bệnh nặng sau cái lần giao tranh với Hắc Long Bang của Nhất Phong để êm thấm rút lui.Nào ngờ đệ tử của ông ta lại ko hiểu mà đâm ra thù hằn và trả thù... Ông buộc phải giải thích với họ, giải tán Thanh Xuân Quán,viết thư xin lỗi và bảo Khải Thanh chặt 1 cánh tay nộp cho Phong như chuộc lỗi...

Phong biết chắc có ai đó đã nhúng tay vào dàn xếp vụ này nhg tuyệt nhiên ko truy ra đc kẻ ấy là ai.

Một đêm,khi mọi người ngủ say,Tử Du đột nhập vào nơi ở của bà Wilson. Cô ngạc nhiên khi bà lưu giữ rất nhiều ảnh chụp của nhà họ Kim,mà chủ yếu là các cậu con trai nhà họ.Trong ngăn ấy nằm qua,dường như bà biết tất cả các mọi việc xảy ra trong ngôi nhà ấy,cứ như bà chưa bao giờ rời nơi ấy...Bà lưu giữ rất nhiều hình ảnh của Nhất Lang. Người đàn bà này thật sự rất yêu con mình.Bà cũng cất giữ ~ bức ảnh gia đình-của bà và ông Kim rất cẩn thận.Có thể thấy bà vẫn dành cho ông 1 tình yêu đặc biệt,cũng vừa hận,vừa thương. Người phụ nữ yêu chồng,yêu con như thế liệu có phản bội họ chạy theo nhân tình hay ko?

Tử Du cẩn thận đặt mọi thứ lại như cũ rồi quay về.Ko quên khởi động lại công tắc chống trộm.~ loại khóa bằng mặt mã này đối với cô nhóc đơn giản như 1 thứ đồ chơi...

Để thực hiện yêu cầu của cha,Tử Du bỏ tiền thuê 1 nhà báo của 1 tờ báo nổi tiếng viết về Scandal của cô-con dâu nhà họ Kim và anh chồng là Kim Nhất Lang. Ban đầu,tòa soạn còn e dè chưa dám đăng tin vì sợ sẽ ra tro như 1 toà soạn rất có tên tuổi ở Dã Nguyên 25 năm trước.Thế nhg do có sự ủng hộ của 1 thế lực ngầm nào đó đã khiến họ mạnh dạn đăng tin.Tiêu đề của Scandal “Mối quan hệ bại hoại lằng lộn tại nhà họ Kim-lich sử tái diễn” trở thành sự kiện đc bàn tán nhiều nhất.

Ông Kim tức giận .Ông lôi cả Nhất Lang và Tử Du ra làm rõ sự tình trước mặt toàn gia...

-Hãy nói với ta đây chỉ là tin đồn thất thiệt.

Nhất Lang ko phản đối,cũng ko thừa nhận. Anh chọn sự im lặng vì muốn bảo vệ cho Tử Du.

-Nói!

-Phải,chúng con có yêu nhau.Nhg mối quan hệ chưa tới mức sa lầy như báo chí thêu dệt.

Tử Du đột ngột lên tiếng khiến Nhất Lang và Nhất Phong đều quay qua nhìn cô. Tử Du-về mặt sợ sệt nhg vẫn cố cương quyết-nhìn ông Kim. Ông Kim ôm lấy ngực mình... Ông nhìn Tử Du với cái nhìn vừa tha thiết,vừa giận dữ và như trách móc... Mỗi lần nhìn vào mắt cô nhóc là mỗi lần tim ông lại thấy đau... đau ko thể tả được ! Cố gắng giữ đều nhịp thở trong vài giây,ông lơ đi cô mà quay qua Nhất Lang ,như thể yêu cầu anh xác nhận .

Nhất Lang nhìn cha,nhìn qua Tử Du rồi nhìn cha mình 1 lần nữa... Anh lặng lẽ cúi đầu . Chuyện phải đến rồi sẽ đến. Tử Du đã dám lên tiếng cho tình yêu của họ,anh lại càng phải ở bên cạnh và bảo vệ,che chở cho cô nhóc! Ông Kim ngồi phịch xuống... Ông thật đau đớn và thất vọng...

-Nhất Lang,con có biết Tử Du là vợ của Nhất Phong hay ko?Trên đời hết con gái cho con yêu rồi hay sao mà lại giành vợ của em mình?Nếu nó là người ngoài gia tộc,ta ko xen vào.Nhg đây là em trai con và em dâu con kia mà.

-Từ bấy lâu này họ chỉ hữu danh mà vô thực,cha ko biết sao?Nhất Phong chưa bao giờ coi Tử Du là vợ.Họ chưa từng chung sống với nhau.Con và Tử Du đến với nhau có gì là sai đâu? Cuộc hôn nhân ngay từ đầu đã là 1 chuyện quá sai lầm rồi !

-Mày im đi! Tử Du đã là vợ Nhất Phong thì suốt đời là vợ nó.Huống hồ gì chính nó chủ động muốn làm vợ Nhất Phong chứ ko có ai ép uống.Dù trắng dù đen,nó đã là vợ của Nhất Phong,là em dâu của mày!Dòng họ

chúng ta ko phải là 1 gia tộc bình thường,biết bao con mắt nhìn vào,mày biết ko? Các người hãy chấm dứt ngay mối quan hệ oan nghiệt này trước khi ta giết các người!

Nhất Lang im lặng.Anh nhìn Tử Du bằng cái nhìn xót xa và khó xử.Tử Du cũng đóng khá trọn vai 1 cô dâu ngoan “bị phân vân giữa lễ giáo-đạo đức và tình yêu”...

Nhất Phong vừa về tới nhà.Thấy Nhất Lang và Tử Du quỳ đó,hắn mau chóng hiểu ra mọi chuyện.Ông Kim nói với hắn:

-Con về thì hay lắm.Mau mà dạy dỗ vợ mình.

-Cha...Chuyện của bọn họ...con cũng đã biết từ sớm rồi.

-Cái gì? Ông Kim giận dữ đứng phắt dậy.

-Chính con cho phép họ tới với nhau.Cha ko nhớ con nói gì trước hôn lễ hay sao? Vì thế con đã ko lấy vợ, con đã ko tham dự lễ cưới. 1 chú rể vắng mặt trong lễ cưới của mình thì có còn là lễ cưới hay ko?Tử Du...đc tự do chọn lựa,cha à.Và người ấy là...anh Hai.

-Mày...mày cũng...

Ông Kim tức giận tới mức căn bệnh cũ tái phát.Ông ngồi phịch xuống,Bà Khôi Loan phải vừa dìu ông,vừa hốt hoảng bảo gọi bác sĩ.

Ông nhìn 2 đứa con trai bằng cái nhìn gay gắt và thất vọng.Ông nhìn Tử Du-đứa con gái tai họa đem tới cho ngôi nhà này bao sự xáo trộn và tai tiếng mà lặng người đi...Ông lịm dần...

Vấn đề ấy càng trầm trọng hơn khi mà bà Khôi Loan và lão quản gia-cha của Thiên Hương lấy cố Nhất Lang làm mất mặt Kim Gia mà cố tình thu gọn quyền lực của anh trong ngôi nhà này và cả quyền hạn với Thương xá Kim Phát. Họ họp hội đồng quản trị và tước đi vai trò Tổng giám đốc của Thương Xá. Mọi việc nằm trong sự kiểm soát của bà Loan.

Vì ko muốn mỗi ngày chạm mặt cha và làm ông thêm tức giận nên Nhất Lang dọn ra ở riêng.Anh gợi ý muốn Tử Du theo mình nhg Tử Du lấy cớ rằng mọi chuyện phải từ từ.Nếu bây giờ cô theo anh dọn đi thì khác nào công khai thừa nhận quan hệ bất chính giữa họ với công chúng. Kim Gia đã có quá nhiều chuyện rối ren rồi. Để dư luận biết thêm cũng chẳng có lợi gì. Dư luận sẽ bàn tán ,cười chê. Việc làm ăn của Kim Gia sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng... Nhất Lang thấy Tử Du nói rất chí lí. Vì vậy mà anh dọn đi ko có Tử Du bên cạnh.Nhg anh bảo rằng sẽ có lúc mọi chuyện lắng xuống,khi trên danh nghĩa,quan hệ của Tử Du và Nhất Phong thật sự kết thúc,họ sẽ đến với nhau 1 cách công khai...

Ngôi biệt thự của dòng họ lấy lòng nhất thành phố Đan Thành giờ đây trở nên lạnh lẽo đến lạ lùng...

Một ngày ko hẹn,bà Wilson cho người đưa thiệp bảo rằng bà muốn gặp Tử Du.Cô hết sức ngạc nhiên trước lời mời đột ngột này...

Họ hẹn nhau tại 1 quán nhỏ ko mấy nổi tiếng để tránh ~ cái nhìn trái khuấy,tò mò...Người đàn bà ấy đẹp,đôi mắt đẹp và hơi quen thuộc mà bất chợt cô ko nhớ đã từng nhìn thấy ở đâu.Bà chậm rãi hớp từng tách trà trước khi nhập cuộc...

-Chắc cô hơi ngạc nhiên vì lời mời này.Chúng ta thậm chí còn chưa gặp nhau,đúng ko?

-Ồ...Vâng.

-Theo tôi biết,cô là thiếu phu nhân của Kim Gia,vợ của Nhất Phong.

-Phải.

-Tôi mơ hồ đoán ra mối quan hệ giữa 2 người có chút vấn đề.Cô gái mà lần trước Nhất Phong dẫn tới bữa tiệc là 1 cô gái khác.

Mei nhìn bà,dò xét rồi nói:

-Xin bà vào thẳng vấn đề.

-Đc,thăng thẳng lắm.Tôi muốn hỏi cô 1 câu thôi,cô thật sự có mối quan hệ với Nhất Lang đúng như báo chí và viết chứ?

-Đúng,nhg ko phải mọi thứ như họ viết.Bà biết rõ báo chí chỉ thích viết ~ cái gì thật giật gân mà. Tôi yêu Nhất Lang,nhg chúng tôi ko đi quá giới hạn cho phép.

-Vậy tại sao cô lại kết hôn với Nhất Phong?Cô có biết Nhất Phong là con người xấu xí như vậy trước khi đưa ra quyết định hay ko?

-Tôi biết.Nhg lúc đó tôi chỉ nghĩ làm sao mình vào đc ngôi nhà danh gia vọng tộc ấy. Cho tới khi tôi gặp Nhất Lang và chúng tôi yêu nhau.

-Cô thật sự yêu Nhất Lang chứ?

Bà ta hỏi mà ánh mắt cứ như xoáy sâu vào tâm can Tử Du khiến cho cô lúng túng. Tử Du gật đầu. Rồi sau đó cô đứng lên.

-Bà đã hỏi tới 4 câu chứ ko phải 1,thưa bà Wilson.Và bà cũng đang xen vào quá sâu chuyện ko phải của mình.

-Tôi nghĩ mình có quyền phải quan tâm chứ. Bất cứ chuyện gì liên qua tới hạnh phúc con trai tôi, tôi đều phải bận tâm.

-Con trai?Bà muốn nói Nhất Lang?

-Phải. Nó là con trai tôi. Một khi cô làm mẹ cô sẽ hiểu đc nỗi lòng của người mẹ. Nhg...cô gái trẻ à,tôi ko biết cô đang có ý đồ gì. Nhg...cô chưa thật sự yêu Nhất Lang. Tôi ko nhìn thấy bất cứ tình cảm nào gọi là tình yêu mà cô dành cho Nhất Lang qua ánh mắt và cử chỉ của cô.Cô chưa biết rõ về tôi,cũng như chưa biết đc tôi tìm cô vì lí do gì. Tôi cũng có thể là người đang cố moi móc chuyện xấu của Kim gia để hạ gục danh tiếng của bọn họ lắm chứ. Nhg mà cô trả lời các câu hỏi của tôi ko hề e dè,cứ như thể cô đang cho cả thế giới biết rằng cô và Nhất Lang rõ ràng có thứ quan hệ luân lí bất dung đó...

-Bà...

Bà mỉm cười nhẹ nhàng rồi đứng lên.

-Cảm ơn cô đã dành cho tôi chút thời gian.Cuộc nói chuyện của chúng ta hôm nay tốt nhất là ko nên cho người khác biết.Tôi hứa với cô,tôi sẽ ko quan tâm tới việc mà cô làm với Kim Gia. Nhg nếu cô làm gì cho Nhất Lang và Nhất Phong đau khổ.Chính tôi sẽ là người kết liễu sinh mạng bé nhỏ của cô, cô gái bé nhỏ ạ.

-1 lời đe dọa ư?

-Cô biết 1 quy luật chứ?Trước kẻ thù,con thú mẹ sẽ làm tất cả để bảo vệ con nó,cho dù phải đánh đổi bằng mạng sống của mình. Con người cũng vậy thôi. Chào cô.

Tử Du nhìn bà đi ra xe mà nghe lạnh sau gáy.Lời đe dọa thật có ma lực...

"Người phụ nữ ấy thật kì lạ.Bà ta vì con trai mình mà sẵn sàng đưa ra lời khiêu chiến.Nhg...bà ta bảo vệ Nhất Lang là 1 lẽ,tại sao lại còn có cả Nhất Phong? Lẽ ra bà ta phải căm ghét anh ấy chứ?Vì anh ấy là con của Khôi Loan mà...Ko biết mấy ngày nay Shelly đã tìm đc ~ gì rồi."

* * *

Shell đã thu thập đc khá nhiều tin tức trong mấy ngày lần theo dấu vết và hỏi thăm ~ người làm năm xưa trong nhà họ Kim.Tất cả họ đều yêu mến bà chủ cũ và ko ai tin rằng bà làm chuyện đồi bại với tên quân gia lúc đó.

-Bà ta tên thật là Trình Mỹ Thanh,là con gái của 1 người có máu mặt trong giới XHĐ. Năm 20 tuổi thì vì yêu cậu con trai duy nhất của nhà họ Kim-dòng họ vốn có mâu thuẫn với Trình Gia nên bị gia đình tuyên bố từ con.3 năm sau thì sinh ra Nhất Lang.Từ lúc Nhất Lang ra đời,họ Kim Gia dần dần khẳng định vị thế của mình trên giang hồ và trên thương trường,địa vị ngày 1 bành trướng. Lúc Nhất Lang lên 4 thì ông cưới 1 ả kỹ nữ làm bà Ba. Ông có 1 người anh em thân tín tên... Trình Phúc Toàn. Người này là con nuôi của Trình lão gia-cha bà Mỹ Thanh,cũng là cận vệ trung thành của ông ta. Khi Mỹ Thanh bỏ nhà theo

Kim Nhất Nguyên-tức là Kim lão gia bây giờ thì người này cũng rời bỏ Trình Gia mà theo Mỹ Thanh tới Kim Gia. Kim lão gia rất mực tin tưởng con người này, cho gã nắm trọn trong tay sổ sách và các phi vụ làm ăn ngoài luồng. 1 hôm, trong ngày sinh nhật lần thứ 5 của Nhất Lang, người ta bắt gặp Phúc Toàn và Mỹ Thanh quần quít bên nhau trong tình trạng XXX. Sự việc đc rất nhiều người chứng kiến. Chính Phúc Toàn khi ấy cũng thừa nhận từ lâu mình đã đem lòng yêu tha thiết Mỹ Thanh... Họ bị đuổi khỏi Kim Gia trong 1 đêm mưa gió bão bùng sau khi bị kéo lê ra khỏi cổng nhà họ Kim. Mỹ Thanh quỳ và khóc trước cổng nhà họ Kim nhiều giờ liền mà ko ai đoái hoài. Rồi 2 người đó cũng chịu ra đi. Sau đó, họ đó hoàn toàn bất tăm tin bất tích, cho tới nay đã 25 năm...

Shell tóm tắt ~ gì mình điều tra đc trong lúc Mei nằm trên dài trên trường kỷ đọc truyện tranh.

-Thật là 1 câu chuyện buồn. Nếu bà Wilson là bà Mỹ Thanh thì bà ta đúng là mẹ ruột của Nhất Lang rồi. Mục đích bà ta về đây ko có gì khó hiểu. Còn cái người tên Trình Phúc Toàn... thật ra bây giờ thế nào? Có khi nào ông ta quay về lại Trình Gia Trang rồi ko?

- Ko thể nào? Tôi đã tới đó điều tra. Trình Gia tuy tới nay vẫn là 1 trong 3 tổ chức có thế lực nhất nước nhg họ gần như qui ẩn. Chủ nhân của nó là 1 người mà chưa ai biết mặt. Người của Trình Gia sống khép kín và ko thích giao du với người ngoài. Tuy nhiên thế lực của họ ở Dã Nguyên ko có gì phải nghi ngờ. Nếu họ chịu xuất đầu lộ diện, Kim Gia sẽ mất vị trí bá chủ ngay ! Bởi vậy nếu lão Trình kia quay lại Trình Gia rồi thì Dã Nguyên đã ko tránh đc cuộc chiến khốc liệt của 2 dòng họ danh tiếng Trình-Kim rồi.

-Gã nhân tình của bà Wilson-lão Trình ấy chắc ko phải là ông Wilson hiện nay chứ?

Mei ngồi dậy, nhìn thẳng vào Shell mà hỏi.

-Ko. Chắc chắn là không! Ông Wilson là 1 người ngoại quốc, chuyên buôn bán bằng đg biển. Khoảng 10 năm trở lại thì bỗng nhiên thay đổi chiến lược kinh doanh và bỗng chốc phát lên nhanh chóng, trở thành 1 kẻ có thế lực rất mạnh trên thương trường. Người ta bảo rằng sự thành công của ông ta là do sự giúp đỡ của người vợ-1 người ko bao giờ xuất hiện trước công chúng và là người đỡ đầu của rất nhiều chương trình từ thiện. Vì vậy mà tiếng nói của bà ta- có thể nói còn có uy hơn ông chồng.

-À..., Shelly, cô bảo tên bà Wilson lúc trước là Mỹ Thanh? Đúng ko? Chắc chứ ?

-Ừ.

Tử Du im lặng trong nhiều giây. Cô lơ mờ nhận ra 1 mối liên hệ nào đó...

35. Chương 35: Câu Chuyện 25 Năm Trước (2)

Trình lão gia mân mê tấm ảnh và sống trong ~ hồi ức. Người trong tấm ảnh là 1 cô gái đẹp, đẹp mê hồn, nét đẹp thuần khiết và trong sáng... Nụ cười của cô như 1 thiên sứ và cái nhìn như biết nói, hồn nhiên, tinh nghịch...

-Thay vì ôm bức ảnh vô tri ấy sao cha ko trực tiếp tới gặp thẳng bà ấy đi?

Ông quay lại. Tử Du xuất hiện như 1 bóng ma sau lưng ông.

-Ai cho con tự ý vào đây?

-Con ko thể sao? Con là con của cha kia mà. Sao chúng ta ko thể thân thiết với nhau như bao người cha và các cô con gái khác?

-Ta ko thích ai khuấy động ko gian của mình. Khi ta chưa gọi thì tốt nhất là ko nên tới đây.

-Có phải cách cha đối xử với con cũng là cách mà cha đối xử với mẹ con hay ko?

Mei hỏi bằng giọng chau chát, trách móc

-Đừng nói với ta bằng cái giọng ấy. Thật là mẹ nào con nấy mà!

-Cha,có bao giờ cha từng yêu mẹ của con chưa?

-Con hỏi để làm gì?

-Hỏi để hỏi thôi mà.Vì con biết câu trả lời rồi! Chưa ! Cha chưa bao giờ yêu mẹ ! Trong tim cha ko con chút khoảng trống nào ẹ con của con.Vì nó đã bị lấp đầy bởi bóng hình người đàn bà ấy.Người đàn bà tên Trình Mỹ Thanh,có phải ko cha?

-Sao hôm nay con lại muốn đề cập tới chuyện này? Nhiệm vụ hoàn thành rồi à?Ko còn việc để làm à?

-Hôm nay con tới đây chỉ để xác nhận 1 điều.Cha,tên của cha có thật là Mathew Trình? Hay là 1 cái tên khác cũng là họ Trình-Trình Phúc Toàn....

Ông Trình quay quắt lại nhìn Tử Du.

-Ta đào tạo người để người điều tra lại ta ư?

-Cha thật sự là Trình Phúc Toàn.Gã nhân tình năm xưa khiến cho bà Mỹ Thanh-mẹ của Nhất Lang bị đuổi khỏi Kim Gia là cha.Như cuối cùng người phụ nữ ấy vẫn bỏ cha mà đi.Vì vậy mà cha đem tất cả oán hận trút lên đầu ~ người nhà họ Kim và mẹ con của con.Vì một nỗi hận của riêng cha mà cha đã bắt mẹ con chết trong cô độc,tủi nhục.Vì nỗi hận của riêng cha mà cha biến con thành 1 thứ công cụ trả thù!Cha có quá tàn nhẫn và bất công với con hay ko?

-Im ngay!

-Cả cuộc đời cha làm mọi thứ là để phục vụ cho khát khao trả thù.Rồi cuối cùng cha sẽ nhận đc gì đây?Mỹ Thanh của cha bây giờ là bà Wilson. Con lẽ ra phải biết Mỹ Thanh cha yêu điên dại và Mỹ Thanh mẹ của Nhất Lang là 1. Con ko thể ngờ kẻ là nhân tình của bà ta lại là cha! Cha ko bao giờ có đc bà ấy cả.Còn đứa con trai oan nghiệt của cha và bà ấy,giờ này chắc hẳn cũng đã chết bờ chết bụi ở cái xó nào rồi. Con mới là đứa con duy nhất của cha,cha biết ko?

-Bốp!!!

Ông thẳng tay ban cho Tử Du cái tát. Mối cô nhóc tóe máu như ánh mắt vẫn quyết liệt. Nó hẳn sự đau đớn, giận dữ, sự căm hận, sự khao khát và ganh tị...

-Lẽ ra tao phải giết mày khi mày mới ra đời mới phải. Đồ vô dụng. Cút khỏi đây ngay!

-Con sẽ đi. Con ko cần cha phải đuổi đâu!

Cô rời khỏi căn nhà trong uất nghẹn...Cô tự hỏi mình đã làm gì để phải gánh chịu ~ bất công như vậy?

Tại sao lại là cô-kẻ chẳng bao giờ biết thế nào là hạnh phúc và yêu thương mà ko phải là ai khác? Cuộc đời quá cay đắng,quá bất công ! Tại sao mục đích tồn tại duy nhất của cô lại... lại là 1 thứ công cụ trả thù?

* * *

Lão Trình ngồi phịch xuống ghế.Nỗi đau ông cố kềm nén thì hôm nay lại bị khơi mào...Đâu phải ông ko biết Mỹ Thanh bây giờ đã là bà Wilson. Như ông ko thể nguôi tình cảm mà ông dành cho bà.Đã nhiều lần ông muốn gặp bà,để hỏi bà về tung tích đứa con trai như...ông ko dám.Ông biết bà hận ông như chính nỗi hận của ông đối với nhà họ Kim. Ngày trước,vì yêu Mỹ Thanh mà ông bất chấp cãi lời người đã cứu mang ông,dạy dỗ ông để đi theo chăm sóc,bảo vệ nàng,để chứng kiến cảnh nàng hạnh phúc với người đàn ông khác.

Ông đã từng rất cao thượng. Cao thượng tới mức chân thành chúc phúc cho họ. Ông trở thành cánh tay đắc lực củng cố vị thế của nhà họ Kim bằng các mối quan hệ của mình.Thế lực mà họ Kim có đc là do ông tạo nên,do ông đã phải đánh đổi bằng biết bao vết sẹo trên người,trên mặt. Bao lần ông thay Kim Nhất Nguyên gánh tội thay trong ~ phi vụ. Để rồi ông đổi đc gì?2 tiếng “thân tín” thôi ư?

Vì người phụ nữ ấy,ông phải nuốt biết bao cay đắng vào tim ,lặng lẽ sống bên lề cuộc sống của nàng,gọi nàng bằng thứ danh xưng xa lạ: “bà chủ”.

Con người thật tham lam và xảo trá.Khi Kim Nhất Nguyên có trong tay danh vọng và tiền bạc,ông ta lại giả thói trắng hoa và cười thêm vợ bé.Tất cả ~ gì ông làm là để đánh đổi cho hạnh phúc của người phụ nữ

mà ông yêu tha thiết chứ ko phải để nhìn người ấy từng đêm từng đêm lặng lẽ khóc...Đã đôi lần ông thu hết can đảm thổ lộ tình cảm của mình nhg đều bị từ chối thẳng thừng.

Tình cảm ông dành cho Mỹ Thanh ko qua đc mắt của ~ người trong nhà họ Kim .Vì tình bạn với ông-hay vì giá trị lợi dụng của ông với Kim Gia, Nhất Nguyên vờ như ko hay biết. Nhg nó lại là lá bài cho ý đồ của Khôi Loan. A bàn với ông lập ra 1 vở kịch. Ông-dù hết lòng dành tình yêu cho Mỹ Thanh vẫn cương quyết từ chối mưu mô của ả. Thế mà, cái đêm định mệnh đó ông lại bị lọt vào tròng,bị chuốt rượt.Trong cơn men,ông đã ko kìm chế đc con quỷ đang điên lên vì tình yêu,vì nỗi khát khao mãnh liệt trong ông... Khi mọi chuyện đã rồi,ông có thể làm gì ngoài cái cúi đầu...

Đêm đó,mưa gió thật nhiều,ông đau đớn chứng kiến mỹ Thanh quỳ dưới trời đổ mưa như trút...

Ông đã ra đi,rời khỏi Kim Gia đi theo nàng như cái bóng...

Ông đã theo chân Mỹ Thanh hết các ngõ đường nàng đi,cho tới khi nàng gục ngã. Ông đã bên cạnh nàng,chăm sóc cho nàng. Ông tạm gác cuộc sống đâm chém qua 1 bên để gầy dựng gia đình nhỏ của mình bên Mỹ Thanh yêu dấu. Đôi tay ông vốn đã quen với súng và mã tấu giờ phải làm quen với cây cuốc và luống khoai. Ông ko bận tâm,ko màn gian khổ.Cho dù nàng hận ông,đối xử với ông lạnh lùng nhg ông vẫn tận tụy bên cạnh như 1 vị thần hộ mệnh ko đòi hỏi...

Rồi ông biết nàng có thai. Lúc đầu,khi ông nghĩ cái thai đó là của Nhất Nguyên, ông rất căm hận và muốn thứ nghiệt chủng đó biến mất. Nhg khi Mỹ Thanh bảo nó là con ông thì ông hạnh phúc tới ko thốt nên lời. Bác sĩ bảo nó sẽ là 1 đứa con trai. Ông vạch ra biết bao dự định.Ông sẽ cho nó ~ gì hạnh phúc nhất,hoàn hảo nhất...VẬY là ông cũng sắp được làm cha...

Ngày nàng chuyển dạ,ông lo lắng,đứng ngồi ko yên...

Rồi ông cũng đc bế thằng bé trên tay.Nó trắng trẻo và kháo khinh.Nó mang vẻ đẹp của mẹ nó nhiều hơn. Nó có đôi mắt biết nói của mẹ nó, cái miệng đáng yêu của mẹ nó... Để có thể cho vợ con mình 1 cuộc sống hạnh phúc và no ấm hơn,ông chuyển sang làm việc ở khu mỏ đá, cật lực từ sáng tới tối nhg lúc nào cũng mỉm cười khi nghĩ tới 2 người thân yêu đang chờ ông ở nhà... Đứa bé tròn 3 tháng,ông trở về nhà thì phát hiện Mỹ Thanh đã ra đi ,chỉ để lại dòng tin rằng nàng đã cho đứa bé cho 1 gia đình làm con nuôi,nàng căm hận ông,nàng ko muốn ông có đc cái cảm giác đc làm cha...

Ông gầm lên như điên dại,như con thú hoang bị thương gập chó cùng đường. Suốt nhiều ngày liền ông rong ruổi các ngã đường tìm kiếm mẹ con họ như một thằng điên. Gặp ai ông cũng níu lại hỏi ,ông quỳ dưới chân họ cầu mong 1 sự giúp đỡ,chỉ dẫn... Nhg tất cả... chỉ là vô ích,vô vọng...

Từ bất lực,ông trở nên căm hận !Ông trở về với lối sống của 1 tên giang hồ ngày trước.Ông lưu lạc theo 1 ông trùm ngoại quốc-người đc ông cứu và gả con gái cho ông-với cái tên lúc này là Mathew Trinh. Ông vội vã chấp nhận cuộc hôn nhân với người phụ nữ kia-cô ta đẹp chẳng kém Mỹ Thanh,có lẽ còn đẹp hơn,nhg trong lòng ông chỉ có hình bóng Mỹ Thanh mà thôi... Ông đối xử với vợ mình ghẻ lạnh,như thể cô ta là cổ máy để sinh con cho ông ta,để ông ta có thể có 1 đứa con trai khác... Tình yêu điên dại khiến ông thành người mù quáng. Ông đổ tất cả tội lỗi cho nhà họ Kim và khao khát trả thù.Chuối ngày còn lại là chuỗi ngày ông sống cho khát vọng trả thù... Có 1 người lạ mặt mang tên Dark chủ động tới tìm ông và muốn ký với ông 1 bản hợp đồng.Khi hợp đồng đc ký,ông gần như đã bán linh hồn mình cho quỷ dữ.Ông có tất cả mọi thứ ông muốn-trừ yêu thương và hạnh phúc... Khi vợ ông mang thai,ông hi vọng đứa bé sẽ là con trai.Và ông sẽ yêu nó như yêu đứa con xấu số tội nghiệp của mình.Nhg sự ra đời của Mei làm ông quá cay đắng và thất vọng.Ông trút hết mọi tội lỗi lên người mẹ và đứa trẻ tội nghiệp...

Ông Trùm kia chết-hay đúng hơn là Phúc Toàn và Dark đã bí mật giết ông ta và thần nhiên trở thành ông chủ mới thay ông Trùm ngoại quốc-cũng là ông ngoại của Mei. 2 năm trước,ông bí mật quay về Trinh Gia-giở bộ mặt nhân nghĩa ra quỳ dưới chân Lưu quán gia- người đc Trinh lão gia-Chủ nhân lúc ấy của Trinh Gia Trang,cha của Mỹ Thanh uỷ thác trông coi Trinh Gia trang để đợi chủ nhân thật sự của nó-con gái duy nhất của ông quay về tiếp quản nó. Trinh lão gia đã chết trong cô đơn và sự hờn dỗi,lần nhớ thương con gái. Ông ko muốn người ta biết về cái chết của ông vì sợ sự công kích của ~ bang phái đối địch. Trinh Gia Trang vì thế mà lui về cuộc sống quy ẩn.

Trinh Phúc Toàn tỏ vẻ hối hận và đc ông Lưu quán gia tha thứ,tin tưởng. Ông lão trung thành mất với lời

gửi gắm Trình gia cho đứa con nuôi chủ nhân mình với hy vọng 1 ngày khi tiểu thư Mỹ Thanh quay về sẽ đứng ra tiếp quản Trình Gia Trang... Lão Phúc Toàn lại thần nhiên trở thành chủ nhân mới của Trình Gia Trang.

.

Câu chuyện đau thương của cuộc đời ông mới đó mà đã 20 năm ròng...

* * *

Tại KS nơi bà Wilson đang ở...

Thưa bà chủ,có người tìm bà..Người ấy đang đợi ở phòng khách.

-Tôi ra ngay.

Bà Wilson bước ra.Khi người đàn ông kia quay lại,bà bỗng giật mình:

-Là ông sao?

-Rất vui đc gặp bà,Mỹ Thanh.

Bà nói mà chẳng màn liếc nhìn ông:

-Ông tới tìm tôi có việc gì?

-Đừng đối xử với tôi lạnh lùng như vậy.1 đêm gối chăn cùng nghĩa vợ chồng...

Bà quay nhìn ông giận dữ:

-Ông im đi.Gọi bảo vệ đem vị khách này ra ngoài giùm tôi.

Lão Trình cay đắng nhìn bà,nói như van xin.Chưa bao giờ ông dùng thái độ đó để nói chuyện,ít ra thì đã 25 năm...

-Bà vẫn căm hận tôi tới mức đó sao?

-Tôi có thể tha thứ cho ông sau ~ gì ông gây ra cho tôi sao?Ngày ấy,nếu ông bảo rằng ông chỉ vô tình vào phòng tôi,thay vì bảo rằng ông yêu tôi thì tôi đã ko mang nỗi nhục suốt bao năm qua.Tôi đã ko phải xa con trai mình 25 năm trời.

-Tôi muốn hỏi bà về tung tích của con trai tôi. Bà đã đem nó đi đâu?

-Tôi ko biết.Tôi coi như mình ko có đứa con đó.

-Tôi ko tin bà lại bỏ rơi con mình.Rồi tôi sẽ tìm ra nó.Tôi sẽ cho nó tất cả ~ gì mà tôi có. Nó sẽ là ông hoàng của tất cả ~ ông hoàng.

-Tôi sẽ ko bao giờ để điều đó xảy ra.Tôi muốn ông phải suốt đời gặm nhấm nỗi đau của mình.

-Tôi đã đau suốt 25 năm rồi.À mà ko,mà phải hơn thế.Tôi đã đau từ khi biết tôi yêu bà, đau từ khi biết bà yêu và vì người đàn ông đó mà bỏ mặt cả gia tộc mình. Đau khi lặng lẽ nhìn bà trong vòng tay hắn. Và đau khi thấy bà rơi nước mắt vì thói trăng gió của hắn... Nỗi đau của tôi và bà liệu nỗi đau nào hơn nỗi đau nào?

-Tôi ko muốn tranh cãi với ông.Tôi muốn đc yên tĩnh.Mời ông về cho.

-Đc.Nhg tôi sẽ còn quay lại.

Ông quay về trong buồn tủi. Ông Trùm Dark đã đợi ông trong xe...

-Gặp lại người xưa thế nào?

-Dark,ông có nhớ rằng trong giao kèo,ngoài việc ông làm thuộc hạ của tôi,ông còn phải làm cho tôi 3 điều. Điều đầu tiên,danh vọng và địa vị tôi đã có.Giờ,tôi muốn điều thứ hai, Tôi muốn gặp con trai mình.

-Tất nhiên.

Dark gật gù. Có lẽ lão Trình ko nhìn thấy đc nụ cười ma quái của lão quỷ ấy bởi mắt ông vẫn đau đáu nhìn về phía trên,nơi người đàn bà ông yêu đang ở đó mà ông lại bị xua đuổi,rẻ khinh...

“ Yêu là gì mà khiến con người luôn tự giết mình vì nó ? Một con quỷ như ta,sống cả ngàn năm mà chẳng thể hiểu nổi! Thật buồn cười. Trình Phúc Toàn,ngươi muốn gặp con trai thì ta sẽ cho ngươi gặp,nhưng ko phải là lúc này đâu. Mãn kịch vui của ta chỉ mới vừa bắt đầu, ko thể để nó sớm hạ màn được. Khả khả khả !”

Bạn đã bao giờ nghe thấy nụ cười của quỷ chưa? Bivian đã từng nghe... Nó khiến bạn thấy lạnh... và sợ... và hoang mang... mà ko vì bất cứ 1 lí do gì cả...

36. Chương 36: Tâm Trạng Nhất Phong

Tối hôm ấy,sau khi rời khỏi KS của lão Trình,Tử Du ko muốn về nhà.Cô bé chui vào 1 quán Bar lớn, nhện nhịp ngay trung tâm thành phố.Cô là người theo ~ nhịp điệu cuồng nhiệt,âm ỉ,~ bước nhảy điên loạn, ~ tiếng la hét man dại và ~ ly rượu mạnh dễ khiến con người ta đánh mất chính mình. Phải,lúc này đây là lúc Tử Du muốn đánh mất chính mình nhất.Vì có lẽ chỉ như thế cô mới quên đi cái lí do mình tồn tại trên cõi đời.Quên hết,cô muốn quên hết!

Tử Du lọt vào mắt 1 toán thanh niên.Họ muốn ve vãn cô nên cứ sáp vào và vờ như đụng chạm.Tử Du tuy khó chịu nhưng cứ mặc kệ và điên cuồng nhảy nhót...Bọn kia tưởng Tử Du là loại gái làng chơi nên càng tổ thái độ bồn chột quá đáng...Khi họ vừa đặt 1 bàn tên lên người cô thì ngay lập tức bị 1 cú như trời giáng ngay giữa mặt .Gã choáng váng ko biết kẻ nào vừa ra tay . Gã ta điên tiết lên,định xông vô thì ngay lập tức đàn em của Nhất Phong chìa hết các mũi súng về phía gã .Gã giật mình khi nhận ra người vừa đánh mình là 1 kẻ với cái mặt nạ lạnh như băng mà người ta hay nói tới-Kim Nhất Phong.Gã và đám bạn vội vã rút lui.Đám đông sau 1 hồi bị vụ ẩu đả làm chú ý thì ngay sau đó lại quay cuồng theo điệu Dance cuồng loạn.Trong đó có cả Tử Du...

-Cô chơi đủ chưa?

Phong nói.Tử Du tỏ vẻ ko quan tâm.Cô túm lấy 1 tên con trai gần đó và nhảy 1 điệu nhảy...thân thiết tới mức sexy với gã. Nhất Phong ko hiểu sao máu trong người hắn như sôi lên. Hắn mạnh bạo kéo Tử Du về phía mình.

-Thôi ngay đi!

-Anh lấy quyền gì bắt tôi phải nghe theo anh chứ?

-Tôi...

Họ nhìn nhau bằng ánh mắt quyết liệt. Trong giây phút ấy họ lại nhìn thấy trước mắt họ 1 con người khác,với cách ăn mặc hoàn toàn xa lạ từ hàng trăm năm trước...Bất ngờ Tử Du kéo Phong thấp xuống và...hôn lên môi hắn. Phong bị bất động trong vài giây... Rồi cô buông hắn ra và cười,như thể đây là 1 trò trêu đùa cho sự hung hăng,hồng hắc của hắn.

-Biến ngay đi.Anh tưởng anh là chồng tôi sao? Anh phải biết rằng mối quan hệ này sẽ ko kéo dài đc bao lâu nữa. Rồi sẽ có lúc nào đó anh gọi tôi là...chị dâu...

Phong nhìn cô nhóc .Đó có thể là sự thật mà hắn ko thể chối bỏ đc.Hắn nói:

-Phải.

-Vậy thì tôi đi lại với ai sao anh phải quan tâm? Chúng ta ngay từ đầu đã có bất cứ liên hệ gì với nhau đâu chứ!

-Phải...OK!Hãy làm ~ gì cô muốn đi,tôi ko can dự vào nữa.Tôi...ko là gì của cô cả. Tôi... chỉ là con số 0 với cô thôi,đc chưa!

Trước câu trả lời của Phong, Tử Du chỉ biết cười. Nhg...nước mắt cô nhóc lại lăn tròn trên đôi bờ má. Cô quay trở về với cuộc vui của mình. Phong đứng đó. Hắn dựa vào tường và lặng nhìn Tử Du lao vào vòng tay ~ người đàn ông xa lạ. Phong hoàn toàn ko hiểu điều gì đang xảy ra trong lòng hắn. Có 1 thứ cảm giác hắn cố đè nén cứ trỗi dậy. Tim hắn đau, đau như thắt nghẹn lại...

Thời gian cứ trôi qua, vũ trường người thưa dần. Chỉ còn lại ~ bóng người dật dựa trên các dãy ghế... Từ lúc nào Tử Du đã thiếp đi dưới 1 góc quầy bar. Phong lẳng lặng đi về hướng Tử Du và bế cô nhóc lên bằng đôi tay mình, dịu dàng, ân cần...

“ Từ giờ cho tới lúc đó-lúc em thuộc về anh Hai, tôi vẫn là chồng của em, vậy tôi có thể chăm sóc cho em được ko?”

Đó đâu sao cũng chỉ là ~ lời nói thầm kín... Chắc sẽ chẳng bao giờ cô nhóc nghe được...

* * *

Tại Kim Gia...

Lúc Phong bế Tử Du lên phòng thì vô tình bắt gặp Nhất Lang khi anh trở về nhà lấy ít đồ đạc. Anh lo lắng, muốn tự tay chăm sóc Tử Du nhg... Phong từ chối...

-Bây giờ, cô ấy vẫn là ... vợ của em. Anh phải nhớ điều đó .

Nhất Lang khá bất ngờ trước thái độ này của Nhất Phong. Đó là lần đầu tiên Phong cho Nhất Lang biết cái gì thuộc sở hữu của hắn. Nhẹ nhàng, nhg cương quyết... Nhất Lang nhìn theo Phong bế Tử Du lên phòng cho tới khi ko còn thấy bóng họ ở hành lang nữa...

Ngang qua phòng khách, hắn thấy mẹ hắn và lão quản gia đang bàn chuyện gì đó. Thấy hắn, họ ngưng lại. Từ sau cuộc cãi vã trước, bà Kim thường nhìn hắn ko chút thiện cảm. Khi thấy Tử Du say khướt trên tay hắn, bà nhăn mặt ko chút hài lòng. Hắn khẽ gật đầu chào bà rồi tiếp tục bế Tử Du lên phòng. Cô nhóc bị sốc, ới luôn lên người hắn. Hắn thở lắc đầu rồi kéo đầu cô bé nép vào ngực mình, tiếp tục bế cô nhóc lên phòng.

Ko có chìa khóa, hắn đập cửa vào phòng.

Sau đó, đặt cô nhóc xuống giường trong trạng thái say khướt, miệng ko ngừng lẩm nhảm ~ câu vô nghĩa. Khi hắn vừa định bước ra thì Tử Du khẽ gọi 1 cái tên trong vô thức...

-Tiêu Dao... Tiêu Dao...

Lúc ấy, trong tâm trí cô nhóc đang lẫn lộn giữa thực và mơ. ~ hồi ức của kiếp trước hiện về rõ mồn một. Cô có cảm tưởng như mình đang sống ở 2 thế giới. ~ khoảnh khắc hạnh phúc bên Thủy Trúc Viên, ~ lời hẹn ước của hàng trăm năm trước... Đường như cô thấy được chính quá khứ của mình. Cô mơ về Brian, về cái ngày khủng khiếp khi cô tận mắt thấy chiếc xe bốc cháy... Cô nhóc đã khóc... Trong vô thức, cô nhóc nín lấy tay Nhất Phong và bầu chặt...

-Tử Du... Cô có sao ko?

Phong lo lắng. Tử Du vẫn khóc, và lo sợ. Phong ôm chặt cô nhóc vào lòng, chặt, thật chặt... Cho tới khi cô lại 1 lần nữa thiếp dần, thiếp dần...

Shell xuất hiện như 1 bóng ma từ phía sau.

-Cứ giao cô ấy lại cho tôi.

-Đừng ra lệnh cho tôi. Đây là nhà tôi. Vì vậy mà hãy yên phận làm khách của mình đi.

Shell mỉm cười.

-Anh bắt đầu ra dáng cậu chủ rồi đấy.

Cô nói và bước về phía Phong, nhẹ nhàng gạt tay hắn khỏi Tử Du.

-Nhg cô ấy là của tôi, cho dù bất cứ đâu.

Phong nhìn Shell.Ánh mắt cô gái này có 1 sự lạnh lùng rất quen thuộc,như thể hắn đã từng biết cô ta trước đây.Hôm nay ko phải là thời điểm tranh cãi.Hắn đứng dậy và bước khỏi phòng.Giữa chừng,hắn dừng lại nói:

-Chăm sóc cô ấy nhé.

Nói rồi hắn bỏ về phòng khách.

Đêm ấy,lại 1 đêm hắn ko ngủ... Hắn lặng lẽ rít từng hơi thuốc. Hắn đi đi lại lại ... Bao nhiêu suy nghĩ vây lấy tâm trí hắn...Hắn thấy lòng mình khó chịu,cáu gắt...Qua chuyện hôm nay,hắn chợt nhận ra rằng...hắn đã yêu...Hắn cũng biết rằng cô gái ấy sinh ra...ko phải dành cho hắn,và suốt đời cũng ko thuộc về hắn...

Giờ đây,đã có 1 cô gái khác ngoài Mei xuất hiện trong tim hắn.Nhưng... hắn ko dám nghĩ ,dám mơ sẽ có được cô nhóc cho riêng mình . Dường như cuộc đời hắn là 1 chuỗi của bất hạnh và bất hạnh.Có lẽ,khi hắn đc sinh ra,cha mẹ hắn biết hắn là thảm họa cho nên ko cần hắn nữa.Từ lâu rồi,hắn cứ tưởng như mình ko còn biết thế nào gọi là cảm giác.Người ta bảo hắn lạnh lùng,vô cảm. Phải,họ đúng! Người ta liệu có còn chút cảm giác nào nữa ko nếu như ở trong hoàn cảnh của hắn-1 đứa trẻ mồ côi bị cha mẹ ruồng bỏ,1 kẻ đáng thương với bộ mặt bị hủy hoại ghê tởm,xấu xí...Liệu ai có thể yêu đc con quỷ đáng sợ như hắn?Hắn hận chính bản thân mình,hắn hận bộ mặt quỷ gớm ghiếc của mình...

Giờ đây,khi hắn nhận ra mình yêu...hắn càng cảm nhận rõ hơn nỗi bất hạnh của mình... Hắn ko thể đối mặt với người ấy. Hắn cũng ko có quyền cướp đoạt người ấy ình...Hắn mắc nợ nhà họ Kim này. Hắn ko thể làm chuyện gì có lỗi với người con trai duy nhất của gia tộc này...Hắn cảm thấy mình...thật đáng thương...

Cái tên Tiêu Dao mà Tử Du nhắc tới sao mà quen thuộc quá...Nó gọi hắn nhớ tới giấc mơ mà hắn thường mơ trước khi hắn gặp tai nạn.Từ sau lần đó,hắn ko còn mơ nữa,nhưng hình ảnh của ~ giấc mơ ấy vẫn in mãi trong tâm trí hắn,tua đi tua lại như 1 cuốn phim cổ trang...Đó là 1 câu chuyện thật buồn...

Hắn chợt nhớ tới Mei. Nếu bây giờ cô bé còn sống,chắc cô nhóc cũng đã trở thành 1 thiếu nữ xinh xắn. Và liệu khi đối mặt với 1 Brian như thế này,Mei sẽ như thế nào?

Đạo gần đây,Nhất Lang thường có hẹn với ai đó.Sau giờ làm việc,anh vội vã tới chỗ hẹn.Tử Du biết con người bí mật ấy là bà Wilson.Phải thôi,bà ta muốn tiếp cận đứa con trai nhiều năm xa cách của mình là chuyện đương nhiên. Bà ấy có vẻ quá yêu quý Nhất Lang .Cô nhóc tự hỏi ko biết bà ta có quan tâm tới sự tồn tại của đứa con trai nhỏ của bà ko?Nếu như Nhất Lang biết mình còn 1 người em trai cùng mẹ khác cha thì ko biết sẽ nghĩ gì đây?Vỡ kịch lúc đó sẽ vui lắm đây!

Mà thôi,người con trai thất lạc kia nên mau chóng xuất hiện.Ko phải vì cô mong đợi người anh trai,mà cô muốn mau chóng đc giải thoát khỏi người cha độc tài,ích kỷ của mình.Sau khi mọi chuyện xong xuôi,cô sẽ kết hôn với Nhất Lang theo ý cha mình và ko còn dính dáng tới cha mình nữa...

Tử Du ko hiểu sao mình bày ra biết bao viễn cảnh mà trong lòng ko chút hào hứng.Đó có thật là tương lai của cô ko?Hay là cái kịch bản độc ác,cay nghiệt mà ông trời muốn cô phải trọn vai diễn cho tới cuối đời?Giờ đây,cô phải trong vai diễn 1 đứa con gái phản bội người chồng tận tụy nguyên chạy theo 1 chàng trai hào hoa.Trong chuyện này,có ai biết chính cô là người ko biết phải khóc hay cười.Mỗi khi đối mặt với Nhất Lang và ngã vào vòng tay anh thì trong tâm trí cô chỉ toàn là hình bóng 1 Nhất Phong đơn độc,lạnh lùng. Cô ko hề ghét Nhất Lang.~ ngày bên cạnh anh,cô biết anh là 1 chàng trai rất tốt,rằng anh sẽ đem tới hạnh phúc cho cô.Cô ko phủ nhận rằng 1 phần nào đó,trong khoảnh khắc nào đó,sự quan tâm chăm sóc của anh khiến cô xiêu lòng.Cô từng nghĩ: sao mình ko thử chấp nhận tình cảm của Nhất Lang?Thế nhưng,con người hằng đêm quấy phá giấc ngủ cô lại là Nhất Phong...Cô ko thể quên đc con người ấy.Biết làm sao đây?Tử Du cũng là con người thôi mà,nào có phải là thần thánh đâu?

Tử Du biết Nhất Lang đang có 1 kế hoạch lớn.Nó chiếm của anh rất nhiều thời gian và tâm trí.Tuy nhiên,anh luôn dành ~ ngày cuối tuần quý báu cho Tử Du.Hôm ấy,Tử Du ăn mặc đẹp cho buổi hẹn.Cô vừa bước khỏi phòng thì gặp Nhất Phong.Cô tránh nhìn vào mắt hắn.Thế nhưng Phong giữ tay cô nhóc lại.Hình như hắn lo lắng.

-Yên tâm,tôi ko tới Bar đâu.

-Cô đến gặp anh Hai mà phải ko?Để tôi đưa cô đi.Sẽ ko ai nghi ngờ cô đi đâu.

Cô nhìn hần. Rồi sau đó...gật đầu.

Ngồi trong xe, cô nhìn ra bên ngoài. Vì chỉ cần cô ngược lên là đã thấy Phong qua kiếng chiếu hậu...

Cái cảm giác này khó chịu quá. Nó làm cô thấy như nghẹt thở... Cô không thể chịu được! Bất chợt, cô nhóc nói:

-Cho tôi xuống!

-Tôi rồi sao?

-Ko. Tôi muốn đi 1 mình.

Phong không nói gì, hần lẳng lẳng xuống xe và ra phía sau mở cửa xe cho cô. Cô nhóc hít 1 hơi thật sâu rồi bước ra. Cô chậm rãi bước từng bước trên phố...

Phong chậm chậm cho xe đi phía sau. Gió vào ~ ngày cuối năm mang theo cái lạnh tê người. Nó làm cô bé của hần rùng mình...

-Tử Du!

Cô nhóc quay lại và thấy Phong từ xe chạy ra. Khi tới bên cô nhóc, hần cởi chiếc áo khoác trên người quàng cho cô.

-Ra đi phải mặc thêm áo ấm chứ. Tôi không phiền khi cho cô mượn mặc tạm đâu.

Hần nói mà mắt không nhìn thẳng Tử Du. Tử Du nhìn hần... Cái cảm giác trong cô lúc này sao mà khó chịu quá, nó làm tim cô nhóc không thể thở được, ngột ngạt, khó chịu...

-Anh... đừng vờ như quan tâm tôi được ko?

Tử Du nói mà sống mũi cay cay và khóe mi như ngấn đầy nước mắt... 1 con người như cô nhóc cũng có ~ lúc phải đấu tranh với sự ủy mị, yếu mềm thể này hay sao?

Tử Du bước đi. Cô nhóc để mặc cho chiếc áo khoác trên vai rơi xuống nền đất lạnh... Hành động đó của cô nhóc với Nhất Phong vốn rất bình thường trước giờ, nhưng hôm nay nó khiến hần đau không chịu được... Hần lẳng lẽ nhặt áo lên rồi quay vào xe...

Sau 1 đoạn đi dài lang thang thì cuối cùng cô nhóc cũng tới được chỗ hẹn với Nhất Lang. Trên môi anh lúc nào cũng có nụ cười hiền lành, ấm áp. Trái hẳn với sự khô cằn, lạnh đậm của Nhất Phong. Tuy nhiên, không phải cô nhóc không nhận ra đạo gần đây Nhất Phong có gì đó khác biệt. Thế nhưng, thà hần đối xử với cô như kẻ xa lạ như trước hơn là sự quan tâm đáng ghét như bây giờ. Cô nhóc sợ mình không có đủ can đảm để quên, để thành 1 kẻ đáng ghét đối với Phong...

Nhất Lang nhận ra Tử Du có tâm sự nhưng anh không muốn hỏi. Anh yêu và quan tâm tới cô, nhưng không muốn khiến cho cô cảm thấy khoảng trời riêng của mình bị xâm chiếm. Anh tin nếu cô muốn cho anh biết, cô sẽ nói ra...

-Tử Du... Thật ra anh có chuyện muốn nói với em. bấy lâu nay, anh cần 1 người bạn giúp đỡ. Người ấy đã hỗ trợ anh thành lập 1 công ty riêng. Sớm muộn gì anh cũng sẽ rời khỏi nhà họ Kim và tự đứng trên đôi chân mình, xây dựng 1 cơ ngơi riêng cho chúng ta. Vì vậy, Tử Du à... Anh nói và nắm lấy tay cô nhóc... Từ bây giờ, anh muốn em rời khỏi nhà họ Kim và dọn tới chỗ anh. Em không cần phải sợ lời thị phi của dư luận, vì anh biết cách khiến họ im lặng.

-Anh bịt miệng họ được nhưng có bịt được suy nghĩ của họ ko?

-Cho dù có chuyện gì xảy ra, anh nhất quyết sẽ bảo vệ em. Tin anh, có được ko?

Cô nhóc nhìn anh. Anh có 1 cái nhìn thật sâu, thật mãnh liệt. Cái nhìn như muốn cho cô biết là: anh sẽ làm tất cả vì cô. Vậy rồi, Tử Du gật đầu.

-Hay quá. Vậy thì bao giờ em dọn tới chỗ anh? Ngay ngày mai được ko?

-Em còn rất nhiều thứ phải thu xếp.

-Anh sẽ cho người tới thu dọn cho em.

-Quá vội vã sẽ khiến mọi người trong nhà nhìn em như kẻ chạy trốn. 1 tuần, anh hãy cho em 1 tuần...

-OK.Em muốn gì cũng đc.

Món ăn dọn ra.Tử Du ăn như 1 kẻ ăn kiêng khó tính.Chỉ vài đĩa rồi bỏ xuống.Trong lòng cô suy nghĩ rất nhiều.Cô sắp phải rời khỏi nhà họ Kim.Điều đó nghĩa là cô sẽ ko còn đc bên cạnh Nhất Phong nữa...

Sau bữa tối,Nhất Lang đưa cô nhóc về tới đầu ngõ.Họ chia tay nhau bằng 1 nụ hôn nhẹ trên trán rồi lưu luyến cho tới khi Nhất Lang bước vào xe.Anh định hôn cô 1 nụ hôn ngọt ngào trên môi,nhưng dường như cô nhóc e sợ chung quanh có ~ cặp mắt tò mò bám theo.

Khi Nhất Lang đi khỏi,Tử Du nhọc nhằn lê tấm thân vào nhà.Mọi người dường như có mặt đủ trong phòng khách và đều nhìn về cô nhóc, ~ cái nhìn ko mấy thân thiện và khinh bỉ.Cô loáng thoáng nghe đâu đó có tiếng cười khi khinh rẻ,có ~ cái bĩu môi và ~ câu nói khiếm nhã...

-Thứ phụ nữ...ko ra gì...

Cô vờ như ko nghe thấy gì rồi nhanh chân bước lên lầu và mở cửa vào phòng mình.

-Mei,mày càng lúc càng chai mặt tới mức lì lợm.Giỏi lắm!Cứ cười cợt và bĩu môi đi.Các người ko biết cái gì đang đợi mình đâu.

Cô nhóc nói lao người lên giường.Shell đã dọn đi hôm qua rồi.Cô ta đang lo liệu 1 số vấn đề mà Tử Du giao.Giờ thì cô đc vài ngày tự do ko bị ai giám sát.Dù ko thích Shell lắm,nhưng cô lại là người duy nhất mà cô nhóc có thể nói mọi thứ.

Có tiếng gõ cửa...

-Ai?

-Tôi,Thiên Hương đây.

-Vào đi.

-Tôi đem cho cô bữa tối.

-Tôi...đã ăn rồi.

-Cậu Phong bảo tôi đem lên cho cô.Cậu ấy bảo có lẽ cô sẽ đói sau khi về nhà.

Tử Du ngạc nhiên

“Sao anh ấy biết mình ko ăn gì tối nay chứ?Thích làm kẻ theo dõi lắm hay sao?”

Cô nhóc nghĩ . 1 lúc sau,khi Hương vừa định bước ra ngoài thì Tử Du bắt chợt hỏi:

-Phong có trong nhà chứ?

-Cậu ấy ra ngoài lo công việc rồi.Cô ko biết gì sao?Hôm nay người của cảnh sát tới nhà mình điều tra gì đó.Sau khi họ về thì cậu Phong ra ngoài.Hình như có người vu cho kho hàng của nhà mình chứa vũ khí.Kể nặc danh đó có thể là bọn người của Ngũ Hồ Bang.May là sau khi khám xét ko có gì.

-Anh ta tới chỗ của Ngũ Hồ Bang rồi ư?

-Tôi ko biết.Chắc là vậy.

-Đc rồi,chị ra ngoài đi.

Thiên Hương ra ngoài.Tử Du ko màn tới bữa tối mà mãi suy nghĩ về Nhất Phong. Shell đã hành động khá nhanh chóng nhỉ? Sau khi âm thầm điều tra và biết Kim Gia âm thầm kinh doanh vũ khí,cô đã giao cho Shell lo liệu vụ này,và cô ta đã khá nhanh tay.Nhưng làm thế nào cô ta khiến ọi người nghĩ đó là Ngũ Hồ Bang mà ko phải ai khác? Vì họ từng bị Kim Gia lật tẩy 1 vụ buôn bán vũ khí trước đây ư?Nhưng ko phải sau đó Nhất Phong đã đứng ra lo liệu và bồi thường cho họ hay sao?Thiên Hương bảo rằng người ta đã tới và khám xét kho hàng nhà này.Vậy...mớ vũ khí kia đã biến đi đâu mà lật tung kho hàng cũng ko thấy?

Điều cô quan tâm nhất lúc này là Phong.Hắn đã tìm tới Ngũ Hồ Bang.Mà nơi đó ko phải là nơi đơn giản chút nào cả.Bọn họ ko nói chuyện bằng lí lẽ mà bằng súng.Cho dù Nhất Phong có tài giỏi cách mấy thì...

Cô nhóc gọi vào máy Phong. Đầu dây bên kia, Phong cầm máy lên. Hấn nghĩ ngợi điều gì rồi cúp máy.

“Cô gái nhiều chuyện đó đã biết mình đi đâu và muốn giáo huấn mình đây mà.” Phong nghĩ

1 lúc sau Tử Du lại gọi. Phong chần chờ 1 lúc rồi khoá máy luôn. Thạch- 1 trong ~ tay đàn em thân cận của hấn liếc qua rồi hỏi:

- Cô ta gọi anh sao anh ko bắt máy?

Hấn im lặng. Thạch càu nhàu...

-Anh nghe về chuyện cô ta và cậu Hai rồi chứ? Đó ko phải tin đồn đâu.

Hấn vẫn im lặng. Thạch vẫn nói:

-Chỉ cần anh nói 1 tiếng...

Phong đột ngột động tay vào cửa kiếng tới mức nó nát vụn ra như thể 1 lời cảnh cáo. Thạch im bật.

Phải 1 lúc sau, Phong nói:

-Cậu theo tôi bao lâu rồi?

-Từ khi anh trở về. Cỡ 7-8 năm.

-Lâu vậy sao? Vậy cậu có biết tôi sẽ làm ~ gì tôi nói chứ?

-???

-Tử Du là vợ tôi và... là chị của các người. Hãy tôn trọng cô ấy. Tôi ko cần biết người ngoài nói gì. Ai còn nhắc tới thì đừng trách.

Hấn im lặng 1 lúc rồi nói tiếp:

-Nếu cậu là con gái, cậu sẽ chọn tôi hay anh trai tôi?

-Tôi...

Phong mỉm cười. 1 nụ cười thật chua chát. Sao hấn phải phí thời gian hỏi trong khi đã biết câu trả lời nhỉ?

Tại Kim Gia, Tử Du cũng chuẩn bị bí mật ra ngoài. Cô nhóc gọi để biết Phong ở đâu nhg máy của hấn ko có tín hiệu.

“Sao lại cúp máy chứ? Tiết kiệm lời nói với mình sao? Muốn làm mình lo lắng tới mức nào đây? Ko đc, mình nhất định phải tới đó xem sao.”

37. Chương 37: Kẻ Tổ Cáo Nặc Danh

Phong và đàn em đứng trước cổng nhà của Ngũ Hồ Bang với rất đông đàn em của lão Hồ vây quanh “nghênh tiếp” Phong và thuộc hạ. Họ dường như đã đc báo trước về cuộc viếng thăm này nên chuẩn bị đón tiếp kỹ càng. Phong ra hiệu ọi người ko nên manh động. Hấn chủ động lấy súng của mình ra đặt xuống đất và cho họ biết mình tới đây vô hại.

-Chúng tôi tới đây ko phải để gây sự. Tôi muốn tìm gặp anh em Ngũ Hồ chỉ để làm rõ vài vấn đề.

-Vấn đề đó có phải là vụ cảnh sát đc thư nặc danh cho biết về kho súng của các người ko?

-Phải. Tuy là thư nặc danh, nhg theo 1 nguồn tin đáng tin cậy thì kẻ ấy là người của Ngũ Hồ Bang. Vì vậy mà hôm nay tôi tới muốn làm rõ với đại ca các người.

-Nhg...

Tên kia nhìn Phong và các thuộc hạ sau lưng hắn với vẻ e dè. Phong hiểu ánh mắt và sự ngập ngừng ấy là gì...

-OK. Các anh em của tôi sẽ ở bên ngoài. 1 mình tôi vào đó là đủ rồi.

Bọn người kia suy nghĩ 1 hồi rồi nói:

-Đc. Lối này.

Phong theo họ. Hắn vừa vào thì Tử Du tới. Cô nhóc tìm 1 nơi vắng vẻ và lên vào bên trong, vượt qua hàng rào vệ sĩ thật dễ dàng. Đột nhập đối với cô nhóc luôn là việc quá dễ dàng. Cô di chuyển im lìm và nhẹ nhàng trên nóc nhà mà ko có bất cứ ai phát hiện.

Tại phòng khách...

Người tiếp hắn là 1 lão già tên Lão Hồ-1 “con cáo già sống lâu năm” của thế giới ngầm Dã Nguyên. Lão có 1 đôi mắt điều hâu ngự trên khuôn mặt đồng bóng nam nữ bất phân, thân hình to béo và mái tóc bạc trắng như 1 dấu hiệu nghiệt ngã của quy luật thời gian. Ngũ Hồ Bang là 1 bang phái tuy ko lớn bằng Kim Hắc Bang của Kim Gia nhưng cũng ko phải là nhỏ.

Lão Hồ nhìn Phong, cười tươi và chào đón hắn như 1 thượng khách theo cái kiểu khách sáo rất giả tạo.

-Hân hoan chào mừng Nhị công tử của Kim Gia ghé thăm Ngũ Hồ Bang. Nếu bọn đàn em ngu ngốc có làm gì phật lòng thì xin cậu bỏ qua.

-Tôi ko phải kẻ nhỏ mọn. Chúng ta có thể vào thẳng vấn đề. Tôi muốn xác nhận việc các ông có liên quan tới vụ tố giác bắn thủ gần đây hay ko và có lời giải thích hợp lí.

-Lời giải thích là...ko-có-gì-cả, Kim thiếu gia à. Phải, chính chúng tôi báo với cảnh sát về việc làm của các người. Tuy giữa chúng ta từng có giao kết, nhưng chính Kim Gia các người đã phá bỏ giao kết trước. Theo luật giang hồ, chúng tôi ko có quyền trả đũa hay sao? Còn lí do vì sao, sao cậu ko về hỏi rõ Kim phu nhân?

-Mẹ tôi?

-Chính bà ấy.

-Thật buồn cười. Nếu các người muốn hãm hại chúng tôi thì đâu nhất thiết phải lấy cái cớ phi lí ấy? Từ lâu Kim Gia đã gần như rút khỏi các phi vụ làm ăn phi pháp thì cớ gì dính vào buôn bán vũ khí? Mẹ tôi chỉ nắm giữ tài chính Kim Gia, làm gì biết tới ~ việc này?

Lão Hồ phì cười.

-Cậu thật ngây thơ. Nếu chỉ kinh doanh việc vận chuyển tại bến cảng thì liệu Kim Gia các người có đủ tiền xây dựng thương xá và nuôi chén cơm của hàng trăm anh em trong Kim Hắc Bang hay sao?

-Ông nói thế nghĩa là sao? Phong ngạc nhiên nhìn lão già trong lúc lão ngồi xuống mà ko mời “khách” 1 câu nào.

-Bà Kim và lão quản gia từ lâu vẫn âm thầm làm ăn với chúng tôi. Ngũ Hồ Bang tuy ko lớn mạnh và bề thế như Kim Gia nhưng vẫn có chỗ đứng trên giang hồ. Thế nhưng bọn họ dám qua mặt chúng tôi trong việc giành khách hàng trong 1 phi vụ lớn mà chúng tôi là người tìm đc. Mấy hôm trước, người của “ông Trùm” đến và bảo ko lấy hàng của chúng tôi nữa vì đã có 1 mối cung cấp hàng lớn hơn. Tôi ko biết kẻ ăn gan hùm ấy là ai cho tới khi người của tôi thấy bà Kim và đại diện của ông Trùm bí mật gặp nhau. Họ còn buông lời giễu cợt Ngũ Hồ Bang. Món hời đó tôi có thể coi như ko có, nhưng thể diện của Ngũ Hồ Bang ko thể bị người ta đập lên như vậy.

Phong ko muốn tin ~ gì mình nghe nghe Lão Hồ ko có vẻ gì là nói dối, nhất là khi lão ko có lí do gì phải nói dối. Quả thật, lâu nay hắn chỉ quan tâm tới ~ mâu thuẫn phát sinh trong Kim Gia-Kim Hắc Bang với các Bang Hội khác. Hắn luôn làm theo lời của cha hắn là ra sức bảo vệ Kim Gia. Hắn ko quan tâm tới việc kinh doanh của Kim Gia. Cha hắn từ sau khi tuyên bố rút khỏi giang hồ thì cũng ko muốn dính dáng tới ~ phi vụ làm ăn bất chính. Điều đó trở thành nguyên tắc của ~ ai đi theo Kim Gia. Giờ đây, nếu ông biết mẹ hắn vẫn còn dính vào việc buôn bán vũ khí thì sẽ tức giận tới mức nào? Việc của Nhất Lang và Tử Du gần đây đã khiến sức khỏe ông ko tốt lắm, nếu còn thêm vụ này ông sẽ nhập viện mất thôi.

Nhưng nếu biết mà không nói thì khác nào hắn cũng đồng tình với việc làm của bà Khôi Loan? Hắn cảm thấy phân vân... Hắn ngước lên nhìn lão Hồ:

-Cảm ơn về cuộc nói chuyện.Tôi về.

Hắn ra về.Thấy hắn,Thạch và Thuộc hạ chạy đến hỏi chuyện nhưng hắn chỉ im lặng.

-Chúng ta về thôi.

-Thật sự không có chuyện gì sao đại ca?

-Không.

Hắn nói dối ,nhưng lại là kẻ nói dối tồi khi mà ánh mắt cứ đầy tâm trạng. Hắn bước đi về xe,nơi 1 tên thuộc hạ đã đứng mở cửa sẵn đợi hắn.

Hắn ngồi trong xe , sau 1 hồi lâu im lặng thì nói:

-Àh,ai có hỏi về chuyện này thì bảo họ không chịu gặp chúng ta nhé.

-Vâng.

Tiến khách xong,Lão Hồ nói gì đó vào tai thuộc hạ rồi bỏ đi . Khi ấy,đợi cho bọn người lão Hồ đều rời khỏi phòng khách,Tử Du mới lú đầu ra.

“Thì ra việc dùng kho nhà họ Kim như 1 nơi cất hàng buôn lậu,và buôn bán vũ khí đều do bà Khôi Loan và quân gia chi phối.Kinh doanh bên cảng chỉ là bình phong và Nhất Phong cũng như Kim lão gia hoàn toàn không biết tới ~ việc này.Nhưng ai cũng biết Nhất Phong chính là người đứng ra chịu trách nhiệm hoạt động tại bến cảng và kho hàng.Nếu mọi việc vỡ lẽ,mọi tội lỗi sẽ trút lên đầu Nhất Phong.~ gì mình và Shell tìm được chỉ càng khiến cho tội của anh ấy nặng thêm thôi. Nhưng có lẽ...với ~ tài liệu mình tìm được tại đây có thể chứng minh rằng chỉ 1 mình bà Khôi Loan dính vào ~ phi vụ này...nếu mình tìm thấy chúng. Phải!Mình nhất quyết không cho ai động tới Nhất Phong! Mình phải đột nhập vào máy tính của Lão Hồ,như vậy mới có cơ hội gỡ tội cho anh ấy 1 khi chuyện ấy xảy ra.”

Nghĩ là làm.Cô nhóc đợi cho tới khi mọi người đi ngủ và canh gác trở nên lỏng lẻo hơn mới rời khỏi chỗ ẩn nấp.Trước hết,cô nhóc làm vô hiệu hóa các Camera theo dõi.Sau đó tìm đến tới phòng làm việc của Lão Hồ...

Có vẻ như Lão Hồ vẫn chưa chịu ngủ. Lão đang nói chuyện cùng mấy tên thân tín về cuộc viếng thăm của Phong tối nay. Họ biết mọi chuyện chưa chấm dứt và người nhà họ Kim có thể kéo tới gây chuyện bất cứ lúc nào.Họ không sợ Phong vì biết hắn là người trọng luật giang hồ.Nhưng đối với ~ kẻ thủ đoạn và tiểu nhân như bà Khôi Loan và thân cận của ả thì không biết bao nhiêu là thủ đoạn chờ họ.

Trong phòng còn 1 người nữa.Tuy không thấy mặt nhưng Tử Du biết chắc người ấy là Shell.Cô nhóc không ngạc nhiên gì trước sự xuất hiện của Shell tại đây cả.

Đã có Shell ở đây thì Tử Du càng phải cẩn thận vì con người đó sẽ phá bình kế hoạch của cô nhóc mất thôi. Shell biết cô nhóc tìm tài liệu mật để giúp Phong sẽ tìm mọi cách ngăn cản.Cẩn thận,tuyệt đối phải cẩn thận.

Sau 1 hồi kiên nhẫn thì Tử Du cũng đợi được tới lúc bọn người đó cũng chịu nói “good night”

Tử Du kiên nhẫn đợi thêm 1 chút tới lúc họ hoàn toàn chừa lại không gian yên tĩnh này thì cô nhóc mới chậm rãi bước tới máy vi tính. Không chậm 1 giây,cô nhóc bắt đầu xâm nhập vào máy tính của Lão Hồ và truy xuất ~ dữ liệu liên quan tới các phi vụ làm ăn của Ngũ Hồ Bang và bà Khôi Loan. Bọn này không khéo khi sử dụng mật mã ,nhưng với Tử Du-Mei thì nó như 1 trò trẻ con . ~ con số này thật khiến người khác bất ngờ,bởi vì...nó không có gì cả...

Dường như không có 1 vết đen nào...Rõ ràng Shell đã tính trước tới trường hợp máy tính bị thâm nhập và nhanh tay hơn cô nhóc 1 bước.

“ Shell, cô thật biết cách làm tôi cáu lên đấy!”

Tử Du thì thầm.Bỗng nhiên từ bên ngoài cô nghe có tiếng nói...

-Hệ thống Camera tự nhiên mất tín hiệu.Các cậu cho người đi kiểm tra các nơi xem sao.Tony,cậu xuống phòng kỹ thuật tìm nguyên nhân .Tôi vào phòng khách .Có gì báo ngay,chớ làm kinh động ông chủ.

-Dạ,quản gia!

Tiếng bước chân tiến về phía phòng khách mỗi lúc 1 gần hơn.Tử Du lùi lại,nép vào 1 góc ẩn nấp.Tay cầm sẵn vũ khí và chờ đợi...

Lão quản gia cẩn thận xem xét chung quanh.1 lát sau,lão như sực nhớ ra điều gì rồi tiến tới kệ sách,đưa tay rút 1 quyển sách to ra khỏi kệ,làm lộ ra 1 cái nút.Lão xoay cái nút và dây kệ sách bắt đầu hiện ra lối đi vào cơ quan.Lão vào trong chừng 5p' rồi bước ra với vẻ mặt an tâm.Lão cẩn thận để mọi thứ lại như cũ rồi bước khỏi phòng.Ko quên khóa cửa lại.

Thì ra Tử Du ko thể tìm đc gì đáng giá từ máy tính của lão Hồ bởi vì bọn họ có cơ quan bí mật.Khi xác định âm thanh tiếng chân đã đi khá xa,Tử Du bước tới kệ sách thực hiện đúng ~ thao tác lão quản gia đã làm để khởi động cửa bí mật rồi bước vào. Khi cô nhóc vừa vào thì cửa cơ quan tự động chốt cửa lại.Đường như cái âm thanh nho nhỏ ấy gây đc chút chú ý nên xui khiến lão quản gia quay lại.Lão vào trong xem xét lại lần nữa,nhưng cũng ko phát hiện đc gì vì Tử Du đã nhanh chóng đu lên phía trên trần.Lão yên tâm bước ra ,thực hiện thao tác cuối cùng là gài chốt lại...

Khi lão đi rồi,Tử Du nhảy xuống.Cô nhóc nhanh chóng lục lọi mọi thứ.Rồi thứ cô muốn tìm cũng đc tìm thấy.1 cái đĩa từ.Cô nhóc dùng máy tính chuyên dụng giấu trong đồng hồ của mình kiểm tra rồi sao chép dữ liệu từ đĩa từ vào đó,ko quên cất mọi thứ lại chỗ cũ.Nhưng khi cô nhóc muốn ra ngoài thì mới phát hiện mình đã bị nhốt từ bên ngoài.Ko có bất cứ mối nối nào liên kết với bên ngoài-bởi cái khoá ấy ko phải bằng mật mã hay điện tử mà chỉ là 1 cái cốt kiên cố... rất thủ công, cho nên dù Tử Du có tài cán bao nhiêu trong lĩnh vực này cũng đành bó tay.

“Chẳng lẽ mình bị nhốt rồi sao?”

Ko biết sao cô nghĩ tới Phong và gọi cho hắn.

Chắc bạn còn nhớ lúc trên đường tới Ngũ Hồ Bang ,Phong vì tránh nghe cô nhóc hỏi han phiền phức nên đã cúp máy . Lúc này Mei gọi,vừa lúc hắn sực nhớ và bảo Thạch mở máy cho hắn. Thế nhưng gã ta vừa thấy số máy hiện lên liền cúp máy vì nghĩ cô nhóc ấy chỉ gây thêm phiền phức cho đại ca mình.

- Ai vậy?

- Thiếu phu nhân Trình Tử Du chuyên gây phiền phức của anh đấy.

- Cậu thật là...

Nấc pin cuối cùng trên ĐT của Tử Du hiện lên rồi toàn bộ tắt ngúm.

“Khốn kiếp,tôi thoát đc thì anh liệu hồn đấy,Kim Nhất Phong!”

Trong khi ấy thì Phong vừa về tới nhà.

Đi ngang phòng Tử Du ,hắn dừng lại ,đắn đo 1 chút rồi mới gõ cửa.Ko tiếng động phản hồi,có lẽ cô nhóc đã ngủ.

“Ngủ ngon nhé...”.Hắn nói trong đầu với cánh cửa trước khi bước vào phòng mình.

Sáng hôm sau,hắn dậy sớm.Thường thì giờ này Tử Du cũng đã thức dậy nhưng hôm nay căn phòng cô nhóc vẫn hoàn toàn yên tĩnh.Hắn bỗng có 1 cảm giác bất an ko hiểu vì sao,1 thứ linh cảm có chuyện chẳng lành...

“Thôi nào,minh trở nên ủy mị từ bao giờ vậy chứ?”

Hắn bước xuống nhà,tình cờ thấy mẹ hắn đang bàn chuyện gì với quản gia.Cuộc nói chuyện có vẻ ko thân thiện lắm khi lão quản gia tức giận bỏ ra ngoài.Câu cuối cùng hắn nghe đc là...

“Bà ko thể gạt tôi đi 1 cách dễ dàng thế này đc đâu!”

Chạm mặt hần ở bên ngoài, lão cười gằng, bực dọc bỏ đi. Mẹ hần vờ như không thấy hần. Hần biết bà vẫn đang giận hần vì việc hần không giúp bà giết phu nhân Wilson. Hần lầm lũi cúi đầu chào bà rồi đi.

Bất ngờ, khi hần vừa cho xe khởi nhà thì nhận được cú điện thoại từ bà Wilson. Bà muốn gặp hần. Hần từ chối bằng cách bảo rằng hiện giờ hần đang ở 1 nơi cách xa thành phố. Nghe vừa lúc ấy 1 chiếc xe màu đen chạy lên song song. Kiêng xe từ từ kéo xuống để hần biết người trong xe là ai. Hần biết mình không thể từ chối cuộc hẹn này...

Họ ngồi mặt đối mặt trong 1 quán ăn khá nhỏ-xinh xoàng và vắng vẻ. Có lẽ như vậy sẽ ít bị người ta chú ý hơn. Đối với ~ con người lao động quanh năm chỉ biết bán sức lao động nuôi miệng, nuôi gia đình thì họ không quan tâm bọn người giàu có, quyền thế kia là ai, đấu đá nhau thế nào. Vì thế cũng không quan tâm 2 con người kia là ai. Dù đôi lúc cái mặt nạ kì lạ của Phong vẫn khiến họ ngoái đầu lại nhìn ...

Phong cầm cùi ăn cái món người ta vừa đem ra cho hần. Cuộc gặp mặt với bà Wilson không làm hần quan tâm-hoặc hần đang cố tỏ ra là như vậy.

-Cậu muốn gọi thêm chứ?

-Không cần. Tôi ăn xong là đi ngay. Bà có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra. Để báo chí chụp được ảnh 1 phu nhân cao quý đi cùng với 1 tên Xã hội đen thế này thì không hay cho bà chút nào.

-Sao cậu lúc nào cũng cay cú với tôi như vậy? Tôi từng làm điều gì cho cậu phật lòng hay sao? Có thể tôi và cha mẹ cậu có chút hiềm khích, nhưng tôi và cậu thì hoàn toàn không có chuyện gì. Ngược lại, tôi cảm thấy rất quý cậu.

-Cảm ơn phu nhân. Nhưng con người tôi vốn không quen giao du với người bên ngoài, có lẽ khi trò chuyện sẽ khiến phu nhân không hài lòng. Vả lại, nếu có ai đó trong Kim gia đáng cho bà quan tâm thì có lẽ đó là anh trai Nhất Lang của tôi, chứ không phải tôi.

Hần ăn xong và đứng dậy.

-Cảm ơn bà về bữa sáng. Tạm biệt.

Hần đứng lên. Bà Wilson vội nắm tay hần giữ lại.

-Khoan. Hôm nay là sinh nhật đứa con trai nhỏ của tôi...

Hần nhìn người phụ nữ ấy với cái nhìn lạ lẫm. Nghe hần vội rút tay mình khỏi tay bà bởi vì có 1 thứ tình cảm gì đó mà hần cảm nhận được thông qua cái siết tay dịu dàng nhưng thật chặt ấy. Trong giọng nói bà ta có cái gì đó tha thiết và ánh mắt trĩu mến như nhìn đứa con của mình.

1 lúc sau, bà Wilson bối rối buông tay hần ra và giải thích:

-À... Bởi vì tôi không thể ở bên cạnh nó lúc này, cho nên tôi cảm thấy thật có lỗi với nó. Cậu khiến tôi nhớ nó vô cùng...

-Sao bà không bay tới chỗ cậu ta đi? Hay vì bà còn bận trả thù cha mẹ tôi nên không thể đến bên cạnh cậu bé?

-Không phải. Nó... nó chết rồi.

Giọng bà Wilson chùng lại làm cho lòng hần cũng thấy nghẹn ngào... Thứ cảm xúc mà hần nhìn thấy trong mắt bà lúc này đây hoàn toàn không chút giả dối. Có thể hần không biết nhiều về người phụ nữ này, và càng không hiểu về cuộc đời của con người ấy. Nhưng cái mà hần có thể cảm nhận được đó là tình thương thiết tha mà bà dành cho đứa con trai nhỏ xấu số của mình. Hần nhìn bà 1 lúc rồi nói:

-Hôm nay tôi cũng rảnh. Bà có muốn đi đâu đó không?

-Vậy thì hay quá. Cậu không phiền khi tôi đi cùng chứ?

-Bữa khác thì có, nhưng hôm nay ngoại lệ.

Vậy là lần đầu tiên sau nhiều năm hần cho người lạ thứ 2 ngồi kế bên tay lái. Người đầu tiên tức nhiên là Tử Du. Bất chợt hần lại nhớ tới Tử Du. Không biết lúc này cô nhóc đã thức hay vẫn cuộn trong chiếc chăn của

mình và mơ về Nhất Lang? 1 cảm giác bất an cứ vậy lấy tâm trí hắn. Nhg lúc này hắn đang bận làm 1 người tốt, giúp đỡ 1 phụ nữ đang cô đơn vì nhớ con...

-Bà muốn đi đâu?

-Đâu cũng đc. Lâu rồi tôi mới trở lại đây nên ko biết nhiều nơi cho lắm. Cậu cứ tới nơi cậu thích.

-Nơi tôi thích ư? Hắn trầm ngâm 1 lúc rồi nói. - Xa lắm, rất xa... Phong nói và nghĩ về 1 vùng thảo nguyên với những đồi điền trà cùng cà phê cách đây nửa vòng trái đất...

-Vậy thì nơi nào đó yên tĩnh, tách biệt cái thành phố ồn ào này. Phu nhân Wilson nói.

-Đc thôi.

Hắn cho xe đổi hướng. Suy nghĩ 1 hồi, trong đầu hắn nghĩ tới 1 nơi. Đó là ngọn đồi nơi hắn và Tử Du từng bị phục kích và kẹt lại với nhau cả đêm...

Hắn ko qua đc đôi mắt nhạy bén của bà Wilson. Trong đầu hắn, ánh mắt hắn lúc nào cũng mang đầy tâm sự. Biết bao lần bà tự nguyện rửa chính mình. Tại sao bà lại làm như vậy? Tại sao bà nỡ nhẫn tâm để lại cốt nhục của mình, ko cho nó 1 thân thể rõ ràng, để tự nó ngụp lặn trong hoàn cảnh trở trêu này? Giờ đây, đối diện với nóm ruột của mình, bà muốn ôm nó vào lòng biết bao nhiêu, muốn nhìn vào mắt nó thật tha thiết, muốn nắm lấy bàn tay mà ngày nào còn bé xíu trong tay bà... Hận thù đã làm bà ko còn tỉnh táo, để rồi theo đuổi 1 kế hoạch trả thù ngu ngốc. Giờ đây, nhìn thấy đứa con trai đáng thương rơi vào bất hạnh, bà chỉ muốn buông lời tất cả, chỉ muốn đc quay lại ngày xưa và quyết định lại. Quá muộn rồi, chỉ mong sao khi chết đi bà đc cả 2 đứa con tha thứ... Nghĩ tới đó, bà ko dần lòng đc. Giọt nước mắt bà lăn tròn trên khuôn mặt vẫn đẹp - vẻ đẹp kiều sa của 1 thời mà thời gian chỉ là chất xúc tác tôn lên vẻ mặn mòi của người đàn bà tội nghiệp...

-Nhớ con trai à? Hắn thấy bà qua kính chiếu hậu, rồi hỏi - trông không.

-Ừm.

Bà nhẹ nhàng lau nước mắt mình.

-Bà còn đứa con nào khác nữa ko, ngoài anh trai tôi? Và tại sao nó ko theo bà sang đây?

-Tôi... chỉ còn có mỗi Nhất Lang.

Phong im lặng 1 hồi. Hắn chăm chú nhìn bà qua kính chiếu hậu. 1 lúc, hắn hỏi:

-Bà... căm hận cha mẹ tôi và buộc phải trả thù họ bằng được sao?

Bà Wilson khẽ gật đầu.

Hắn thật sự ko hiểu nổi. Năm xưa thật sự đã xảy ra chuyện gì tới mức biến người phụ nữ nhìn bề ngoài yếu đuối thế kia lại ẩn chứa sự căm thù lớn lao đến thế? Ko phải bà và nhân tình đã có cuộc sống khác tốt đẹp hơn, thay tên đổi họ... Lẽ nào họ ko bằng lòng cuộc sống đó? Xa con 25 năm, trở về đây, bà đã đc nó đón nhận rồi thì còn gì phải uất hận, phải trả thù?

Phong cảm thương cho bà, 1 người phụ nữ thật sự đáng thương. Cho dù mục đích bà trở về đây là gì, suy cho cùng cũng vì đòi lại ~ gì đã đánh mất ở nhà họ Kim này thôi mà. Suy cho cùng, ấy cũng chỉ là 1 người phụ nữ. Tính đến lúc này bà cũng chưa làm gì khiến gia đình hắn tổn hại... Tạm thời, bà chưa hẳn là kẻ thù... Hắn hít 1 hơi sâu rồi nhìn qua bà, nói:

-Khi nào bà cần ai đó để tâm sự... tôi ko phiền đâu.

38. Chương 38: Lai Lịch Trình Tử Du

Sau khi đưa bà Wilson về khách sạn, hắn gọi cho Nhất Lang xem có biết Tử Du ở đâu hay ko. Nhất Lang chẳng ~ ko biết mà còn thêm lo lắng về Tử Du. Nhất Lang phải bỏ phát cuộc họp trở về. Nỗi bất an - linh

cảm ko lành trong lòng Phong càng tăng lên. Hấn quyết định tới khách sạn tìm Shelly.

Lâu lâu Tử Du hay đột ngột biến mất vài ngày nhg lần này lại khiến hấn thật sự ko yên,dù cô nhóc mất tích chưa tới 1 ngày...

Shell khá ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Nhất Phong... Đêm qua cô cố tìm cách liên lạc với Mei nhg ko có tín hiệu trả lời,tưởng Mei đã ngủ. Mei cũng chưa từng báo trước với cô về cuộc mất tích này. Shell bảo sẽ nhắn cho hấn khi có tin của Tử Du...

Tối lúc này Nhất Phong đành phải huy động toàn bộ anh em của Kim Hắc Bang chia nhau tìm kiếm...

1 ngày trôi qua...

Trong căn phòng khách của họ Kim,Nhất Lang đứng ngồi ko yên. Bà Loan và con gái ko ngừng lăm nhảm,bực dọc... Ông Kim vẫn chưa biết chuyện và đang nghỉ ngơi trên phòng...

Phong vừa trở về. Nhất Lang lo lắng đứng dậy.

-Sao rồi?

Phong lắc đầu.Nhất Lang rất nóng lòng

-Thật ra có chuyện gì xảy ra?Em nói đi.Có phải 2 đứa lại cãi nhau và em đã làm gì khiến cô ấy bỏ đi,có phải ko?

-Nếu em có làm cô ấy điên lên thì cô ấy có chịu buông tha em mà thôi bám theo bầy đủ trò khiến em điên theo ko hả?

-Vậy thì tại sao cô ấy bỏ đi,em nói đi!Ai dám đột nhập vào đây bắt cóc người của nhà họ Kim này chứ.Nói,em nói đi!

Nhất Lang nắm cổ áo Phong.Hấn gạt ra.

-Anh để em yên đc ko!

Phong hét lên . Hấn nói tiếp,gọng thật lạnh như 1 lời cảnh báo với Nhất Lang

-Hãy bình tĩnh đi.Tối giờ này Trình Tử Du vẫn là vợ của Kim Nhất Phong,anh nên nhớ điều đó.Thay vì đứng đây mà quát tháo,hãy làm gì đó đi chứ.Để cha biết chuyện thì sự việc ko kiểm soát đc nữa đâu.Anh biết tính cha mà,phải ko?

Phong bỏ ra ngoài và lấy xe đi tiếp.

Hấn chạy khắp các hang cùng ngõ hẻm,tìm kiếm sự trợ giúp của các băng nhóm mà hấn có ảnh hưởng để tìm kiếm,kể cả ko ngần ngại dùng tiền thuê tai mắt của hấn trong ngành cảnh sát vào cuộc. Thế giới ngầm của thành phố Đan Thành đang xôn xao cả lên vì 1 cuộc mất tích,mặc dù cuộc sống bề nổi vẫn chảy đều theo dòng chảy của nó...

Quá nửa đêm,Phong trở về...

Nhất Lang ko còn trong nhà.Anh đã lên đường tới quê nhà của Tử Du phòng trường hợp cô nhóc về thăm nhà hay nhà có chuyện. Bà Khôi Loan cười mãn nguyện khi hấn trở về tay ko với bộ mặt thất vọng,ưu tư.

-Sao cứ phải rồi rít lên vì 1 con bé ko lai lịch?Từ lúc nó xuất hiện đã đem tới cho ngôi nhà này biết bao chuyện phiền phức rồi ko thấy sao?Bỏ đi,mẹ sẽ tìm cho con cô vợ ngoan ngoãn và chịu nghe lời hơn.

-Tìm đc Tử Du về rồi tính,mẹ à.

Hấn bỏ lên phòng.Vừa vào phòng là hấn ngã luôn ra giường.Hấn cố tự nhủ Tử Du vốn thông minh,có chút bản lĩnh,láu cá,chạy rất nhanh... ai có thể làm gì cô nhóc cho đc kia chứ?

Tuy nghĩ thế nhg con tim hấn vẫn đập từng hồi rối loạn,đầu óc hấn ko còn đủ tỉnh táo và lí trí để biết mình phải làm gì...Từ bao giờ hấn trở nên thay đổi tới mức này?Hấn ko còn là hấn nữa...

Thiên Hương bước vào,đem cho hấn chút thức ăn...

-Chắc thiếu gia chưa ăn gì.

-Tôi ko đói.

-Nếu ko ăn cậu sẽ ko có sức tìm thiếu phu nhân đâu.Thật ra,tôi có 1 chuyện muốn nói...

-Tôi đã bảo ko ăn.Ra ngoài!

Thiên Hương hoảng sợ lùi thối đi ra ...Cô hiểu rằng hẳn chỉ vì quá lo lắng cho Tử Du mà thôi.Nhưng quả thật là cô có điều muốn nói với hắn về Tử Du.1 suy đoán thôi,nhưng...

Trong khi ấy,tại nhà Ngũ Hồ Bang...

-Lâu rồi mới thấy Kim Hắc Bang có chuyện xôm tụ như vậy.

-Vẫn chưa tìm ra cô thiếu phu nhân lắm tai tiếng ấy à?

-Hình như vậy.Trước là có tư tình với anh chồng,sau là đột ngột mất tích,cô ta cũng lắm chiêu lắm chứ.

-Họ càng rối thì càng có lợi cho chúng ta thôi.Kim Gia nắm giữ vị trí chủ chốt trong giới giang hồ cũng lâu rồi,tới lúc phải nhường lại cho Ngũ Hồ Bang chúng ta chứ.

-Đúng vậy.

Bên trong,Tử Du nghe rõ tiếng họ nói nói cười cười.Cô nhóc lúc này đã ko còn sức lực nữa rồi.Bụng đói,tay run,thiếu nước,ko chút ánh sáng mặt trời ngoài ánh sáng leo lét từ bóng đèn nhỏ của căn hầm...

"Mình... sắp chết rồi sao?Trong này hoàn toàn tách biệt với bên ngoài...Đến khi bọn người kia mở cánh cửa này thì chắc mình chỉ còn cái xác khô mà thôi... Có ai biết mình mất tích chưa nhỉ?Shelly,Nhất Lang...rồi cha mình...Ko, ông ko bao giờ quan tâm sự sống chết của mình, ông chỉ coi mình như thứ công cụ trả thù...Và còn... Nhất Phong...Anh đang làm gì? Anh có biết Mei sắp chết ko?..."

Mình ko cam tâm! Đến lúc mình chết Nhất Phong cũng ko biết mình là Mei. Mình chưa kịp nói với anh rằng ...mình ...yêu anh ấy nhiều lắm.Cho dù anh bây giờ là ai,là kẻ xấu xí tới mức nào,ghê tởm ra sao...Mình yêu anh ấy. Người mình yêu chỉ có Nhất Phong thôi...

Ko đc,mình ko thể chết lúc này.Nếu mẹ Khôi Loan muốn đẩy Nhất Phong tới đường con đg tù tội thay cho ả thì sao?Anh chàng ngốc ấy sẽ vì món nợ ân tình đã vay của ả ta mà gánh hết tội về mình. Mình ko đc chết lúc này.Mình phải thoát khỏi đây!Mình chưa chết đc."

Mei dùng hết sức lực còn lại bắt tay vào việc chế tạo 1 quả bom từ ~ thứ có trong căn hầm bí mật.Từ cây súng săn,chút đạn dược và cái máy hát đời trước thật cũ kỹ... Đôi tay cô nhóc run run trong bóng tối... Có ~ lúc cô tưởng chừng mình sắp gục ngã nhưng ý chí và cả tình cảm cũng ko cho phép cô nghĩ tới chuyện bỏ cuộc và buông xuôi...

Tử Du mất 1 ngày để hoàn thành... 1 thiên tài về Boom như cô mà mất 1 ngày,nói ra chắc thiên hạ bật cười vì ngỡ nói đùa... Cô nhóc cười khi nghĩ tới điều đó. Đối mặt với tử thần mà cô nhóc vẫn như vậy,vì đó mới chính là bản chất của cô nhóc - Mei.

Tử Du tạo ra đc 1 quả bom điện có sức công phá khá mạnh...Đôi tay cô nhóc run run,hơi thở yếu ớt...Có lẽ cô nhóc đang chiến đấu với sự sống bằng bản năng sinh tồn mạnh mẽ đã học đc từ bé thơ và...ý chí từ cái đầu và tình cảm nơi con tim yêu dành cho người con trai cô nhóc thiết tha yêu mà ko màn sự sống của mình...

Trong lúc đó,tại 1 vùng núi xa xôi-quê nhà của Trình Tử Du,Nhất Lang đã đến đc đó nhờ đc bà Wilson ượn chuyên cơ bay thẳng tới nơi ấy chỉ trong ngày...

Đường xá nơi đây khó đi lại,lúc nào cũng phủ đầy tuyết.Anh cho người phi công và đội chuyên cơ đợi trong thị trấn,còn anh 1 mình lợi bộ vào làng. Cái địa chỉ mà Tử Du đưa ra trong hồ sơ của mình cũng lắt léo và khá mơ hồ.Nhưng cuối cùng anh cũng tìm tới nhà ông bà lão mà Tử Du gọi là cha mẹ.Họ- bà lão thì mù còn ông lão tuy già nhg còn khỏe mạnh-ánh mắt dữ tợn và luôn luôn dè chừng...

Khi nghe Nhất Lang hỏi về Tử Du thì họ đuổi phắc anh ra ngoài...

-Cậu đi đi!Tôi ko nói gì hết .

-Cháu xin bác.Nếu bác biết Tử Du ở đâu hay hay tin về cô ấy xin báo cho cháu biết.

-Cậu phiền quá, đi chỗ khác đi.

Dù bị xua đuổi nhg Nhất Lang vẫn khá kiên nhẫn.Anh tìm đến ~ ngôi nhà chung quanh hỏi thăm.Nhg khi nghe tới cái tên Tử Du thì đuổi anh đi ngay.Mấy hôm nay trời có bão tuyết,gió thổi mạnh và tuyết rơi cũng nhiều.Nhất Lang vẫn lì lợm đi vòng vòng,một lã ,anh lại trở về nhà cha mẹ Tử Du. Anh kiên nhẫn đứng đợi bên ngoài ngay cả khi chung quanh chỉ có đêm tối với cái lạnh như giết người...

Đến khuya,họ thương tình cho anh vào trong...

Ông lão bưng cho anh tách sữa nóng rồi hỏi:

-Cậu tìm Tử Du có chuyện gì?Có phải nó lại gây rắc rối gì ko?

-Dạ ko.Chỉ là cô ấy đi hơn 1 ngày rồi chưa trở về nên cháu lo lắng,tới đây xem cô ấy có về thăm nhà ko ạ.

-Từ lúc nó bỏ nhà đi thì có tăm hơi gì nữa đâu.Chẳng biết nó gây hoạ gì.Gần 1 năm trước cũng có người xuống đây hỏi thăm tin tức của nó.Cái bọn dữ tợn ấy thật ko ra gì.Tôi trông cậu ko phải cùng bọn với bọn người ấy nhỉ?

Nhất Lang nghĩ ngay tới Phong.Chỉ có kẻ đa nghi như hấn mới phái người tìm tới tận đây điều tra lai lịch Tử Du. Nếu có chuyện gì ko ổn thì chắc Phong đã nói với Nhất Lang rồi.Anh yên tâm hỏi tiếp.

-Từ lúc ra đi tới giờ Tử Du ko về đây sao ạ?

Sợ họ nghĩ mình là người xấu,anh giải thích...

-Dạ,cháu chỉ muốn biết Tử Du có hay về thăm nhà ko?Là bạn đã lâu nhg ít khi nghe cô ấy kể về quá khứ,cũng như gia đình mình.

Ông lão đem cho anh thêm ít bánh rưng,vừa ngồi xuống vừa nói:

-Chắc nó ko muốn nhắc tới chuyện buồn đã qua đó mà.

-Cô ấy có về nhà chứ ạ?

-À,có vài lần. Nó vì ko muốn gia đình tôi chịu tai tiếng với dân làng nên đã bỏ đi. Sau khi người trên thị xã bảo với tôi nó bị vô tù rồi vượt ngục ra nước ngoài,lâu rồi nó ko trở về. Nhg cỡ hơn 1 năm trước, nó trở về,bảo là đã hoàn lương và lên thành phố kiếm việc làm.Sau đó cũng có về vài lần rồi đi ngay.Nó còn cho chúng tôi số tiền rất lớn.Nhg chúng tôi sống thế này quen rồi.Mà tôi vẫn chưa biết cậu là gì của nó?

-Dạ.Cháu là bạn trai của cô ấy ạ.

-Đừng đùa,tôi trông cậu quá trẻ so với nó.Thôi, đêm nay cậu ngủ lại.Trời thế này ra đường có mà bị chôn dưới tuyết.

-Dạ.

Tối đó,họ sắp xếp cho anh ngủ lại nhà mình.Tại đây,anh dc nhìn thấy hình ảnh Tử Du hồi bé,trông rất đáng yêu.Chỉ ko hiểu sao có cái gì kì lạ, nhg... những bức ảnh hình như quá cũ so với niên đại của nó.1 tấm ảnh của Tử Du năm 19 tuổi đập vào mắt anh.Anh cầm lên xem.Phía sau ghi “Chào tuổi 19....Năm”

-Lạ quá.Tấm ảnh này cách nay đã 20 năm rồi sao?

Đáp lại sự thắc mắc tới kinh ngạc của anh thì 1 giọng nói vang lên...

-Đó là tấm ảnh cuối cùng nó chụp trước khi bỏ nhà đi.Tôi giữ gìn rất cẩn thận. Đây,chăn mền của cậu đây.Sáng mai tôi đánh xe chở cậu vào thị trấn.

-Khoan,cho cháu hỏi 1 chuyện thôi.Vậy là cô ấy ra đi đúng vào sinh nhật 19 tuổi sao?Vào cái năm ghi trên tấm hình này?

-Ừ.Ông lão gật gù,buồn và nhìn xa xăm.-Sau khi cãi nhau với mẹ nó... Bà ấy chỉ không muốn nó giữ lại đứa bé thôi mà...

-Đứa bé?

-Thôi, tôi ko muốn nhắc tới ~ chuyện đau lòng ngày trước nữa.Cậu ngủ lại đêm nay rồi sáng lại sớm lên đường đi nhé.

Đêm ấy,Nhất Lang ngủ ko yên.Phần vì ko biết tình hình Tử Du bây giờ ra sao.Phần vì thân thể Tử Du sao mà rối rắm.Tính ra Tử Du nay đã 40 tuổi.Vậy Tử Du bây giờ là ai?Sao họ giống nhau quá như vậy?Có chuyện gì đó ko ổn trong chuyện này...

Sáng hôm sau,ông lão dậy sớm đưa anh xuống thị trấn.Trước khi anh đi,bà lão vốn mang bệnh nên ít nói nhg cũng cố nắm lấy tay anh bảo:

-Khi nào cậu gặp nó,bảo rằng...tôi thương nó nhiều lắm.

-Dạ,cháu sẽ chuyển lời.

Trên đg đi,ông lão kể cho hần nghe rất nhiều chuyện về Tử Du khi bé,1 cô bé nghịch ngợm và lảm trò.Anh biết ông rất yêu con gái mình.Trước khi chia tay,anh hỏi:

-Tử Du có bạn bè nào thân thuộc ko ạ?1 cô gái tên Shelly chẳng hạn...

-Shelly thì ko.Nó có 1 nhỏ bạn tên Hân Ly đang là giáo viên tiểu học trong thị trấn.

-Dạ,cảm ơn bác.

Theo lời chỉ dẫn,anh tới trường tiểu học,gặp cô giáo tên Hân Ly.Cô này nghe hỏi về Tử Du thì gượng buồn và từ chối tiếp chuyện.Tuy nhiên,sau khi anh vừa bước ra khỏi cổng trường thì 1 cậu bé chừng 12 tuổi chạy theo núp áo anh lại...

-Cậu nhóc gọi chú à?

-Chú là bạn của ông bà điên trong ngôi nhà cuối làng à?Cháu thấy ông ấy đánh xe chở chú xuống trấn sáng nay.

-Sao cháu lại bảo họ điên?Như thế ko ngoan.

-Bố cháu bảo thế.Bố bảo con gái họ chết rồi,vậy mà cứ tin con mình còn sống.Và còn bảo là cô ấy trở về nữa chứ.Đúng là điên.

-Cái gì?Chết rồi?

-Vâng.Trước khi cháu ra đời nữa cơ.Cô ấy đi ăn cướp rồi bị bắt,trốn qua nước ngoài. Rồi chết bên ấy.Có người gửi hài cốt về nữa mà. Một cô ấy sau nhà ông Trình điên đấy,anh ko thấy sao?

Tay Nhất Lang lạnh đi và người thì toát mồ hôi.Câu chuyện càng đi theo càng như đẩy anh vào rối rắm,lú lẫn đến mị mụ.Lời trẻ nhỏ cũng khó tin là thật.Vì thế anh quyết định đợi Hân Ly tan lớp...

Cô cố tránh thì anh càng đuổi theo...

-Tôi xin chị.Chỉ 5p thôi cũng đc.Cho tôi biết Tử Du là ai và chuyện gì đã xảy ra thôi.

-Đừng phiền tôi nữa.Ko phải tôi đã nói với các người hết rồi sao?

-Có thể chị nghĩ tôi là bọn người đã từng tới đây hỏi thông tin về Tử Du.Nhg tôi ko cùng bọn với họ.Tôi là bạn của cô ấy.Cô ấy mất tích rồi,vì vậy chị phải giúp tôi tìm cô ấy.Có thể cô ấy đến nhà ai đó mà chị cũng biết chẳng?

-Chú điên rồi!Tử Du đã chết .Chết 20 năm nay rồi,chú nghe chưa!

-Sao?...

Thấy Nhất Lang bàng hoàng,Hân Ly thở dài...Sau đó cô chịu tiếp chuyện với anh và bắt đầu kể...

Tử Du là cô gái xinh đẹp và thông minh. 1 lần, cô ấy cứu 1 người đàn ông mất trí và cứu mạng anh ta. Họ yêu nhau. Bỗng 1 ngày anh ta biến mất, để lại cho cô ấy 1 bào thai. Người dân nơi đây vốn giáo điều và bảo thủ, việc 1 cô gái trẻ chưa chồng mà có chửa là chuyện rất ô nhục cho gia đình và dòng họ. 1 lão già giàu có trong vùng thèm muốn cô đã lâu nên mở lời cưới cô làm vợ Tư với điều kiện cô phải phá cái thai đó. Tử Du nhất quyết ko chịu. Sau đó, vì tranh cãi với mẹ, cô bỏ nhà đi rồi nghe đầu vương vào băng nhóm. Ko lâu sau người ta đưa trác hầu tòa, bảo ông bà Trình lên thành phố bảo lãnh cho đứa con hư hỏng, nếu ko cô gái ấy sẽ bị vào tù. Còn giận, họ bỏ mặt cô tù tội. Năm đó Tử Du 20 tuổi

Trong tù, cô kết giao với 1 đám bạn, sau đó họ cùng tổ chức vượt ngục và theo đường dây buôn người trốn sang nước ngoài. Từ đó cô ko gửi thư cho Hân Ly nữa. Cách đây 12 năm, 1 bưu phẩm đc gửi tới cho cô. Trong ấy là hài cốt của Tử Du. Ko nói rõ vì sao mà chết. Lúc đầu Hân Ly cũng ko tin. Nhưng bạn trai - cũng là chồng cô bấy giờ làm trong ngành cảnh sát, đã giúp xác minh lai lịch bộ cốt đúng là Tử Du. Vì thế cô gửi về cho ông bà Trình. Họ bàng hoàng. Bà lão ngã bệnh rồi sau đó đâm ra mù loà, ko nói ko rằng nữa. Ông lão như phát cuồng, ko tin đó là thật là con mình đã chết...

Họ sống tách biệt, lập dị, thô lỗ với láng giềng vì cho rằng chính người ấy ép con gái ông bỏ đi. Trong tim họ vẫn có 1 niềm tin con mình còn sống... Xóm làng ai cũng sợ và xa lánh... Cách đây hơn 1 năm, có người con gái tới nhà ông, ngủ lại 1 đêm. Sau đó ông cứ rêu rao là con mình đã trở về, đã làm người lương thiện... Lâu lâu, có người đi qua nghe tiếng 2 ông bà lão cười nói với khoảng không, hoặc lâu lâu có người nhìn thấy 1 bóng người mặc toàn đồ đen đứng trước mộ Tử Du, khuôn mặt hoàn toàn giống Trình Tử Du. Mọi người hoảng sợ... Ngôi nhà ấy cứ như bị ma ám hoặc là ông bà lão vì thương con mà tưởng tượng mọi chuyện rồi hóa điên.

Ko lâu sau có 1 toán người áo đen tìm xuống hỏi thông tin về Tử Du. Bọn họ rất hung hăng và dữ tợn ! Vì ko muốn dính dáng gì tới ngôi nhà đó nên ko ai trả lời còn mắng chửi bọn họ. Bọn người kia dùng tới vũ lực. Có người còn bị đánh tới bị thương. Chồng Hân Ly cũng ko ngoại lệ, vì vậy mà anh rất ghét nhà lão Trình ở cuối làng cũng như cái tên Tử Du. Thật sự, cả làng này ko ai muốn dính gì tới ngôi nhà đó, chỉ tổ chuốt phiền phức. Phần mình mình lo là ổn rồi...

Nhất Lang tìm đg trở về ngôi nhà của ông lão .Trong nhà vang ra tiếng nói

-Con ăn đi. Hồi nãy có cậu trai trẻ tìm con đó. Con cũng nên sớm trở về là vừa.

Nhất Lang lén trông vô thì...hoàn toàn ko ai hết. Gai óc anh dựng lên. Anh lén ra phía sau nhà, theo lời của cậu bé...Đúng là...có 1 ngôi mộ phủ đầy tuyết trắng nằm đó. Trên mộ còn có tấm hình giống tấm hình Tử Du trong ngày sinh nhật 19, đang cười, xinh đẹp và láu lỉnh. Bên dưới khắc tên: Trình Tử Du...

Nhất Lang hoảng sợ, bỏ chạy...

Từ 1 bên cánh cửa, 1 bóng người nhìn ra...Người đó từ từ lộ cái mặt nạ da người ra rồi nhếch mép cười lạnh lùng... Người ấy là Shelly...

39. Chương 39: Tôi Tìm Thấy Em Rồi,mei...

Nhất Phong lại mất thêm 1 ngày đi lang thang như thàng điên mà tìm kiếm. Đã 3 ngày rồi...Hắn trách bản thân. Phải chỉ lúc đó hắn chịu nghe cuộc gọi của cô...

Khi đi ngang phòng cô nhóc, hắn trầm ngâm 1 hồi lâu. Chỉ mới vắng tiếng cô nhóc có 3 ngày mà như hàng thế kỉ...Chần chừ 1 chút, hắn mở cửa bước vào. Căn phòng đc Thiên Hương thu dọn sạch sẽ chờ chủ nhân nó về...Nhưng biết bao giờ đây? Cái ghế này, cái giường này còn lưu mùi của cô nhóc... ~ kỉ niệm từ khi hắn mới gặp cô nhóc lần đầu ở dạ vũ cầu hôn trong hình hài hoang dã, tới khi cô giành căn phòng này với hắn, hay khi cô nhóc làm thay đổi cái phòng máy của hắn, rồi khi hắn và cô bị phục kích, kế tiếp là khi cô khóc ,và... nụ hôn đầu tiên của 2 người, dù nó chưa hẳn là 1 nụ hôn đúng nghĩa...

Giờ đây hình ảnh về cô nhóc, ~ kỉ niệm, nụ cười, lời nói và cả ~ giọt nước mắt đều khiến tim hần quặng lại, đau thắt...

“Tôi phải làm sao đây, Tử Du? Tôi biết phải làm sao khi mà... tôi đã yêu em quá nhiều... Tôi phải sống sao cho đúng? Theo lí trí hay con tim? Tại sao em lại xuất hiện để rồi gây ra bao cảnh trái ngang thế này hả?

Bây giờ em đã biến đi đâu? Ít ra cũng phải cho tôi biết em có bình yên hay ko chứ? Em đang đùa với tôi sao? Nếu em muốn tôi phải khổ sở, phải lao đao vì em trong trò đùa oái oăm của mình thì em đã thành công rồi đó. Tôi thua rồi, trong trò chơi trốn tìm này...”

Hần ngả người ra giường nhìn lên trần nhà.

Đột nhiên trước mắt hần hiện lên hình hài 1 Tử Du rất kỳ lạ...

-Tử Du!

“Cô ấy đang gặp nguy hiểm. Nhanh lên, nếu ko sẽ quá muộn...”

-Cô ấy ở đâu? Nói tôi biết đi.

Cô gái giống Tử Du chỉ vào ngực mình rồi nói:

“Trong tim anh. Cô ấy luôn ở trong tim anh. Hãy cảm nhận bằng tình yêu mà anh dành cho cô ấy. Anh phải nhanh lên, cô ấy sắp ko còn chịu đc nữa...”

-Nhg... cô là ai? Tại sao cô thường xuất hiện trong giấc mơ của tôi? Và người đàn ông giống tôi nữa. Cô... có phải tên cô là Tiểu Ngọc...

“Rồi 1 ngày nào đó anh sẽ hiểu. Tiền kiếp là cái thuộc về quá khứ rồi, nó ko quan trọng. Nhg còn kiếp này, anh ko đc để mất Tử Du... cũng như Mei...”

-Là sao?

“Thiên cơ ko thể lộ”

Tiểu Ngọc nói rồi biến mất. Nhất Phong choàng tỉnh. Trước mắt vẫn là cái trần nhà trống trơn... Hần vội vã ngồi dậy và sau đó đứng lên, bất cẩn té vào cái bàn cạnh giường... Ngăn tủ bị mở ra và 1 cây tiêu rơi xuống... Hần nhìn thấy nó. Nó gợi hần nhớ tới cây tiêu của mình...

-Sao nó lại ở đây?

Hần cầm cây tiêu lao về phòng mình, mở ngăn kéo ra xem. Cây tiêu của hần vẫn còn đó. Trên đời ko lẽ nào lại có 2 cây tiêu giống nhau tới mức đó, ko thể. Vì hoa văn trên cây tiêu này rất đặc biệt. Trên đời này chỉ có 2 cây mà thôi... Một của hần, và 1 là ... của Meila...

Thì ra hần ko hề mơ! Tiếng tiêu mà hần thỉnh thoảng vẫn nghe đúng là thoát ra từ căn phòng này...

“Là em sao, Mei? Bao nhiêu năm anh tìm kiếm, thì ra em lại là Tử Du. Lẽ nào lại trùng hợp như vậy? Thật khó tin. Tử Du là Mei, Mei chính là Tử Du. Hai con người giống nhau, 1 lai lịch bất minh...”

Mei... Tử Du... Em đang ở đâu? Ko được rồi, chuyện Tử Du xuất hiện ở ngôi nhà này tạm thời ko quan trọng bằng việc tìm ra cô nhóc... Tiểu Ngọc bảo cô nhóc đang gặp nguy hiểm. Mình nhất định phải tìm cô nhóc trước khi quá muộn!”

Hần lao khỏi phòng. Vội vã nên đụng phải Thiên Hương.

-Thiếu gia, cậu đi đâu? Đêm khuya lắm rồi.

-Tôi phải tìm Tử Du. Tối nay tôi ko về.

-Cậu biết chỗ thiếu phu nhân rồi sao?

-Chưa. Nhg tôi sẽ lật tung cái thành phố này lên. Trước khi tôi về, đừng để lão gia biết chuyện này. Tuyệt đối ko để cho ông ấy biết.

Hần đi vào gara lấy xe. Thiên Hương thu hết can đảm chạy theo & cản trước đầu xe của hần:

-Tôi nghĩ việc này có liên quan tới chuyện cậu tới tìm Ngũ Hồ Bang. Bởi vì cô ấy nghe xong chuyện cậu tới đó thì ngay đêm đó cũng mất tích theo.

-Sao bây giờ cô mới nói?

-Tôi...

Hắn phóng xe như bay hướng tới Ngũ Hồ Bang. Thạch chạy ra nắm vai Thiên Hương hỏi như quát. Thiên Hương sợ sệt thuật lại. Gã vội kêu mấy tay đàn em chuẩn bị vũ khí rồi đi theo xe Nhất Phong. Tới lúc này thì mọi việc đã kinh động tới Kim lão gia... Ông từ trên lầu nhìn xuống...

* * *

Trong khi ấy, tại Ngũ Hồ Bang...

Sau khi chế xong qua Boom, cô nhóc lê thân từng chút từng chút lại cánh cửa. Sau khi đặt kíp nổ, cô lại lê từng chút lui lại. Đôi tay yếu ớt run run dùng hết sức lực để bấm nút. Tiếng đồng hồ tíc tắc tíc tắc vang lên...

BÙM!!!

1 tiếng nổ xé trời hất tung mọi thứ. Tử Du nghe toàn thân mình đau rất, rã rời nhg ko còn chút sức lực để rên rỉ... Tiếng nổ làm chấn động mọi người trong nhà lão Hồ. Lão quản gia và cận vệ chạy tới đầu tiên. Tử Du mơ hồ nhìn thấy có dáng người chạy tới rồi lịm dần đi...

-Quản gia, có người. Hình như chết rồi, máu ra nhiều lắm.

-Xem xem hắn là ai, sao dám đột nhập vào mật thất còn làm nó nổ tung?

-Dạ.

Bọn họ lật Tử Du ra xem thì phát hiện đó là 1 cô gái.

-Là 1 cô gái, thừa quản gia. Bị thương nặng lắm, nhg vẫn chưa chết. Tuy nhiên cũng khó mà sống với vết thương thế này...

Lão chạy lại và xem xét.

-Ta nhận ra con nhóc này. Nó là người mà Kim Nhất Phong tìm ráo riết mấy bữa nay.

-Vậy chúng ta phải trả nó về cho hắn hay xử trí thế nào ạ?

-Đành vậy thôi. Nếu hắn biết cô ta chết ở nhà này thì ko hay. Lẹ, đem cô ta ra xe chở về Kim gia.

-Khoan!

Lão Hồ và cô đào của lão xuất hiện...

-Ko thể đem con nhóc về cho Kim Gia đc.

Lão quản gia ngạc nhiên ko hiểu lão gia mình muốn gì, thế nhg cũng lên tiếng tiếp:

-Vậy thì đem tới bệnh viện. Nếu ko cứ thế này cô ta chết vì mất máu thôi.

-Ông là lão gia hay ta là lão gia? Nếu bây giờ đem trả người cho Kim Nhất Phong, chúng ta biết trả lời hắn thế nào đây? Hắn sẽ nghĩ ta bắt cóc con bé. Tốt nhất là thủ tiêu rồi ném xuống sông, để cho Diêm Vương xử trí thì tốt hơn.

-Lão gia, ko ổn đâu.

-Làm ngay đi!

-...Vâng..., lão gia.

Bọn họ vừa khiêng Tử Du bỏ vào cốp xe thì Nhất Phong chạy xe tới...

Bọn người Ngũ Hồ Bang nhìn nhau. Họ chuẩn bị sẵn vũ khí và tư thế đối phó.

Cánh cửa mở ra từ từ khi Phong bước vào. Ánh mắt hẩn lạnh, cái lạnh lấn át tâm trí của bọn người bao quanh hẩn... Thạch và các anh em Kim Hắc Bang khác đến ngay phía sau...

-Các người nửa đêm kéo tới đây vì lý do gì?

-Lần này chúng tôi tới tìm người. Vợ tôi.

-Vợ cậu sao lại ở đây? Nếu có tìm phải tới nhà anh trai cậu là Kim Nhất Lang chứ.

Lão giễu cợt. Thạch điên tiết muốn xông lên thì hẩn đưa tay cản lại.

-Đừng manh động.

-Anh để hẩn cười vào mũi vậy sao?

-Chúng ta tới tìm người. Không phải gây chuyện. Hãy để xem thực hư thế nào đã. Rồi hẩn quay qua lão Hồ. - Chúng tôi có lý do tin rằng cô ấy đã từng tới đây.

-Nơi đây canh chừng cẩn mật, 1 con muỗi không qua lọt thì lý nào có người vào mà chúng tôi không biết?

-Tử Du là con dâu của Kim gia nên cũng không phải là hạng tầm thường. Khi kiểm tra được cô ấy không ở đây, tôi sẽ đi ngay.

-Nơi đây để cho các người ra vào như chốn không người hay sao?

-Xin thứ lỗi.

Hẩn ra hiệu cho đám anh em lục soát. Lão Hồ điên tiết.

-Kim Nhất Phong! Người đừng quá nóng cuồng! Khi ta còn tung hoành ngoài giang hồ thì người còn chưa ra đời. Đừng quá đáng, nếu không Ngũ Hồ Bang quyết không nhân nhượng, dù phải rửa súng bằng máu tươi!

-Được. Coi như tôi kính nể ông là bậc tiền bối, ông muốn ra điều kiện gì để chúng tôi đi vào trong tìm kiếm? Còn nếu như ông muốn tắm trong máu thì anh em Kim Hắc Bang chúng tôi cũng đã sẵn sàng nghênh chiến ngoài kia. Họ đều từng vào sinh ra tử, sống chết cũng chỉ là chuyện tầm thường.

-Hừ, chỉ vì tìm 1 con nhóc mà cậu đẩy nên cuộc chiến này... Tôi thất vọng cho cậu quá. Được, nếu tôi cho người của cậu lục soát nơi này mà không tìm ra người, cậu phải quỳ ngay tại đây, gọi tôi là Lão Đại Gia và hủy bàn tay phải của cậu. Từ nay, cậu không được cầm súng và chằng còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ được nữa.

-Được. Tôi hứa với ông.

Lão giật mình. Một kẻ lạnh lùng cao ngạo như hẩn lại chấp nhận 1 điều kiện ngu ngốc và hoang đường như vậy không chút suy xét. Nhưng lão yên tâm vì làm sao có ai nghĩ ông đã giấu người trong cốp xe bên ngoài... Lão ra hiệu cho người của mình đang ra.

Thạch vịn vai hẩn:

-Đại ca, có đáng không? Chúng ta không có căn cứ gì cả. Chỉ dựa vào lời của Thiên Hương và trực giác của anh mà chơi ván bài này là quá mạo hiểm rồi.

-Chúng ta còn biết chỗ nào khác để tìm sao? Cứ làm đi.

-Nhưng...

-Cậu không vào trong thì để tôi.

Thạch cản Nhất Phong lại...

-Có đáng không? Cô ta đang muốn bỏ rơi anh mà chạy theo cậu Hai. Vậy mà anh còn hy sinh cho cô ta hay sao?

-Cậu thật phiền phức quá! Đang ra ngay. Hẩn nói giọng lạnh tanh và đầy đe dọa.

Hẩn bỏ vào trong tìm kiếm. Các anh em khác đành miễn cưỡng theo hẩn vào trong... Trong cốp xe, Tử Du tỉnh lại và loáng thoáng nghe hết diễn biến bên ngoài. Trong ý thức mơ hồ, cô nhóc cố vùng khỏi cái hộp chật chội, tối tăm đó...

“Đừng, Nhất Phong...đừng mà...Em ở đây...”

Nhng tiếng kêu ấy quá nhỏ và bị át bởi tiếng cười thích thú của lão Hồ và ả nhân tình ổng ẹo nên ko ai nghe thấy...

Trên cao,Ngọc Hoàng và Diêm Vương nhìn xuống...

Diêm Vương vờ như lấy khăn tay lau nước mắt rồi tiếp tục thút thít:

-Hic,thật là cảm động quá...Tiếc là huynh à,huynh đã đi hết nước cờ ưu tiên rồi.Ván cờ giờ là của đệ. Huynh thấy ván cờ này thế nào,hấp dẫn chứ?

-Ta ko nghi ngờ chút nào khi cha giao cho đệ cai quản chốn địa ngục đầy cái xấu xa như vậy.Nhưng em trai à,khi cả 2 người họ chưa ai chết thì ván cờ chưa kết thúc đâu.3 nước cờ đầu tiên là ta đi,nhg phần còn lại là do họ tự quyết định.Chính họ mới quyết định được cuộc đời họ ra sao,ko phải chúng ta.

-Đệ sẽ chứng minh rằng:huynh là thằng ngốc với mớ triết lý xuẩn ngốc tiêm nhiễm từ hạ giới. Ko nói chuyện với huynh nữa,đệ về địa phủ đây. Sắp có thêm 1 linh hồn mới xuống ấy rồi,hây... Ván cờ kết thúc rồi.

-Để rồi xem!

Và dưới hạ giới...

Bọn người của Nhất Phong gần như lật tung căn biệt thự lên cũng vô ích.Chỉ thấy căn phòng kín bị nổ tung. Lão Hồ giải thích là do 1 tên trộm đột nhập.Nhg hấn đã thoát rồi.

“Có phải người ấy là Tử Du hay ko?” Phong nghĩ ...

Bọn người Nhất Phong tập trung ra bên ngoài,ai cũng nhìn hấn lắc đầu. Người cuối cùng là Thạch. Tưởng gã đứng yên nhìn ai dè gã cũng vào cuộc.

-Hoàn toàn ko có dấu hiệu nào của thiếu phu nhân.

Lúc này lão Hồ bật cười:

-Người thỏa dạ rồi chứ Nhất Phong?

-Phải,đúng là ko tìm thấy người. Trực giác tôi... sai rồi.

-Giờ cậu định làm gì?Tìm tiếp...hay thực hiện lời hứa? Lão khoát tay vờ như nhân đạo,hiểu chuyện.- Hay là... ,thôi bỏ đi,tôi nghĩ là cậu ko dám...Tôi coi như đó là lời hứa của trẻ con, người lớn ko suy tính thiệt hơn.

-Đâu thể như vậy đc. Lời nói của Kim Nhất Phong này ko thể coi như trò đùa đc. Hấn nói 1 cách nghiêm túc.

Thạch ngăn cản:

-Đại ca.Để cho em...

-Ko. Cậu và mọi người đi nơi khác tìm kiếm Tử Du.Tôi xong việc ở đây sẽ trở về.

-Tối lúc này,anh còn... Tại sao vậy? Đáng lẽ người nên đứng ở đây là cậu Hai chứ!

-Hãy hứa với tôi, đây là lời hứa mà tôi phải thực hiện,các người nếu còn coi tôi là anh em-là đại ca thì tuyệt đối ko đc hành động lỗ mãng,ko đc trả thù...

Tất cả đều im lặng nhìn về đại ca của họ.

Phong vỗ vai Thạch rồi tiến về phía lão Hồ... Hấn-bỏ qua vị thế của gia tộc và cái “tôi” kiêu hãnh của mình-quỳ xuống trước về mặt cao ngạo của lão,cúi đầu và gọi:

-Tôi xin lỗi...Lão Đại Gia. Từ hôm nay sẽ ko can dự vào chuyện của giang hồ theo giao kết. Đó là lời hứa của Kim Nhất Phong,ông có thể yên tâm .

Lão cười khoái trá rồi rút súng đưa hấn.

-Kim Nhất Phong danh tiếng rồi cũng có ngày này hay sao?Làm đi.

Đám đàn em bước tới ngăn hấn lại. Ai cũng muốn chịu thay cho hấn...Nhg ánh mắt của hấn bảo họ tránh ra. Hấn bình thần đưa cầm súng bằng tay trái,giơ bàn tay phải ngang mặt...lạnh lùng bóp cò... “ Chiu!” Về mặt hấn cau lại vì đau đớn,rằng hấn nghiêng lại để ko bật ra bất cứ tiếng kêu nào... Hấn nhìn về phía lão Hồ rồi đứng lên.

-Giờ thì tôi về đc chứ?

-Cứ tự nhiên.

Hấn mỉm cười rồi quăng súng về phía lão Hồ,quay lưng đi.Tay hấn buông xuống mặc áo nhiễu xuống như nước chảy.Thạch xé 1 bên tay áo của mình vãi băng cho đại ca của gã .Đám anh em nhìn lão Hồ thù hằn,hăm he nhg ko ai kháng lệnh mà manh động,sau đó rồi cũng đi theo Nhất Phong.

Bên trong,Tử Du xót xa,cầm giận,và trách mắng mình.

“Mày tưởng mình thông minh lắm sao? Lúc nào cũng đem tới phiền phức cho Nhất Phong. Mày là 1 kẻ gây tai hoạ,Mei à ! Mày chỉ biết bắt lực nằm trong cái hộp nhỏ bé này như 1 cục thịt bầy nhầy vô dụng thôi ư? Không ! Mày ko thể để Phong hy sinh bàn tay và danh dự vô ích như vậy đc!”

Tử Du dùng hết sức lực yếu ớt-bằng 1 bản năng sinh tồn kỳ lạ ko thể lý giải- huyết điệu nhạc mà trước đây Brian vẫn ngân nga mỗi lúc cả hai không có khách tới mua tượng đất của họ. Brian thường nói vui rằng đó là bài hát đuổi ruồi,bọn ấy mà nghe sẽ sợ và ko dám bay tới...Tiếc thay,sức lực cô nhóc quá yếu,âm thanh chỉ thì thào như tiếng gió...

Cô nhóc không còn có thể cố gắng được nữa... Trước mắt cứ tràn ngập hình ảnh Tiêu Dao,Brian và Nhất Phong...

Tử Du lịm đi trong nước mắt... “Vĩnh biệt,Brian...”

* * *

Giai điệu đó ko ai nghe thấy ngoại trừ Nhất Phong. Ánh mắt hấn liếc nhanh về chiếc xe mà hấn vừa đi ngang qua. Hấn thấy máu rỉ xuống từ cốp xe.Lão Hồ vội bước tới xe,giả lã...

-Ấy,ta quên! Tên trộm làm 1 người anh em của ta bị thương,đang định đem nó vào bệnh viện thì người tới. Giờ thì ta đi đây.Nếu chậm sợ hấn ko ổn.

Hấn mặc kệ lời giải thích,tiến tới mở cốp xe ra.Lão Hồ vừa định rút súng ra ngăn thì tay súng của Nhất Phong đã nhanh hơn lão 1 giây.Hấn bắn trúng xuống qua vành tai lão,chỉ chút xíu là xoẹt nát óc... Viên đạn làm tai lão nó rỉ máu mà bản thân Phong chẳng màn quay lại nhìn.

-Đừng cản tôi.Tôi chưa nói lão biết là tôi thuận tay trái sao?Tôi muốn coi anh bạn ấy thế nào mà lại bị đặt trong cái cốp xe ngột ngạt này.

Hấn bước tới mở cốp xe ra... Đó là Tử Du của hấn... nhóc Mei của hấn... Thấy cô nhóc,tim hấn thắt lại vì đau đớn trước thân hình nhầy nhụa máu và kiệt quệ.Hấn ôm lấy cô nhóc,lo lắng,rồi thành cầm giận.Chưa bao giờ hấn thấy lòng đầy cầm giận như bây giờ... Máu trong người hấn sôi lên và lí trí ko còn kiểm soát được nữa... Hấn ẵm Tử Du lên,nói như rít qua kẽ răng.

-Tôi- ko -muốn- thấy- mặt- lão- ta- nữa.

Hấn nhấn mạnh từng từ một rồi sau đó bế Tử Du ra xe...

Bên trong,cả trăm anh em của Kim Hắc Bang bao vây toà nhà và toàn bộ người của Ngũ Hồ Bang.Hơn phân nửa người của lão Hồ bỏ chạy,chỉ còn 1 vài kẻ ngoan cố còn trụ bên cạnh lão ta.

Cuộc thanh toán đẫm máu diễn ra... Làm náo loạn cả thành phố Đan Thành . Ngũ Hồ Bang chỉ sau 1 đêm-thành biển máu...

Vụ thanh toán sau đó được giải quyết hết sức sạch sẽ. Ai muốn sống cho sống,nhg cái giá của sự sống đó là im lặng. Đó là cái luật bất di bất dịch mà người trong thế giới ngầm đã thỏa thuận với nhau để tồn tại trước sự săn đuổi của bọn cảnh sát...

40. Chương 40: Tiền Kiếp Hé Mở

Tại bệnh viện...

-Bác sĩ,cô ấy...

-May mà đưa tới sớm .Trễ chừng nửa giờ nữa thì thần y cũng bó tay. Cô ấy chỉ bị kiệt sức vì đói và mất máu do trúng mảnh vỡ ghim sâu vào người thôi. À,trong tay cô ấy cầm cái này,lấy mãi mới được. Cậu giữ đi.

Đó là 1 thẻ nhớ rất nhỏ và dính đầy máu... Hấn cầm lấy vật đó và hiểu ra lí do khiến Tử Du lâm vào nguy hiểm thế này...

“ Đồ ngốc,thân mình còn ko giữ đc thì còn lo cho ai?”

Khi biết Tử Du đã qua cơn nguy hiểm thì lúc này hấn mới nghe bàn tay nhức buốt. Lúc hấn vội vã bế Tử Du vào đây,máu từ tay hấn rỉ ra khiến ai cũng hoảng sợ,vậy mà hấn chẳng biết đau. Hấn đã quen với đau đớn rồi,nhưng chưa nỗi đau nào bằng hôm nay,khi ôm cô bé trong tay. Hấn...đã sợ. Hấn sợ 1 lần nữa sẽ mất Mei. Hấn sợ lắm...

Thạch chạy tới...

-Biết ngay là anh ở đây.Đây là bệnh viện gần nhất mà.

-Xong rồi sao?

-Ừm...Vâng. Nhg... lão gia cũng tới. Chắc ông đã biết rồi. Chính lão gia đã thu xếp mọi thứ khi ko có anh ở đó.Ông còn bảo em nhắn với anh là...

-Tôi biết rồi.Về bảo với ông khi nào Tử Du khỏi,chúng tôi sẽ về Kim Gia chịu tội.

-Cậu Hai cũng vừa trở về.Cậu ấy hỏi về...

-À,Thạch nè...Khoan...cho anh tôi biết chúng tôi ở đây.

-Tôi thật ko hiểu,cô ấy ko phải vợ anh sao?Sao phải e sợ cậu Hai?

-Cậu...thật là phiền.

-Đi,bảo bác sĩ coi bàn tay của anh nữa chứ.

Thạch lôi hấn đi.Hấn chần chừ :

-Cô ta ko biến mất đâu mà sợ! Thạch nói như gắt.

Lúc này Nhất Phong mới chịu đi.

Cả 2 vừa đi thì Shelly xuất hiện...Từ bên ngoài, cô ta nhìn vô phòng hồi sức rồi lắc đầu...

“Tôi đã định đem cô đi. Nhg lại sợ cái gã điên ấy lại 1 lần nữa làm khuấy động thành phố này lên vì tìm cô nữa à xem.Tôi sẽ quay lại sau nhé.”

Tại Kim Gia,nhân lúc Phong ko có trong nhà,Nhất Lang vào phòng Phong lấy tập hồ sơ mà hấn điều tra đc về Tử Du ra xem... Có rất nhiều bản hồ sơ về Du,cho thấy Phong đã điều tra về Tử Du rất kỹ... Lúc này Nhất Lang mới hiểu ra hết. Tử Du bây giờ đã mượn danh Trình Tử Du –người đã chết cách đây 20 năm làm lớp vỏ hợp pháp chui vào nhà họ Kim với mục đích gì đó. Tuy ko rõ mục đích kia là gì nhg rõ ràng ko bình thường... Đã vậy tại sao Nhất Phong còn chưa phanh phui chuyện này?

Nghe mọi người bảo Phong đã tìm đc Tử Du rồi,sao họ chưa trở về?Giữa bọn họ... có điều gì mờ ám...

Có nhiều thứ về Tử Du Nhất Lang ko biết mà Phong lại khá rành rẽ khiến anh có cảm giác mình bị xỏ mũi. Anh ko thể thôi suy nghĩ rằng lúc này 2 người ấy đang ở bên nhau,nói cười vui vẻ...

Sự ghen tuông cứ lần át tâm trí anh,kể cả trong bữa ăn...

-Con có tâm sự sao?

-Dạ không.

-Còn chối. Nói mẹ nghe coi.

Bà Wilson dịu dàng. Cái cách họ xưng hô với nhau cho thấy 2 người đã bí mật nhận nhau từ lâu rồi... Lúc này Nhất Lang mới ngược nhìn bà.

-Con... phải đem Tử Du khỏi ngôi nhà đó.

-Nhg... còn hôn nhân với Nhất Phong?

-Con ko quan tâm.Ngay từ đầu nó đã ko cần cô ấy,đã nhường cô ấy cho con. Còn con,con đã cảm nhận Tử Du là cô gái con yêu từ tiền kiếp rồi.Chúng con là một đôi.

-Có bao giờ con nghĩ thời gian gần gũi đã khiến Nhất Phong cũng yêu Tử Du hay ko?

-Nhg người Tử Du yêu là con.Vả lại,ai có thể yêu được con người như Nhất Phong?

Nhất Lang dừng đũa và cương quyết nói với mẹ. Bà nhận thấy sự ghen tuông Nhất Lang dành cho Nhất Phong. Bà đượm buồn,cũng gác đũa rồi nói:

-Mẹ hoàn toàn ko muốn 2 người vì 1 cô gái mà đánh mất tình anh yêu khăng khít bấy lâu nay. Nếu có ai đó khiến con phải đề phòng thì kẻ ấy là cô gái Tử Du kia chứ ko phải Nhất Phong đâu,Nhất Lang à.

-Con mới là con ruột của mẹ. Nhất Phong lại là con nuôi của bà Khôi Loan. Sao mà mẹ luôn đứng về phía nó ?

-Mẹ ko muốn tranh cãi nữa.Con và Nhất Phong tuyệt đối ko đc bất hòa.

-Được rồi mà.Con sẽ giải quyết chuyện này trong êm đẹp. Mẹ đã gặp Tử Du chưa?Cô ấy rất tuyệt vời,mẹ mà thấy thì sẽ thích cô con dâu này ngay cho coi.

Bà Wilson thở dài vì bà ko hề nghĩ như vậy. Bất cứ ai đem tai hoạ cho con trai bà đều khó mà gọi là tuyệt vời được !

Trong khi ấy,tại bệnh viện,Nhất Phong ngày đêm túc trực bên Mei. Tay hần nắm tay cô nhóc thật chặt, sợ bị vuột mất.

Hôn mê suốt 5 ngày,Mei cuối cùng cũng tỉnh lại,đôi mắt từ từ mở ra. Cô nhóc nhìn qua thấy hần.Cô nhìn quanh coi mình đang ở đâu.Nếu cô chết rồi mà vẫn còn đc nhìn thấy Nhất Phong thì đây đúng là thiên đường.

"Nhg mà nếu mình đã chết,ko lẽ Phong cũng chết theo rồi sao?Bây quá,bây quá!"

Cô khẽ quay qua ngắm nhìn hần say ngủ...

"Lúc nào anh cũng giấu mình trong cái mặt nạ ấy sao?"

Mấy ngày ko đc nhún nhút,các khối thịt trong cơ thể cô nhóc như tê dại,ko chịu nghe lời.Cô muốn tự mình ngồi dậy nhg vô ích. Bàn tay cô động đậy khiến hần choàng tỉnh...

-Tử Du...

Hần khẽ gọi tên cô nhóc. Mei cười nhẹ nhàng rồi nói

-Tôi làm anh thức phải ko?

-Đề...tôi gọi bác sĩ. Hần tỏ ra khẩn trương .

-Ko cần.Tôi chỉ thấy khát thôi.Rất khát.

-Chờ chút.Ngồi yên.

Hắn bước tới bàn rót nước. Tay trái hắn cầm ly còn tay phải cầm lấy chai nước. Tuy nhiên bàn tay hắn quá yếu ko thể cầm đc- dù chai nước chẳng nặng là bao- nên làm nó rớt xuống, đổ tung toé. Hắn nhìn tay mình như chữ nó vô dụng. Rồi hắn quay qua cô nhóc:

-Tôi ra ngoài lấy nước đây.

Hắn định đi thì Mei nói:

-Tay anh sao vậy? Thì ra Tam thiếu gia cũng có lúc như thế này đây sao? Để tôi coi anh có bao nhiêu bàn tay để làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Hắn quay qua nhìn cô nhóc rồi phì cười.

-"Mỹ nhân" ? Cô thì hay lắm à. Ăn trộm rồi tự lột vào đây.

Mei đỏ mặt vì "nhục", thế nên lại bướng bỉnh...

-Tôi ko cần anh cứu. Tôi ko muốn mắc nợ kẻ đáng ghét như anh.

Cô nhóc khích bác làm hắn tự ái. Hắn bỏ ra ngoài. Mei nói với theo.

-Ko cần. Đợi anh lấy nước thì tôi chết khát. Tôi sẽ tự đi.

Cô nhóc vừa bước xuống thì sụm té. Hắn lao nhanh tới đỡ lấy cô nhóc...

-Gần bướng thật. Hắn nói.

-Ngu ngốc. Mei không chịu thua.

Nhưng cuối cùng họ lại nhìn nhau, nhún vai rồi cười...

Ít thấy hắn cười, nhưng hắn cười cái miệng thật dễ thương. Về mặt lạnh tanh mọi ngày ko phù hợp với hắn chút nào. Brian mà cô nhóc biết ko hề có vẻ mặt lạnh tanh đó mà vẫn luôn rất thu hút. Nhất Phong lại chính là Brian mà.

Thế là họ thoả thuận hợp tác. Nhất Phong sẽ công cô nhóc đi rót nước uống.

Họ ngồi cạnh nhau nơi ghế đá công viên của bệnh viện mà chẳng quan tâm thế giới chung quanh là cái gì hết.

-Bác sĩ bảo tay anh thế nào?

-Phải mất 1 thời gian để lành lại, nhưng khó đc như trước kia.

-Đây là anh tự nguyện, tôi ko mắc nợ anh đâu đó nha. Quyết định mà ko thêm suy nghĩ gì hết.

-À, nghĩa là lúc đó cô còn tỉnh táo. Sao ko hét lên?

-Tôi còn sức sao? Chỉ có anh là đồ ngốc. Còn dư hơi sức đi cứu người dưng.

-Ko phải người dưng.

Hắn nói, rồi im lặng. Tử Du được nước lắn tới, kéo hắn quay qua và bắt hắn nhìn thẳng vào cô nhóc

-Hả, anh nói gì? Nói lại xem? Ko phải người dưng tức là... "Honey yêu dấu" đúng ko?

-Ko nói chuyện với cô nữa.

-Ái chà, có người ko dám nhận kìa! Mắc cỡ kìa!

Tử Du cứ chọc, còn hắn quay lại uống ly nước của mình, chẳng thèm quan tâm. Ừa, thì đúng là hắn mắc cỡ... Sao cô nhóc cứ phải hét lên cho cả thế giới biết mới được chứ?

Bất chợt tay Mei tìm lấy tay Phong. Hắn nhìn qua cô nhóc. Cô nhóc giơ ra vẻ mặt "trơ trơ", "ngơ ngơ vô tội" nhìn lên trời, nhìn mông lung... Ai biết đâu tìm cô nhóc cứ rợn rợn- nó chẳng chịu ngoan ngoãn, cứ bướng bỉnh như chủ nhân của mình... Phong cứ để bàn tay cô nhóc ở đó, cứ như... ko biết gì hết... Hắn chỉ khẽ cười...

Từ đằng xa,Thạch chạy tới...

-Đại ca,cậu Hai biết chỗ này rồi. Cậu ấy đang đợi trong phòng bệnh của chị Tử Du đó.Xin lỗi,em...lỡ lời...

-

Về mặt Nhất Phong đột ngột thay đổi. Nụ cười của hắn tắt lịm... Hắn nhìn qua cô nhóc.

-Phải về thôi.

Hắn lại công cô nhóc về phòng. Lần này,từng bước từng bước chân của hắn thật chậm.Vòng tay Tử Du xiết hắn chặt hơn...

Thạch cảm thấy mình có lỗi. Tuy là kẻ bỉ phu cục mịch,nhưng hắn cũng nhận thấy Tử Du có tình cảm với Nhất Phong,chứ ko phải 1 mình Nhất Phong đơn phương. Vậy có gì...

Vài bậc thang nữa thôi là lên tới phòng. Mei nói:

-Anh có thể đem tôi đi chỗ khác mà?

-Chỗ nào chứ? Tôi công cô thế này đủ mệt rồi. Cô...thiệt là nặng.

Phong càng cố nói đùa thì Mei lại chẳng thấy lời đùa đáng vui.Cô nhóc muốn Phong phải nghiêm túc đối diện với chuyện này.

-Có phải nếu như anh ko mắc nợ ân tình của Kim Gia,anh sẽ đem tôi đi thật xa...

Bởi vì Mei cứ bướng,hắn ko thể mãi né tránh được...

-Cuộc đời này ko có chữ “nếu”...

-Đồ ngốc...

Lời của Mei lọt thỏm trong tiếng thở dài mệt mỏi,buồn bã...

Nhất Lang chờ ngay cửa.Anh nở nụ cười vui vẻ nhất,vô tư nhất chào đón cả hai. Phong đặt cô nhóc xuống giường,nhìn anh trai cười miễn cưỡng rồi quay đi.Trước khi rời khỏi phòng ko quên nói:

-Khoan hãy đem Tử Du về.Chuyện này làm kinh động tới cha rồi, anh biết nên làm gì mà,phải ko?

Vậy là hắn đi.

Nhất Lang lo lắng hỏi han Tử Du. Cô nhóc gượng cười nghe nghe lỗ tai lửng bưng...Chẳng âm thanh nào rõ rệt...Chỉ toàn là giọng của Nhất Phong mà thôi... Sao hai đứa lại ra thế này chứ ?

Nhất Lang đưa cô nhóc về căn hộ của mình.1 căn nhà rộng,khang trang... Nhưng Mei chẳng quan tâm... Mei ngồi xuống bộ ghế lót bằng nhung thú với ánh mắt xa xăm,chán chường và lãnh đạm trước sự hoan hỉ của Nhất Lang...

-Chào mừng em về nhà. Thấy thế nào?

-Đẹp. Chắc là vậy.

-Nó sẽ là nhà của chúng ta. Lại đây,anh giới thiệu với em 1 người.

-Bà Wilson phải ko?

-Sao em biết?

Bà Wilson đột ngột xuất hiện:

-Cô ấy biết mọi thứ,con trai ạ.

-Hả?... Con ko hiểu?

-Cô ta là con gái 1 người bạn cũ của mẹ, bước chân vào nhà họ Kim... cũng có ý đồ chẳng hay ho gì.

Nhất Lang ngạc nhiên nhìn Mei rồi nhìn mẹ . Anh hoàn toàn không hiểu. Anh biết lai lịch Tử Du ko bình thường,nhưng... chuyện quái gì đang xảy ra mà anh ko hề biết thế này?

-Vậy thì... cô ấy...

-Con yên tâm.Cô ta có cùng mục đích với chúng ta.

Bà cười rồi bỏ về phòng. Bà tuy ko thích cô gái này,nhưng tiếc thay cô ta lại là người mà cả 2 đứa con trai mình đều yêu thương... Duyên số mới trở trêu làm sao !

Nãy giờ Tử Du im lặng. Bị phanh phui thân thế nhưng cô ko cảm thấy lo lắng. Cũng hay,cô chán cuộc sống giả dối này lắm rồi. Cô đứng phắt dậy.

-Chắc ngôi nhà này cũng ko còn hoan nghênh tôi.Tôi đi.

Mei bước đi dễ dàng ,ko khó nhọc như lúc còn ở bệnh viện,phải cần tới người công đi nữa... Nhất Lang ngạc nhiên...

-Tử Du,chân em đi lại được rồi à?

-Tôi ko hề gì hết,sao lại ko đi được? Chỉ đóng kịch thôi. Xin lỗi,tôi phải đi rồi.

-Em định đi đâu?

Nhất Lang ngăn cản. Mei ko biết sao lại cảm thấy áy náy trước sự ngây thơ tới ngờ nghệch của Nhất Lang... Cô không muốn tiếp tục lừa dối tình cảm của anh,lại càng ko muốn đem anh ra làm cái bình phong cho vở kịch sắp hạ màn của mình... Với anh,cô nhóc thừa nhận mình là người có lỗi. Giờ đây chính là lúc cô cho anh thấy bộ mặt thật phía sau vẻ đẹp thiên thần của mình – 1 kẻ vô tâm,lạnh lùng...

-Tôi còn nhiệm vụ của mình ở Kim Gia.

-Em chưa về đó đc.Em ko nhớ Nhất Phong đã cảnh báo điều gì hay sao ? Em chưa thấy cơn thịnh nộ của cha anh kinh khủng thế nào đâu. Đã là người của Kim Gia thì ko thể thoát.

Mei quay quắt qua nhìn Nhất Lang... Vẻ mặt lạnh thay bằng 1 sự lo lắng...

-Nghĩa là ...Nhất Phong đang gặp chuyện? Anh ấy đã quay về đó !

-Nó đã triệt tiêu cả 1 bang hội,làm lão Hồ bỏ mạng và rất nhiều anh em bị thương vì vướng vào vụ này. Liệu cha sao có thể bỏ qua mà không trừng trị ?

-Vậy thì tôi càng phải về đó. Đừng cản tôi.

Mei gạt tay Nhất Lang ra. Nhất Lang nhất quyết ko cho cô nhóc đi. Anh ra hiệu cho thuộc hạ chặn ở cửa. Mei điên tiết quay lại nhìn anh:

-Anh muốn gì?

Nhất Lang tha thiết nhìn cô. Dù cô nhóc là Tử Du hay ko phải là Tử Du thì đó cũng là người mà anh đã đem lòng yêu say đắm.Anh không thể đứng đưng nhìn cô quay về Kim Gia mà gánh chịu hình phạt của cha anh-kẻ cứng ngắt và cương quyết bảo vệ ~ thứ gọi là gia quy... Việc quan hệ của anh và Tử Du gây nên tiếng xấu lẽ ra đã bị trừng trị thật nặng,nhưng anh ko hiểu sao ông Kim im lặng bỏ qua-1 kỳ tích. Chắc vì sự việc chưa quá nghiêm trọng tới mức công khai cho bàn dân thiên hạ đều biết. Nhưng việc thanh toán và xoá sổ Ngũ Hồ bang mà ko thông qua ông chỉ vì 1 cô gái của Nhất Phong đã làm náo loạn thành phố Đan Thành,gây khá nhiều xôn xao.Cảnh sát có thể tạm thời chưa vào cuộc vì không bằng không có nhưng danh dự Kim Gia trong giới giang hồ đã bị Nhất Phong vấy bẩn. Chuyện này ông khó mà tha thứ. ~ người trực tiếp liên can tới như Nhất Phong và Tử Du sẽ không thể thoát sự trừng phạt nặng nề... Nhất Lang ko quan tâm Nhất Phong sống chết ra sao ! Nhưng... anh không muốn Tử Du của anh có chuyện...

-Anh không cho em đi.

-Xin lỗi Nhất Lang,khi vở kịch này đã tàn thì...TÔI là Mei là ,ko phải Trình Tử Du.

-Sao?Em là...Mei?

-Phải. Là người mà 2 anh em anh tìm kiếm bấy lâu nay. Tôi ko cần biết ~ hình phạt gì đang chờ tôi ở Kim Gia,nhưng tôi nhất quyết phải trở về. Vì nơi ấy... có Brian của tôi. Xin lỗi...

-Em ra đi dễ dàng vậy hay sao? Còn ngày tháng chúng ta bên nhau thì sao?

-Tôi đã xin lỗi rồi. Tất cả... là 1 màn kịch. Chúng ta đang chung 1 mục đích. Nếu anh muốn kế hoạch thành công thì nên cùng tôi diễn tốt vai diễn này. Tạm biệt.

Mei bỏ đi. Nhất Lang ngỡ ngàng ngồi phịch xuống ghế.

Bà Wilson nghe thuộc hạ báo lại, vừa đi xuống. Bà nghe được câu chuyện của họ mà đau lòng. Bà cũng lo lắng cho Phong nhg lại ko thể ra mặt. Bà biết Nhất Nguyên (lão Kim) sẽ ko đến nỗi giết chết Nhất Phong đâu. Nhg hình phạt thì... Trái tim của người mẹ lại nhói đau...

Bà nhìn theo dáng Mei bước đi và cho thuộc hạ bắt cô lại. Mei vừa đặt chân tới cửa thì bị đám cận vệ của bà giữ lại. Tất cả họ đều là ~ cao thủ đc tuyển chọn nên Mei khó mà thoát, nhất là sức khỏe cô nhóc chỉ vừa mới hồi phục...

-Bà muốn gì?

-Tôi giúp cô thôi. Lời cảnh cáo của Nhất Lang ko thừa đâu. Tôi ngạc nhiên khi cô bé vào làm dâu Kim Gia mà ko hề thuộc Gia quy của nhà ấy đấy.

-Cái tờ giấy dài thiệt dài ấy hả? Con chó cưng của tôi cắn nát rồi. Bà mau bảo đám hộ pháp này buông tôi ra đi. Bà giữ dc tôi bao lâu hả? Khi tôi khỏe lại thì cũng trốn khỏi đây thôi.

Bà Wilson ko quan tâm.

-Nhốt cô ấy vào phòng, canh giữ cẩn thận.

-Hừ, bà già đáng ghét! Bà già khó ưa ! Thả tôi ra ngay !

Bà Wilson chẳng màn ngó tới cô nhóc. Đám hộ pháp nghe theo lệnh, kéo cô về phòng giam lỏng...

Khi cô nhóc đi ngang qua Nhất Lang, anh nắm tay cô. Anh muốn cô xác nhận lại 1 lần nữa sự thật này...

-Cuối cùng, anh chỉ là nước cờ trong tay em thôi sao?

-Anh là người tốt. Giá mà tôi gặp anh trước anh ấy có thể tôi đã yêu anh. Nhg... người ấy cũng đã từng nói với tôi rằng, cuộc đời này ko có chữ... "nếu". Tình yêu... tôi đã dành cho Brian .

-Kim Nhất Phong?

-Phải.

-Ngay cả khi nó đã...

-Khuôn mặt có biến đổi thế nào, Brian... vẫn là Brian. Tất cả ~ gì tôi có thể nói với anh là... xin lỗi...

Nhất Lang nghe tim mình đập lại. Anh khó mà chịu đc đả kích quá lớn này... Tại sao chứ? Sao ko phải ai khác mà lại là Nhất Phong? Tại sao!

Mỗi đêm, khi Nhất Lang ngủ, anh thường bị ~ giấc mộng đẹp về cái thuở xa xưa ngày nào tìm tới. Nó mơ hồ và như 1 bức tranh bị chấp vấ... Nhg giờ đây, những hình ảnh hiện rõ hơn, cụ thể hơn. Anh như sống cùng lúc 2 cuộc đời đan xen... Anh hoàn toàn nhớ ra tiền kiếp của mình.

Nhất Lang ngồi bật dậy.

-Tiểu Ngọc!

Anh nhìn chung quanh rồi lấy tay quệt mồ hôi. Mắt anh nhìn hoang dại, điên cuồng...

"Meila là Tiểu Ngọc của kiếp trước. Còn Tiêu Dao là Nhất Phong của kiếp này. Thiên Hương là Đại Ngọc, Bát Công chúa là em gái mình, Shelly là ả ma đầu Mỹ Xuyên, cha mình là Hoàng thượng... Ko, thật khó tin... ~ con người của tiền kiếp sao lại cùng nhau xuất hiện ở kiếp này? Quá khứ 900 năm trước sẽ lại tiếp tục hay sao? Mình sẽ mất người con gái mình yêu về tay Nhất Phong hay sao ? Ko, mình bất cần quan tâm! Quá khứ ko đc tái diễn. Mình phải đoạt đc trái tim Meila... à không, mà là Tử Du... Dù cô ấy là ai mình chỉ cần biết cô ấy là Tử Du mình từng và suốt đời sẽ yêu, Tử Du phải là của mình bằng mọi giá!"

Khi ấy,ở trên thiên đình,Ngọc Hoàng phone ngay cho Diêm Vương...

-Người biết làm trái luật trời thì sẽ gây ra tai hoạ gì không hả? Người cho phép Hạo Nhân nhớ ra tiền kiếp của hắn rồi!

-Đệ thề là ko làm. Chỉ vì cú sốc của Mei gây ra đã giúp đánh thức tiềm thức quá mạnh mẽ của hắn thôi. Bây giờ,bởi vì hắn đã biết tiền kiếp của mình rõ ràng, hắn đã vượt qua khỏi sự kiểm soát của trời đất rồi. Ván cờ này của chúng ta...có tới 3 người,đại huynh à.

-Chẳng biết đây là phúc hay họa. Đành để thời gian quyết định vậy. Đôi lúc, có ~ dự tính mà ông Trời như ta... cũng đành bó tay!

41. Chương 41: Mỗi Quan Hệ Bản Thủ

Nhất Phong trở về Kim Gia,vừa định bấm chuông thì 1 cây búa bự phía sau đập vào đầu bất tỉnh...

-Xin lỗi đại ca. Anh vào trong là tiêu liền. Đành thất lễ vậy.

Sau đó Thạch và vài tên thân tín đem hắn nhốt vào 1 cái nhà kho ngoài ngoại ô,bịt mắt lại.

Tại Kim Gia,Kim lão gia đợi đã 3 ngày mà ko thấy 2 người quay về như đã hứa. Ông vừa giận dữ,vừa lo lắng...

-Ông bớt giận đi.Ông dữ tợn thế này sao tụi nó dám về?

Bà Loan cố gắng dỗ dành. Ông chẳng nguôi chút nào.

-Nhất Phong ko phải kẻ hứa suôn.

Nguyệt Nhi vừa quần quăn tóc vừa nói:

-Cha à,trước đây là vậy. Nhg bây giờ anh ấy còn bà Tử Du bên cạnh. Biết bả nói gì với ảnh chứ.

-Từ lúc con bé xuất hiện thì mọi chuyện rối tung. Bà Loan chen vô.

-Đối với con gái yêu của cha thì cha nghiêm khắc,sao với cô ta cha nhân từ quá vậy? Bao nhiêu lần bỏ qua mà ko trừng phạt gì cả.

Nguyệt Nhi dỗi hờn nũng nịu. Ông liếc nhìn cô gay gắt rồi nói:

-Im đi.Lên phòng ngay .

-Hứ,cha thiên vị!

Nguyệt Nhi dùng dằng đi ra.Chạm phải lão quần gia,cô nguyền 1 cái dài thượt rồi đi lên phòng.Đi 1 lúc, cô nàng ko quên quay lại nói về phía lão quần gia:

-Ông định để con gái ông ở đây ăn bám bao lâu nữa hả? Tôi ko ưa vẻ mặt đáng thương đó của cô ta chút nào!

-Dạ. Để tôi sắp xếp cho nó 1 công việc mà tiểu thư ko thấy mặt nó nữa ạ.

-Được. Lẹ đó. Bà Tử Du đã đi rồi thì tôi cũng ko muốn ngứa mắt vì đứa con gái tầm thường của ông nữa . Rõ chưa ?

Lão quần gia gật gù tuân phục lời của cô chủ nhỏ...

* * * *

Tối đó,tại căn phòng sang trọng của 1 khách sạn cách xa trung tâm TP,có đôi nam nữ hẹn hò nhau. Sau 1 hồi quần quít, người đàn ông buông nhân tình ra ,lão thổ dài,người đàn bà chồm lên người ông,thỏ thẻ...

-Ông giận tôi vì cuộc cãi vã hôm trước sao?

-Ko phải. Mà là Nguyệt Nhi. Bà dạy con hay quá. Nó đối xử với cha và chị nó như hạng cùng đinh.

-Trẻ nhỏ ko hiểu chuyện,ông chấp làm gì?

-Ko biết khi nó biết tôi là cha nó sẽ thế nào đây.

-Nó bực dọc chẳng qua là do ông đem con gái tới đây thôi.

-Mẹ nó mất,chỉ có tôi là người thân,nó ko tìm tôi thì tìm ai?

-Hay là... gả quách nó đi cho xong.

-Gả cho ai?

-Trước sau gì con bé Tử Du cũng cuốn gói theo Nhất Lang, khi đó thằng ranh ấy đã công khai chống lại cha nó,ông ấy chắc chắn sẽ từ nó. Nhất Lang sẽ ko còn bất cứ quan hệ nào với Kim Gia và gia tài của ngôi nhà này nữa. Nếu... ông cho Thiên Hương lấy Nhất Phong,tài sản sau này há ko thuộc về vợ chồng Nhất Phong sau?Lúc đó ông làm sui với Kim Gia rồi,Nguyệt Nhi có còn dám coi ông như kẻ hầu nữa ko?

-Phải rồi?Sao tôi ko nghĩ ra chứ?Thật chí lí.Bà thiệt là thông minh. Tôi chọn ko lầm người mà,

-Hừ,là ông chọn tôi sao?Tôi chọn ông đó chứ?

-Ừ,thì chúng ta chọn nhau,đc chưa nào?

-Chỉ giải cái miệng.

Người đàn bà ngã đầu lên ngực người đàn ông. Ông ta vừa đưa tay mân mê da thịt người phụ nữ,vừa nói:

-À,nếu vậy thì chúng ta phải làm sao cho Nhất Phong mau bỏ Tử Du. Dù là vợ chồng hờ,nhưng trên danh nghĩa,trên giấy tờ,chúng vẫn là vợ chồng hợp pháp.

-Tôi thấy dạo gần đây tính tình nó thay đổi. Dường như...nó cũng thích con bé rồi.

-Nhưng con bé lại mê thằng anh.Chuyện tình tay ba này thú vị thật. Thôi thì cứ để chúng đánh nhau. Kết quả thế nào chúng ta cũng đều có lợi, phải ko nào? Hahaha!

Nguyệt Nhi hồi hã chạy khỏi khách sạn.~ gì cô vừa nghe thấy thật khủng khiếp,thật đê tiện...Nếu ko phải vì nghi ngờ vì sao mẹ hay cùng quần gia ra ngoài làm việc ban đêm thì cô đã ko phát hiện ra sự thật nhuốc nhơ này. Cô gái nhỏ lao về nhà,bật khóc.Thì ra cha mình là 1 tên làm công.Mẹ là người đàn bà mưu mô,đê tiện,chị mình là 1 con hầu gái...Thật quá nhẩn tâm.Cô ko phải là cô công chúa của Kim gia mà chỉ là đứa con hoang...Tại sao!

Căn nhà kho...

Có tiếng mở cửa,ai đó bước vào...Nhất Phong đoán vậy...

-Thả tao ra,đồ khốn!Mày là ai?Mày muốn gì?

-Cậu trẻ à,mau ăn đi,tôi chỉ là người đc người ta thuê chăm sóc cậu thôi. Đó là giọng của 1 bà lão .

-Bà cởi trói cho tôi đi.Tôi hận tã bà xứng đáng mà.

-Ko đc đâu,người đó dữ lắm,bảo tôi mà thả cậu ra là giết tôi ngay. Cậu ăn đi, kéo đói.

-Thôi đc,tôi sẽ ăn.Nhưng... tay tôi bị trói thế này sau mà ăn gì đc?

-Cũng phải hen.Vậy cậu phải hứa là cậu ko đc chạy đâu đó. Bà lão mới thật ngây thơ làm sao.

-Đc mà,tôi hứa.

Bà lão vừa cởi trói là hần vùng chạy đi ngay.

-Ồ,cậu... Cậu mà đi thì người đó giết tôi mất.

Hắn vừa lấy ĐT ra định bấm số gọi cho Thạch tới đây vừa nói:

-Bà yên tâm.Tôi sẽ cho người bảo vệ bà.

-Ko cần đâu.

Vừa lúc Thạch xuất hiện...

-Sao cậu lại ở đây? Chẳng lẽ..người bắt tôi là cậu sao?

-Sao anh bướng bỉnh quá vậy? Lão gia mà giận lên thì anh biết chuyện gì rồi chứ?

-Tôi biết.

-Vậy sao anh ko đợi mai mốt ,khi lão gia nguôi giận hãy về?

-Bây giờ và mai mốt có khác nhau sao?

-Có chứ.Anh thử đánh vắn coi.Ngày mốt là ngày mốt,bây giờ là bây giờ,khác 1 trời 1 vực.

-Cậu đang làm mất thời gian của tôi đó,Thạch!

-Đại ca à!

Hắn quay qua nhìn Thạch...

-Cảm ơn đã lo lắng cho tôi.Nhg lần này rõ ràng tôi đã sai.Tôi đã kéo anh em Kim Hắc Bang vào nguy hiểm. May mà lần này cha tôi tới kịp nên ko tổn thất sinh mạng, nhg nếu như có ai đó trong số các người bỏ mạng thì sao? Tôi thật sự ko biết ăn nói thế nào với gia đình họ.Đừng cản tôi.

Thạch buộc phải nhường đường cho hắn.

-Phải,ai bảo anh là đại ca của tôi chứ? Để tôi đưa anh về.

-Chứ cậu trối tôi tới đây xong thì bắt tôi đi bộ về à?

Cả 2 cùng cười rồi lên đường trở về nhà. Thạch ngạc nhiên khi từ lúc nào ko biết mà đại ca hắn cũng biết nói đùa...

* * *

Lúc ấy, trong nhà có khách tới thăm.

Ko khí chìm trong 1 bầu ko khí âm đạm...

~ vị khách ấy lần đầu hắn thấy.Hắn chẳng biết họ là ai hết,trừ cái gã mặc áo choàng đen kỳ lạ đi phía sau người đàn ông có khuôn mặt bị bấm vằm vì thẹo,đó là cái gã gây cho hắn nỗi đau mà hắn đang gánh suốt 8 năm qua. Hắn ko tìm mà giờ hắn lại tự chui đầu tới.

Lão Kim thấy Phong trở về nhg ông ra hiệu cho hắn ra ngoài. Bọn họ nói chuyện với nhau ko lâu thì bọn người lạ kia bỏ về. Lúc Dark vừa ra khỏi cửa đã bị Nhất Phong chặn lại bằng cách dí súng vô đầu...

-Người còn nhớ ta ko?

Dark vờ như vỡ oà lên khi nhận ra người quen và cười giễu cợt:

-A,thì ra là người quen cũ.Cậu còn sống sao?

-Chắc người ko biết đây là nhà ta,nếu ko người đã ko mò tới.

-Sai,ta biết rõ cậu là ai,cậu ở đâu,cậu muốn gì nữa kìa.

-Vậy người có biết ta sẽ giết người để trả thù ~ gì người gây cho ta chứ?

-Vậy sao?Sợ quá!Thế cậu định giết tôi bằng gì nào?Bắn tôi à?Bắn đi! Hay cậu ko biết phải cầm súng thế nào?

-Người thật láo xược.

-Bắn đi.Hay là để tôi giúp cậu nhé.

Dark nhìn vào mắt Phong khiến đầu óc hắn tuy tỉnh táo nhưng hành động không thể điều khiển theo ý mình. Tay hắn giương cao cây súng ngược vào đầu mình-chứ không phải vào Dark- rồi từ từ...từ từ... Nụ cười của Dark bí ẩn kèm theo ánh mắt quái. Phong bóp cò!

Bằng!

Tiếng súng vang trời khiến mọi người ai cũng quay lại. Cây súng của Phong biến ra đầy pháo hoa như 1 trò ảo thuật... Rồi sau đó nó rớt xuống ngay dưới chân hắn. Thạch chạy tới...

-Đại ca!

Dark quay đi với nụ cười ngạo nghễ...Nhất Phong bắn thần.

“Hắn là loại phù thủy gì chứ?Hắn...thật đáng sợ...”

-Anh không sao chứ?

-Ko có gì.

Phong nhặt súng lên mà vẫn chưa quên được cái cảm giác khi nãy. Hắn lặng thinh nhìn bàn tay mình...

-Lão gia gọi anh vào trong kia.

Thạch nói,kéo hắn về với thực tại. Hắn dành thêm 1 chút thời gian để lấy lại cân bằng,để quên ~ chuyện ma quái vừa xảy ra rồi ngược lên nói với Thạch:

-Tôi biết rồi.

Lúc đó,sau khi cánh cổng nhà họ Kim đóng lại-như nó đã đóng lại với ông 25 năm trước vậy...,lão Trình quay qua Dark giận dữ:

-Người lừa ta! Người bảo tới đây ta có thể gặp con trai ta! Ta muốn gặp con trai ta chứ ko phải cái gã Kim Nhất Nguyên mà ta cảm hận muốn ăn tươi nuốt sống ấy !

-Ta ko lừa ông. Một trong hai thằng nhóc bước vào khi nãy là con trai ông đấy.

-Sao?

Trong đầu lão Trình hiện lên hình ảnh của Thạch-người mà ông đinh ninh chắc chắn là con trai mình-chứ ông không nghĩ đó là Phong. Nó quả là có đôi mắt cương nghị giống ông và cái miệng hay cười của mẹ nó... Hoặc là do ông đã tự huyễn hoặc mình như thế đó.

“Mỹ Thanh,ta thật ko ngờ nàng giấu con ở 1 nơi mà ta ko thể nào ngờ tới. Không đc,con trai ta ko thể lẫn lộn với đám cận bã,ô hợp nhà họ Kim. Nó phải là ông hoàng của mọi ông hoàng.Con trai,cha sẽ cho con mọi thứ.Ta có con trai,ta đã tìm đc nó rồi.Kha kha kha!”

Dark ko phân bua.Hắn hứa cho lão Trình gặp con chứ ko hứa sẽ giúp ông nhìn lại nó.

Bivian tôi thấy lão Trình thật quá ngây thơ! Ông ta giao kèo với quỷ mà suy nghĩ lại đơn thuần quá đỗi. Bài học kinh nghiệm của tôi dành cho bạn khi muốn bán linh hồn cho quỷ đó là : muốn đặt điều kiện với thần bóng đêm phải luôn cẩn thận từng câu từng chữ... Khả khả!

* * * * *

Khi bọn họ vừa đi ra thì lúc này Phong cũng đã theo lệnh cha vào phòng khách.

Hắn nhìn ông ,không phân minh, chỉ cúi đầu rồi nói trước ông:

-Con ... chấp nhận mọi hình phạt...Nhg thưa cha...Tử Du...cô ấy ko hề biết chuyện này. Xoá sổ Ngũ Hồ Bang là quyết định của 1 mình con mà thôi.

-Ta sẽ xử lí con bé sau khi nó quay lại Kim Gia.Còn người,theo ta.

Hắn lầm lũi bước theo lão Kim tới nghiêm đường của Kim Gia. Ko nói ko rằng,hắn quỳ xuống chịu tội. Kim lão gia sai người đem roi gai và dây trói gia pháp ra. Ông bắt hắn cởi trần,kêu người trói hắn đang

tay chân đứng úp mặt vào chấn song sắt ko thể cựa cựa,xát muối lên roi gai và quất. Sức của lão Kim cùng lưỡi gai trên roi gai hòa với muối... tất cả làm mỗi lần roi là mỗi cơn đau xé da thịt Nhất Phong. Hấn cắn vành môi đến toé máu để ko bật ra tiếng kêu.Chà hấn-Kim lão gia từng bảo: là con trai của nhà họ Kim này thì phải biết chịu trách nhiệm và ko bao giờ đc kêu than! Vì vậy mà hấn nhất quyết ko kêu than,rên rỉ như 1 kẻ yếu đuối...

Quất tới roi 50,hấn bất tỉnh. Ông sai người tạt nước muối vào vết thương khiến hấn rú lên như thú hoang bị trúng đòn. Ông Kim đánh tiếp. Đánh cho tròn 100 roi ko thiếu 1 roi nào...

Người ngoài ai nhìn vào cũng sợ. Thiên Hương bật khóc ko dám nhìn,cô khóc mà nghe chính bản thân mình cũng đau ko kém gì hấn... Thạch và các anh em luôn bên cạnh hấn chỉ lặng lẽ cúi đầu... Nếu như họ có thể chịu thay cho hấn,họ nhất quyết cảm thấy vinh dự vì điều đó...

Sau khi đánh xong,Phong đã chịu đủ hình phạt, ông Kim mới cho phép đám đàn em vào cởi trói đem hấn đi. Lúc này,Nhất Phong gần như bất tỉnh,toàn thân ko chỗ nào ko rướm máu,có ~ chỗ máu đông lại-thâm tím...

Đêm đó,vết thương làm hấn sốt cao. Đám anh em phải túc trực nhiều giờ trước phòng hấn,mệt mỏi, có người thiếp đi. Chỉ còn mỗi Thiên Hương vẫn kiên nhẫn bên cạnh. Cô tận tình chăm sóc hấn. Lắm lúc lại bật khóc-nhất là khi nhìn nét mặt hấn cau lại vì đau đớn...

Trong cơn mê man ấy,Phong gọi mãi cái tên Mei. Cho tới khi hấn quờ quạng nắm lấy tay Thiên Hương mới tạm yên giấc... Thiên Hương để yên tay mình trong tay Phong... Cô thừa biết dấu chỉ là 1 sự ngộ nhận,nhng sao lòng cô vẫn thấy ấm.

Hôm sau,nhờ Thiên Hương thức cả đêm chăm sóc nên Nhất Phong hạ sốt. Gần sáng,khi thấy hấn đã ổn cô mới lả người đi và thiếp bên cạnh giường hấn vì ko dám rút tay ra,sợ hấn tỉnh giấc. Khi vừa mở mắt,Nhất Phong thoáng vui khi tưởng là Tử Du bên cạnh,nhng hóa ra lại là Thiên Hương. Hấn vội buông tay cô ra. Thiên Hương choàng tỉnh.

-Thiếu gia,cậu tỉnh rồi. Để em lấy điểm tâm cho cậu.

-Ko cần...Cô... thức cả đêm rồi phải ko? Mau về phòng nghỉ ngơi đi.

Giọng hấn yếu và thều thào. Thiên Hương vẫn đứng đó...

-Nhg...

-Tôi... ko sao... Ở đây... đâu thiếu người...Thấy ko?...

Hấn đưa mắt như chỉ cho Thiên Hương nhìn chung quanh: cả chục tên thuộc hạ của hấn nằm lấn lộn lên nhau mà ngủ,đôi lúc đứa này đạp vào đầu đứa kia... Cô cười rồi nhẹ nhàng thu dọn mọi thứ xong thì ra ngoài...

Tuy thức trắng đêm qua đã làm cô mệt mỏi ,nhg đc ở bên cạnh Nhất Phong,lại còn đc cậu chủ nắm chặt tay suốt 1 đêm... cái cảm giác đó người ngoài cuộc không thể hiểu...

42. Chương 42: Chọn Lựa Của Mei

Tại phòng Mei ở nhà Nhất Lang...

-Đem đi.Tôi ko ăn.

-Cô Du,ông chủ sẽ...

-Tôi ko quan tâm.Tôi muốn ra ngoài.

-Cô à.

Mei hất phẳng mâm cơm ra ngoài.Nó chạm vào chân bà Wilson khi bà bước vào...

-Cô nhóc đánh đá thật.

-Sợ rồi à?Vậy thì thả tôi ra.

-Thả thì ko.Nhg tôi đem cho cô cái này.Có người nhờ tôi gửi.

Bà đưa cho cô nhóc 1 mẫu tin nhắn. Là từ Nhất Phong

“Đừng quay về lúc này.Tự lo ình đi,tôi ko rảnh chăm sóc cho cô đâu. Cần thận.”

Cô nhóc nâng niu tờ giấy nhỏ,rồi sau đó ngược lên nhìn bà Wilson:

-Anh ấy tới đây đưa cho bà sao?

-Không,nhưng người đưa tin dặn tôi bảo với cô rằng cậu ta khỏe.Giờ tôi ra ngoài được chứ.

-Khoan! Bà...giúp tôi 1 chuyện đc ko?

Bà Wilson nhìn cô gái nhỏ. Cô gái ấy bướng bỉnh thì cực độ,nhg lúc xuống nước nhờ vả cũng thật nhỏ nhẹ,tới mức đáng yêu.

-Gì nào?

-Tôi...muốn dùng điện thoại.Nhất Lang... giấu hết của tôi rồi.

-Lấy của ta mà dùng.

Bà đưa cho cô nhóc mà ko cần hỏi cô dùng vào việc gì,làm Tử Du ngạc nhiên.

-Bà ko sợ tôi gọi điện cầu cứu hay sao?

-Ai có thể vào đây chứ?

Bà lão ra ngoài. Ngay lập tức cô nhóc gọi cho Nhất Phong...

Đầu dây bên kia,hắn với mãi mà ko tới cái ĐT. Thiên Hương vừa vào nên với lấy cho hắn. Hắn hỏi:

-Ai vậy?

-Bà Wilson. Có nghe ko ?

Phong nhớ tới lời hứa của mình với bà. Khi bà cần ai đó bên cạnh để tâm sự,hắn sẽ bên cạnh. Nhg... hắn lúc này lo ình còn chưa xong nữa. Nhg cũng ko nên để bà hiểu lầm hắn là kẻ nói suôn...

-Đưa cho tôi.

Hắn bắt máy...

-Xin lỗi...,chắc lúc này... tôi ko ra ngoài đc...

-Sao vậy?

Thay vào giọng trầm trầm nhẹ nhàng của bà Wilson mà hắn nghĩ sẽ nghe thấy lại là 1 giọng nói trong trẻo nhg vẫn chứa cái gì đó lầu lỉnh,gằn bướng... Là Mei. Nghe giọng cô nhóc hắn vừa vui,vừa ngạc nhiên...

-Là ...cô sao?

-Không đc à? Giọng anh sao lạ vậy? Có chuyện gì sao?

-Ko...Vì ...không có cô ở đây nên ...tôi ăn mừng với các anh em...Thế là hơi mệt 1 chút.

-Tôi và Nhất Lang ở đây rất vui. Hiện giờ chúng tôi đang nghỉ mát ở đảo. Sau đó còn đi thuyền buồm và câu cá heo nữa.

-Câu cá heo ?

-Phải.

-Cô vui... là được rồi. Ko có gì thì...tôi cúp máy đây...

-Khoan! Nói chuyện với tôi chán lắm sao? Khi anh về... lão gia ko trách phạt chứ? Nhất Lang bảo là...

-Ko. Chỉ mắng... vài câu thôi.

-...

Mei im lặng vì cô nhóc ko tin. Nhất Phong biết thói đa nghi của cô nhóc,vội nhấn mạnh

-Thật mà... Tôi khỏe lắm. Có thể 1 mình đối phó với cả chục nhóc ranh Tử Du nữa kia.

-Anh ! Đồ...

Mei muốn mắng Nhất Phong,nhưng sau đó lại thôi... Chỉ cần nghe thấy giọng của hắn và biết hắn không sao,không có gì xảy ra là cô nhóc yên tâm lắm rồi. Chỉ cần nghe giọng của Nhất Phong thôi,vậy là đủ rồi... Mei muốn nói với Nhất Phong là thật ra mình đang bị giam lỏng, chẳng có cuộc đi chơi ở đảo lãng mạn nào cả,cũng chẳng có thuyền buồm hay cuộc đi câu cá heo nào cả...

Ngay lúc đó có tiếng Thiên Hương vang lên:

-Thiếu gia, cậu cứ nhúc nhích là vết thương toát ra khó lành lắm đó.

Bên đầu dây bên kia Mei nghe thấy,cô nhóc rặng hỏi:

-Anh ...giấu tôi chuyện gì phải ko? Lão gia mà chỉ trách mắng vài câu thôi sao? Sao lại bị thương hả?

-Cô nghe nhầm rồi. Giờ tôi phải đi ngủ.

-Ngủ vào 10 giờ sáng sao? Ê,anh bảo lão gia không phạt anh.Vậy nghĩa là tôi về cũng ko sao phải ko?

-Tôi là con ông ấy thì phải khác người ngoài như cô chứ. Cô về đây... tôi cũng ko cho cô vô nhà đâu.

Hắn cúp máy cái rụp.Mei biết là có chuyện rồi,và cái gã ngốc ấy đang giấu cô !

* * *

Mei bày mưu giả bệnh với Nhất Lang và bà Wilson. Mà khi cô nhóc đã đóng kịch thì... ời,đủ trò !

Trong lúc từ xe cấp cứu chuyển lên cán để vào phòng cấp cứu,mọi người ko liên quan bị giữ lại bên ngoài,Mei tranh thủ đào thoát. Cả bà Wilson và Nhất Lang đều không trở tay kịp với cô nhóc ma giáo này. Bọn thuộc hạ đuổi theo 1 chặn đường dài nhưng ko kịp vì Mei đã chạy vào khu vực quản lý của nhà họ Kim...

Người gác cổng chào Mei khi cô nhóc nhảy phóc từ bờ tường xuống mà chẳng đi qua lối cửa chính như mọi khi.

-Thiếu phu nhân đã về.

Cô nhóc phủ bụi bám trên người rồi nhìn chung quanh,sau đó hỏi:

-Nhất Phong đâu?

-Dạ...

-Anh ta có ở nhà đúng ko?Vậy ở đâu?

-Dạ...,lầu 1.

Cô nhóc chạy lên, ko quan tâm chào hỏi bà Khôi Loan 1 câu khi chạm mặt ở cầu thang mà thần nhiên chạy thẳng lên lầu. Cô nhóc gõ cửa. Đợi 3 giây, thấy “lâu quá” chẳng ai mở cửa nên thẳng chân tung cửa vào.

Cảnh tượng đập vào mắt cô là Thiên Hương đang đút Nhất Phong ăn-từng muỗng,từng muỗng...

Phong ngậm cháo trong miệng,ngạc nhiên khi thấy cô nhóc trở về. Thiên Hương giật mình đứng dậy, nhìn Tử Du ái ngại rồi đặt chén cháo xuống,đi ra ngoài. Tử Du lờm khi Thiên Hương đi ngang qua mình,sau đó nhìn Phong cười mỉa mai:

-Thật tình tứ nhỉ? Xin chúc mừng Tam thiếu gia.

Cô nhóc nói và chậm rãi bước tới chỗ hắn. Hắn hiểu ra vấn đề, nhưng vẫn cố mà hỏi:

-Cô ko phải đang chơi ở đảo với anh Hai sao?

-Cứ cười cợt đi. Anh giỏi lắm-rất giỏi ! Vậy mà tôi tưởng anh có chuyện gì nên chạy vội về đây. Đồ khốn kiếp! Đồ... trắng gió !

Cô nhóc nóng giận tung cước đạp hấn. Nhg thay vì né tránh hoặc đánh trả lại cô nhóc như mọi khi thì hôm nay hấn lại hứng đòn và rú lên đau đớn. Máu nơi vết thương rỉ ra thấm qua lớp áo của hấn...

Mei tưởng hấn giả vờ, nhg 1 hồi lại thấy hấn chẳng giống đóng kịch gì hết-mà xưa nay Phong cũng chưa bao giờ đóng kịch... Cô nhóc lo lắng chạy đến chỗ hấn...

-Sao vậy? Cô nhóc lo lắng.- Anh bị thương thật sao?

-Ko có gì. Hấn ôm vết thương đau nhói rồi nói tiếp.- Cô đi ngay trước khi có ai đó thông báo cho lão gia biết cô đã trở về.

-Để tôi xem anh ra làm sao.

Cô nhóc lật áo ra và thấy ~ lần roi rướm máu đã thâm tím lại dù được bàn tay Thiên Hương chăm sóc cẩn thận. Mei mím chặt môi mà nghe lòng khó chịu,tức giận...

-Ông ta...dám đánh anh sao?

Hấn nhìn cô nhóc ,nói như đe dọa:

-Cô ko nghe lời tôi thì hậu quả đừng trách.

Cô nhóc đứng phắt dậy, ánh mắt cương quyết,giận dữ và vành môi thì cay cú,bướng bỉnh...

-Tôi ko sợ, ông ta không tìm tôi thì bây giờ tôi đi tìm ông ta đây.

-Tử Du!

Cô nhóc mặc kệ sự ngăn cản của Phong mà chạy lên phòng Kim Lão Gia gõ cửa,thế nhg gõ mãi mà ông ko ra. Cô nhóc đoán ra ngay chắc ông đã vào phòng sách. Cô chạy vào phòng khách thì đúng là ông ở đó... Hình như ông đã biết trước cô nhóc trở về nên không mấy ngạc nhiên.

-Con về rồi sao?

Lúc này ông mới quay lại nhìn cô nhóc. Vẻ mặt ông bình thản ,ung dung...

-Tại sao ông...

-Vì nó là con ta.

-Ông ngụy biện. Ko ai đối xử với con mình như vậy. Ông... ông đánh anh ấy như vậy vì anh ấy ko phải con ruột họ Kim chứ gì ?

-Hàm hồ!Ta phạt nó vì đó là gia quy của ngôi nhà này.

Ông Kim nghiêm mặt đập tay lên bàn. Sự giận dữ bất ngờ của ông khiến Mei giật mình. Nhg liền ngay sau đó cô nhóc vội đáp trả lại.

-Gia quy? Tôi coi thường cái gia quy khốn kiếp đó!

-Người ngoài nghĩ sao ta ko quan tâm. Ai cũng đc coi thường nó,nhg con thì ko.

-Ông lấy quyền gì cấm tôi? Đánh tôi à?

Kim lão gia đứng dậy.Ông bắt đầu xuất chiêu.

Cả 2 ko ai muốn nhường ai.Tuy nhiên,vô công của cô nhóc với ông còn quá non kém nên bị đánh văng vào vách,đau nhói! Mei vẫn ngoan cố xông vô.Nhg sau đó đều bị ông phá đòn và phản đòn trở lại... Mei vẫn lì lợm như con châu chấu đá xe...

Trong lúc đánh nhau,sợi dây chuyền của cô nhóc bị đứt ra,rơi trên nền đất. Ông nhìn sợi dây,ánh mắt tức giận lúc này dịu lại,sau đó là 1 cái nhìn buồn và chua chát. Chầm chậm bước tới,Kim lão gia nhặt sợi dây lên rồi đưa cô nhóc. Rồi sau đó ông nói:

-Đã về đây rồi thì theo ta vào nghiêm đường.

Mei giựt lại sợi dây từ tay ông,ánh mắt vẫn đề phòng và ko chút thiện cảm nhìn ông. Cô nhóc cười nhếch môi rồi nói:

-Tôi-ko-đi.

-Tức là...cô Tử Du đây muốn tự tuyên bố rút khỏi Kim Gia?

-Ông đã nghe chuyện gì chưa? Tôi có tư tình với con trai lớn của ông.Trước sau gì cũng bỏ gã Nhất Phong đáng ghét kia theo Nhất Lang. Dù khi ấy, ông có từ Nhất Lang hay ko thì chúng ta-tôi và ông cũng ko hề có quan hệ gì nữa. Bởi vì, chỉ ~ kẻ ngu ngốc như Nhất Phong mới sùng bái ông thôi. Nhất Lang...đã có chỗ đứng của anh ta rồi. Tôi thì lại càng ko bao giờ coi ông ra gì.

-Con có thể bỏ rơi Nhất Phong theo bất cứ thằng nào,nhng ko đc đến với Nhất Lang.

-Buồn cười. Ông cấm được tôi sao?

-Phải,vì đó là loạn luân !

Mei ngạc nhiên nhìn ông. “ Loạn luân”? Cô nhóc có nghe nhầm ko nhỉ? Sao lại loạn luân ?

Ông Kim muốn nói điều gì đó nhg im bật.Ông hít 1 hơi thật sâu rồi nói:

-Ta nhầm. Coi như ta chưa nói gì cả.

Mei lặng yên nhìn ông. Cô nhóc cảm nhận ở Kim lão gia 1 tâm sự gì thật khó giải bày. Ông bước quay lưng về phía cô nhóc như để tránh cái nhìn của cô. Như lẩn tránh 1 thứ gì đó khiến tim ông quặn đau! Căn phòng chìm trong sự im lặng 1 phút. Sau đó,ông Kim mới chậm rãi cất tiếng:

-Được rồi. Chính tôi cưới cô cho con trai mình thì cũng có cái quyền phá bỏ cuộc hôn nhân đó. Nếu bây giờ cô rời khỏi đây, cô ko còn là người của Kim gia nữa, cô sẽ ko còn có bất cứ mối quan hệ gì với Kim Gia hay Nhất Phong nữa. Cánh cửa ngôi nhà này rộng mở tiễn chân cô rời khỏi đây. Nhg... lời khuyên là cô hãy tránh xa Nhất Lang. Bởi vì lí do gì thì...thời gian sẽ trả lời. Giờ thì quyết định đi.

-Tôi...

Lúc đó Nhất Phong cũng mò tới phòng sách ...

-Cha, con ko cần người vợ đó nữa. Cha cứ đuổi cô ta đi đi.

Ông nhìn Nhất Phong rồi lo lắng và nghiêm nghị quay qua Thiên Hương:

-Tại sao lại cho thiếu gia tới đây?Đem nó về phòng.

-Dạ,cậu ấy...

Thiên Hương khó xử vô cùng khi mà Nhất Phong quyết tâm leo lên đây bằng đc.Ông lắc đầu rồi quay qua Mei,chờ đợi chọn lựa của cô.

Cô nhóc nói:

-Tôi đâu ra đi dễ dàng đc. “Công” tôi làm dâu suốt 1 năm qua thì sao?

Lão lôi trong ngăn kéo ra 1 cuốn séc rồi kí tên và bứt 1 tờ đưa cho cô...

-Con số tùy cô ghi.

Tử Du nhìn ông... Ông cứ xử dứt khoát tới mức lạnh nhạt... Ông thật sự muốn cô nhóc rời khỏi Kim Gia ,đoạn tuyệt hoàn toàn với Nhất Phong và ra đi 1 cách dễ dàng đến vậy sao? Ông ta đang nghĩ gì mà hành xử như vậy ?

Rõ ràng, trong cuộc đấu trí này với ông, cô nhóc ...thua rồi. Cô cầm tờ sec lên, ghi con số 1 tỉ, rồi nghĩ 1 hồi thêm 1 con số 0. Sau đó lại thêm 1 số 0 nữa. Vậy là 100 tỉ.

-Thế này chắc là được. 100 tỉ, con số thiệt bự... Kim Gia của ông có sẵn sàng trả cho tôi ko?

Ông Kim cười nhẹ rồi gật đầu. Mei lại nhìn ông... Cô nhóc lùi lại 1 bước... Người đàn ông này... muốn gì ở cô đây?...

Nhất Phong lặng lẽ nhìn Mei...

Trong giây phút đó Nhất Phong đã nghĩ rằng cô nhóc đã chấp nhận điều kiện của cha đưa ra, rời khỏi đây, đoạn tuyệt tất cả với hắn, chọn sự rút lui êm thấm với 100 tỉ mà cha hắn sẵn sàng chi ra cho cô nhóc... Và rồi, cô sẽ chính thức rời khỏi ngôi nhà này chạy tới bên vòng tay của Nhất Lang...

Tử Du nhìn Nhất Phong là biết ngay hắn đang nghĩ gì...

-Anh cũng muốn tôi cầm tờ sec này rồi ra đi đúng ko?

Mei nhìn hắn thật sâu...

-Anh nghĩ rằng tôi sẽ vui khi ở bên cạnh Nhất Lang phải ko? Anh muốn tôi thật sự biến khỏi đây phải không ?

Ánh mắt Mei nhìn hắn da diết-trách móc. Hắn ko thể chịu được ánh mắt đó! Hắn lảng tránh cái nhìn của cô nhóc... và lặng lẽ gật đầu.

-Phải. Đi khỏi đây đi. Cứ đi thật xa.

Mei quay đi. Cô nhóc chuyển cái nhìn sang Kim lão gia. Rõ ràng ông biết cả cô nhóc và Nhất Phong suy nghĩ gì... Cô nhóc thấy bực mình khi có ai đó nhìn thấu tâm can mình!

Mei quay qua Nhất Phong:

-Hey you, tại sao tôi phải nghe lời anh chứ?

Cô nhóc bình thản xé tờ sec rồi quay qua Kim Lão gia mà hỏi:

-Nghiêm đường đi lối nào hả?

Ông Kim lắc đầu cười. Ông biết mình thắng. Quả thật là đấu trí với cô nhóc này ông rất là đau tim. Dù gì ông cũng đã thắng:

-Cô Tử Du đã nghĩ kỹ chưa?

-Vâng, thưa Kim lão gia, ông tóm được tôi rồi. Vừa lòng chứ?

Cô nhóc đi ra ngoài, theo chân lão Kim. Cô nhóc đi mà chẳng thèm quan tâm cái nhìn “ngẩn người” của hắn .

* * *

Tới trước nghiêm đg, ông bảo cô quỳ xuống. Mei miễn cưỡng làm theo... Ông có chút do dự khi dùng gia pháp với cô. Ông ko biết có lúc mình phải đối mặt với tình cảnh này-do dự khi đưa ra 1 hình phạt đối với ông... chỉ là lần thứ 2. Lần đầu cách đây đã hơn 25 năm...

Ông cầm trong tay roi gai và giơ cao lên. Mei nhắm mắt lại như thể sẵn sàng “chấp” ông luôn.

“Sao nó giống mẹ quá như vậy chứ?”

Ông vừa xuống tay thì Nhất Phong giữ tay ông lại...

-Tử Du là vợ con. Con ko biết dạy vợ mình, lỗi này cũng do con. Nếu có phạt, thì cha phạt luôn con đi.

-Nhất Phong, con tránh ra đi.

-Con xin cha.

Nhất Phong quỳ xuống chân cha, ngay phía trước Mei để xin cho cô nhóc. Mei lên tiếng:

-Anh muốn giở trò gì đây?

-Cô im đi.

-Anh dám...

Mei nhìn Nhất Phong. Cô biết hắn đang cố gắng bảo vệ cô. Nhưng thân lúc này hắn còn lo chưa xong kia mà...

Mei đẩy hắn ra

-Tránh ra,tôi ko cần!

Lão Kim ra hiệu cho thuộc hạ đem hắn ra ngoài.

Sau đó, Lão dùng roi quất Tử Du. Cứ quất 1 cái là cô nhóc lại hét lên 1 cái.

Á ! Đau ! Đau mà ! Đánh nhẹ thôi chứ !

Tới lúc thế này Mei mới thấm thía nỗi đau nát da thịt mà Nhất Phong đã gánh-còn đau gấp trăm lần- vì cô nhóc ko bị bắt trời vào song sắt hay... Đó là cái hình phạt ác nghiệt mà Kim Gia này ai cũng e sợ? Cái mà họ gọi là gia quy,gia pháp... Đau... đau lắm... đau vô cùng...

Đánh tới roi thứ 30, cả người cô nhóc như muốn lịm đi. Một vòng tay ôm lấy cô nhóc,che chở cho cô khỏi những ngọn roi đang giáng xuống...

-Nhất Phong, tránh ra!

Phong vẫn ôm chặt và che chở cho Mei. Ông Kim nhất quyết ko chịu dừng tay mà quất luôn cả hắn... Nhất Phong lại càng bướng bỉnh hơn...

Ông nghe tim mình xót xa.Đó là trái tim của 1 người cha...

Phong vẫn ôm lấy Mei. Hắn nói:

-Tử Du...ko chịu nổi nữa đâu,con xin cha mà... Cha đánh thì đánh con đi, đừng đánh Tử Du... Kéo anh em tới Ngũ Hồ Bang là con, ra lệnh triệt tiêu Ngũ Hồ Bang cũng là con...Tử Du...ko dính dáng tới chuyện này. Đó chỉ là do xích mích riêng cá nhân giữa con và lão Hồ thôi...Đừng đánh Tử Du... Đừng tổn thương Tử Du...

-À,thì ra cũng có lúc Kim Nhất Phong biết nói dối với ta đấy chứ !

Ông bực bội quăng roi gai đi.

-Được, ta ko đánh nữa,nhưng cũng ko thể tha. Cả hai đứa quỳ trước cửa nghiêm đường từ giờ cho tới sáng mai để suy nghĩ việc mình đã làm cho ta.

Thế rồi,ngoài sân trước cửa nghiêm đường,dưới cái nắng chang chang của ban ngày và cái lạnh cắt da của ban đêm,hai người bọn họ phải chịu hình phạt... Khi Kim lão gia có mặt thì Tử Du quỳ,khi ông đi thì cô nhóc ngồi xuống,có lúc lại nằm thoải ra.Chỉ có Nhất Phong là nghiêm chỉnh chấp hành cho dù có mặt cha hay ko...

-Anh ko thấy là lão gia đi khỏi là để chúng ta nghỉ một sao? Tôi linh cảm là ông ấy bảo như vậy đấy.

Hắn im lặng.

-Vết thương của anh...

-Chuyện nhỏ mà. Còn cô?

-Đau lắm đó ! Cho nên tôi đã hiểu vì sao anh ko muốn tôi về, và tôi cũng hiểu khi anh nói “chẳng sao cả” là...anh đang nói dối.

Phía trên,trời vẫn vũ xát xịt rồi bất chợt đổ mưa ào ào.Tử Du chạy vào nghiêm đường trú mưa,nhưng Nhất Phong vẫn quỳ ở đó.Cô đành lại chạy ra cùng hắn. Hắn ngược nhìn cô nhóc rồi hỏi:

-Còn ra đây làm gì?

-Vì trông như là anh muốn tôi vào trong trú mưa,nên tôi ko thích vào trong ấy nữa.

Hắn lắc đầu rồi khẽ cười. Bất chợt nói 1 mình:

-Mắt to,nhưng óc lại nhỏ.

Nhng nhóc Mei rất thính tai. Cô nhóc cốc nhẹ vào trán hắn:

-Mắt và óc thế nào thì có gì liên quan nhau sao?

-Có.

-Vậy nếu tôi nhắm mắt thế này thì óc sẽ to hơn phải ko? Như thế này nè. Tử Du nhắm mắt lại nhg vẫn tí hí trông thật buồn cười. - Anh cười cái gì? Mắt nhỏ thế này thì thông minh chưa? Coi thử coi. Coi đi nè! Nhìn đi!

Cô nhóc cứ kéo hắn nhìn. Khi hắn thành linh quay qua thì... môi chạm môi... thật gần...Và họ hôn nhau... Nụ hôn ấy thật dễ thương...

Trời rồi cũng tạnh mưa.Gió lùa cùng với sương đêm làm cô nhóc run bần bật. Hắn khẽ kéo cô bé nép vào ngực mình cho ấm...

Có lẽ họ nghĩ rằng chung quanh ko ai hết.Nhg thật ra... có mấy chục cặp mắt nhìn họ... Lão Kim vừa bước ra cũng trở vào. Lúc này ông ko nên xuất hiện thì tốt hơn. Có lẽ cùng phạt cả 2 quỳ thế lại hay...

* * * *

Sáng hôm sau,khi người ta tới đem điểm tâm cho họ thì thấy 1 cảnh thật khó lòng đánh thức. Cả 2 vẫn quỳ gối nhg đầu cô nhóc nép vào ngực hắn,say nồng trong giấc ngủ...

Tiếng động làm cô nhóc thức dậy.Cô hơi ngượng ngùng khi người khác bắt gặp cả 2 thế này.Cô bé quay qua lay hắn dậy.Người hắn nóng ran,và đã lịm đi.

-Nhất Phong!

Phong còn quá yếu để đủ sức trụ qua 1 đêm ngoài mưa bão.Vậy mà,cả đêm qua còn nhường hơi ấm của mình cho cô nhóc.Thế thì thánh thần nào chịu nổi?

Hắn được đưa vào phòng cấp cứu... Hôn mê suốt 3 ngày.

Nhà họ Kim bất ngờ gặp chuyện ... Lại là chuyện về kho hàng ở cảng và lô vũ khí bị phát hiện...

Trong bệnh viện...

Mei ở bên cạnh Nhất Phong 1 giây cũng chẳng rời. Nhất Lang cũng có mặt. Nhg lúc này, cô nhóc chẳng quan tâm tới sự hiện diện của anh nữa .Lòng anh đau lắm.Tựa như nỗi đau của hàng vạn con giòi châm chít tim mình.

“Em ko thể đối xử với tôi như vậy. Ko thể!”

Nhất Phong tỉnh lại. Hắn nhìn thấy Mei,khẽ cười rồi đưa tay khẽ lau giọt nước mắt còn hoen trên má cô nhóc, cô cũng nắm lấy bàn tay hắn. Nhg khi ngược lên,hắn thấy Nhất Lang đứng đó,phía sau Mei,bất chợt về mặt hắn thay đổi,rút tay khỏi tay Mei ra ngay. Mei quay lại và cô nhóc hiểu ra vấn đề.

Nhất Lang bước tới,vờ chẳng thấy gì, cười hỏi:

-Em thấy thế nào rồi?

-Ko ổn lắm...Chắc cần nghỉ ngơi thêm... Hai người... ra ngoài đi.

-Vậy tụi anh ra ngoài.Em nghỉ ngơi nhé. Xin lỗi vì Tử Du đã đem tới quá nhiều phiền phức cho em. Anh sẽ sớm thu xếp mọi chuyện và đem cô ấy đi...

-Còn lão gia?

-Tử Du chắc chưa nói với em với em chuyện này. Cha đang bị tam giam vì 1 số phi vụ làm ăn trước đây. Kể cả 2 vụ gần đây nhất là buôn bán vũ khí và cái chết của lão Hồ.

Nhất Phong cố gắng ngồi bật dậy,hắn nhìn cô nhóc như thể... chính cô nhóc đã gây ra chuyện này, rồi sau đó nhìn Nhất Lang...

-Cha... Ko, em phải trở về!

-Em tưởng mình sẽ thoát sao?Nếu ko phải vì mẹ anh can thiệp thì em đã ko được ở đây rồi.

Phong nhìn Nhất Lang quyết liệt...

-Còn cha thì sao? Anh đừng quên anh cũng là người của Kim Gia. Sao anh ko bảo lãnh cho ông ấy chứ ?

-Anh ko quên. Và anh có cách của mình,em trai à.

Nhất Lang cười,nụ cười lạnh nhạt rồi nắm tay Tử Du đi. Ánh mắt Tử Du quay lại nhìn Nhất Phong như muốn phân minh rằng cô ko biết chuyện này.

Cũng ngay ngày hôm ấy,Nhất Phong trốn viện quay về nhà. Đường như mọi góc ngách trong nhà vừa trải qua 1 cuộc khám xét khá quy mô... Hắn thấy bà Khôi Loan ngồi trên ghế với vẻ mặt hốc hác và buồn rầu:

-Mẹ... Thật ra là sao? Chuyện gì xảy ra ?

-Ta ko biết. Bà đáp lạnh nhạt.

Hắn quay qua lão Dương-luật sư thân tín của gia tộc.

-Lại cái gã nặc danh ấy. Nhg lần này họ có nhiều dữ liệu và nhân chứng,vật chứng. Chúng ta hơi gặp bất lợi rồi...

-Còn cha tôi thì sao?

-Họ chỉ có quyền giam ông ấy 48 tiếng chứ chưa truy tố vì mọi việc vẫn còn phải điều tra. Tôi sẽ nhanh chóng bảo lãnh lão gia về,thiếu gia yên tâm.

-Được. Giao tất cả cho ông. Tôi chỉ muốn ông ấy mau trở về.

Hắn gọi điện cho Thạch vì có chuyện muốn giao cho gã nhưng Điện thoại không có tín hiệu,cũng ko ai biết anh ta đi đâu...

43. Chương 43: Tình Yêu Của Shelly

Thật ra thì Thạch đang bị giam lỏng trong trang viên khép kín của Trình Gia Trang... Lão Trình rời KS nơi mình ở khi mới tối đây để quay về chính thức tiếp quản Trình Gia Trang cũng như thế lực của họ...

Thạch bất ngờ bị bắt cóc tối đây,rồi tự nhiên từ 1 tay giang hồ vụt biến thành hoàng tử trong bộ vest cực kỳ sang trọng mà khiến gã cảm thấy vô cùng ngứa ngáy,khó chịu !

-Các người là ai?Thả tao ra! Tụi bây là người của băng nào? Biết tao là đàn em của Kim Nhất Phong ko hả?

Cửa mở,1 người đàn ông và các thuộc hạ bước vào...Lão nhìn đám thuộc hạ rồi mắng

-Đồ ngu. Biết nó là thiếu gia các người ko hả?Thả ra!

-Dạ,ông Trình!

Họ thả gã ra. Gã nhìn Lão Trình ngênh ngang...

-Thì ra là ông.Tại sao bắt tôi về đây?

-Cậu là 1 trong các thuộc hạ được lão Kim đem về nuôi?

-Phải,thì sao?

-Cậu ko muốn biết cha mẹ mình là ai sao?

-Để làm gì?Họ bỏ tôi bao nhiêu năm qua. Mọi người trong Kim Gia mới là gia đình của tôi.

-Họ bỏ cậu vì có nỗi khổ của họ. Khi cậu hiểu ra mọi chuyện,cậu sẽ ko còn coi người của Kim gia là bạn nữa đâu.Mà là kẻ thù!

-Ko bao giờ.Lão coi chuyện thật phi lý !

-Hãy để tôi kể cậu nghe 1 câu chuyện.

-Tôi ko rảnh.

-Ngồi yên đó!

Giọng lão Trình đầy uy lực,cái uy khiến người khác phải lạnh tê người. Cái “khí” này khiến Thạch nghĩ tới 1 người mà mỗi lần tức giận lên,ko ai không e sợ- là Nhất Phong... Nhg ko,người đàn ông này còn có cái gì đó lạnh lùng,tàn ác hơn nhiều...

Lão Trình chậm rãi kể lại cuộc đời lão,tình yêu với tiểu thư nhà họ Trình và cả nỗi căm hận mà cả đời này lão phải trả cho bằng đc... Thạch nghe xong ko khỏi sững sờ. Gã chưa thật sự tin mình là đứa bé trong câu chuyện kia nhg cuộc đời lão khiến gã cảm thấy ngậm ngùi...Có 1 thiện cảm gì đó dấy lên trong lòng gã...

-Bây giờ con đã biết thân phận mình rồi,con có còn coi Kim gia là bạn hay ko?

-Tôi rất cảm thông với cuộc đời ông. Nhg tôi tuyệt đối ko phải con ông,bởi vì ...

Vừa lúc đó,Shelly bước vào.

-Ông chủ,mọi việc đã tiến hành theo đúng ý ông.

-Tốt. Thời khắc ta mong đợi cũng đến rồi.Thằng nhãi Nhất Phong thì sao?

Thạch nghe tới Nhất Phong thì khùng lên:

-Đại ca tôi? Các người định làm gì anh ấy hả?

Shelly nhìn Thạch rồi tới ông chủ mình...

-Anh ta... là ai ạ ?

-Ko lo. Nó biết tất cả rồi. Đó là cậu chủ của các người. Sao,thằng nhãi đó bị tóm chưa ?

-Dạ,do có bàn tay phụ nhân Wilson nên...anh ta tạm thời ko liên can.

Lão cau mặt nhìn Shell ko mấy hài lòng.

-Wilson? Bà ấy lại muốn chống lại ta sao? Ta làm bao nhiêu việc là vì ai chứ?Không phải cũng vì trả hận cho bà ấy hay sao? Còn...Meila,nó thế nào?

-Cô chủ...tôi ko biết. Ngoài mặt cô ấy tỏ ra thân mật với Nhất Lang, nhg sau khi rời khỏi bệnh viện đã biến mất.

-Tìm nó về đây. Ta có việc muốn nó làm...

-Dạ,ông chủ.

Shelly kính cẩn vâng lệnh.Thạch nói và chỉ về phía mình:

-Còn tôi?Tôi ko thích ở đây. Tôi phải ra ngoài !

-Tùy con.Thôi được,ta cho con đi,nhg phải có sự kiểm soát của Shelly mới được.

-Sao?Cô ta?

-Phải.

Thạch vì muốn ra ngoài nên đành thỏa hiệp. Vừa ra ngoài là gã đón tắc xi về Kim gia. Shelly mặc kệ vì cô đã bí mật gắn 1 con chip theo dõi lên Thạch rồi, gã đi đâu cũng bị tóm về thôi. Cái gã này ko đáng ngại, cô còn việc phải làm...

Shelly trở về khách sạn của mình. Mei ngồi trên ghế coi TV nhg dường như ko quan tâm TV chiếu gì.

-Mua thức ăn cho cô đây.

-Để đó đi.

-Có 1 việc bất ngờ mà cô cần biết.

-Bất ngờ? Việc cô bán thông tin cho cảnh sát, hay việc cô cho tôi trú ở đây?

Shelly bước tới trước TV và đưa tay tắt nó đi. Sau, cô ta quay qua Mei. Cô nhóc ngán ngẫm nằm dài, úp thân lên bộ ghế dài. Shell nói:

-Ông Trình đã tìm đc anh trai cô rồi.

-Sao?

Mei lật người qua nhìn Shelly. Shell ngồi xuống, tay rút 1 điếu thuốc và đưa lên môi. Cô ta búng tay 1 cái, sau đó mở bàn tay ra là trong tay có 1 cái bật lửa. Đó là trò ảo thuật mà Shell hay làm- đơn giản như 1 phép thuật. Cô ả bật quẹt để châm thuốc rồi "Tóc" 1 cái nữa, cái bật lửa biến mất... Shelly rút 1 hơi thuốc rồi nói với Mei:

-Người đó ko ai xa lạ đâu. Là Thạch, anh chàng lúc nào cũng sát cánh bên Nhất Phong.

-Thế lại hay. Đối với tôi thì đúng là tin mừng. Ông ta có con trai rồi thì ko còn quan tâm tôi nữa. Tôi sẽ tìm Nhất Phong và 2 đứa sẽ bỏ đi thật xa.

-Có lẽ ko đâu. Ông ấy đang muốn tìm cô vì có nhiệm vụ mới giao cho cô.

Mei bực dọc rút con dao dưới chân phóng về phía Shelly. Nó làm điếu thuốc trên môi Shell đứt đôi và xoẹt 1 vết xước nhỏ trên má của Shell. Rõ ràng trong khoảnh khắc Mei rút dao Shell đã biết, nhg cô ta ko mải mai né tránh. Cô ta ko tin Mei sẽ phóng trúng đc cô hay ko tin Mei sẽ giết mình? Bao quanh cổ gái này luôn có lẩn điều khó hiểu. Khó hiểu hơn cả Mei gấp trăm lần...

Mei hét lên, bực bội vò đầu bứt tóc...

-Gì nữa đây? Tôi vừa tránh được sự truy bắt của mẹ con Nhất Lang, giờ lại tới cha tôi sao? Nơi tôi muốn trở về lại ko thể. Chán thật!

Shell tiến tới nhìn vào mắt Mei. Cái nhìn tha thiết... Shell nói, dịu dàng... Thật khó hiểu khi Mei càng căm ghét với Shell bao nhiêu, tỏ thái độ thù hằn bao nhiêu thì Shell lại càng trung thành, tận tụy phục vụ Mei, tuân lệnh Mei, dịu dàng với Mei và... luôn luôn chăm sóc cho cô nhóc...

-Mei, cô ở đây không tốt sao? Cần gì cứ bảo tôi.

Mei tỏ ra ko quan tâm lời Shell. Cô nhóc quay qua Shell hỏi:

-À... Nhất Phong thế nào rồi?

-Anh ấy và Kim Gia đang rồi lên.

-Phong đã nghĩ chính tôi làm việc đó. Tôi ko thể giải thích được. Nhg ko sao, giờ thì tôi ko phải đóng kịch nữa, tất cả đã hạ màn rồi. Tôi có thể từ xa mà bảo vệ anh ấy. Rồi có lúc anh ấy sẽ hiểu rằng tôi- nếu được lựa chọn- sẽ ko bán đứng Kim gia và anh ấy...

Shell nghiêng rắng và tỏ ra bực dọc vì đã ngán ngẫm nghe Mei nhắc tới cái tên Nhất Phong.

-Cô vẫn còn cố hy vọng sao hả Mei? Ko có ích đâu, ko có kết quả giữa 2 người đâu. Anh ta là con trai kẻ thù. Người mà ông Trình đã chọn cho cô là Kim Nhất Lang- con trai của Mỹ Thanh. Vả lại... biết tình cảm Phong đối với cô bấy giờ liệu có phải như cô đang nghĩ ko? Hay anh ta bảo vệ cô chỉ vì cô là đối tượng của Kim Nhất Lang?

-Tôi...cảm nhận đc.

-Đồ ngốc ! Cô ko biết là anh ta chỉ có Mei trong tim thôi sao? Nhg Mei...lại là kẻ khiến anh ta biến ra kẻ ghê tởm như vậy... Anh ta ko dám yêu Tử Du. Mà cô lại cũng là Tử Du-người yêu của Nhất Lang. Bản thân cô có đủ dũng khí đối diện sự thật đó chưa?

-Cô im đi !

Mei bịt chặt tai để khỏi nghe.Vậy nhg Shell vẫn ko buông tha cô nhóc.

-Với thân phận Tử Du,cô phá nát Kim Gia.Với thân phận Meila,cô hủy cuộc đời anh ta... Có thể anh ta yêu cô và chấp nhận bỏ qua, nhg cô...có dám đối diện với anh ta bình thản như chưa có gì xảy ra đc ko?

Mei rút con dao thứ 2 chìa vào cổ Shelly, ánh mắt cổ nhóc đầy đe dọa như thể cô nhóc ko bao giờ biết đùa...

Shell tự hỏi Mei có dám xuống tay ko? Cái người từng bảo họ sẽ mãi mãi bên cạnh nhau có phải là cô nhóc đang đứng trước Shell đây ko? Cái người bảo sẽ suốt đời bảo vệ cho Shell... cô nhóc ngày ấy đâu rồi ? Cái nhìn thù hận của Mei-cái nhìn đó làm tim Shell đau vô cùng.

Nhg Shell ko bao giờ dễ dàng bộc lộ cảm xúc của mình cho dù yêu thương tha thiết hay thất vọng,đau đớn tới mức nào...

-Giết tôi đi.Tôi sẽ ko chống trả nếu người ban cho tôi cái chết là Mei. Nhg đừng hối hận. Người có thể bảo vệ cô,bên cạnh cô suốt đời và vô điều kiện là tôi,Mei à.

-Tôi thật sự rất căm ghét cô vô cùng,cô biết không Shelly?

Shell nhìn Mei thật sâu,thật tha thiết khiến cô nhóc Mei có cảm giác con người này dường như ko phải là Shelly mà cô từng biết nữa... Shell cười buồn rồi nói:

-Nhg... tôi yêu cô,rất yêu cô...Meila.

Shell thỉnh thoảng kéo Mei lại và hôn lên môi cô nhóc-1 nụ hôn như chất chứa biết bao yêu thương-câm nín-và kiềm nén ...

Con dao bén trong tay Mei lại vô tình quẹt thêm 1 đường nhỏ trên má Shell – kết hợp với vết xước khi nãy tạo thành 1 dấu hiệu thánh giá trên gương mặt mỹ miều của Shell,nó làm cô ta rướm máu... 1 giọt máu đỏ tươi chảy xuống... và chảy vào môi Shell...

Cô ta giữ Mei trong tay bằng 1 sức mạnh kỳ lạ ko thể hiểu nổi. Mei sau 1 hồi bất ngờ mới sức tỉnh và thẳng chân Shell văng ra, khiến cô ta lúi lại, đầu va vào miếng kiếng nhọn... Máu rỉ xuống thấm cả vào mắt...

-Cô... cô bệnh lắm nặng rồi! Chúng ta giống nhau mà ! Biến thái !

Mei quăng con dao vào người Shell rồi bỏ chạy ra ngoài...

Shelly lắc đầu và thở ra nặng nề... Cô ôm ngực mình,bởi nó đau... đau quá... đau như nhệch thở...

Dark đứng ngay phía sau cô tự bao giờ...

-Shell,ngươi vừa phạm 1 sai lầm.

-Tôi biết.

-Trong ván cờ này,ngươi là người biết nhiều nhất. Số phận của ngươi ngay từ lúc sinh ra đã đc ta chọn. Đừng để ta thất vọng...

-Nhg...Shell quay lại nhìn vào Dark bằng đôi mắt đẫm ứót...chẳng lẽ tới khi tôi chết đi,cũng ko được nói với Meila rằng đứa bé cô nhóc cứu năm xưa,thật ra là...1 thằng nhóc sao? Và từ lâu ,rất lâu rồi... nó... cũng rất yêu cô ấy sao?

-Thật hoang đường!Vậy công sức của ta bấy lâu cho ngươi sống trong hình hài này là vô ích à? Nhớ rõ đây Shell, ta đem ngươi đến từ địa ngục thì cũng có thể tống ngươi về đó.

-Tôi hiểu. Ko cần ông phải nhắc.

-Người hiểu thì tốt.

Shell lạnh lùng cởi áo khoát lau vết máu trên mặt-cũng như ~ giọt lệ hiếm hoi, sau đó thì nhìn vào gương. Gương mặt Shell mang 1 nét đẹp lạnh lùng, bí ẩn và quyến rũ mà ko ai có thể tưởng tượng nổi đó là 1 đứa con trai.

Vừa soi vào gương chỉnh lại lớp trang điểm,Shell vừa nói:

-Tôi có điều muốn hỏi ông...Gã Nhất Phong kia thật ra là ai? Tại sao cứ mỗi lần nhìn vào mắt hắn tôi lại có cảm giác như đã từng biết hắn trước đây? Tôi biết người cho tôi câu trả lời chỉ có ông thôi. Có phải tiền kiếp của tôi và hắn có liên quan tới nhau? Đã có lúc tôi mơ mình là 1 pháp sư,ông nghĩ có buồn cười hay ko chứ?

-Rồi người sẽ biết. Nhg ko phải bây giờ.

-Ông đối xử với trợ thủ của mình như vậy sao?

Dark cười xảo huyệt rồi biến mất. Chuyện đó với Shell ko hề lạ lắm gì... Vì Shell là trợ thủ đắc lực của quỷ mà...

Tại Kim Gia...

-Lão gia,ông đã về.

Hôm ấy,ông Kim đc bảo lãnh tại ngoại sau 2 ngày bị giam để điều tra. Mọi việc vẫn chưa ngã ngũ và còn phải điều tra.

Ngày ông về,mọi người có mặt đông đủ ngoại trừ Tử Du. Đối với cô con dâu ngỗ ngược này xem chừng ông rất là yêu chiều. Đó là điều mà trước nay chưa từng thấy bao giờ. Ông hỏi Phong,hắn chỉ lắc đầu.

-Con ko biết.

-Nó là vợ con mà.

-Con...

Ông ko nói gì,vì biết hỏi ai cũng vô ích.Ông cũng phần nào đoán đc.

“Con bé giở trò gì nữa đây?”

Sau đó ông bảo chỉ 1 mình Phong đưa ông về phòng... Khi chỉ còn 2 cha con,ông bảo hắn ngồi xuống...

-Nói đi,Tử Du đang ở chung với Nhất Lang đúng ko?

Phong chần chờ 1 lúc rồi gật đầu.

-Dạ...có lẽ vậy.

Ông Kim gõ mạnh tay lên bàn,nhìn Nhất Phong gay gắt:

-Nhất Phong,ta biết trước đó ta để cho 2 đứa kết hôn là chuyện ngoài ý muốn của con. Nhg 1 năm qua mọi chuyện đã thay đổi rồi,đúng ko? Con... cũng đã yêu Tử Du,có đúng vậy ko?

-Con...

-Nhg bởi vì con đã có lời hứa với Nhất Lang,cho nên...

-Bởi vì họ mới đúng là 1 đôi,còn con... Cha nhìn con có giống con người hay ko?

Ông Kim thở dài. Im lặng 1 lúc,ông nói:

-Con có gì cần nói với ta về cái này ko?

Ông Kim lôi từ ngăn kéo ra 1 xấp hồ sơ điều tra về Tử Du. Hắn nhìn ông ngạc nhiên...

Ông ngồi xuống ghế rồi nói:

-Những kẻ đang làm việc cho con đều là thân tín của cha.Con nghĩ có gì họ có thể giấu ta sao?

-Con ko hề muốn qua mặt cha.Con chỉ muốn biết chính xác cô ấy vào đây vì mục đích gì,rồi sau đó con sẽ...

-Vậy con đã tìm ra chưa?

Phong lắc đầu. Chẳng lẽ hẳn phải nói rằng có thể Kim Gia đang gặp bao rắc rối thế này là do Tử Du. Kim sẽ điên lên và Tử Du sẽ ko yên thân...

Ông Kim thở dài

-Phong à,ko phải chỉ 1 mình con nghi ngờ về lai lịch Tử Du. Lão già này bao nhiêu năm lẫn lộn trên giang hồ liệu có dễ dàng cho 1 kẻ lai lịch bất minh bước chân vào Kim Gia hay ko?Ta biết con bé vào đây có mục đích,nhưng ko biết đó là mục đích gì thôi.~ việc xảy ra gần đây...ta biết có liên quan tới nó.

-Mọi chuyện xảy ra thế này tất cả là tại con,con quá sơ xuất...Cha cứ trừng phạt con.

-Chỉ 2 chữ trừng phạt là xóa hết mọi chuyện sao?Ko phải cái gì con cũng nhận trách nhiệm thì mọi thứ dễ giải quyết ổn thỏa.

-Con hứa sẽ tìm cách giải quyết vụ này.

-Bằng cách nào? Bắt Tử Du về đây ép cung à?Con làm đc ko?

-Con...

-Vả lại ta tuyệt đối ko để con làm điều đó. Đừng hỏi ta tại sao. Kẻ muốn ra sức bảo vệ Tử Du... ko chỉ có mình con đâu. Có ~ chuyện nên để nó chết theo nắm mồ hơn là bị phanh phui. Tối nay ta muốn tới thăm 1 người bạn.Con chuẩn bị xe đi. Nhưng ta ko muốn ai biết về chuyến đi này.

-Dạ.

Tối hôm đó,Phong chở ông Kim tới chỗ bà Wilson. Bà cũng vừa từ chỗ Nhất Phong về... Họ vô tình gặp nhau ở ngoài cửa KS.

-Thật trùng hợp. Ông Kim nói

-Tôi ko bao giờ nghĩ ông lại tới tìm tôi.

-Tôi có chuyện muốn nói với bà.

Phong bị bất đứng từ xa,ko thể nghe đc ~ gì họ nói.Cả 2 tranh cãi khá quyết liệt.Bà Wilson tức giận đuổi ông ra ngoài.

-Ông biến khỏi đây đi.Nếu có thể giết chết ông,tôi ko ngần ngại đâu!

Lão Kim bước ra ngoài với vẻ mặt hậm hực. Ông mang bộ mặt ấy trong suốt hành trình về nhà...Phong rất muốn biết nội dung cuộc trò chuyện nhưng vô ích thôi...

Đang lái xe,hắn bất chợt thấy Tử Du đang lang thang trên đg.Tại sao giờ này cô nhóc lại ngoài đường mà ko phải là nhà của Nhất Lang. Mãi lo nghĩ,hắn xém tông phải chiếc xe đi hướng ngược lại...

Tiếng thắng xe rất gấp khiến 2 người đàn ông chợt tỉnh khỏi suy nghĩ mông lung của mình.Ông Kim hỏi,hắn lắc đầu bảo do mình bất cẩn. Hắn cố ngoài đầu lại thì bóng Tử Du ko còn nữa. Hắn chậm chậm cho xe đi tiếp...

“ Sao đầu óc mình chỉ nghĩ tới cô ấy thế này...”

Sau khi đưa ông Kim về,đắn đo mãi hẳn quyết định gọi cho cô nhóc. Vừa nghe giọng bắt máy bên kia là 1 người đàn ông, hẳn vội cúp máy...

“Chắc là Nhất Lang...”

1 phút sau,Tử Du gọi lại. Hắn chần chờ 1 chút rồi lại bắt máy.Rõ ràng hẳn muốn nghe giọng cô nhóc,rất muốn... Hắn ko thể cưỡng lại sự khao khát đó... Nhưng không phải là cô bé... mà lại là giọng người đàn ông khi này thì phải...

-Anh là bạn cô gái này phải ko? Cô ta uống say,ko có tiền trả mà còn quậy phá đây. Mau lại đây đi trả tiền giúp đi.

-Ở đâu?

Hắn cúp máy rồi theo lời của người kia,tìm tới 1 quán Bar nhỏ,sâu trong hẻm và bát nháo với đủ loại người. Thấy hắn tới,bọn họ có vẻ ngạc nhiên và nể sợ.

Hắn thấy cô nhóc ngồi trên đất,đầu dật dựa vào ghế,người chung quanh gọi mãi cũng ko chịu dậy.Hắn đành phải giải quyết với chủ quán và bế cô nhóc ra ngoài. Xui thay,lũ ma mãnh nào đó đã cưỡm mất xe của hắn. Khu ổ chuột này cả đêm cũng ko có chiếc taxi nào ghé qua, hắn đành cõng cô nhóc đi 1 đoạn đg dài... Suốt đg đi,cô ko ngừng lảm nhảm,chửi rủa bọn người khó chịu kia...

-Có im đi được ko?Điếc tai quá!

Cô nhóc lơ lơ mở mắt ra,nhận ra là hắn.

-Phong,là...anh sao? Vẫn cái giọng lè nhè say xỉn... Lâu lâu lại nắc cụt.

-Tôi sẽ đem cô về nhà Nhất Lang.

-Anh... hức... thật lòng muốn vậy sao? Đem tôi đến ... hức... cho người đàn ông khác ư?

Hắn ko trả lời.Vì hắn biết hắn nói ra lời nào cũng bị cô nhóc tóm lấy đuôi.

-Sao anh ko nói gì? Sao anh ko hỏi tôi... có phải là người nặc danh kia ko? Sao anh ko hỏi tôi... làm gì ở cái xó đó? Tôi... ghét anh,tôi căm ghét... căm ghét anh,anh biết ko hả?

Hắn ko tỏ thái độ gì. Đường lớn đã trước mặt,vậy là sắp có xe qua lại. Cô nhóc bắt hắn thả xuống. Thế là hắn thả cô nhóc rớt phịch xuống. Cô nhóc điên tiết đứng dậy đá vào ống quyển hắn. Hắn ko phản ứng.

-Anh là khúc cây.

Cô nhóc cười rồi lảo đảo bước đi. Phong chạy theo giữ cô nhóc lại:

-Đi đâu nữa chứ?Có xe rồi kìa.

Mặc kệ tôi!

-Cô phải về nhà.

-Nhà?Tôi ko có nhà.Anh là ai mà quản tôi? Buông ra!

Hắn ko buông mà còn kéo cô đi về hướng chiếc xe vừa đậu lại. Tử Du dần mãi ko ra nên đưa tay lên miệng cắn mạnh vào tay hắn. Hắn đau nhg nghiêng rằng chịu đựng,nhất quyết ko buông.Nơi vết cắn rướm máu...Giọt nước mắt cô nhóc rơi,trúng lên vết cắn rỉ máu.Tử Du nhìn hắn...

-Phải như vậy sao?Sự trung thành... xuẩn ngốc của anh... sự mang ơn... xuẩn ngốc của anh... Đc thôi!...Chúng ta về...

Họ vào xe. Tay hắn vẫn giữ chặt tay cô nhóc,nhng mỗi người lại nhìn mỗi hướng...

Nhất Phong nắm chặt tay cô nhóc ko phải vì sợ cô nhóc sẽ bỏ chạy,mà vì... Đó có thể là lần cuối hắn cầm tay cô nhóc được thế này... Nếu cứ rơi nước mắt có thể giải quyết được sự bức bối khó chịu này hắn ước gì nước mắt mình có thể rơi... Sao hắn ko thể như Mei nhỉ ? Hắn chai sạn quá ư? Hay hắn ko phải con người? Nếu hắn là quỷ dữ như bộ mặt xấu xí của mình... thế sao hắn lại đau khổ vì yêu ?

* * *

Khi đến trước nhà Nhất Lang, Taxi dừng lại đã hồi lâu,người tài xế phải gọi mãi Nhất Phong và Mei mới biết mình đã tới...Lúc này hắn mới bỏ tay ra. Hắn ngồi lại và để mặc cô nhóc... ra đi... Cô nhóc bước ra khỏi xe, cô ko vội cất bước mà đứng 1 lúc rồi nói với hắn.Cô nhóc ko quay lại nhìn hắn vì sợ nếu nhìn lại sẽ ko thể dũng cảm bước đi:

-Anh...phải cẩn thận. Cha tôi...sẽ ko tha cho bất cứ ai của Kim Gia. Lúc đó...chúng ta sẽ thật sự ở 2 chiến tuyến. Tôi chỉ muốn anh biết rằng,nếu anh nghĩ trả tôi về bên cạnh Nhất Lang... là đem cho tôi hạnh phúc... thì anh sai rồi... Hạnh phúc của tôi... là Brian... là Kim Nhất Phong...

-Anh xin lỗi...Mei...

Cô nhóc sững sờ quay lại nhìn hấn,cay đắng nói trong nước mắt...

-Anh... biết em là Mei sao? Vậy tại sao...Tại sao...

Hấn bảo tài xế đóng cửa xe lại rồi cho xe chạy đi. Mei chạy theo. Cô nhóc chạy theo xe 1 đoạn khá dài. Rồi Mei vấp té,hấn nhìn thấy cô nhóc qua kính chiếu hậu nhg vẫn trơ ra ko bảo quay xe lại. Mei đứng lên,cô định chạy theo tiếp,nhng 1 bàn tay chụp cô nhóc lại, ôm chặt lấy cô... Là Nhất Lang.

-Tử Du, xe đi xa rồi,em ko đuổi kịp đâu.

Mei giàn giụa nước mắt nhìn theo chiếc xe cho tới khi nó biến mất. Nhất Lang nói:

-Nếu em muốn,anh sẽ ... đuổi theo chặn xe lại cho em. Nếu đó là điều em muốn...

Nhất Lang buông Mei ra.Mei quay lại nhìn anh rồi cô nhóc lắc đầu:

-Vô ích thôi, ko thay đổi đc gì đâu. Anh có thể chặn tất cả ~ chiếc Taxi đang chở Nhất Phong đi... nhg sẽ ko bắt được anh ấy đạp lên tất cả mà ra đi cùng Mei... Hết thật rồi...

Anh kéo đầu cô nhóc nép vào ngực mình:

-Em cứ khóc nữa đi... Đôi vai anh luôn sẵn sàng làm điểm tựa khi em thấy mình yếu đuối nhất... Anh biết em chưa thể thật sự chấp nhận anh lúc này,nhng anh sẽ cố gắng làm hết mọi thứ em muốn. Anh sẽ cho em tìm thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh anh. Anh sẽ ko ép em làm điều gì em ko muốn. Lần trước đối xử ko tốt với em là anh sai. Tha thứ cho anh...

Nhất Lang dịu dàng nắm tay cô. Lần này Mei ko phản kháng. Có lẽ cô nhóc muốn buông xuôi,mọi chuyện ra sao thì ra...

Mei ko biết rằng,chính Nhất Phong cũng đang tan nát...

Chính hấn đã đem cô bé đến cho người đàn ông khác. Chính hấn đã ko thể giữ đc lời hứa năm xưa với Mei... Ánh mắt cuối cùng lúc Mei nhìn hấn... Hấn là thằng hèn,là kẻ bội tín tồi tệ... Hấn ko xứng đáng là Brian trong kí ức của nhóc Mei...

Hấn từng bảo không muốn mất cô nhóc. Hấn sẵn sàng đánh đổi khoảnh khắc bên cạnh Mei bằng mọi giá! Nhưng...tất cả là lời nói suôn... của 1 thằng hèn...

44. Chương 44: Đám Cưới Của Nhất Phong

Lão Trình bắt đầu xuất đầu lộ diện trước công chúng như người kế thừa của Trình gia tộc danh giá,trở thành con người được báo chí rầm rộ nói đến và điều đó làm tổn nhiều giấy mực với sự quay lại của thế lực được coi là uy thế nhất,kính đáo nhất,giàu có nhất đất nước Dã Nguyên- Trình Gia Trang

Cũng từ hôm đó,nhiều số báo liên bọn phóng viên đưa hình ảnh Nhất Lang và Tử Du cặp kè bên nhau. Kẻ viết bài dùng những lời kẻ đầy công kích vào nhà họ Kim. Họ biến Nhất Phong thành thằng hề vô vụng,bất lực bị xô mũi... Trước đây ,khi Kim Gia còn mạnh,bọn này không dám viết càn. Nhưng giờ tình hình đã thay đổi. Có một thế lực rất mạnh phía sau hậu thuẫn thế nên báo chí mới được dịp lần tới. Họ còn nêu lên biết bao chuyện mà Kim Gia từng dùng thế lực mình ém nhẹm công chúng. Hoạt động của thương xá Kim Phát vì thế rơi vào khủng hoảng vì những tai tiếng đó, một phần do không có sự quản lí đầy bản lĩnh của Nhất Lang,cộng thêm việc các cổ đông không ngừng xâu xé nhau. Cuối cùng,thương xá bẽ thế ấy cũng sụp đổ.

Người mua lại thương xá là bà Wilson mà đứng tên là Nhất Lang. Thuộc hạ dưới trướng Kim Gia một số bị mua chuộc làm việc cho Nhất Lang, số còn lại nguyện sống chết với đàn anh của mình. Ông Kim giao lại toàn quyền quản lý Kim Gia cho Phong, kể cả việc giữ chìa khóa két sắt.

Tuy lúc này thế lực Kim Gia bị thu hẹp nhưng vẫn còn tiếng nói. Hắc móc nói với bạn bè xưa của cha và được họ tận tình giúp sức gây dựng lại cơ ngơi. Mọi quyền hành lúc này trong tay Kim Nhất Phong. Vì thế, bà Khôi Loan và quân gia muốn thực hiện kế hoạch họ dự tính từ lâu là...gả Thiên Hương cho hắn...

Nguyệt Nhi phản đối. Cô vừa không thể phan phui quan hệ bản thủ của cha mẹ ruột mình, càng không muốn một con người làm như Thiên Hương trở thành thiếu phu nhân Kim Gia, rồi sau này là bà chủ của một gia tộc bề thế thế này... Cô bỏ nhà đi.

Về cuộc hôn nhân này, Nhất Phong không đồng tình, cũng không phản đối. Vì đó là mệnh lệnh bà Khôi Loan đối với hắn... Hôn lễ diễn ra gấp gáp, không hoành tráng như lần trước...

Trước hôn lễ...

Mei quay về Kim Gia. Cô nhóc bị Phong bắt gặp khi hắn vào phòng cô nhóc. Có lẽ chỉ để cảm nhận một chút hơi ấm...

-Em quay lại làm gì?

Mei coi như mọi chuyện chẳng có gì, bình thản trả lời hắn... dù ngày mai thôi hắn sẽ thuộc về người con gái khác...

-Lấy một số thứ cần lấy. Nghe nói...ngày mai anh kết hôn. Xin chúc mừng.

-Cảm ơn.

-Em sẽ tới dự và mỉm cười chúc phúc cho anh.

Mei leo ra cửa sổ đi mất.

Sáng hôm sau, Mei chuẩn bị thật đẹp... Cô đứng thật lâu trước gương chăm chút ỳnh. Shell thành linh xuất hiện, khoanh tay dựa vào một góc âm thầm đứng nhìn...

-Ra khỏi phòng tôi.

Mei ra lệnh. Shell chỉ cười.

-Cô còn đủ can đảm đi dự sao?

-Mặc tôi.

-Tốt nhất cô không nên tới đó. Cha cô đang có kế hoạch mà ông ta cũng không cho tôi biết đó là gì...

-Kế hoạch gì chứ?

-Tôi đã bảo không biết. Shell có thể lừa dối lão Trình nhưng lại luôn phục tùng cô chủ Mei mà.

Mei đã xong xuôi. Cô ra xe cùng Nhất Lang tới hôn lễ. Shell nhìn theo bình thản, cái bình thản che giấu một cơn sóng ngầm...

Mọi người tại lễ đường đã tới gần đủ. Có lẽ cả Nhất Lang và Mei là 2 người tới sau cùng. Nhưng Mei chỉ đứng phía sau giáo đường mà nhìn, cô nhóc không vào. Xuất hiện ở buổi lễ giờ này khác nào là pha tan đám cưới của Phong? Vậy mà hôm nay Mei đã chuẩn bị ỳnh thật đẹp... Để làm gì nhỉ?

Nhất Lang tiến tới Phong chúc mừng. Anh cười tươi và ôm lấy Phong.

-Lần này em đã không trốn. Đêm tân hôn vui vẻ nhé.

-Vâng.

Tới giờ rồi mà cha mẹ Phong và cha Thiên Hương chưa có mặt, trong khi giờ lành đã sắp qua. Phong cảm thấy lo lắng.

-Thôi để anh đại diện cha mẹ. Nếu qua giờ lành thì không hay.

Thế là hôn lễ diễn ra dưới sự chủ trì của Nhất Lang. Tới đoạn linh mục hỏi họ có đồng ý sống bên nhau trọn đời, cho dù có ốm đau bệnh tật cũng sống cùng nhau hay không... thì Mei lại biến mất khỏi lễ đường. Cô nhóc tưởng mình mạnh mẽ lắm,can đảm lắm...Nhưng không.Chỉ là đóng kịch thôi!

Shell đem xe tới trước lễ đường như đã đợi Mei từ lâu rồi. Cô ta biết Mei sẽ không chịu được tới phút cuối... Đúng như Shell nói,những lúc thế này,chỉ có cô ta là bên cạnh Mei mà thôi.Người thấu hiểu Mei nhất chỉ có Shell. Chỉ có đôi vai đó cho cô tựa đầu mà khóc...

Hôn lễ đang diễn ra,Phong chần chừ chưa kịp nói “Tôi đồng ý” thì tự dừng gián đoạn do có người chạy vào báo tin dữ. Phong hoảng hốt nhìn Thiên Hương rồi bỏ lại mọi thứ,theo người thuộc hạ chạy tới một khách sạn trong một con hẻm vắng người...

Bên ngoài,cảnh sát phong tỏa toàn bộ. Mặc kệ sự ngăn cản,hắn chạy lên và thấy 2 xác người quần quít vào nhau trong bộ dạng lổa lồ. Dưới đất là ông Kim nằm đó với thanh kiếm trần bang của Kim Gia trong tay với một vết đâm sượt qua bụng.Tuy nhiên,ông chưa chết dù bị thương rất nặng nên được đưa ngay tới bệnh viện. Hắn bàng hoàng không tin vào mắt mình...

Mẹ hắn và quần gia đều đã chết-với những vết chém rất dã man,đầy căm hận...

Người ta kéo hắn ra, không cho hắn lại gần xác chết.

Mọi chuyện sau đó đã có cảnh sát lo liệu.Hắn ngồi bần thần trước khách sạn nhiều giờ liền... Sao lại ra nông nỗi này, sao lại là ngay vào ngày hôn lễ... Giờ hắn mới chợt nhớ tới hôn lễ và Thiên Hương. Cha cô ấy đã thế này...Bây giờ cô gái ấy thật đáng thương. Vậy mà hắn còn bỏ đi khi hôn lễ đang diễn ra...

Hắn quay lại lễ đường. Mọi người đã đi hết,chỉ còn Thiên Hương ... còn đứng đó.Cái dáng nhỏ của cô gái ấy đứng giữa lễ đường thật lẻ loi...

Thiên Hương quay lại,thấy hắn thì rất là vui.

-Anh đi đâu vậy?

-Chỉ một chút chuyện thôi mà. Anh... xin lỗi.

Hắn tiến tới và ôm cô vào lòng. Hắn tự hứa với lòng sẽ hết lòng chăm sóc cô. Vì lúc này đây,hắn là người thân duy nhất của cô trên đời. Hắn tự hứa sẽ không khiến cho cô phải chịu thêm mất mát nào nữa... Cho dù tình yêu...có lẽ hắn đã dành trọn ột người...

Lão Kim vẫn hôn mê chưa biết sống chết ra sao. Bây giờ,báo chí đang tiếp tục đem vụ giết người này bình luận khắp các mặt báo. Ai cũng biết về mối tư tình của phu nhân nhà họ Kim và lão quần gia. Họ còn bảo lão Kim vì không chịu nổi bị cấm sừng đã ra tay giết vợ và nhân tình rồi tự sát... Cảnh sát vẫn còn điều tra mà tin đồn thì lan nhanh như gió...

Mọi chuyện đều nằm trong sự định liệu của lão Trình.

-Ta xem thằng oắt con đó có bao nhiêu tài cán ,một mình nó còn bám trụ căn nhà ấy bao lâu nữa đây.

-Ông đừng coi thường Nhất Phong. Tôi rõ nó hơn ai hết.

-Cho dù còn một người của Kim Gia còn sót lại thì cuộc vui này chưa chấm dứt. Dù sao,ta thật vui vì có một cộng sự đắc lực như cậu.

-Tôi cũng vậy.

Lão Trình và người cộng sự bí mật của lão đang nói chuyện thì có tiếng chân. Người đó nép vào trong.

Người vừa xuất hiện là Mei.

-Con vào phải gõ cửa chứ!

-Con muốn quay về Senbi. Công việc của cha đã xong rồi thì còn giữ con ở lại làm gì?

-Mọi thứ đã xong đâu?Nhà họ Kim chưa sụp đổ,kể kể thừa Kim Gia còn đó.

-Cha muốn truy cùng giết tận mới cam lòng sao? Con sẽ không để cha toại nguyện.

-Được.Ta sẽ cho nó yên ổn một thời gian,nhưng con... phải lập tức kết hôn cùng Nhất Lang.

-Không. Con không yêu Nhất Lang.

-Con có quyền chọn lựa sao? Tâm nguyện bấy lâu của ta là tìm lại con trai và nhìn thấy con gái mình kết hôn cùng con trai của Mỹ Thanh.Ta để ra người,số phận người nằm trong tay ta.

-Cha có bao giờ coi con là con gái của cha sao?Cha chỉ cần Hoàng Thạch thôi!

Cô nhóc vừa bước ra thì đụng đầu Thạch.Đạo gần đây hẳn tự do ra vào Trình Gia.Mỗi lần gã tới là ông Trình thay đổi hết tâm tính để chơi với gã.Gã muốn gì có đó,hệt như một ông hoàng.

Bà Wilson cuối cùng cũng tới tìm ông Trình.Ông ta hí hửng vì nghĩ bà sẽ bất ngờ khi gặp Hoàng Thạch,vì ông đã tìm ra nó trước bà...

-Thật vui vì bà đã tới.

-Tôi tới để chúc mừng ông.Ông đạt được mục đích rồi.

-Không chỉ mình tôi,mà là chúng ta chứ.

-Phải,tôi đã từng có ý nghĩ phải làm cho Kim Gia lụn bại.Nhưng bây giờ chuyện đó với tôi hết ý nghĩa rồi.Trả thù...mới thật vô vị làm sao. Nó khiến tôi cũng thấp hèn như bọn họ.

-Vậy bà tới đây chỉ để chúc mừng thôi sao?

-Còn... một lời đề nghị.

-Bà đừng nói như vậy.Bà biết là tôi không từ chối bất cứ gì của bà mà.

-Dừng lại đi. Tha cho Nhất Nguyên và Phong.

-Cái gì? Giờ đây bà tới tìm tôi vì bảo tôi buông tha cho người nhà họ Kim?Công sức bao năm qua tôi cần rằng chịu đựng là chỉ chờ tới ngày này.Bà muốn tôi bỏ một cách dễ dàng vậy sao?

-Vậy ông muốn gì mới đồng ý buông tha cho họ?

-Bà...phải ở bên cạnh tôi.

-Thật hàm hồ.Tôi đã có gia đình.

-Đừng tưởng tôi không biết,Mỹ Thanh...Trên đời này không hề có ông Wilson nào cả. Người đó...chính là bà. Đó là thuật biến diện nhân của Trình gia.Bà đã sống cùng lúc cuộc sống của 2 con người.Bao năm qua,bà vẫn hi vọng một ngày trở về Kim Gia,minh oan và được lão già khốn kiếp ấy đón nhận!Có bao giờ bà nghĩ tới tôi không?Tôi đã hi sinh biết bao thứ cho bà,vậy mà bà...bà ác độc,tàn nhẫn lắm,bà biết không?

-Tôi nói ông biết,dù cho hôm nay ông có đồng ý lời đề nghị này hay không cũng được.Nếu ông không nghe lời tôi,ông sẽ phải hối hận.Ông có muốn gặp lại con trai mình hay không?

-Bà đừng uy hiếp tôi.Tôi đã tìm thấy nó.Bà không nhận ra sao?Nó là thằng nhóc vừa bước ra khi bà vào đây.

-Ông lấy căn cứ gì bảo nó là con trai ông?Được,nếu ông còn ngoan cố thì cứ làm điều gì ông thích đi.Tôi không cho ông toại nguyện đâu.Ông có được ngày hôm nay cũng nên cảm ơn tôi.Nên nhớ,người kế thừa duy nhất của Trình Gia là Trình Mỹ Thanh.Đừng tự cao quá sớm.Cái ngai vàng này ông không ngồi vững đâu. Tạm biệt ông.

-Mỹ Thanh!

Sự bảo vệ của bà với lão già Kim càng khiến lão Trình căm hận.Ông quyết tâm nhỏ tới cộng có cuối cùng!những gì ông không có được thì không ai có thể có được.

Sau khi rời khỏi Trình Gia,bà Wilson suy nghĩ một hồi lại tới bệnh viện.Tại đây,bà gặp Phong và Thiên Hương. Họ nhìn nhau nhưng không nói gì. Hẳn biết bà muốn tới thăm ông Kim.Hẳn định tránh mặt thì bà ngăn lại.

-Cậu không cần phải đi.

Họ ngồi trước cửa phòng bệnh,mỗi người một tâm trạng.Thiên Hương đưa nước cho bà.Bà nhìn cô gái với cái nhìn thiện cảm.Sau đó quay qua hấn:

-Bây giờ cậu dự tính gì?

-Không gì cả.Tôi vẫn tiếp tục chèo chống Kim Gia. Kiếm một luật sư thật giỏi giảm án cho cha tôi. Cho dù ông ấy đã làm gì,ông vẫn là người tôi kính trọng nhất.

-Quả thật ông ấy đã giáo dục cậu rất tốt.

Hấn im lặng . Một lúc mới ngược lên nhìn bà:

-Về chuyện của bà... tôi thay mặt mẹ tôi xin lỗi bà. Tôi biết,mọi chuyện năm xưa là do bà ấy và ...cha của Thiên Hương gây ra.Họ đã khiến bà mang nỗi oan hơn 20 năm trời...

-Cậu không cần xin lỗi.Người chết rồi thì mọi chuyện cũng xong. Vấn đề bây giờ cậu cần gây dựng lại Kim Gia. Và còn... cho Thiên Hương một danh phận rõ ràng.

Hấn nhìn Thiên Hương rồi gật đầu.

-Bà nói đúng.

Hấn ngỏ ý muốn đưa bà về.Nhưng thật ra là... muốn hỏi thăm tin tức.

-Nhất Lang và... Tử Du.Bao giờ họ sẽ...

Bà Wilson nói với 1 giọng trầm và buồn...

-Sẽ không bao giờ có hôn lễ đâu.

Phong ngạc nhiên nhìn bà:

-Tại sao?

-Tôi không biết.Nên đi hỏi cha cậu.Ông ấy nhất quyết không cho phép. Chắc bởi vì con bé đã gây ra quá nhiều chuyện cho gia tộc này chẳng ...

-Có lần tôi đã thấy bà và cha tôi tranh cãi gay gắt lắm.

-Chuyện ngày xưa ấy mà.

Bà có vẻ buồn.

Xe tới khách sạn,nhưng bà vẫn ngồi đó.Dường như sức khỏe bà không tốt lắm.Bà bảo hấn dìu bà lên phòng. Mỗi lần ở bên cạnh người phụ nữ này,hấn luôn có một cảm giác rất an toàn.Thật hấn không hiểu nổi cảm giác ấy là từ đâu.Nhất là khi đó lại là một phụ nữ xa lạ mà hấn tiếp xúc chưa quá đầu ngón tay.

-Tối nay cậu ở lại dùng cơm với tôi.

-Tôi không thể để Thiên Hương một mình trong bệnh viện được. Tôi phải bên cạnh cô ấy ,sau tất cả mọi chuyện...

Bà Wilson nhìn hấn ,nhìn sâu vào mắt hấn rồi hỏi:

-Cậu thấy cô gái ấy thế nào?

Hấn ko hiểu sao bà lại quá quan tâm tới chuyện này. Nhg hấn cũng ko hiểu sao mình ko thấy dè chừng trước bà ta một chút nào cả:

-Thiên Hương... cho tôi thứ cảm giác an toàn.

-Còn Tử Du?

Phong trầm tư 1 lúc...

-Biết nói thế nào đây?Tôi không hiểu tại sao mỗi lần tôi ở bên cô ấy thì rất vui...nhưng đã có biết bao chuyện xảy ra,chẳng lúc nào yên ổn.Cứ như đó là trò chơi của ông trời. Nếu đó ý ổng,tôi mặc cho ông ta quyết định.

-Cậu thay đổi rồi.Cậu để cho kẻ khác quyết định cuộc đời mình.

Hắn thở dài,úp mặt lên 2 bàn tay ,rồi sau đó ngã người ra sau ,trông rất chán nản:

-Chứ tôi biết phải làm sao?Có lẽ ngay khi tôi sinh ra thì 2 chữ xui xẻo đã đeo bám. Nếu không thì cha mẹ đâu có bỏ rơi tôi.Đêm ấy,nếu bà Khôi Loan không cứu tôi thì có lẽ tôi đã chết cống ngoài mưa.Lão Gia nhận tôi là con,xem tôi như con ruột.Nhất Lang là người bạn thân thiết từ bé.Anh em Kim Gia đều là bạn vào sinh ra tử...Tôi nợ họ quá nhiều. Liệu tôi có nên vì một chút tình cảm riêng tư nhỏ nhen mà đánh đổi tất cả không? một phút chùn lòng,tôi đã bao che cho Tử Du,dù biết mục đích cô ấy tới Kim Gia không tốt đẹp vẫn không lật tẩy cô ấy, để rồi cô ấy đem bí mật của gia đình cho người khác hủy hoại nó... Nếu như tôi ngoan cố,nhắm mắt bịt tai,không ngó ngàng tới dư luận nữa, thì liệu tôi có mặt mũi nào nhìn Kim Gia? Hơn hết,Tử Du lại là người anh trai tôi yêu thương. Cho dù anh ấy có thừa nhận hay không,anh ấy vẫn là con trai duy nhất của Kim Gia. Đó là món nợ tôi phải trả mà,đúng không?

Bà Wilson nắm lấy tay hắn. Bà cố ngăn mình đừng khóc. những lời lẽ ấy sao mà cay đắng quá.Nó như từng nhát dao xuyên thấu tim bà. Bà biết phải làm sao bây giờ?Bà là người mẹ thất bại nhất trên thế gian này.Bà trơ mắt nhìn con trai mình đau khổ mà không thể làm gì.Chỉ biết nắm tay nó lúc này thôi sao?Bà thật đáng nguyên rủa! Bà cố gắng không rơi lệ ,nhưng...

-Sao bà lại khóc?

-Nhất Phong,ta...ta có lỗi với con.

-Đừng nói vậy, bà có lỗi gì chứ. Bà đang làm những thứ tốt nhất cho Nhất Lang. Tôi không trách bà đâu.Thôi,tôi về đây. Thiên Hương không thấy sẽ rất lo lắng.

Bà Wilson rời khỏi xe . Thế nhg ,bà có chuyện muốn nói với hắn:

-Nhất Phong,ta...ta...là...

-Bà nghỉ sớm đi.Tạm biệt.

Hắn nói và cho xe đi,ko quên thò tay ra cửa sổ vẫy tay với bà...

45. Chương 45: Mei Đã Chọn Sự Ra Đi

Một toán áo đen đuổi theo một cô gái vào đường hẻm. Họ đánh nhau khiến người đi đường chạy toáng loạn...

-Tiểu thư, hãy theo chúng tôi về.

-Ta không về.Rõ chưa.Thế này chưa đủ nhục sau còn về ngôi nhà đáng ghét đó?

-Nhưng Tam thiếu gia bảo...

-Ta không quan tâm.Nói với anh ấy là ta tự lo được.

-Tiểu thư!

Nguyệt Nhi nhất quyết không theo thuộc hạ về. Cô bỏ chạy,nhưng rồi lại bị bắt. Ngay lúc đó Nhất Lang tình cờ xuất hiện. Cô vùng ra nép vào phía sau anh:

-Anh Hai. Nói với họ em không muốn về.

-Được rồi.Nếu không về thì tới chỗ anh,không được lang thang ngoài đường.

-Cũng được.

Tới lúc này bọn thuộc hạ mới không bắt Nguyệt Nhi nữa. Vì dù gì Nhất Lang cũng là chủ của họ, là anh trai của Nhất Nguyệt. Họ cúi chào anh rồi đi.

Lúc này, Nguyệt quay qua Nhất Lang, rất vui. Cô ôm chầm lấy anh.

- Tưởng anh bỏ mặc em luôn chứ. Em rất nhớ anh đó.

- Lớn rồi còn giở trò bỏ nhà đi. Theo anh về đi.

Cô buông anh ra, bướng bỉnh phản đối, nhất quyết không chịu về:

- Em không về đó đâu. Nơi đó làm em thấy ghê tởm. Em... tới chỗ anh được không? Em không biết chỗ nào để đi nữa cả. Chỗ nào cũng bị anh Ba tới phá cả...

- Được thôi. Nhưng không được bỏ nhà đi nữa.

Nhất Nguyệt vừa nghe xong, nhảy dựng lên!

- Em hứa mà!

Nguyệt Nhi thương nhất, nể nhất và nghe lời nhất lúc nào cũng là Nhất Lang. Trong lúc này, người cô có thể tin tưởng cũng chỉ có anh mà thôi. Cũng không trách, vì từ bé tới lớn cô luôn bám theo Nhất Lang. Còn Nhất Phong thì tối ngày đàn đúm, đánh nhau. Sau khi tai nạn xảy ra thì Phong lại càng sống khép kín. Mọi việc trong nhà cô hỏi qua Nhất Lang rồi mới nói với mẹ. Trước nay, cô tưởng mình là thiên kim cành vàng lá ngọc, cuối cùng chỉ là con cóc ghẻ, làm sao chịu nổi kích động này?

Nhất Lang và Nguyệt Nhi vừa về thì thấy Mei đem hành lý đi. Anh chạy đến bên cạnh ngăn cản:

- Em muốn đi đâu?

Mei lạnh nhạt trả lời:

- Về nhà. Về Senbi.

- Senbi ư? Nhà em là đây. Nếu không thích em có thể đến Trình Gia. Sao phải về tận Senbi?

Nhất Lang vịn bờ vai Mei. Cô nhóc gạt tay ra và nghiêm túc nhìn vào mắt anh:

- Em mệt mỏi rồi. Em không muốn gặp mặt cha em nữa, em không thích nghe mệnh lệnh của ông ta nữa. Chỉ có rời đất nước này mới được yên thân thôi!

- Có nghĩa là... em thà ra đi cũng không muốn kết hôn với anh?

Nhất Lang bấu mạnh vào vai Mei. Cô vẫn nhìn anh, cái nhìn thẳng, kiên quyết:

- Không.

- Tại sao chứ? Tại Nhất Phong à?

- Phải... Em tưởng mình có thể, nhưng em không thể... Em không quên được anh ấy. Em không muốn thấy anh ấy bên cạnh người con gái khác. Em cũng không thể sống thản nhiên như không. Em... em không làm được. Em và Shell sẽ quay về Senbi, quay về với cuộc sống trước đây của mình.

Nhất Lang bắt chợt nắm lấy tay cô nhóc:

- Anh không cho em đi.

1 giọng nói khác thình lình vang lên từ phía sau, và ngay sau đó Nhất Lang cảm nhận 1 vật cứng chạm vào phía sau gáy, lạnh toát...

- Vô ích thôi.

Shell. Cô chìa súng vào Nhất Lang để cho Tử Du thản nhiên ra xe.

Nhất Lang quay lại nhìn Shell, 1 chút ngạc nhiên, 1 chút khó chịu:

- Shell, cô phản ông Trình?

Shell vẫn chìa súng vào Nhất Lang,vừa cười nhạt rồi nói:

-Tôi hành động cho chính tôi và cho Meila. Tôi không có ông chủ.Cô ấy là của tôi. Không phải của anh.

Nhất Lang nói-vừa đe dọa-vừa như 1 lời hứa:

-Hãy nhớ là hôm nay cô đã chìa súng vào tôi. Shell,nếu tôi không có được Tử Du, thì cô cũng không. Bởi vì, cô ấy nhất định sẽ không theo cô rời khỏi đây.

Shell cười rồi lắc đầu như giễu cợt Nhất Lang:

-Vì anh à?Đừng mơ.

Shell cất súng vào và ra xe cùng Meila... Nhất Lang nhìn theo , nắm chặt nắm đấm...

Vào giờ này ngày mai,Shell sẽ cùng Mei rời khỏi thành phố này,đất nước này... Đối với Shell, chỉ cần Mei và Nhất Phong không ở bên nhau thì vấn đề của Shell cũng trở nên đơn giản vô cùng. Sẽ có kẻ khác có thể khiến Mei hạnh phúc. Người đó phải là Shell. Đợi đến lúc thích hợp, Shell sẽ nói cho Mei biết...mình thật sự là ai...

-Shell,tôi muốn đi thăm một người.

Mei nhìn qua Shell rồi nói:

-Nhất Phong?

Mei lắc đầu.

-Không.Để làm gì chứ?

-Vậy thì ai?

-Kim lão gia. Ông ấy đã đối xử với tôi rất tốt, giờ ông ấy lại ra nông nổi này. Tôi muốn trước khi đi nói 1 lời tạm biệt. Nhưng tôi không muốn gặp mặt Phong. Cô giúp tôi nhé.

Họ nhìn nhau 1 lúc rồi Shell gật đầu.

-Được.

Shell cho xe tới bệnh viện. Cô ta gây chú ý cho Phong để hẳn tưởng Shell được lệnh ông Trình tới hãm hại lão Kim và đuổi theo Shell ra ngoài. Sau khi chắc chắn Nhất Phong đã ra ngoài, Mei mới vào trong.

Lão Kim nằm đó.Con người uy nghiêm phong độ đó giờ nằm im lìm bất động.Cuộc đời thật khó đoán trước chuyện gì xảy ra.Cô nắm lấy bàn tay ông...

-Kim lão gia,tôi xin lỗi. Giá mà tôi được phép chọn lựa. Ngày tháng ở Kim Gia ông rất nghiêm khắc với tôi,nhưng tôi cảm nhận được ông đang dạy dỗ tôi. Đôi khi tôi thấy ông còn giống cha tôi hơn con người mà tôi gọi là cha bây giờ. Nếu có thể, hãy cho tôi được một lần gọi ông là...cha.

Cô đặt đầu mình lên tay ông như một cô con gái nhỏ.

Một lúc sau, cô định đứng dậy thì ông đột ngột nắm chặt tay cô. Mắt ông nhấp nháy,đường như có tín hiệu hồi tỉnh...

-Kim lão gia,ông tỉnh rồi phải không?Để tôi gọi bác sĩ!

Miệng lão mấp máy thốt lên một cái tên. Là tên của cô...

-Tử Du...Tử Du...Xin lỗi nàng...

Mei không hiểu gì. Cô bấm nút gọi bác sĩ...

Có tiếng bước chân,vì vậy cô phải đi ngay. Mei giật tay ra khỏi lão Kim và chạy ra ngoài thật nhanh trước khi ai đó phát hiện sự có mặt của mình.

Người chạy tới là Phong. Hẳn lo sợ có ai dụ hẳn ra ngoài để làm hại ông Kim nên vội vã trở lại. Thấy ông có tín hiệu hồi tỉnh,hắn khẩn trương gọi bác sĩ-vừa lúc họ ủa tới.

Từ 1 góc khuất,Mei đứng nhìn Nhất Phong... Mãi tới khi Shell xuất hiện sau lưng,Mei mới sực tỉnh. Ngày mai cô sẽ không còn thấy Nhất Phong nữa.Từ nay họ sẽ không còn bất cứ quan hệ gì. Nhất Phong ra sao, cô cũng không cần quan tâm...

Ông Kim hồi tỉnh,điều đó giúp Phong thở phào nhẹ nhõm. Thiên Hương nghe Nhất Phong báo tình hình của ông Kim cũng vội vã trở về phòng bệnh. Họ cùng nhau đợi trong lúc bác sĩ khám cho ông. Thiên Hương lo lắng, đứng ngồi không yên. Phong nắm tay cô.Nó giúp cô bớt lo lắng...

Cuối cùng bác sĩ cũng bảo ông Kim đã qua cơn nguy hiểm. Lúc này Phong mới thở phào nhẹ nhõm... Hắn gần như mất ngủ từ sau biến cố của cha tới giờ... Thật sự lo lắng và mệt mỏi...

Họ được bác sĩ cho phép vào thăm ông... Ông ngủ thật yên lành,như thể có 1 phép lạ vô hình vừa kéo ông trở về...

Đến tối,ông Kim tỉnh lại... Ông nhìn qua và thấy cả Nhất Phong và Thiên Hương đều khá mệt mỏi... Ông cất tiếng:

-2 con về nhà nghỉ đi.

-Cha tỉnh rồi. Cha thấy sao ?

Ông cười,dù nụ cười cũng yếu ớt

- Cha không sao rồi. Hai đứa đừng lo lắng nhiều nữa.

- Nhưng...

-Ở đây có y tá lo cho ta rồi,không sao đâu.Con xem Thiên Hương kìa. Con không nghĩ tới mình cũng nghĩ tới nó chứ?

-Con không sao đâu lão gia. Thiên Hương cười và trấn an ông.

Lúc này hắn mới quan tâm tới điều đó. Hắn đứng lên

-Vậy con đưa cô ấy về nghỉ ngơi đây.

Phong định đi thì ông Kim bỗng hỏi:

-Phong à,lúc cha ở đây, Tử Du có đến phải không?

-Tử Du? Không,cô ấy không đến. Chỉ có... bà Wilson thôi.

-Bà ấy tới thăm ta sao?

Ông tỏ ra quan tâm.Phong gật đầu:

-Dạ.

Lúc này ông mới đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:

-Nhất Lang và Nguyệt Nhi đâu?Sao ta không thấy chúng?

-À... Nhất Lang có đến nhưng mới vừa về. Con quên gọi cho anh ấy. Còn Nguyệt Nhi... Khi con cho thuộc hạ đi tìm thì họ bảo cô bé đang ở với anh Hai,cha không phải lo.

-Con nhớ tìm và chăm sóc nó. Dù thân thế nó thế nào,nó vẫn là con của họ Kim chúng ta.

-Con biết rồi.Cha nghỉ ngơi đi.

Ông Kim lại chợp mắt. Lúc này hắn mới yên tâm cùng Thiên Hương rời khỏi bệnh viện. Sau biến cố,Thiên Hương rất ít nói.Hắn hiểu và càng cảm thương cho cô. Hắn quay qua cô gái:

-Thiên Hương...

-Dạ.

-Chúng ta... vẫn chưa phải là vợ chồng. Nếu...em muốn ra đi,tôi sẵn sàng...

-Em không hề muốn ra đi. Em... Cô quay qua nhìn hấn - ...đã thầm yêu anh, anh có biết không... Em biết... yêu một người đã có gia đình thật ngốc,nhưng...

-Tôi có gì hay chứ?

-Em không biết. Đó là loại cảm giác...không lí giải được. Em chỉ biết... em không bao giờ hối hận về quyết định của mình. Em muốn được làm cái bóng của anh... mãi mãi...

Nhất Phong nhìn Thiên Hương.Hấn đưa tay lên tóc cô và nói :

-Tôi hứa sẽ hết lòng chăm sóc em,dù rằng...

-Anh đừng nói .Em hiểu.

ĐT hấn reo. Hấn bắt máy và nghe đầu dây bên kia là giọng của Tử Du...

Hấn nhìn qua Thiên Hương một giây rồi mới lên tiếng

-Có chuyện gì không?

-Em muốn nói chuyện với anh. Ngày mai em đã lên đg trở về Senbi. Sẽ không bao giờ quay lại nữa...

-Anh...đang ở cùng Thiên Hương, không đến được.

-Anh không đến em sẽ nhảy xuống dưới cho coi!Em đang ở sân thượng của tòa nhà đối diện đây.

-Mei!

“ KẾT !!!”

Hấn thắng xe rồi cho xe quẹo cua thật nhanh để quay đầu xe lại,chạy tới tòa nhà đối diện bệnh viện. Khi hấn vội vã bước khỏi xe,bỗng nhiên khựng lại khi thấy đôi dòng nước mắt Thiên Hương khẽ chảy dài trên má... Hấn nhìn cô,nói trong tha thiết...

-Anh xin lỗi...Nhưng chỉ lần sau cùng này thôi...Cô ấy sẽ quay về Senbi không bao giờ quay lại...

-Anh đi đi.Em hiểu mà.Em sẽ đợi anh ở đây...

-Cảm ơn em...

Hấn nói rồi chạy vội lên sân thượng.

Nhưng nơi đây hoàn toàn trống trơn, không một bóng người...

-Mei !

Hấn gọi nhưng không có tiếng trả lời . Hấn có linh cảm không bình thường . Hấn gọi tên cô nhóc và tìm kiếm...

-Mei,em ở đâu?

Có tiếng bước chân nghe rất quen, hấn chưa kịp quay lại thì bỗng nhiên nghe đau nhói ở vai... Dường như ai đó đã bắn thuốc mê vào hấn... Hấn đổ gục xuống đất và lịm đi nhanh chóng,vbên tai còn văng vẳng tiếng bước chân rất quen thuộc...

Ngày hôm sau, Shell thức sớm để lên đường. Nhưng có lẽ Mei thức sớm hơn,hoặc vì đêm qua cô nhóc không hề ngủ. Lúc đưa hành lí ra xe , Mei có cái gì lưu luyến . Nhưng rồi cô cũng gạt nó qua 1 bên và bước theo Shell...

Đó là 1 buổi sáng của cuối tháng 11 – một mùa đông. Và thường vào thời gian này, Dã Nguyên sẽ có tuyết ... Dự báo thời tiết hôm qua cũng bảo như vậy.

Và rồi, trời bắt đầu đổ đợt tuyết đầu tiên. Lúc này Shell và Mei vừa tới sân bay... Những bông tuyết lạnh lạnh, lất phất bám lên vai cô nhóc... Trong phòng đợi,tiếng loa của người phát thanh vang lên... Bởi vì trời tuyết nên sẽ có vài sự cố xảy ra. Điều đó không ngăn cản được hành trình của Shell và Mei dù chuyến bay có hoãn lại vài giờ.

Trong lúc chờ đợi,họ xem TV.

Bất ngờ TV chuyển sang dòng tin đặc biệt

“Sáng này,người ta tìm thấy xác chết của cô con gái nhà họ Kim là Kim Nhất Nguyệt trên sân thượng của tòa nhà đối diện bệnh viện TW . Được tin báo,cảnh sát ập đến và thấy một người đàn ông người lấm lem máu, trong tay còn cầm hung khí.Theo như điều tra sơ bộ,người đàn ông là Kim Nhất Phong,cậu con trai có cuộc sống khép kín, hành tung bí ẩn của nhà họ Kim, còn nạn nhân là em gái của nghi phạm. Nghi phạm ngay lập tức bị bắt giam.Cậu Tam thiếu gia luôn miệng phủ nhận, nhưng đoạn Video của tòa nhà,con dao và dấu vân tay đều trùng khớp.Vụ việc đang được cảnh sát điều tra làm rõ...”

Mei đột ngột đứng dậy.

Shell ngăn lại:

-Cô định làm gì?

-Nhất Phong không giết Nguyệt Nhi. Bọn cảnh sát thật hàm hồ!

-Sao cô biết.Đây đâu phải lần đầu tay hắn nhuộm máu?

-Nhưng lần này tuyệt đối không phải. Tôi không thể đi trong lúc này. Shell, cô về nước trước đi. Xong việc này tôi sẽ quay về.

Mei nói rồi chạy đi,mặc cho Shell gọi... Phải chăng đây là lời cảnh cáo mà Nhất Lang muốn nói với cô ta hôm qua? Nhất Lang...con người này...không đơn giản như cái bề ngoài của mình...

Mei tới đồn cảnh sát nhưng không được cho vào vì là người dưng. Cô thấy Thiên Hương vừa từ trong bước ra nên chạy tới hỏi.Thiên Hương nhìn cô với cái nhìn tức giận, căm ghét...

-Thiên Hương,nói tôi biết đi.Anh ấy sao rồi? Chuyện gì xảy ra?

Thiên Hương nói trong sự uất ức, sự căm giận dành cho Mei:

-Tất cả là do cô.Chính cô gọi anh ấy lên trên ấy. Chính cô hại anh ấy!

-Tôi không bao giờ hại Phong! Tôi cũng không gọi anh ấy ra ngoài.

-Nhưng anh ấy đã vì cô mà lên trên đó, rồi bị hãm hại. Tôi ghét cô!

Thiên Hương bật khóc. Mọi người qua lại nhìn Mei như thể chính cô nhóc đã gây ra chuyện oái oăm này. Shell cũng xuất hiện...

Mei chạy tới xốc áo Shell lên:

-Cô biết gì đó về chuyện này,đúng không?

-Tôi...

-Cô nói đi!

-Tôi không nói được... Tôi cũng không hề muốn chuyện này xảy ra.

Mei tức tối bỏ Shell ra. Cô nhóc tức giận quay mặt đi.

-Là...cha tôi làm đúng không? Nói tôi biết đi.

-Cô định làm gì?Cuộc tranh chấp này chúng ta không nên chen vào nữa .Chuyến bay sáng nay tôi đã book vé lại rồi. Chúng ta sẽ đi chuyến bay quá cảnh qua Ocean để trở về Senbi. Nó sẽ cất cánh trong vòng 1 tiếng nữa. Chúng ta nên đi thôi.

-Không. Cô đi một mình đi. Tôi có chuyện phải làm.

Mei nói rồi bỏ mặc Shell lại mà đón Taxi đi... Shell bắt lực trông theo... Shell nghe tim mình... đau...

46. Chương 46: Nhất Phong-kẻ Tử Tội

Mei đã chạy tới Trình Gia Trang tìm cha, hung bạo vào phòng sách vì biết ông đang ở đó, mặc cho cận vệ của ông ngăn cản...

-Cha lại ra tay rồi. Tại sao cha không chịu buông tha?

-Ta tưởng con đi rồi chứ?

Ông nói ,nhưng cái cách ông nói cho Mei biết là ông biết cô nhóc sẽ không đi. Cô nhìn cha mình , lắc đầu ,cay cú nói:

-Cha...thật đáng sợ!

-Quá khen,con gái ạ.

Lúc đó Thạch cũng chạy vào...

Hắn chìa súng vào ông:

-Nếu ông không minh oan cho đại ca tôi thì phát đạn này không có mất đâu.

Ông ngạc nhiên nhìn Thạch:

-Con muốn giết cha mình vì một kẻ người dưng sao?

Thạch tiến lại gần ông hơn:

-Anh ấy là anh em của tôi. Hơn nữa,tôi nói bao nhiêu lần ông mới tin là tôi không phải con trai ông? Cha tôi là một tên nghiện ngập,còn mẹ tôi là tay cờ bạc.Họ bán tôi cho ông Kim. Chính ông Kim đã cứu sống và cứu mang tôi. Tôi không phải là đứa bé bị bỏ rơi từ thuở sơ sinh như ông đã kể. Tôi cảm thông vì ông quá thương con mà phát rồ nên chịu ý ông,gọi ông là cha. Nhưng khi ông đã đụng tới người anh em quan trọng của tôi thì tôi không ngại gì mà giết ông đâu.

Ông Trình tức giận đập tay lên bàn,mắt nhìn Thạch nghiêm nghị,giận dữ:

-Giờ con trai ta lại vì kẻ thù mà không nhận cả cha nó. Có giỏi thì con bắn ta đi!

Thạch toan bóp cò thì Mei đứng trước mũi súng ngăn lại. Dù gì cô không thể giương mắt để người ta giết cha mình. Thạch vẫn chìa súng vào cô,nói:

-Cô không tránh thì tôi giết cả cô,cho dù đại ca có hận tôi cũng được.

-Anh giết ông ấy thì Nhất Phong được minh oan à? Chúng ta còn chưa biết sự tình thế nào kia mà. Đừng quá ngốc nghếch!

-Tôi sẽ bắt ông ta giao cho cảnh sát. Sẽ đánh cho ông ta khai ra !

-Đừng suy nghĩ quá ngây thơ ! Bằng chứng nào chỉ ra ông ấy làm? Anh phải biết ông ấy là ai. Chúng tôi khi đã ra tay thì không bao giờ để lại chút manh mối cả.

Thạch nhìn Mei:

-Chúng tôi? Thì ra cô cũng liên can tới việc này...

-Không hề! Tôi tôi chúng tôi có nghĩa là...

-Im đi! Đại ca không những tin lầm người mà còn... yêu lầm người...

Gã tức giận bỏ đi. Mei không biết phải giải thích thế nào. Cô quay sang nhìn cha đầy căm tức rồi cũng bỏ đi... Vì cô nhóc biết đứng đây đôi co với ông là vô ích . Muốn cứu Phong phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra...

Nhân vật bí ẩn lại xuất hiện từ sau cánh cửa...

-Thằng nhóc ấy dường như đúng là không phải con ông. Tôi vẫn nhớ cái ngày cậu ta bước chân vào Kim gia mà.

Ông Trình nhìn qua kẻ bí ẩn:

-Nếu không phải nó thì là ai? Người biết được chuyện này chỉ có thể là... Mỹ Thanh. Nhưng bà ta dù cạy miệng cũng nhất quyết không cho ta tìm ra con trai mình.

-Có thể tôi sẽ giúp ông hỏi bà ấy. Sau khi ông giúp tôi...khử Kim Nhất Phong.

Ông Trình cười tự tin:

-Ta hoàn toàn có căn cứ tin rằng Thạch là con trai ta. Còn khừ Nhất Phong, đương nhiên rồi ! Ta đã hứa thì sẽ làm. Giờ thì đứa con gái của 2 kẻ thâm dân cũng chết, nhà họ Kim chỉ còn một lão già và một thằng oắt con thôi.

Kẻ bí ẩn chau mày nhìn ông. Kẻ đó không mấy hài lòng khi nghe điều đó:

-Ông mà đụng tới cha tôi thì... coi chừng đó.

-Cậu đe dọa ta sao Nhất Lang? Ta tưởng chúng ta là cùng một phe cánh chứ.

Kẻ bí ẩn nói và không thèm nhìn ông. Hắn thần thiên nhìn xuống lầu để xác định Mei đã thật sự đi khỏi. Sau, hắn ta nói:

-Chỉ một mặt nào đó thôi. Tôi giúp ông, ông giúp lại tôi, chúng ta không ai nợ ai. Mục tiêu của tôi là dẹp bỏ cái gai Kim Nhất Phong, nhưng sẽ không cho phép ông đụng tới cha tôi.

-Khá lắm. Ta thích sự sòng phẳng này. Cụng ly cho sự hợp tác nào!

Người bí ẩn đó đúng là Nhất Lang... Chính là anh!

Chính anh gài bẫy cho cha mình phát hiện 2 tên gian phu dâm phụ trên giường. Nhưng thay vì đem gia pháp ra trừng trị họ, ông lại đuổi họ khỏi Kim Gia như từng đuổi mẹ anh. Cái giá này quá nhẹ. Người đối tác của anh là ông Trình không bằng lòng, hình phạt đó không đáng với những tội nhục mà ông đã gánh chịu, thế nên lão cho người của Dark bí mật tập kích lão Kim và đánh ngất ông. Sau đó đuổi theo tóm đôi gian phu dâm phụ trên đường chạy trốn, đem về khách sạn dàn dựng nên màn kịch hay. Chính Nhất Lang đã can thiệp để lão Kim còn giữ lại mạng sống, nếu không thì ông cũng khó thoát tử thần.

Vụ án thứ hai, cũng chính anh đã giết chết Nguyệt Nhi ngay sau khi cô nói rằng cô yêu anh, họ không phải là anh em vì cô là con của Khôi Loan và lão quản gia... Tương kế tựu kế, anh nhờ ông Trình với bàn tay ma thuật của Dark bày mưu đồ tội lên đầu Nhất Phong, cái gai trong mắt anh-kẻ lấy mất trái tim người con gái anh yêu nhất trên đời. Với anh, những ai không mang trong người dòng máu Kim gia đều không xứng đáng tồn tại trên đời với danh nghĩa vay mượn ấy...

Từ trên trời cao, Thượng Đế lắc đầu...

“ Hạo Nhân ơi là Hạo Nhân, tội lỗi của ngươi... sự mù quáng của ngươi...”

Một thượng đế như ta thật cũng bó tay trước dã tâm của con người! Ta không biết... “sự sắp xếp” đầy chủ ý của ta liệu có thay đổi được gì không nữa. Tiểu Đệ ta không hề biết rằng ngay trước khi chơi ván cờ này, ta đã có những sự sắp xếp mà hắn cũng không lường trước được. Ta dường như nhìn thấy mọi thứ diễn ra trước mắt ta. Nhưng từ khi ngươi thức tỉnh và nhớ về tiền kiếp, mọi suy tính của ta đều sai lệch. Ngươi không còn là con cờ mà là kẻ chơi cờ thứ 3 đang tung hoành không thể kiểm soát được...Ta chỉ còn biết để định mệnh quyết định thôi...Hãy....Con người thật quá phức tạp...”

Dưới địa phủ...

Diêm Vương tức giận với Dark...

-Dark, ngươi không thể kiểm soát tình hình sao? Ta tưởng ngươi đã tóm được lão Trình rồi chứ?

-Giờ đây bên cạnh lão còn có Hạo Nhân, lão Trình không còn theo sự kiểm soát của thuộc hạ. Thuộc hạ buộc phải làm theo yêu cầu của lão. Vì đó là giao kèo 2 bên đã kí trước khi lão bán linh hồn.

Dark vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Diêm Vương không mấy hài lòng .

-Người mê chơi quá. Ai bảo người ký cái giao kèo đó ? Sự ham vui của người đang trói người đấy. Ta chỉ muốn thắng ván cờ này. Ta không muốn có thêm sinh mạng phải chết.

-Dạ,thuộc hạ sẽ cố gắng.

* * * * *

Với bằng chứng buộc tội rành rành,cộng thêm lời thú tội... Nhất Phong đã thừa nhận mình giết Nhất Nguyệt... Hắn cảm chắc cái án...Tử hình.

Không ai hiểu vì sao hắn lại thừa nhận cái tội mà hắn không hề làm... Hắn bảo rằng do hắn có bệnh thần kinh, nên đôi lúc không kiểm soát được hành vi của mình... Phiên tòa đầu tiên,người ta kết án hắn chung thân vì xét tình huống căn bệnh của hắn. Phiên tòa sau,người ta đem ra một chuỗi các tội lỗi trong các vụ thanh toán đẫm máu trước đây của hắn rồi phán rằng đó là bệnh cuồng sát, bệnh thần kinh chỉ là cái cớ hắn giảm tội ình. Mục đích hắn giết người là vì muốn một mình giành trọn tài sản Kim Gia...

Từ đâu xuất hiện thêm một số bằng chứng cho thấy kẻ giết bà Khôi Loan và quản gia không phải ông Kim mà có người đã dựng nên cảnh tượng ấy, hòng đổ tội cho ông Kim. Chưa biết kẻ ấy là ai nhưng cảnh sát cho rằng Nhất Phong là người có động cơ trước tiên. Trong thời gian điều tra đợi làm rõ mọi tình tiết, hắn bị giam cách ly hoàn toàn, không được thăm nuôi cũng như bảo lãnh...

Bà Wilson sử dụng tiền và tất cả các mối quan hệ của mình nhưng đành bó tay. Tuy thị trường là bạn bà,nhưng do đang tranh cử thị trường vào nhiệm kỳ tới,ông không dám mạo hiểm tiền đồ của mình mà nhúng tay vào việc này. Cái mà ông có thể giúp được là cho bà một cuộc gặp mặt bí mật...

Nhất Phong gầy đi nhiều. Bản tính vốn ít nói của hắn giờ lại thêm trầm mặc. Sự xuất hiện của bà Wilson làm hắn ngạc nhiên.Bị cách biệt qua chấn song,bà cố thể nào cũng không chạm được vào hắn.Nỗi đau của một người mẹ đứng nhìn con trai mình trong cảnh tình này khiến bà quá đau lòng...

“Phong, mẹ nhất định sẽ cứu con.”

Bà chỉ nhìn hắn rồi khóc, không nói được gì...

Hắn cũng không phản ứng gì. Đường như hắn buông xuôi cho số phận rồi. 10phút trôi qua nhanh. Khi người canh tù vào ngục bà đi, bà vẫn không chịu rời xa song sắt...

-Phu nhân, để trại trưởng biết thì tôi sẽ không yên đâu.

Lúc này bà mới chịu thôi. Bà không nên liên lụy người khác. Bà gạt nước mắt,vừa quay đi thì hắn cất tiếng...

-Nếu... tôi có xảy ra chuyện gì,giúp tôi chăm sóc Thiên Hương.Tôi đã không giữ được lời hứa với cô ấy. Nói rằng...tôi xin lỗi.

-Được,ta hứa với cậu.Nhưng cậu phải cố lên,phải trực tiếp nói với nó chứ.

Hắn thở dài một tiếng khá nặng nề.

Tiếng bước chân của bà Wilson cũng nặng nề,kéo lê trên mặt đất...

Không khí Kim Gia chìm trong bầu ảm đạm,nặng nề. Bệnh tình lão Kim chưa khá lên đã trầm trọng thêm. Thiên Hương ngày đêm chăm sóc ông. Cô cố giấu ông mọi chuyện về tình hình Nhất Phong. Khi ông có hỏi thì cô chỉ nói là... vẫn còn điều tra,chưa đủ bằng chứng buộc tội.

Lão Trình hả hê trong chiến thắng.Nhà họ Kim giờ như một nhúm lửa heo hắt mà ông muốn dập tắt khi nào cũng được...Tuy nhiên,có 2 thứ ông chưa toại nguyện là Mỹ Thanh vẫn cố chống lại ông và thằng con trai ngỗ ngược Hoàng Thạch ngoan cố không nhận ông là cha.vDù Thạch luôn không thừa nhận ông là cha nhưng ông không tin,vì Dark không bao giờ gạt ông. Dark bảo cho ông gặp con thì chắc chắn sẽ cho ông gặp con. Thằng nhóc ấy không phải Hoàng Thạch thì có thể là ai đây?

Lão nhớ lại lời Dark hôm ấy...

“Ta không lừa ông. Một trong 2 thằng nhóc bước vào là con trai ông.”

Nếu con trai ông không phải Thạch thì đó là... Không, không bao giờ! Nó chẳng có gì giống ta cả. Nó...

Ông bị ngắt ngang bởi người cận vệ. Ông nhìn lên: chuyện gì mà vẻ mặt hắn có vẻ nghiêm túc?

Người cận vệ nói:

-Thưa lão gia,có lão già Kim Nhất Nguyên muốn gặp ông. Vậy phải thế nào ạ?

-Lão bệnh hoạn ấy tới đây làm gì? Ta tưởng lão không còn sức đứng dậy nữa chứ.Cứ cho lão vào,xem lão muốn gì.

-Dạ.

-

Lão Kim một mực đòi Thiên Hương đưa tới đây, bất chấp bệnh tình của mình. Không biết từ đâu mà ông biết được sự thật. Sau khi ông gắng hỏi mãi, Thiên Hương cũng chịu nói thật tình thế Phong lúc này. Ông biết đây là hậu quả mà ông đã gieo,sao ông có thể để Nhất Phong gánh chịu thay mình cho được? Dù không muốn,nhưng ông buộc lòng phải tới đây. Ai thất nút thì người ấy gỡ.

-Cuối cùng ông cũng chịu tới gặp tôi.

Lão Trình kiêu ngạo nhìn kẻ thù. Lão Kim nói ,giọng yếu ớt nhưng vẫn còn đó vẻ uy nghi ngày nào...dù là lời xuống nước xin lỗi...

-Kẻ gieo hận cho ông là tôi. Hãy tha cho Nhất Phong. Nó vô tội.

-Tha à?Ông nói sao quá dễ dàng!Sao ông mau quên những gì ông làm với tôi vậy, Kim lão gia!

Ông Kim đột ngột quỳ xuống trước mặt lão Trình...

-Ông muốn thấy cái ngày tôi quỳ dưới chân ông thế này đúng không? Giờ Kim Gia đã tan nát,ông muốn làm gì nó thì làm. Chỉ cần ông tha cho Nhất Phong, dù ông có muốn tôi tự sát ngay đây chuộc tội cũng được. Tôi đã sống trên cõi đời này quá nửa đời người,chẳng còn gì để luyến tiếc. Mọi ân oán đời trước hãy kết thúc tại đây, ngay trong chính ngôi nhà này. Hãy tha cho bọn trẻ.

Lão Trình không tin vào mắt mình . Một Kim Nhất Nguyên cao ngạo , 1 Kim Nhất Nguyên từng hô mưa gọi gió giờ quỳ dưới chân ông cầu xin... vì 1 đứa con chẳng máu mủ với mình ? Lão Trình cười giễu cợt...

-Lão...lão vì một đứa con không chung máu mủ mà quỳ dưới chân ta van xin ư?Cao thượng quá! Thật đáng kinh ngạc. Nhưng...lão Kim à,Trình Phúc Toàn ta từ lâu đã mất đi cảm giác thương cảm rồi, nhất là đối với những kẻ đã hủy hoại cuộc đời ta, tình yêu của ta...Ta...đã vì mối hận này mà bán linh hồn cho quỷ sứ...Quá muộn rồi! Ta không được hạnh phúc thì cũng không ai được hạnh phúc, lão nghe rõ chưa? Cho dù hôm nay lão chết trước mặt ta cũng thế thôi, ta...đã không thể quay lại,ta...không còn là con người nữa rồi... Cho tới khi nhìn thấy kẻ cuối cùng của Kim Gia gục xuống,ta sẽ không bao giờ dừng tay!

Lão Kim nhìn lão Trình căm tức !

-Người...! Ta đã hạ mình đến đường này mà người...

Lão Kim tức giận tới thổ huyết nhưng vẫn cố đứng lên chỉ tay vào lão Trình.Thiên Hương lo lắng đỡ ông dậy:

-Ta có làm ma cũng không tha cho người!

-Ta đợi lão.

Lão Kim quá uất ức,bệnh tình trở nặng,hơi thở khó nhọc.Vừa lúc Mei bước vào. Cô chạy tới bên ông...

-Kim lão gia!

Cô nhóc quay qua cha mình:

-Cha không thấy mình quá đáng lắm sao?

Ông Kim nhìn cô,ngạc nhiên quá đổi,môi mấp máy...

-Ông ta là... cha của con sao,Tử Du? Tức là... Quả báo...quả... báo...

Nói rồi ông bất tỉnh ...

Phiên tòa cuối cùng,người ta có đầy đủ chứng cứ cáo buộc Nhất Phong.Hắn bị kết án tử hình... Chủ nhật tuần sau sẽ xử treo cổ.Từ giờ tới đó ,thân nhân có thể thăm nuôi và dự phiên treo cổ nếu muốn. Phiên tòa ấy Mei cũng có mặt. Bà Wilson ngất xỉu tại tòa.

Toàn khu vực toàn án bị phong tỏa và trang bị cảnh sát dày đặc khắp mọi góc ngách. Nhưng điều đó không ngăn được những kẻ liều mạng trung thành với chủ. Khi người ta vừa đem Nhất Phong ra ngoài thì có 1 đám người làm loạn. Đó là Thạch và bọn thuộc hạ tới gây rối cướp tù. Họ xô xát với cảnh sát. Thạch đánh bị thương một cảnh sát, cuối cùng lại bị những tay súng phục sẵn chung quanh bắn một phát vào chân...

Á!

Thạch gục xuống đường. Phong hét lên về phía các anh em từng vào sinh ra tử với mình:

-Nếu mọi người còn coi tôi là đại ca thì hãy quay về bảo vệ Kim Gia, đừng phí sức nữa! Quay về đi ! Tôi xin mọi người đó... Đừng hy sinh vì tôi nữa...

-Đại ca!

-Thiếu gia!

Bọn họ đồng loạt quỳ xuống... Cảnh tượng thật náo nê... Số phận của một con người yên hùng sắp kết thúc dưới giá treo cổ oan nghiệt thế này sao?

Tối hôm ấy, Mei trà trộn vào làm một tay lính gác và vô hiệu hóa các cổng ra vào.Cửa phòng giam đột ngột mở toang, Phong nhìn ra bên ngoài - không còn thấy lính canh nữa...

Phong biết những cánh cửa ấy mở toang là muốn hắn trốn đi,và hắn cũng thừa biết ai đủ bản lĩnh làm điều đó. Chỉ có Mei thôi...

-Em không cần tốn sức,anh sẽ không vượt ngục đâu.

Mei xuất hiện bên ngoài phòng giam ,trong diện mạo một tay lính gác...

-Em cũng đoán được anh sẽ không đi. Bởi vì nếu anh muốn đi thì đã không còn ở đây. Em thật ngốc phải không?

Mei nhìn Phong,Hắn tránh cái nhìn của cô nhóc:

-Vậy tại sao em còn tốn công?

-Thực ra kẻ mà anh muốn bảo vệ là ai mà khiến anh bán cả mạng sống mình?

Mei thẳng thừng đặt câu hỏi. Cô nhóc thừa biết Phong đang ra sức bảo vệ ai đó.

-Không ai cả. Anh biết mình đang làm gì.

Mei tức giận trước thái độ ấy của Phong, cô vừa tiến lại gần hắn,vừa nói:

-Còn những người đang quan tâm tới sự sống chết của anh thì sao?Anh không nghĩ tới họ sao? Thiên Hương,các anh em của Kim gia,phu nhân Wilson... Sao anh không nghĩ tới sự quan tâm của họ dành cho anh ? Kim lão gia đã đổ bệnh,anh biết không?

Phong lo lắng nhìn Mei:

-Cha anh...ông ấy sao rồi?

Mei lắc đầu,ánh mắt đượm buồn:

-Vì anh mà ông ấy đã tới...van xin quỳ lạy trước mặt cha em... Anh thấy mình có bất hiếu không? Đây là cách mà anh trả ơn nuôi dưỡng đó sao?

-Em im đi!Em có tư cách dạy đời anh sao?Mọi chuyện thế này không phải là do cha con em gây ra hay sao? Chưa bao giờ anh ngờ rằng Mei- cô nhóc năm xưa chạy trốn cùng anh lại là con gái của kẻ thù muốn phá nát gia đình anh.

Mei cười chua chát

-Khi anh biết em là Mei, anh phải biết em là người thế nào chứ? Người cha mà em từng kể với anh,người cha chỉ ôm giấc mộng trả thù ấy...chính là Trình Phúc Toàn, quản gia năm xưa của Kim Gia. Nếu như ngày đó em biết sẽ có một ngày chúng ta đối đầu như bây giờ thì đã không bao giờ đi theo anh... Bao năm trời em bị đào tạo như 1 công cụ trả thù thì anh ở đâu? Anh có biết em đau khổ thế nào khi biết Kim Nhất Phong chính là Brian hay không? Thà chúng ta không biết nhau,thà em nghĩ rằng Brian đã chết thì Mei này sẽ không bao giờ chùn lòng khi xuống tay với Kim Nhất Phong...

-Em đừng nói nữa!

Mei tiến lại gần hơn. Cô đưa tay lên khuôn mặt hằn . Nửa khuôn mặt lạnh lặn đã khuất trong bóng tối,chỉ còn nửa còn lại bị giấu sau cái mặt nạ vô cảm ,khó mà biết Phong đang nghĩ gì... Phong để yên tay Mei lướt trên mặt mình mà không phản kháng. Nước mắt cô bé rơi xuống...

-Em...không bao giờ muốn hại anh. Em không thể cản cha mình, nhưng cũng sẽ không cho ông ấy hại anh. Bởi vì...người em yêu...là anh! Anh có biết em thất vọng thế nào khi anh giao em cho Nhất Lang bằng được không? Anh mặc nhiên bỏ rơi em...Anh thừa biết...em không hề yêu anh ấy! Tại sao anh có thể làm điều đó với em? Anh là đồ con lừa!

Phong cười buồn rồi quay lưng về phía cô nhóc:

-Nhất Lang có gì không tốt?Em nhìn anh đi,tương lai...xám xịt.Bộ dạng này giống con người lắm sao?Anh ấy đủ sức lo lắng cho em,anh ấy không phải là đối tượng trả thù của cha em,và anh ấy rất yêu em... Hơn nữa...

-...hơn nữa anh ấy lại là con trai duy nhất của Kim Gia phải không?Chính vì vậy mà anh coi em như 1 món hàng muốn sang tay cho người khác...

-Mei... anh xin lỗi.

-Cho dù hôm nay nay anh có muốn hay không,em cũng phải đem anh đi.

Hắn quay lại nhìn cô nhóc,khẽ lắc đầu:

-Rồi anh cũng sẽ trốn khỏi em và quay lại đây.

-Sao anh không cho em biết kẻ anh đang bao che là ai? Kẻ mà đang cố gắng đẩy anh vào cái chết...Người đó chắc không chỉ 1 mình cha em rồi.Hắn người đó là người của Kim Gia.Lẽ nào...người ấy là...

Nhất Lang gắt với Mei:

-Em đừng có đoán mò! Đi khỏi đây ngay đi!

Mei nhìn Phong rồi quay lưng đi. Cô nói:

-Bởi vì anh không thích em tìm ra kẻ ấy,em sẽ buộc hắn phải lộ mặt.

-Mei!

Mei bỏ đi.Shell đợi cô ngay bên ngoài.Cô ta không ngạc nhiên lắm khi không có Nhất Phong cùng ra bên ngoài.

-Anh ta cương quyết vậy sao?

Mei gật đầu.Sau đó cô nhớ ra điều gì đó rồi nhìn Shell nói:

-Shell,lần cuối chúng ta gặp Nguyệt Nhi là tại nhà Nhất Lang đúng không?

-Phải.Nhưng điều đó chẳng giúp ích gì,anh ta có thể nói cô ấy đã bỏ đi trước đó hay đại loại như thế...

-Tình cảm anh em họ trước giờ rất tốt,sao anh ta lại làm vậy?

-Vì cô thôi.

-Vì tôi? -Mei ngạc nhiên rồi cười mỉa mai chính mình.-Không ngờ tôi lại có sức thu hút kỳ lạ đến như vậy.Tôi lại có thể khiến cho anh em họ giết nhau thật sao?Mà hình như không chỉ bọn họ, chính cô cũng đang phản lại Dark và cha tôi để giúp tôi mà.

Shell nắm lấy bờ vai Mei,dịu dàng,tha thiết nhìn cô:

-Tôi không hành động vì Dark hay cha cô,tôi làm điều gì mà tôi thấy là tốt cho cô. Tất cả những gì tôi làm chỉ vì Mei thôi.

-Cảm ơn,Shelly.

Mei nhìn qua Shell rồi cười,nụ cười đầu tiên sau rất nhiều năm

-Bởi vì Brian không chết,tôi không có lí do gì để hận cô nữa cả. Chắc cô không biết điều này,năm xưa, khi nói “tạm biệt”,tôi đã rất hối hận,tôi biết đã làm cô buồn. Sau đó tôi nghĩ, chỉ cần khi chúng tôi có chỗ ở ổn định,khi tôi có thể tự lo ithub, tôi sẽ tìm cô. Ba chúng ta sẽ sống rất vui vẻ... Shell,đó là những gì tôi thật lòng muốn nói với cô. Cô...là người bạn tốt nhất tôi từng có.

Shell hiểu ý Mei nói là gì. Lẽ nào họ chỉ có thể là bạn tốt nhất thôi sao ? Shell nhìn Mei.

-Nhưng... người quan trọng nhất với cô lại là Brian?

Mei khẽ gật đầu. Cô nhóc nắm lấy tay Shell:

-Shell,chúng ta... lại là bạn nhé.

Shell chưa bao giờ nghĩ lại có 1 lúc nào đó Mei chìa tay ra bảo rằng họ lại là bạn.Vì Mei,Shell sẵn sàng làm bất cứ gì.

Shell gật đầu.

47. Chương 47: Thân Thế Nhất Phong

Ông Trình tới thăm bà Wilson tại bệnh viện. Bà đã bị chuyện của Nhất Phong làm suy kiệt nhiều. Ông lo lắng,xót xa khi bà tiêu tụy,hốc hác đi.Ông tự hỏi Kim Nhất Phong là ai mà khiến bà quan tâm tới vậy.Ông biết bà đã dùng nhiều tài sản của mình để kéo dài ngày định tội cho Nhất Phong,hòng tìm cách giải oan cho hần.Việc làm của bà khiến ông có một dự cảm mà ông không muốn tin đó là thật...

Mấy hôm nay Nhất Lang luôn ở bên cạnh bà Wilson.Bà biết anh lo lắng nên cố mỉm cười cho anh bớt vui.Thấy lão Trình tới,bà không xua đuổi mà bảo khẽ bảo Nhất Lang ra ngoài cho bà được nói chuyện riêng...

Lão Trình cảm thấy rất vui mừng

-Mỹ Thanh...

Bà nhìn ông với ánh mắt vừa giận,vừa sâu xa khó hiểu. Dường như bà có gì muốn nói,nửa lại không... Nhưng cuối cùng bà quyết định sẽ nói.

-Ông...có muốn biết...ai là con ruột ông không?

Lão Trình hớn hờ:

-Bà nói đi.

Bà thở dài nhìn ông mà nói:

-Năm xưa,vì quá cảm hận ông,tôi...không muốn ông có được niềm vui được làm cha...Tôi...muốn cho đứa bé lớn lên trong sự thương yêu,giáo dục của kẻ mà ông căm ghét,gọi họ là cha...là mẹ...Đứa trẻ đó...là Nhất...

Lão Trình đứng phắt dậy. Điều ông ta không muốn nghe,không muốn biết và cũng không muốn tin là đây...

-Tới giờ phút này bà còn lừa tôi sao?Tôi đã tìm thấy con trai mình rồi.

Bà lắc đầu buồn bã...

-Tin hay không thì tùy ông. Con trai của tôi và ông...là Kim Nhất Phong.Mọi oán thù mà ông trút lên Kim Gia đang dồn lên người con trai ông...Kẻ mà ông đang muốn hủy hoại...cũng chính là...con trai ông...

Ông Trình bàng hoàng. Ông không tin,và cũng không muốn tin vào sự thật này. Con trai ông không thể là Nhất Phong được.

-Bà gạt tôi,bà vì muốn cứu con trai của Nhất Nguyên mà gạt tôi.

Bà Wilson cười buồn. Nụ cười chua chát. Lỗi trong chuyện này cũng do sự ích kỷ của bà năm xưa mà ra.Giờ đây con trai bà lại gánh hết hậu quả đó...

-Nhất Phong đâu phải con ruột Nhất Nguyên...ông biết điều đó mà. Vả lại, tôi có phải bịa ra câu chuyện này không, nếu như...nó không phải là núm ruột của mình? Phải,đúng là tôi vẫn không quên được Nhất Nguyên,tôi lại càng căm hận ông ấy nhiều hơn.Gởi con cho Nhất Nguyên,tôi đạt được nhiều mục đích.Nhất Nguyên phải nuôi dạy con của kẻ phản phúc,đứa trẻ sẽ mang họ Kim,không phải họ Trình.Nó sẽ sống,sẽ đối đầu...với chính cha ruột nó.Còn nỗi đau nào hơn?Tôi đã tưởng tượng ra cái ngày này...Tôi đã nghĩ rằng chỉ cần có tiền,tôi sẽ kiểm soát được tình hình...Nhưng...tôi đã sai.Ông... đa đoan hơn cả quỷ dữ...Ông thắng rồi,được chưa. Chỉ van ông...đừng làm hại...con trai tôi...

Ông Trình xót xa nhìn bà. Giọt nước mắt của người phụ nữ này luôn khiến con tim ông trở nên mềm yếu... Ông yêu bà quá nhiều,dù thời gian đã qua đi hơn 20 năm ,dù họ đã bước qua bên kia con dốc cuộc đời ... Càng yêu bà,ông càng hận Kim Nhất Nguyên và cái nhà họ Kim đó. Nỗi hận từ xương tủy...

-Mỹ Thanh, bà hận tôi tới mức đó sao? Cả cuộc đời này tôi sống là vì ai? Bà...trong đầu bà chỉ có hấn...chỉ có Kim Nhất Nguyên... Bà hãy chống mắt lên mà xem tôi hủy hoại hấn. Còn thân thể Nhất Phong,tôi sẽ điều tra cho rõ ngọn ngành!

Lão bỏ ra ngoài. Nhất Lang bước vào trong... Anh đau khổ nhìn mẹ...

-Đó là sự thật sao? Nhất Phong...là em trai của con... Nó thật sự là em trai con?

-Mẹ có lỗi với nó... Nhất Lang,con không thể để nó chết. Nó là em trai con,là con ruột của mẹ...

Sao mọi thứ lại téo ngoe thế này? Người mà anh đan tâm hãm hại...lại là em trai duy nhất... Mọi thứ...sao rồi bù nhui thế này? Nhất Lang không biết phải đối mặt với hoàn cảnh này thế nào.

Lúc này,anh chỉ còn nghĩ tới Tử Du... Anh muốn có cô nhóc ở bên cạnh...

* * *

Trong trại giam...

-Kim Nhất Phong,có người cần gặp.

Phong không đoán được là ai. Ai có thể vào thăm hấn một cách công khai ngoài lão Trình ?

Đó chỉ là lần thứ hai hấn gặp người này,dù hấn biết con người này đứng đằng sau tất cả mọi chuyện...

-Ông tới đây làm gì?

Ông nhìn hấn thật kỹ,thật lâu...Tuy khuôn mặt hấn ẩn hết phân nửa sau lớp mặt nạ nhưng ông vẫn nhận thấy những đặc điểm rất giống Mỹ Thanh từ hấn...

-Cậu bao nhiêu tuổi?

Ông hỏi.

-Ông quan tâm làm gì?

Hắn chẳng mấy quan tâm.

-Cậu không biết cha mẹ là ai thật sao?

Ông vẫn nhìn hắn và hỏi như tra xét một phạm nhân.

-Cha tôi là Kim Nhất Nguyên,kẻ thù của ông,được chưa ?

Ông nhếch mép cười và nói bằng một giọng lạnh lùng,uy nghiêm...

-Đừng tỏ ra ngông nghênh với ta.

Ông tiến lại gần hơn và muốn đưa tay lên mặt hắn, tuy nhiên bị hắn gạt ra.

-Ông muốn gì?

Ông ngoắc nhẹ ngón tay,lập tức thuộc hạ của ông dẫn tới một bác sĩ. Phong đoán là vậy qua bộ áo blue trắng. Ông ta kính cẩn chào lão Trình. Lão Trình khẽ hất cằm về phía Phong như bảo ông ta hãy làm những gì ông bảo trước đó. Lão Trình nhìn vào mắt Phong rồi đứng lên ,quay lưng đi.

-Ta chỉ muốn xác nhận một thứ.

-Xác nhận?

Hắn chưa kịp ngạc nhiên thì bị một toáng người- thuộc hạ của lão Trình- vây lấy chụp thuốc mê, bất tỉnh... Hắn không hiểu sao mình lại không thể kháng cự được gì...

Nhất Phong không biết mình ngủ bao lâu và chuyện gì đã xảy ra khi hắn ngủ,vì khi tỉnh lại thì lão Trình và thuộc hạ không còn đó nữa. Ba ngày nữa hắn đã lên giá treo cổ. Người ta trước khi chết thường muốn thực hiện tâm nguyện chưa hoàn thành. Hắn không biết bây giờ Kim lão gia thế nào. Nếu hắn thật sự ra đi thì Thiên Hương sẽ thế nào? Kim Gia sẽ ra sao? Liệu “kẻ ấy” có hài lòng với cái chết của hắn mà hồi tâm quay trở lại phát triển Kim Gia, liệu “kẻ ấy” có thay hắn chăm sóc Mei. Hình như...hắn vẫn chưa từng nói với Mei rằng...hắn yêu cô bé... Buồn cười quá,trước lúc chết còn nghĩ tới những thứ thế này. Nói ra mà làm gì? Chỉ khiến cô nhóc càng khó mà quên hắn để đến với “kẻ ấy”... Hắn cảm thấy đau lòng khi nghĩ tới “kẻ ấy”.Chuyện gì đã xảy ra để rồi biến con người đó thay đổi như vậy?Tình anh em bao nhiêu năm trời...

“ Chỉ mong rằng...cái chết của mình không vô nghĩa.Dù chuyện gì xảy ra em vẫn muốn gọi anh là...anh trai. Cho dù vì lí do gì đó, anh muốn em phải chết...”

Trình Gia Trang...

-Lão gia,báo cáo DNA cho thấy gen hai người hết 90% trùng khớp.Cậu ấy đúng thật là con trai ông.

-Được rồi,ngươi lui ra đi. Ta muốn yên tĩnh.

Thuộc hạ lui ra.Lão Trình cầm tờ giấy lên,chẳng nhìn gì cả rồi đặt xuống.Lão Trình không cần xem bảng kết quả.Dường như ông đã biết trước sự việc sẽ như thế.Ông thở dài...

-Kết quả của bao nhiêu năm trả thù là...ông hại chính con trai mình.

Một giọng nói vang lên sau lưng ông-đều đều-lạnh lẽo... Đó là giọng của tử thần...

-Ngươi im đi,Dark! Ngươi đã biết trước tất cả.

-Phải. Ta biết . Tất nhiên rồi.

Dark xuất hiện trước mặt lão Trình như vừa biến ra từ không khí.Trên môi hắn là nụ cười khó diễn tả được đó là thứ nụ cười mang ý nghĩa gì. Lão Trình tức giận nắm chặt nắm tay mình...

-Tại sao ngươi chọn ta? Giờ thì ta mới biết người làm chủ bàn cờ không phải ta,mà là ngươi,Quý dữ!

Dark búng tay ra hiệu lão Trình nói đúng. Lão nói,về mặt thích thú:

-Người giỏi lắm,cuối cùng cũng hiểu rõ vấn đề. Kể cả ân oán của hai nhà Trình-Kim cũng nằm trong toan tính của ta.

Lão Trình nói như rít qua kẽ răng:

-Tại sao người muốn ta hại con trai ta?

Dark nhún vai như thể mình vô tội,mình vô can:

-Ta không muốn,mà là ông đấy chứ.Kẻ muốn hấn chết là ông kia mà! Nhiệm vụ của ta là làm những gì ông yêu cầu . Ta chỉ không cho ông biết những gì ta biết thôi.

-Mục đích của người là gì?

Dark cười tinh quái:

-Sao ta phải nói ông biết? Nếu ông không bắt đầu nghĩ cách cứu con trai ông thì sẽ muộn đấy.

Lão Trình vừa định nói

-Ta muốn người...

Thì Dark vội đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng. Lão nói:

-Ta không bao giờ giải quyết những rắc rối mà mình gây ra cả,tự ông phải lo liệu thôi.Ta...đi nghỉ mát đây.

-Dark!

Dark nói rồi biến mất, lặng lẽ như khi xuất hiện...

* * * *

Trong lúc đó, Nhất Lang tới trại giam gặp Nhất Phong. Vốn dĩ Nhất Phong đã từ chối tất cả cuộc gặp mặt hưng bởi vì đó là Nhất Lang... Hắn có đôi điều muốn nói với anh trai...

Hai người đối mặt nhau nhiều phút liền trong im lặng.Cuối cùng,Phong lại là người phá vỡ im lặng...

-Em tưởng anh sẽ không bao giờ tới đây.

-Nếu em biết ai đưa em vào đây thì em đã không gọi anh là anh như bây giờ.

-Em biết,kẻ giết Nguyệt Nhi là anh.Kẻ hôm ấy ở hiện trường...cũng là anh.

Nhất Lang ngạc nhiên nhìn Phong:

-Nhờ vào đâu?

Phong nhìn anh trai cười buồn rồi nói:

-Tiếng bước chân. Khi em sống khép kín... đối diện với 4 bức tường trong phòng máy,chỉ có anh là bước vào đó. Chính vì vậy mà em đã quá quen thuộc với bước chân ấy...

Nhất Lang cúi gằm mặt xuống bàn...

-Vì vậy mà em nhận hết tội về mình?

Phong đặt tay lên vai Nhất Lang.

-Vì anh...là anh trai của em mà... Em...em chỉ muốn hỏi anh... Có phải chính anh cũng liên quan tới vụ giết mẹ em và quần gia,đổ tội cho cha?

-Họ không đáng sống.

-Còn Nguyệt Nhi? Nó có lỗi gì?

-Nó là con riêng của bọn họ.

-Vậy...còn em?

Nhất Lang đứng dậy, quay lưng về phía Nhất Phong:

-Anh van em, đừng nói nữa!

-Có phải vì... Tử Du không?

Một thứ im lặng đáng sợ bao trùm lấy họ. Một sự im lặng ngột ngạt, chết chóc...

-Anh xin lỗi... Anh... sẽ tự thú, mình oan cho em.

Nhất Phong nhìn Nhất Lang. Hắn biết quyết định của mình không sai. Nhất Lang mà hắn biết dù có bị thứ gì mê hoặc nhưng bản chất lại không phải là một kẻ mất hết tính người...

-Vì lời xin lỗi này... em tha thứ cho anh. Còn tự thú ư? Đừng ngu ngốc, một người chết là quá đủ rồi. Em chỉ mong anh hãy trở về Kim gia chăm sóc cho cha. Thiên Hương là người em lo lắng nhất. Dù cô ấy là con gái của quản gia, nhưng cô ấy hoàn toàn vô can trong chuyện này.

-Anh hứa sẽ không làm hại cô ta.

Phong cầm tay Nhất Lang. Hắn chần chờ một chút rồi nói:

-Em... giao Tử Du lại cho anh.

Nhất Lang buồn bã ngược lên nhìn em trai:

-Sao em nói gì như là trăng trời vậy?

Phong cười, một nụ cười lạc quan như chẳng có gì xảy ra, mọi thứ đến và đi thật nhẹ nhàng...

-hai ngày nữa thôi mà... Trước đó, em còn việc quan trọng phải làm.

-Em định làm gì?

Phong nhìn vào khoảng không phía sau Nhất Lang chứ không nhìn thẳng vào anh và nói:

-một việc làm cuối cùng trước khi thật sự ra đi.

Nhất Phong cười buồn rồi rung chuông cho lính biết cuộc nói chuyện kết thúc.

* * * * *

Sau khi tới gặp Phong, Nhất Lang tới tìm Mei. Nhưng có lẽ cô nhóc không muốn gặp anh. Nhất Lang đứng nhiều giờ trước KS của Shell... Mấy lần Mei nhìn xuống vẫn còn thấy anh.

Cuối cùng cô nhóc cũng chịu xuống gặp anh...

-Tử Du...

-Anh cũng kiên trì thật. Anh muốn gì?

-Anh... anh rất nhớ em.

-Nếu anh không có gì khác để nói, tôi lên trên đây.

Mei nói rồi lạnh nhạt quay lưng đi. Nhất Lang nói theo cô:

-Tử Du! Sao em cứ lạnh nhạt với anh như vậy? Anh đã làm gì có lỗi với em sao?

-Anh... Tôi không có bằng chứng. Nhưng tôi biết người giết Nguyệt Nhi đổ tội cho Nhất Phong... là anh.

-Phải. Chính là anh đó. Anh đã hợp tác với cha em bày ra tất cả mọi chuyện. Anh... Nhất Lang buồn bã vịn tay lên tường, không dám nhìn Mei và nói tiếp- ... anh không thể điều khiển được con người ích kỷ tồn tại trong anh. Hắn tên là Hạo Nhân. Em tin hay không cũng được. Em cho rằng anh điên cũng được! Bởi vì trong tiền kiếp, hắn có mối hận tình với Tiêu Dao nào đó, một kẻ rất giống Nhất Phong, còn người hắn yêu là Tiểu Ngọc- chính là em... Hắn bảo anh rằng nếu anh không thể có được em thì không ai có thể có được em... Hắn làm tất cả mọi chuyện chỉ để... dồn Nhất Phong vào con đường cùng...

Mei lắc đầu thất vọng...

-Thì ra kẻ mà Nhất Phong hết lòng bảo vệ là anh? Tôi đã không đoán sai.

-Phải, chính là anh. Nó đã biết đó là anh. Anh là một kẻ xấu xa, độc ác, đan tâm hãm hại cả người thân của mình. một phút nông nổi, anh bỏ quên thâm tình tui anh từng có... Giờ đây, khi anh nhận ra... lại muộn màng rồi... Hạo Nhân có thể là tiền kiếp của anh, nhưng anh tuyệt đối không thể là Hạo Nhân được. Nếu biết sự thật sớm hơn một chút, anh đã không chọn con đường không thể quay lại này.

Nhất Lang nói. Nước mắt anh rơi... Giọt nước mắt của một kẻ hối hận muộn màng...

Mei ngạc nhiên:

-Sự thật gì?

-Em biết không, sự thật này anh chỉ mới biết đây thôi... Nhất Phong, nó... là con trai của cha em... và mẹ anh... Nó... là em cùng mẹ khác cha của anh.

Mei nhìn Nhất Lang trân trân, tay cô nắm lấy anh...

-Nhất Phong... là... Không, ai nói cho anh biết điều đó?

-Anh chính tai nghe mẹ anh nói với cha em. Mẹ anh không lí do gì phải bịa ra chuyện này. Anh cứ ngỡ Nhất Phong là một kẻ xa lạ may mắn lọt vào nhà họ Kim, anh chỉ nghĩ nó là đứa trẻ lớn khôn nhờ sự dạy dỗ của ả Khôi Loan, anh không thể ngờ rằng đứa bé đó là do chính mẹ anh để lại trước cổng Kim gia... Nhất Phong là anh em của chúng ta...

Mei thật sự không muốn tin vào điều này... Nhất Lang dịu dàng nắm tay cô nhóc...

-Anh vừa tới thăm Nhất Phong, nó đã hy vọng rằng anh chăm sóc em. Anh biết mình không bao giờ thay thế được vị trí Nhất Phong trong lòng em, nhưng hãy để anh cố làm điều đó, để anh có cơ hội sửa chữa sai lầm mình gây ra, được không Tử Du?

Mei giật tay khỏi tay anh bỏ đi. Nhất Lang chạy theo ôm chầm lấy cô, như thể nếu anh buông ra... anh sẽ vĩnh viễn mất Tử Du.

-Nếu em muốn, anh sẽ đem Nhất Phong về đây cho em. Dù Nhất Phong có đồng ý hay không, chính anh là người đã giết người, người ta phải tin lời anh. Nhưng xin em đừng quay lưng với anh thế này, Tử Du...

Tử Du gỡ tay Nhất Lang ra và quay lại nhìn anh. Cô nhóc lắc đầu.

-Như vậy là một mạng đổi một mạng. Nhất Phong sẽ càng hận em. Anh ấy sẽ nghĩ vì em mà anh đứng ra thú tội. Anh ấy ghét em thế này là quá đủ rồi.

Nhất Lang nói, như thể cầu xin, tha thiết...

-Vậy em muốn anh phải làm sao mới chịu tha thứ cho anh?

Mei cảm thấy quá mệt mỏi khi nói chuyện với Hạo Nhân. Nhất là lúc này, khi biết quan hệ máu mủ giữa mình và Nhất Phong, Mei cảm thấy như mọi thứ quay cuồng... Ông trời quá khéo léo sắp bày, khiến cho cô đem lòng yêu chính anh trai thất lạc của mình...

Mei nhìn Nhất Lang. Con người trước mắt cô nhóc giờ đây nào có phải là Nhất Lang đầy bản lĩnh, đầy khí chất ngày nào, mà chỉ là một kẻ đáng thương, chỉ một phút bị con quỷ trong tim sai khiến mà gây ra bao lỗi lầm. Tha thứ ư? Người để Nhất Lang nói tha thứ đâu phải cô? Mà là con người ngu ngốc sẽ kết thúc đời mình trên giá treo cổ vì một tội ác hoàn hảo do quỷ sứ sắp đặt vào sáng sớm ngày mốt... Tha thứ ư? hai tiếng đó Nhất Lang thốt ra sao quá nhẹ nhàng, sao quá dễ dàng?

Mei nhìn Nhất Lang:

-Nhất Lang, liệu em có thể tha thứ cho anh không? Giờ đây, em không còn có thể suy nghĩ được gì nữa. Nhất Phong mà em yêu bấy lâu, hóa ra lại là... anh trai em. Cả kiếp này chúng em cũng không bao giờ đến được với nhau, em lại không thể làm gì ngoài việc trở mặt nhìn anh ấy bị đưa ra pháp trường vào ngày mốt. Em hoàn toàn bất lực rồi. Thông minh làm gì, tài giỏi làm gì... cuối cùng cũng thua sự sắp đặt của ông trời...

Mei thất thủ bỏ lên trên, để lại một mình Nhất Phong bơ vơ giữa trời đầy tuyết... Anh khóc-khóc cho sự ích kỷ,hèn nhát của mình...

“ Lịch sử lẽ nào tái diễn?Ngày Nhất Phong ra đi cũng là ngày Meila...không còn trên cõi đời...”

Từ trên phòng mình,Shell nhìn xuống... Shell có một linh cảm rằng Mei đang có một quyết định ngu ngốc... Lịch sử sẽ tái diễn

48. Chương 48: Mei,shell Và Trình Tử Du ?

Lão Trình điên tiết đập vỡ mọi thứ.Lão gầm lên như con thú đại khi mà tìm khắp nơi cũng chẳng thấy Dark đâu.Dark như hoàn toàn biến mất,tất cả các thủ hạ của hắn cũng biến mất như mây khói.

Tối đó,lão Trình thao thức không thể ngủ.Lão quyết định...sẽ cướp ngục.Với thể lực của Trình gia không khó khi muốn giải cứu một người. Dù cả Dã Nguyên này không còn chỗ cho Nhất Phong dung thân thì cơ ngơi của lão ở Ocean cũng đủ biến hắn thành ông hoàng...

Bên ngoài đột ngột có tiếng ồn.Tiếng động ngày càng tiến gần vào phòng khách. Lão Trình ra ngoài...

-Phong?

Phải,kẻ phá rối đúng là Nhất Phong. Hắn đã vượt ngục để tìm tới Trình Gia Trang...

-Phải,tôi là Kim Nhất Phong.Hôm nay, chính tôi sẽ giải quyết mối ân oán của hai họ Trình-Kim.

-Người muốn làm gì?

Hắn chìa thẳng súng vào lão Trình.

-Giết ông.

Lão nhìn hắn,cay đắng...Giờ đây chính con trai lão lại muốn tìm tới đây giết lão để chấm dứt mối thù của hai dòng họ.Lão hại hắn,hắn muốn giết lão...Lão bật cười trong chua chát,cay đắng...Cười lớn...

Phong nói:

-Ông- điên -rồi.

Lão Trình quắc mắt nhìn Nhất Phong,vẫn tự tin dù lòng đau đớn biết bao khi con trai mình chìa súng vào mình...

-Người dám một mình xông vào đây đủ biết không đơn giản. Nhưng muốn giết ta...người có tư cách hay sao?

-Tôi đã bước chân vào đây,thì không định sẽ quay về. Đẳng nào thì hai ngày nữa tôi cũng không thể sống.

Ánh mắt Phong lạnh lùng,kiên quyết... Và ánh mắt lão Trình... Họ có ánh mắt giống nhau lạ lùng...

-Được.Ta sẽ cho người chết...trong một cuộc đấu công bằng.

Ông cởi áo khoát và quăng nó đi. Nhất Phong hiểu “cuộc đấu công bằng” ông muốn nói là một cuộc đấu tay đôi cho tới khi đối phương hoặc là chết,hoặc là van xin được sống... Ít ra thì tới lúc này,có một thứ mà Nhất Phong có thể coi trọng ông ta...

Cuộc đấu tay đôi này là điều khó tránh khỏi. Phong cất súng...

Tên cận vệ ngăn cản:

-Lão gia,cậu ấy là...

-Im đi! Ta biết ta đang làm gì!

Rồi lão quay qua hấn.

-Nếu ai thua sẽ mặc nhiên cho người kia quyết định mạng sống.

-Được.

Lão Trình cười. Kẻ mang trong người dòng máu của ông phải là người như vậy đó, kiêu dũng và bất cần. Ông không hề muốn làm tổn thương hấn ,tuy nhiên,ông cũng không có quyền thua trong cuộc đấu tay đôi này. Phong bướng bỉnh và cố chấp ý hệt ông. Hấn sẽ không chịu vượt ngục,rời khỏi nơi này nếu không bị trói buộc bởi một lời hứa... Vì vậy,ông không được thua...

Lão Trình ra tay. Tuy tuổi cao nhưng lão có thứ kinh nghiệm mà những kẻ trẻ tuổi như Nhất Phong không bao giờ có được. Phong tập trung tất cả vào cuộc đấu này. Hấn không được phép thua trong cuộc đấu này. Nếu không,lão Trình sẽ không bao giờ để cho Kim gia có ngày yên ổn... Nếu hấn có chết thì cũng kéo lão theo cùng mình. Mọi oán thù hôm nay phải rửa cho xong !

Lúc đầu,Nhất dính một cước của lão Trình bay thẳng vào tường. Thấy con mình đau,lão xót xa lắm nên trong phút chốc mất cảnh giác. Phong tận dụng sự lơ là của lão bồi cho lão một cú vào giữa ngực. Họ quần nhau nhiều hiệp như hai con mãnh thú muốn xé nát đối phương...

Hai bên đánh nhau quyết liệt thì ngay lúc đó Mei trở về...

Cô nhóc thấy cha mình và... anh trai mình đang cố gắng giết nhau,vì thế nhất quyết ngăn cản:

-Dừng lại đi!

Nhất Phong bị dao động vì sự xuất hiện của Mei nên bị trúng một đòn vào mặt.

Mei cũng nhập cuộc. Cô nhóc cản trở cha khi ông định lao vào Phong. Nhưng cô nhóc chỉ khiến ông điên tiết hơn thôi. Ông tung đòn đá cô nhóc quăng ra xa....

Nhất Phong thấy đau xót và phẫn uất vô cùng !

Ngay sau khi hết bị Mei cản trở,Lão Trình xông tới Nhất Phong.Hấn nhanh mắt thấy phía sau mình có một thanh đao được dùng như vũ khí trấn môn.Hấn nhanh chóng rút đao... đâm thẳng vào lão Trình... Lão Trình quá bất ngờ nên dinh ninh mình sẽ bị chính thanh đao mình tự hào này kết liễu.

Trong tích tắc,Mei lao người ra đỡ mũi đao cho cha mình...

Mei hét lên đau đớn rồi gục ngã...

Nhất Phong không thể tin được rằng mình...đã đâm trúng Mei. Hấn nhìn Mei đau đớn mà nghe như có ngàn vạn mũi tên xuyên qua lồng ngực. Tay Mei vịn lên thanh đao đang xuyên qua mình,nhìn hấn... rồi gục xuống... Hấn ôm chầm lấy cô nhóc...

-Mei!

Cô nhóc cầm lấy tay hấn,nói trong tiếng thở gấp và khó khăn...

-Anh...không được giết...ông ấy...

Phong ôm chặt Mei hơn. Hấn sợ nếu buông cô nhóc ra thì cô nhóc sẽ tan biến.

-Mei,tại sao em lại khờ như vậy?Mei...

Mei nắm lấy tay hấn, cố gắng nói, giọng cô đứt quãng,không liên mạch...

-Ông...ấy...là...cha ruột...của anh...

-Em đừng nói nữa,Mei...Mei...

Cô nhóc ngất lịm trên tay hấn. Máu ra thật nhiều...

Shell xuất hiện.Ánh mắt con người ấy long lên căm tức tột độ. Shell tiến tới và xô Phong khỏi Mei, hổi hắt ầm Mei lên,len giữa hai hàng người mà đi.

“Mei, em...sẽ không sao.Bằng mọi giá em không được chết!”

Cảnh sát ủa tới... Họ túm lấy Nhất Phong còng hắn lại. Trước khi đi,hắn cố ngoài nhìn theo hướng Shell đang đem Mei đi.Từng giọt máu rỉ trên đường đi như từng nhát dao ghim vào người hắn.

Đêm đó,phòng giam của hắn được tăng cường canh gác lên gấp 3 lần...Dù hắn rất muốn biết tin tức bên ngoài nhưng tất cả đều từ chối ...

“ Mei,sao em ngốc như vậy? Mei...Nếu như em có bề nào thì...”

Hình ảnh cuối cùng khi hắn đâm cây đao vào Mei ám ảnh hắn từng giây từng phút...Hắn nhìn bàn tay mình...nó...đã nhuộm máu của người con gái mà hắn yêu thương nhất...Trong bóng đêm,hắn biết thế nào là vị mặn của giọt nước mắt...

Mei được đưa vào cấp cứu nhiều giờ liền. Shell suốt đêm đứng ngồi không yên.Trong lúc chờ đợi,gã không biết đã cắt phăng mái tóc dài của mình tự bao giờ. Nhìn vào đôi mắt lạnh và vô hồn của gã,ai cũng khiếp đảm không dám lại gần...

Bác sĩ bảo Shell là vết đâm quá sâu,khó mà qua khỏi... Gã điên lên như con thú bị thương và tuyệt vọng...Mối thù giữa hai dòng họ là gì mà tại sao lại cuốn cả gã và Mei vào? Nếu không có nó,có lẽ cả hai vẫn còn đang sát cánh chiến đấu bên nhau...

Gã chạy khỏi bệnh viện như một thằng điên!Gã tự hỏi mọi chuyện này do ai mà ra ? Chính gã cũng có phần tham gia vào bi kịch này kia mà !

Lẽ ra giờ này gã và Mei đã ở Senbi và để lại sau lưng mọi thứ. Vì ai ,vì ai mà Mei phải ở lại ?

Nguyên nhân sâu xa chính là hắn ! Là hắn đã bày ra tất cả trò này ! Là Kim Nhất Lang ! Nếu không có trò này của anh ta thì Mei đã cùng gã yên ổn trở về Senbi. Shell nắm chặt tay mình...

Tại Kim Gia...

Kim lão gia giờ quá yếu ớt sau một thời gian dài lâm bệnh. Ông cảm thấy mình khó mà qua khỏi. Ông muốn làm trót những việc nên làm trước khi không còn kịp nữa...

-Thiên Hương,chắc là ta...không qua khỏi...Ta cảm thấy ngoài hiên có những bóng đen đang lấp ló...

Thiên Hương cầm tay ông:

-Lão gia,người đừng nói vậy làm con sợ.

-Nếu như ta chết,con trao lá thư này cho Nhất Phong.Còn nếu nó không thể qua khỏi tai kiếp này... con hãy đem toàn bộ tài sản của Kim Gia phân phát cho các anh em,để họ kiếm nơi khác mà sinh sống làm ăn...

-Còn cậu Hai,ông còn có anh ấy.Ông không được buông xuôi.

-Biết nó còn trở về kịp hay không?

Ông vừa nói thì Nhất Lang xuất hiện ở cửa phòng.Anh chạy tới quỳ xuống,tay nắm lấy tay ông,khóc như một đứa trẻ...Ông vui mừng...

-Con đã về rồi sao?

-Cha không được chết. Cha xem ai tới đây.

Người anh muốn nói là bà Wilson.Ông nhìn bà bằng ánh mắt tha thiết và day dứt khôn nguôi...

-Tôi xin lỗi bà.Khôi Loan đã thừa nhận mọi chuyện.Tôi có lỗi với bà.

-Giờ đây,lời xin lỗi cũng đã muộn mản,ông hãy ráng sống cho các con ông chứ.Để mà còn khôi phục lại Kim Gia.

-Không có Nhất Phong thì Kim Gia...đâu còn là Kim Gia nữa...

Bà Wilson buồn bã nhìn ông...

-Nhất Phong quan trọng vậy sao?

-Phải.Từ lâu,nó đã là một phần linh hồn của gia tộc này. Nó là con trai của họ Kim.

-Nhưng ông có biết,dòng máu chảy trong người nó...

-Là của Trình Phúc Toàn?

Bà quá đỗi kinh ngạc nhìn ông...

-Ông...ông biết?

-Phải,tôi biết... Năm xưa,khi Khôi Loan đem đứa bé tới chỗ tôi,tôi đã nhận ra trên khuôn mặt nó những nét vừa giống bà,vừa giống...Trình Phúc Toàn.Tôi đã âm thầm chứng thực điều đó,và xác nhận nó đúng là con trai của hai người.

Ông nói,ánh mắt nhìn lại quá khứ xa xăm nào đó. Bà Wilson lại hỏi:

-Vậy sao ông còn nuôi dưỡng nó?

Ông quay qua nhìn bà,nhìn người phụ nữ ông từng yêu và cũng mang nhiều tội lỗi với người ấy...

-Bởi vì... khi tôi bế nó trên tay,nó đã cười với tôi. Đứa bé ấy thật khá khinh,thật đáng yêu.Tôi đã tự hứa với lòng sẽ nuôi dạy nó nên người,để trở thành một chàng trai của Kim Gia này. Nuôi con của kẻ phản phúc để nó gọi mình là cha cũng là một cách tôi tự mãn với chính mình. Nhưng cuộc đời thật lạ lùng...Tôi nuôi con của hắn,hắn...nuôi con của tôi...

-Ông nói vậy nghĩa là sao?

-Tử Du...tôi không biết tên con bé chính xác là gì, nhưng nó đúng là đứa con của tôi với Trình Tử Du, một cô gái nhỏ miền thôn cước lạnh giá. Khuôn mặt giống nhau y tạc và sợi dây chuyền con bé đeo theo bên người là bằng chứng cho biết cô bé là con của tôi và Tử Du.

-Chuyện đó xảy ra khi nào?

Ông Kim dần dần hồi tưởng lại câu chuyện cách đây 20 năm với một sự day dứt,hối hận...

-Sau khi bà ra đi... Có một khoản thời gian,cách đây hơn 20 năm,tôi và một số anh em bị kẻ gian hãm hại,bị cảnh sát truy đuổi nên chạy vào rừng.Tôi bị thương và thất lạc mọi người.Một cô gái nhỏ đã cứu tôi.Sau khi tỉnh lại,tôi tạm thời mất đi kí ức.Chúng tôi đã có khoảng thời gian hạnh phúc bên nhau,dù điều đó gây nhiều tai tiếng cho gia đình cô ấy. Rồi cô ấy có thai. Ngày tôi biết cô ấy mang thai cũng là ngày tôi giật mình tỉnh trí. Thấm thoát tôi rời khỏi nhà đã hơn một năm. Tôi vội vã tìm đường quay về mà quên rằng mình đã để lại sau lưng một cô gái đáng thương,và cả đứa con thơ tôi chưa hề biết mặt. Sau đó chừng một0 năm,tôi lại sức nhớ ra mình từng có cuộc sống như vậy nên quay lại chốn cũ tìm kiếm. Người xưa đã không còn,ngoại trừ nắm mồ lạnh và cô đơn. Tử Du đã sống trong ghẻ lạnh và tai tiếng của gia đình và dân làng,rồi vườn vào án oan, tù tội , rồi trốn được và chết đi trong cô đơn nơi đất khách quê người... Tôi đã thề với lòng,nếu một mai tôi tìm được đứa con của tôi và cô ấy,tôi sẽ bù đắp cho nó.

Ông quay qua Nhìn Lang

-Giờ thì con hiểu tại sao cha luôn luôn phản đối hai con đến với nhau.Con bé...là em gái con. hai đứa không thể đến với nhau.

-Có khi nào đây chỉ là sự trùng hợp không cha? Người giống người là chuyện bình thường. Một sợi dây chuyền thì nói lên điều gì? Hơn nữa,cha cô bé là lão Trình mà.

-Cha không biết vì sao lại như vậy. Nhưng cha tin chắc con bé là con gái của cha và Tử Du. Đây có thể là quả báo ta gieo chăng? Chính con gái ta trực tiếp phá tan cơ đồ họ Kim để trả thù thay ẹ nó. Đây là quả báo...

Shell thỉnh linh xuất hiện ngay cửa tự khi nào...

-Là quả báo cũng được,là trùng hợp cũng được. Mẹ của Mei đã trốn được sang Senbi và chuyển dạ cùng lúc với mẹ ruột của tôi. Mẹ tôi và mẹ cô ấy sau khi sinh đã đổi con cho nhau. Mẹ tôi biết tham vọng của cha tôi,bà không muốn ông biết rằng ông có một người con trai,bà đã quá ngây thơ khi nghĩ rằng nếu đứa trẻ là con gái nó sẽ không bị vướng vào cuộc trả thù điên dại của ông ấy.Tôi chính là con ruột của Trình Phúc

Toàn chứ không phải là Mei. Mẹ nuôi tôi-cũng chính là Tử Du trong câu chuyện của ông đã đồng ý đổi con vì không muốn nó phải theo bà sống cuộc sống tạm bợ,lay lắt qua ngày.Trong suốt một thời gian dài,bà đã nuôi dạy tôi như chính con ruột mình.Tới năm tôi 8 tuổi thì bà chết đi trong đói nghèo và bệnh tật. Bà đã kể tôi nghe tất cả trước khi ra đi.Cả về người đàn ông bà vừa hận,vừa yêu. Nếu như hôm nay ông không kể ra thì tôi cũng không biết kể đề tiện đó...chính là ông,Kim lão gia!

Lão Trình thở gấp gấp,môi tím đi...Shell nhìn ông lạnh lùng...

-Ông vẫn còn muốn sống trên đời này hay sao?Ông để người mẹ đáng thương của tôi bơ vơ bên dưới ấy... Giá mà bây giờ,tôi...giết được ông! Có lẽ đúng như ông nói,đó là quả báo mà ông gieo. Kẻ phá tan Kim Gia đầy kiêu ngạo của ông chính là con trai và con gái ruột của ông,chứ không phải là người nhà họ Trình chúng tôi.Ông yên tâm,ông sẽ không thấy cô đơn đâu.Gia đình ông sẽ được đoàn tụ đầy đủ...

Nhất Lang xông tới nắm cổ áo Shell:

-Người im đi!

-Im ư?Có cần ta nói cho ông ấy biết...người hại Nhất Phong ngày mốt phải chịu án tử hình là...cậu Hai quý hóa Kim Nhất Lang hay không?

Mọi người đổ xô nhìn Nhất Lang.Ông Kim nhìn hẩn... mắt ông mở trừng,cằm giận tột độ,chua chát, đau đớn...rồi từ từ bắt động...

-Lão gia!

Thiên Hương òa khóc trên người ông.Bà Wilson nắm lấy tay ông trong hai dòng nước mắt chảy dài...Kết quả này là cái mà bà từng nghĩ tới...Nhưng sao bây giờ bà lại thấy khỏe mắt không ngừng cay...Lão Kim đã ra đi,dường như mọi âm mưu,tội ác cũng theo cái chết ấy mà xóa sạch.

Shell đã mỉm cười trước cái chết của lão Kim rồi lãnh đạm quay đi. Trước khi đi gã không quên quay lại chỉ tay vào Nhất Lang đe dọa...

“Rồi sẽ tới lượt người!”

Nhất Lang quỳ gục dưới thân xác cha anh mà khóc,khóc cho tội lỗi của mình,cho chút ích kỷ bị con người ma quỷ xuôi khiến...Tay anh nắm chặt lại,đẩy thù hận...

“Shell, ta thề không giết cha con người,ta không mang họ Kim!”

49. Chương 49: Cuộc Trò Chuyện Với Tử Thần

Trong không trung vang lên tiếng tiêu buồn,du dương như khóc than,xin lỗi...Nó bay vọng tới bệnh viện từ một nơi nào xa lắm...Nó gợi lên trong tâm trí Mei một sức sống mãnh liệt...Cô nhóc không thể ra đi lúc này...

Tiếng tiêu vừa dứt cũng là lúc đèn phòng mổ vụt tắt.Mei đã được cứu sống nhờ vào một phép lạ...

Khi bác sĩ đang mổ thì tự nhiên cửa phòng mổ mở toang,đóng mãi không được.Âm thanh tiếng tiêu du dương từ đâu lừa vào, làm trái tim Mei vốn vừa mới ngưng đập lại rung trở lại...

Phần Shell,sau khi bừng tỉnh khỏi những gì mình vừa làm,hắn không hiểu vì sao mình lại làm chuyện vô nghĩa là bỏ đi tìm Nhất Lang mà không ở lại bên Mei. Shell nhớ tới Mei nên vội vã quay lại bệnh viện. Gã vui mừng biết dường nào khi Mei vẫn sống. Cô bé vẫn còn đó,bên cạnh gã.Giờ đây,gã không muốn chia sẻ cô nhóc cho bất cứ ai nữa ! Không một ai nữa cả !

Tuy Mei qua cơn nguy hiểm nhưng chưa biết bao giờ tỉnh lại... Shell ở bên cô nhóc suốt,và cũng không cho bất cứ ai vào.Shell trở về hình dạng thật của mình-một gã con trai có khuôn mặt lạnh,nhưng đẹp mê người...Gã nắm tay cô nhóc không rời một giây.Sao lại bất công thế này?Chỉ khi Mei ngủ thiếp đi thế này thì bàn tay cô nhóc mới ngoan ngoãn trong tay gã.Dark hiện ra sau lưng...

-Yên tâm,cô ấy sẽ không sao đâu.

-Tôi sợ lắm,Dark à.Khi Nhất Phong chết,cô ấy...cũng sẽ chết.Nếu như tôi cản được cô nhóc một lần,tôi có thể cản được những lần khác không?

-Người không cần phải u sầu.Vì đó là số phận của họ.

Shell ngược nhìn Dark.Gã thấy tới lúc Dark cần cho gã biết gã đã từng là ai ,và vì sao lại bị lôi từ địa ngục lên và bị cuốn vào vòng xoáy này ?

-Dark,có phải đây là lúc ông cần chia xẻ cho tôi câu chuyện mà ông đang giữ? Tôi là người ngoài cuộc, không liên can tới tam giác Tiêu Dao-Tiểu Ngọc-Hạo Nhân kiếp trước, vậy thì có gì lại khiến ông e dè chứ?

-Shell,người không hề ngoài cuộc.Câu chuyện hôm nay ra nông nổi này...là do oan nghiệt người gieo trong tiền kiếp. Ngay cả chuyện kiếp này người là con trai cũng là một sự sắp bày...

-Nghĩa là sao?

Dark biến mất sau lưng Shell và lại thành linh xuất hiện trên lan can cửa sổ . Phía sau ông là ánh trăng sáng vàng vọt-ánh sáng huyền bí,hư ảo...

-Người muốn nghe chuyện Liêu Trai chứ?Để ta kể cho người nghe một câu chuyện,một câu chuyện xảy ra từ mấy trăm năm trước.

Dark-quỷ bóng đêm đã chịu dẫn Shell quay về thời đại của mấy trăm năm trước,nơi mọi oan khiên kéo dài suốt 900 trăm năm,cho tới tận bây giờ qua lời kể của mình...

Tay gã vẫn nắm chặt tay Mei,sợ như khi gã quay lại,Mei sẽ biến mất khỏi đời gã lần nữa...

Dark nhìn Shell ,rồi nhìn Mei... Ánh mắt ông ta không lộ cảm xúc,nhưng rõ ràng có đặt một chút tình cảm dành cho hai người ấy-học trò mình:

-Shell,người tin hay không cũng được,nhưng đây là một câu chuyện có thật diễn ra cách nay hơn 900 năm. Là một bài học cho những kẻ đi ngược lại cái số phận mà ông trời đã đặt ra cho họ. Cũng chính vì nó mà 900 năm sau các người lại một lần nữa bị cuốn vào vòng xoáy của yêu và hận.Ông trời là người có quyền sắp đặt số mệnh con người, đã làm con người thì chỉ nên biết phục tùng.Những đau khổ kiếp này mà các người phải chịu là do cái quả các người tạo ra ở kiếp trước mà nên. Số mệnh là không thể thay đổi.

Shell nhếch mép cười mỉa mai,khinh bỉ:

- Số mệnh? Tôi khinh cái mà ông gọi là số mệnh đó! Nó là cái gì mà khiến chúng tôi có cố gắng cách mấy cũng không thoát ra được? Chuyện kiếp trước là của kiếp trước,kiếp này là của kiếp này,sao lại không thể phân định rạch ròi?Tại sao mọi cay đắng trên đời cứ gán hết cho hai chữ “số mệnh” rồi mặc nhiên đổ hết lên đầu chúng tôi? Tại sao chúng tôi phải gánh lấy nó ngay khi chỉ là những đứa trẻ chưa hiểu chuyện.Ông trời có quá bất công hay không?

- Bất công hay không thì hãy nghe câu chuyện này đã,rồi người sẽ hiểu tại sao.

Shell chăm chú lắng nghe Dark. Câu chuyện xa xưa mà như thể chỉ mới vừa xảy ra hôm qua thôi... Mọi thứ diễn ra trước mắt như một cuốn phim tư liệu, tình tiết gay cấn nhưng cái cuối cùng đọng lại vẫn là một chuỗi các bi kịch...

Dark kể xong rồi quay qua Shell.Gã dường như chưa thoát ra được quá khứ mà trong đó gã cũng từng có một vai...

- Giờ chắc người đã hiểu.

- Thì ra kiếp trước của tôi là Mỹ Xuyên với mối tình như điên dại với Tiêu Dao,dù nghịch cả thiên điều để rồi kết quả là tự hại mình.

- Nếu kiếp trước người không vì yêu mà mù quáng thì câu chuyện ấy sẽ xảy ra theo ý ông trời sắp đặt,Tiêu Dao là một cao tăng đức độ,Hạo Nhân và Tiểu Ngọc là một đôi trời sinh,đẹp duyên giai ngẫu,thật quá mỹ mãn...

Shell cười buồn. Gã thở dài...

-Câu chuyện giữa 5 người bọn họ thật éo le,cuối cùng thì Tiêu Dao và Tiểu Ngọc cũng không đến được với nhau,cả hai còn phạm vào luật trời vì làm trái với thiên mệnh, khiến cho phải sa vào đọa đày suốt mấy trăm năm,kiếp này sang kiếp khác ngụp lặn trong yêu thương nhưng rồi vẫn chết đi trong cô đơn và hối tiếc vì một thứ tình yêu oan nghiệt vô vọng... Rõ ràng họ biết mình đến với nhau không có kết quả cơ sao đời này tới kiếp khác vẫn ngoan cố?

Dark nhún vai, môi hơi trề ra:

-Làm sao ta biết?Ta đã bao giờ biết thế nào là yêu thương đâu?Với ta,tất cả chỉ là một cuộc vui.

Shell ném cho Dark cái nhìn lạnh lùng...

-Vui với số mệnh con người ư?Tôi nghĩ ông phải là ai đó trước khi là quỷ dữ như bây giờ chứ?

Dark nhảy khỏi cửa sổ và bước lại gần chỗ Shell với Mei,tay chấp phía sau. Lão cũng cố gắng suy nghĩ nhưng vô ích. Ký ức của lão về ~ chuyện khi lão là con người hoàn toàn trống rỗng...

-Ta không nhớ gì về cuộc sống mà ta từng có trước khi ta trở nên thế này cả.Nhưng như thế lại hay đấy chứ.Không quá khứ thì không có cái để yêu, để hận,để hối tiếc,vì vậy mà ta hạnh-phúc,ta bất tử. Vì thế mà ta biết chấp nhận với cái mình có. Không như các người,có cố gắng cách mấy cũng không thoát khỏi sự định đoạt của ông trời và chúa tể địa ngục. Mà Shell à,người bảo bọn họ ngoan cố ư? Vậy người bây giờ thì sao?

Shell nói,trong lúc quay qua nhìn Mei đang say ngủ. Mei lúc ngủ đáng yêu quá. Ánh mắt Shell lúc nào cũng nhìn Mei tha thiết và cháy bỏng...

-Tôi khá nghi ngờ cái hạnh phúc của ông đấy Dark. Có một ai đó để yêu,để hy sinh,ông sẽ hiểu. Mà... Shell quay sang nhìn ông-... sao ông bảo tôi cũng ngoan cố như những người kia là sao? Tôi đã không còn vấn vương gì với gã Tiêu Dao của tiền kiếp rồi mà ?

-Nhưng người có thoát được hán đâu? Cuối cùng người vẫn không thể thoát khỏi vòng tròn oái oăm kia.... Điều gì xảy ra nếu như người vẫn là kiếp nữ nhi ?Người dám chắc rằng cảm giác mơ hồ từ tiền kiếp kia không khiến người yêu hán lần nữa hay không?Giờ này ta mới biết thực ra người chính là nước cờ bí mật mà thượng đế đã sắp sẵn,ngay trước khi ván cờ bắt đầu nữa kia. Lão giả thượng đế quá cao tay ăn! Chỉ một nước cờ của hán mà mọi thứ đảo lộn. Kể cả ta cũng không biết ngày xưa từng có một vụ tráo con.... Thật không hổ danh là thượng đế... Hèn gì mà Tạo Hóa lại ban cho hán quyền năng sáng tạo và định đoạt số phận con người,còn diêm Vương chỉ biết trừng phạt và trừng phạt,riết rồi Ngài phải cáu giận và ganh tỵ với anh trai mình...

-Nhưng dù sao thì Diêm Vương cũng sẽ thắng,trật tự đó rồi sẽ sớm thay đổi.

-Giờ thì ta không dám nói trước điều gì nữa rồi.Dù là quỷ,số phận ta vẫn nằm trong sự sắp bày của họ.Chỉ khác là ta có quyền năng và sự bất tử. Còn các người chỉ được cái vừa ngu,vừa lì...

Dark cúi kính nhìn Mei.Mei nằm đó cứ như thể cô nhóc vẫn đang ngủ say sưa.Mei xinh đẹp như một thiên thần với đôi cánh nhỏ giấu phía sau lưng... Thiếu những trò ranh của cô nhóc đôi lúc ông cũng thấy buồn...

-...và rất láu cá nữa chứ.

Hôm trước ngày hành quyết...

Sáng hôm ấy,tại Trình Gia,lão Trình và các thuộc hạ dường như đã chuẩn bị sẵn sàng cho sáng mai.Họ lên kế hoạch một cách tỉ mỉ.Sau khi có được người, họ sẽ nhanh chóng rời khỏi Dã Nguyên trở về Ocean.Ông biết Nhất phong hiện vẫn rất căm ghét ông .Nhưng ông tự an ủi rồi việc đó sẽ nhanh chóng qua đi,vì giờ hán đã biết ông mới là cha ruột của hán,hán sẽ là người thừa kế duy nhất của Trình Gia chứ không còn là đứa con bị ghẻ lạnh của Kim Gia.Hán sẽ đồng ý theo ông trở về Ocean cai quản cơ ngơi rộng lớn ở đó.Kim Gia chẳng đáng là gì so với những thứ mà ông sẽ đem tới cho hán.Vả lại,thuộc hạ vừa báo ông biết lão Kim vừa qua đời,nhà họ Kim sớm muộn gì cũng sụp đổ,cuộc trả thù của ông có thể gọi là hoàn thành...

Trong lúc đó,tại trại giam ...

Người quản ngục đem thức ăn vào,nhưng... bữa ăn trước vẫn còn y nguyên.Anh ta lắc đầu...

-Nếu như cậu không ăn thì sáng mai sẽ thành con ma đói cho xem.

Vừa dọn dẹp anh ta vừa làu bàu...

-Ngoài kia bao nhiêu người không có cơm ăn mà chết đói,trong này lại có kẻ chết đói vì bỏ ăn.Thiệt là bất công.

Phong im lặng.Hắn thu người trong bóng tối,trong khi các phòng giam bên cạnh cũng thuộc diện tử tội,trước cái chết kẻ thì sợ hãi,khóc lóc,kẻ khinh đời,ngạo mạn,kẻ thì thở dài sầu thảm... Chỉ có hắn... trước cái chết không biết nên bộc lộ thứ cảm xúc gì đây... thứ duy nhất hắn nghĩ tới... chỉ có sự sống chết của Mei thôi...

Khi người coi ngục bước ra,hắn chợt lên tiếng

- Tôi nhờ anh một việc được không?

- Hả ? Ồ... Được thôi.

Có những lời hắn chưa bao giờ nói. Hắn sợ nếu không phải là lúc này thì sẽ không bao giờ còn cơ hội... Trong bóng tối,hắn miệt mài viết,viết bằng cả con tim mình...

Bà Wilson tới trại giam tìm Nhất Phong. Hắn vội vã đòi gặp bà vì muốn biết tin tức của Mei ra sao... Bà ngạc nhiên không biết chuyện gì xảy ra với cô nhóc... Hắn thất vọng...

Bà Wilson nắm lấy bàn tay hắn... Hắn ngược lên nhìn bà,cái nhìn thờ ơ khiến cho bà cảm thấy lẻ loi quá. Bà bật khóc...

Hắn lắc đầu...

-Đừng khóc cho tôi.Giờ thì tôi không thể đưa bà tới một nơi nào đó để quên nỗi buồn được. Sau này bà nên gọi cho Nhất Lang những lúc thế này nhé.

-Ta biết rồi.

-Tôi vào đây đã lâu,không biết bên ngoài giờ thế nào rồi?Lão Trình...còn làm gì bất lợi cho Kim Gia hay không?

-Kim Gia...

Nhắc tới Kim Gia,bà Wilson tuôn trào nước mắt.Bà biết phải nói gì đây để hắn không bị dả kích... Lão Kim là người mà hắn hết lòng kính trọng...

-Tôi linh cảm có chuyện không ổn. Nói cho Biết chuyện gì xảy ra đi. Bà nói tôi biết đi!

-Lão Kim...Ông ấy ...ông ấy...

-Cha tôi làm sao?Bà nói đi!

- Ông ấy chết rồi!

Phong lặng người trong nhiều giây...

Tất nhiên hắn muốn rời khỏi nơi này trở về Kim Gia để chứng thực rằng việc này không có thật.Cha hắn...không thể ra đi quá nhanh như vậy,hắn không tin đây là sự thật!

Hắn đứng phắt dậy .Ngay khi đó,toàn bộ cảnh sát ở đó-với vũ khí sẵn trong tay tiến lại chia thẳng vào hắn .Hắn nhìn họ,bần thần một lúc rồi ngồi xuống như người mất hồn.Hắn gục đầu lên bàn.Có lẽ hắn đang cố nén tiếng nấc nghẹn...Cha hắn...người cha mà hắn thương yêu,kính trọng... Lê nào tang tóc cứ trùm lấy Kim Gia như thế này hay sao?Chưa đầy một tháng,4 người trong nhà hắn lần lượt ra đi. Sáng mai đây hắn cũng sẽ kết thúc cuộc đời mình dưới sợi dây thòng lọng...

-Nhất Phong,ông Kim luôn rất tự hào về cậu.Ông ấy thật sự xem cậu là con trai của Kim Gia.Hãy can đảm lên.

-Tôi biết phải thế nào rồi.Tôi sao có thể ủy mị được.Tôi là Kim Nhất Phong,con trai của Kim Nhất Nguyên kia mà.Người nhà họ Kim không được yếu đuối,nhất là trước mặt người ngoài.

Bà Wilson tha thiết nhìn hấn. Bà muốn nói cho hấn biết bà là ai. Nhưng... sẽ ích lợi gì ? Chỉ thêm giáng vào hấn một đả kích nữa mà thôi . Thôi thì cứ để bà ôm luôn bí mật này,nhìn vào nó mỗi ngày và tự trách mắng mình cho tới cuối cuộc đời...

Bà nói:

-Nếu không có sự việc năm xưa chắc giờ cậu cũng gọi tôi là mẹ rồi.Có lẽ... chúng ta không có duyên với nhau.Mong kiếp sau sẽ còn gặp lại cậu.

-Nếu có duyên thì thế nào chúng ta cũng sẽ được gặp...dù là một kiếp khác.Rất vui vì được quen biết bà.

Phong nhìn bà. Sao tới lúc này hấn vẫn còn có thể nói được những ngôn từ xa là đó ? Đâu phải hấn chưa biết bà... là mẹ ruột mình!

-Ta cũng vậy.Cậu là người bạn trẻ tốt bụng của ta.Ta sẽ rất nhớ cậu.

Phong nhìn bà,nhìn sâu vào ánh mắt người phụ nữ luôn đem tới cho hấn cảm giác an toàn và ấm áp ấy. Nhưng lúc này thì... hấn thật ghét bà. Hấn cố gắng giấu cảm xúc sau cái mặt nạ vô cảm, đóng trọn vai một kẻ không hay không biết về thân phận mình và đang tỏ ra thông cảm với chính người mẹ đã bỏ rơi mình...

-Nếu ở dưới ấy tôi có gặp...con trai bà,tôi sẽ nói với cậu ấy rằng bà luôn nhớ tới cậu ấy.

-Cảm ơn.

Hấn dò xét thái độ của bà. Hấn muốn biết bà sẽ nói gì về đứa con mà bà ta đã bỏ rơi nhưng lại bảo rằng nó đã chết? Bà sẽ thế nào khi đối diện với cái chết thật sự của nó ?

-Tôi cho rằng cậu ấy cũng rất yêu bà.Bà... có muốn nói gì... với cậu ta hay không?

Bà Wilson nhìn hấn bằng ánh mắt đầm nước.Nhìn hấn ,nói như nói với chính hấn, ~ lời nói tự đáy lòng người mẹ...

-Nói với nó...ta xin lỗi.Đối với nó.Ta chưa bao làm tròn vai trò làm mẹ. Nếu ta được chọn lại một lần nữa,ta sẽ dành hết cuộc đời mình cho nó...

Hấn cười mỉa mai,rồi lạnh lùng đứng lên quay đi.... Bất ngờ hấn quay lại...

-Dối trá! Bà còn định dối trá tới bao lâu nữa đây?

-Nhất Phong...

-Bà...không bao giờ muốn nhìn lại nó!Kể cả khi... bà đang... đối diện với nó ...

Hấn nhìn bà... chua chát... cay đắng... căm phẫn...

Bà Wilson nín thở nhìn hấn:

-Con...con biết rồi sao?

Hấn gạt tay bà ra một cách dứt khoát,thô bạo...

-Phải,tôi đã biết!Tôi còn biết mình là nghiệt chủng của bà và Trình Phúc Toàn.Có phải vì vậy mà ngay cả khi tôi chết bà cũng không nhìn nhận lại đứa con rơi này? Hay có phải vì đứa con xấu xí tật nguyền này không xứng đáng với một phu nhân cao sang quyền quý như bà? Hay bà biết cuộc đời tôi chỉ toàn đem tới bất hạnh,xui xẻo nên đã chẳng tiếc thương quảng tôi cho người khác? Tôi... tôi hận bà biết bao nhiêu, bà biết không?...

-Nhất Phong...mẹ xin lỗi... Mẹ không đủ can đảm đối mặt với con.Con trách mẹ cũng được, hận mẹ cũng được... Bỏ rơi con... là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời mẹ... Mẹ... đã sai rồi...

Bà nín thở nhìn hấn mà khụy xuống đất,bật khóc...

Phong tự bảo mình không được để lộ cảm xúc, hẩn nắm chặt nắm tay mình. Một lúc, hẩn gạt tay bà ra khỏi người mình...

-Bà về đi. Cảm ơn vì cuộc viếng thăm. Vĩnh biệt...

Người quản ngục bước tới tra còng vào tay hẩn rồi áp giải hẩn trở lại phòng giam. Bà Wilson gục đầu lên bàn khóc nức lên... trong nỗi hối hận đã muộn màng...

Bà đâu biết rằng... khi nói ra những lời ấy cũng là chính hẩn lấy dao cứa vào tim mình... Đã bao lần hẩn khát khao được biết mình là ai, được thấy mặt cha mẹ mình. Hẩn tự nhủ, có lẽ vì cuộc sống quá túng quẫn nghèo khó đã buộc họ phải để hẩn lại trước cửa Kim Gia... Hẩn chỉ trách số phận mình bất hạnh, chưa bao giờ hẩn hận họ vì đã bỏ rơi mình... Nhưng... tại sao! Suốt từ lúc hẩn biết mình là ai, biết bao lần hẩn tự hỏi tại sao! Tại sao không thừa nhận hẩn? Tại sao chỉ một tiếng gọi “con” triều mến, tha thiết bà cũng không nói với hẩn? Ngay từ khi mới là một đứa trẻ sơ sinh hẩn đã làm gì nên tội mà phải bị ghét bỏ như vậy? Khi bà tới thăm hẩn, hẩn vui mừng biết bao nhiêu! Thế tại sao bà vẫn không nhìn nhận hẩn? Trong khi... chỉ sáng mai thôi là hẩn không còn trên cõi đời này nữa rồi... Hẩn đã hi vọng được gặp lại mẹ mình một lần sau cuối...

Giờ đây, khi mà lại đối mặt với bốn bức tường lạnh, song sắt và màn đêm nghiệt ngã của căn biệt giam, hẩn chỉ ước gì mình mình... chưa bao giờ thốt ra những lời cay độc khi này... Tất cả những gì hẩn muốn nói với bà bây giờ là “Mẹ, con yêu mẹ. Cho dù mẹ không muốn nhìn nhận con thì... điều duy nhất con muốn mẹ biết là... con đã tha thứ...”

Quay lại Kim Gia...

Kim Gia tất bật lo đám tang cho lão Kim. Không khí ngột ngạt, nặng nề bao trùm lấy trang viên ấy với một màu trắng buồn thảm, tang tóc. Thế nhưng không ai thấy Nhất Lang đâu cả từ lúc tấn liệm. Trong khi ấy, lẽ ra anh phải ra người ngồi túc trực bên linh cửu của cha và chào khách khứa...

Bạn bè và kẻ thù xa gần tới viếng. Người thì tiếc thương ột nhân vật kiệt xuất đã từ giã cõi đời. Kẻ thì ngênh ngang vì từ đây chẳng ai có thể cản trở sự lớn mạnh của họ. Trật tự giang hồ rồi đây sẽ có sự thay đổi lớn lao. Kim Gia rồi sẽ nhanh chóng sụp đổ vì không ai cheo chống? Hay trụ được một thời gian rồi cũng lụi tàn với đám tàn dư ít ỏi và dường như không còn chút dũng khí nào, ngoài sự trung thành mông muội?

Cuộc đời này vẫn biết rằng nay đổi mai thay, hôm trước tôi làm vua ngày sau thành tên thất phu, bại tướng... Biết là thế sao vẫn khiến người trong cuộc xót xa, cay đắng, cười mỉa mai cho thói đời bạn bè, vô ơn... Cuộc đời này... buồn quá...

Ở một nơi khác, Mei vừa trở về từ quỹ môn quan và đã dần dần hồi tỉnh... Shell mừng khôn siết, ôm chầm cô nhóc vào lòng... Tuy Mei đã tỉnh lại nhưng sức khỏe còn rất yếu... Mei hơi ngạc nhiên trước bộ dạng mới của Shell, và càng ngạc nhiên khi cái cách mà Shell ôm lấy mình như thể một người yêu... Mei cảm nhận được tình yêu của Shell đối với mình qua vòng tay của gã... Nó khiến cho cô có một cảm giác không sợ hãi, rất đổi bình yên, một cảm giác an toàn tuyệt đối ... Nó không quá nhiều cảm xúc phức tạp đan xen như lúc bên cạnh Nhất Phong...

Cô nhóc nói, khe như tiếng thì thầm vào tai Shell...

-Giúp tôi... Shel, tôi có chuyện muốn nhờ vả, ... vì lúc này tôi chỉ tin có một mình Shell... Chỉ có Shell mới giúp được tôi...

-Chỉ cần cô nói ra, tôi sẵn sàng vì cô làm bất cứ chuyện gì, Mei à. Không phải trước giờ chúng ta vẫn luôn là bộ đôi hoàn hảo hay sao? Tôi không bao giờ từ chối cô điều gì cả...

-Phải, chúng ta không phải... luôn luôn là bộ đôi hoàn hảo hay sao, há?...

*****?

Đêm trắng chậm rãi trôi ...

Chỉ qua có một đêm mà tóc Nhất Lang chuyển sang một màu bạc trắng... Ánh mắt anh lạnh lẽo, vô hồn...

Trong nhà ngục...

Sáng sớm ngày hành quyết,có một người mà Nhất Phong không ngờ tới đã viếng thăm hắn,và đem cho hắn một tin... Sau đó,hắn không nói gì,chỉ cười buồn rồi đưa cho người ấy một lá thư tuyệt mệnh... Cuộc đời này,hắn đã không còn gì để lưu luyến... Hắn sẽ ra đi-cùng người ấy ở bên kia thế giới... Bắt đầu lại từ đầu...

Chiếc xe tù bít bùng chở tù nhân đi giữa ánh sáng mờ,mờ,lạnh lẽo của buổi sớm mai.Tuyết rơi nhiều làm đường trơn và phủ đầy tuyết.Đoàn xe khó mà đi nhanh,vì thế chiếc xe cứ đều đều lăn trên đường,giữa hàng qua những con đường dẫn tới ngoại ô-nơi đã đặt sẵn giá treo cổ.Chung quanh tuyết phủ một màu trắng xóa,trên đầu tuyết cứ rơi phất phơ trong gió nhẹ,các cành cây trụi vì rụng hết lá, lại bị tuyết phủ tạo nên một màu trắng tiêu điều,lạnh lùng, ảm đạm...

Người của lão Trình phục sẵn ở một góc đường nơi có thể dễ dàng quan sát và phục kích đoàn xe. Đầu tiên là chiếc xe sang trọng của bà Wilson với mảnh khăn trắng ở đầu xe... Chắc bà muốn được tiễn con trai mình một đoạn xuống suối vàng...

“ Tôi nhất định sẽ cứu con trai của chúng ta,Mỹ Thanh à.Sau đó,gia đình chúng ta sẽ được đoàn tụ!”

Kể đến là chiếc xe đồ tể tàn cũng đi về phía pháp trường,không biết vì lý do gì.Họ kiên nhẫn quan sát trong tư thế sẵn sàng.Cuối cùng thì chiếc xe bít bùng mà ông đợi cũng xuất hiện.Ngay trước và sau nó là một dãy các xe mô tô giãn đường hộ tống đoàn xe.Tất cả chỉ còn đợi lệnh của ông Trình là đồng loạt xông ra cứu người.Trong bọn họ có cả những tay sát thủ chuyên nghiệp và thiện nghệ nhất. Thế nhưng,kẻ lợi hại và có đầu óc như Shell lại hoàn toàn không có tung tích...

-Đi!

Lão Trình ra lệnh,người của lão mấy chục tên lao xuống như vũ bão.Toàn bộ đoàn xe tù phải dừng gấp lại.Người của lão Trình toàn bộ chìa vũ khí về chiếc xe.Họ bao vây toàn bộ đoàn xe áp giải tử tội.Bọn cảnh sát kia chỉ cười.Một tên trong bọn chúng búng tay,chung quanh xuất hiện thêm hàng trăm người cũng với tư thế sẵn sàng.Người vừa búng tay ấy cởi nón mô tô ra.Gã...chính là Hoàng Thạch.Bọn người chung quanh cũng chính là các anh em của Kim Gia và những người của các bang phái khác vẫn còn phục tùng Kim Gia...Thì ra chiếc xe không chở phạm nhân mà chỉ là một đám anh em vũ khí sẵn sàng.Đây chỉ là một trò trá hình nhằm qua mặt lão Trình mà thôi...

-Hoàng Thạch,mày muốn gì?

-Trong lúc chúng tôi giữ chân lão ở đây thì chiếc xe thật sự chờ đợi cả chúng tôi đã tới pháp trường rồi... Tôi đoán thế nào lão cũng phục kích cướp tù mà...

-Đừng cản trở ta cứu con trai mình!

-Chúng tôi không cho ông làm như vậy đâu. Nhất Phong là con trai của lão gia,anh ấy mang họ Kim. Chúng tôi tới đây thực hiện nguyện vọng sau cùng của đại ca là cản trở ý định của ông,không cho các người cướp ngục thành công.Người nhà họ Kim phải chết khi mang họ Kim.Suốt đời này anh ấy không bao giờ mang họ của ông đâu!

-Hoang đường!Nó là con ruột ta thì phải mang họ của ta. Hơn nữa,các người lấy bản lĩnh gì mà ngăn cản bọn ta cướp người?Thế lực họ Trình không phải là hư danh mà đám nhóc con như các người có thể làm càn.

-Vậy thì xin mời!

Họ giao tranh khá quyết liệt.

Từ một nơi xa,có vài kẻ âm thầm quan sát cuộc hỗn chiến diễn ra khá thờ ơ,thích thú...Dường như những kẻ ấy nắm trọn tình hình trong tay

-Người làm điều đó thật sao,Shell?

Shell rời mắt khỏi ống nhòm quay lại nói với Dark:

- Đến lúc này rồi mà còn giả hay sao?Tôi chỉ cần người của Hoàng Thạch giữ chân lão Trình mà thôi.Để cho lão không làm hỏng đại sự của tôi.Lúc này thì phạm nhân có lẽ đã bị treo lên giá treo cổ rồi nhỉ?

Shell cười,nụ cười lạnh y như quỷ sứ. Dark chấp tay sau lưng đi qua đi lại,suy nghĩ... Con người mang tên Shell này đang muốn bày trò gì mà con quỷ như Dark cũng không thể hiểu thế này ?

-Ta vẫn không hiểu tại sao người lại muốn cho lão Trình tận mắt chứng kiến cái chết của Nhất Phong?

Shell bình thản ngồi xuống ghế.

Ngoài trời khá lạnh,hắn tự sưởi ấm bằng một liều thuốc...

-Con người đáng ghét đó cũng nên được dạy một bài học thích đáng từ đứa con trai mà có lẽ lão sẽ không bao giờ biết tới sự tồn tại của nó chứ? Người mẹ đau khổ của tôi mà thấy cảnh ấy sẽ hả hê lắm...

Dark vỗ oà hiểu ra và ánh mắt toé lên sự thích thú:

-Người đúng là bản sao hoàn hảo của ta!

Shell không mấy quan tâm tới lời khen của quỷ. Gã nhìn ra ngoài ,phía pháp trường,rồi hình dung ra cái cảnh thú vị hay ho ở nơi đang diễn ra cuộc hành quyết

-Kịch hay còn trước mắt.Giờ tôi và ông chỉ còn việc ngồi đây mà xem thôi.

Shell nói. Nhưng liều thuốc trong tay gã sao trở nên nhạt. Gã quăng nó đi... Sau đó tự pha ỉnh một tách cà phê. Cà phê làm gã nhớ tới Mei . Đó là thức uống yêu thích của Mei.

Dark gật gù... Lão thoát biến mất,rồi thoát hiện ra ngay trước mặt Shell. Lão cười:

-Được.Người có cà phê à? Không biết từ lúc nào ta đam nghiện thứ nước vừa đen vừa đắng đó rồi.

-Có.Nhưng không cho ông đâu.Tự biến ra đi.Ông là quỷ kia mà. Ai đã bảo mình có nhiều quyền năng lắm hả?

Dark cúi kính:

-Thiệt là nhỏ nhen.

Shell nhún vai...

-Không phải ông là người dạy tôi sao ?

Shell hộp một ngụm cà phê và nháy mắt với Dark.

Bên dưới,nơi xảy ra hỗn chiến,Thạch nhìn đồng hồ.Khi đúng thời gian hành quyết,gã cho toàn bộ người của mình đồng loạt rút lui. Lão Trình không hiểu vì sao.Trong đầu lão lúc này chỉ nghĩ tới Nhất Phong và mong mình sẽ tới kịp lúc...

Nhưng...quá muộn !... Đã quá muộn rồi...

Khi lão tới,xác Nhất Phong đã lịm tím và treo lơ lửng dưới dây thòng lọng... Người ta đang tháo xác hắn xuống...Lão chạy tới,xô đám người kia ra,ôm chằm lấy xác Nhất Phong trong vòng tay mình...

Lão đau đớn,kêu gào. Lão khóc...

Lão như điên dại trước nỗi đau mất con.Đứa con mà bao năm dài lão khát khao tìm kiếm.Lão xây nên một viễn cảnh huy hoàng cho nó...Vậy mà giờ đây,khi vừa mới nhận ra nó,chưa kịp nghe nó gọi tiếng cha thì lão lại phải ôm cái xác lạnh của nó trong lòng thế này hay sao?

-Ông trời ơi,ông trời!Trả con trai lại cho tôi!Ông hãy trả con tôi lại cho tôi!Nếu ông muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt tôi đi! Đừng giết con trai tôi...Tôi van ông đừng giết con trai tôi mà... Hãy cho tôi được chết thay cho nó!

Lão siết hân chặt hơn,dụi đầu vào xác hắn, khóc và gào thảm thiết trong nỗi đau đớn tột cùng...

-Mở mắt nhìn cha đi,Nhất Phong. Con đừng chết, con không thể chết! Nhất Phong,nhìn cha một lần đi con... Mở mắt nhìn cha đi con...

Than khóc,kêu gào mãi cũng vô ích.Uất hận,lão đâm ra cắn hận,chửi rủa ông trời...

-Ông là kẻ khốn nạn,không có tình người!Ông ở trên à không có mắt! Tôi hận ông,tôi nguyện rửa ông!

Lão khóc và ôm xác con trai quỳ dưới trời mưa tuyết thật lâu...

Shell vẫn lạnh lùng đứng trơ nhìn,nhưng...

Gã đứng nhìn một hồi thì không muốn nhìn nữa,dù đó là cái cảnh thú vị mà gã muốn tận mắt chứng kiến nhất trong trò chơi này ...

-Sao,không xem được nữa rồi sao?Đang hay mà!

-Kịch quá dễ.Tôi thích phim kinh dị,không thích bi kịch.

-Hay là người không nỡ xem tiếp?

-Buồn cười.

Shell mặc áo khoát vào rồi bỏ đi...

“Nếu...kẻ ấy là mình thì ông ấy có khóc òn như vậy không?Xem cái cách ông ta bỏ mặc Mei thì biết...Trong lòng ông ta chỉ có Mỹ Thanh và Phong... Từ lâu mình đã không cần tới một người cha như vậy rồi. Vậy thì khổ đau của ông ta cũng đâu có liên can gì tới mình ? Biết thế nhưng sao mình cứ thấy...khó chịu thật...Buồn cười quá đi mất!”

50. Chương 50: Yêu Thương Muộn Màng

Lão Trình đem xác Nhất Phong về Trình Gia Trang nhưng không muốn cho ai đụng vào...Lão muốn nhìn nó thật nhiều,thật kỹ,thật lâu để bù cho 25 năm không nhìn thấy nó.Lão thấy nó-dù giờ chỉ là cái xác trắng nhợt- mới đẹp làm sao,giống mẹ nó làm sao.

-Ông có vẻ thương tiếc cho hắn quá nhỉ?

Shell nói đầy mỉa mai.Lão không thèm nhìn lên,lạnh lùng nói:

-Giờ này người mới chịu xuất hiện hay sao?

Shell tự cho phép mình bước tới,ngồi xuống ghế như một chủ nhân...

-Không.Tôi có mặt từ đầu tới khi ông đem xác hắn trở về đây.

Lão Trình liếc hắn-một ánh mắt sắc lạnh:

-Vậy mà người khoanh tay đứng nhìn...Thật ra người làm việc cho ai?

Shell nhún vai:

-Không ai cả. Tôi làm điều gì tôi cho là đúng thôi.Tôi không ngại cho ông biết,chính tôi đã xui bọn người của Kim Gia cản trở ông cướp tù.Chính tôi hiến kế cho cảnh sát chia làm 3 xe đánh lạc hướng của ông để xe tù tới đúng giờ hành quyết...

Lão Trình đứng phắt dậy.Ông tiến tới xốc áo Shell lên một cách giận dữ, thô bạo:

-Tại sao người lại làm như vậy? Nói !

Shell gạt tay ông ta ra và phủi đi những đường nhăn mà ông mới tạo trên bộ trang phục đẹp đẽ của gã...

-Bởi vì...tôi căm-ghét-hắn! Tuy gương mặt xấu xí nhưng hắn có nhiều bạn bè xả thân vì hắn,hắn có tình yêu của Mei,hắn có... tình thương của ông. Những thứ mà hắn có tôi đều không có.Vậy thử hỏi ông tôi có nên căm ghét ắn hay không?

-Người muốn gì? Lão nói như rít qua kẽ răng.

-Hôm nay,khi thấy ông ôm xác hân kêu trời oán đất,tôi tự hỏi ông có nhớ mình vẫn còn một người con đang không biết sống chết ra sao hay không?Ông có quan tâm tới sự tồn tại của cô ấy hay không? Ông làm cha vậy sao?

Lúc này Dark mới sực nhớ tới Mei. Quả thật ông đã lãng quên cô như quên một kẻ xa lạ...

-Nó sao rồi?

Shell cười gằng ,trả lời:

-Chết rồi.Chết mà không biết cái chết của mình vô ích,chẳng ai nhắc tới. Shell cay đắng nhìn thẳng vào mắt lão Trình.-Cho tôi biết đi,vì sao vậy?Nhất Phong là con ông.Nhưng...Mei thì sao,cô ấy cũng là con ông mà?

Lão bực bội,vừa quay lại nhìn xác Nhất Phong,vừa nói trong bực tức:

-Ta không có đứa con gái ngang tàng,bướng bỉnh,vô dụng và ngốc nghếch đó!

Giọng Shell vẫn vang lên phía sau ông:

-Cái ngu ngốc nhất của cô ấy là làm con gái của ông!Và cái tội mà cô ấy mang cũng là làm con gái của ông.

Lão Trình tiến tới xác Nhất Phong, vừa mân mê bàn tay-đã lạnh cứng của hân- vừa nói :

-Nếu nó là con trai thì đã khác rồi.

-Khác thế nào?

Giọng Shell nhẹ nhưng đầy tử khí...

Lão Trình quay quắt lại nhìn Shell, chỉ tay vào gã và nói:

-Ta không cần phải nói nhiều với người!Vì người mà ta không thể cứu con trai mình.Ta khó mà cho người dễ dàng thoát khỏi đây!

Lão vừa nói xong thì một tiếng súng vang lên.Viên đạn xuyên toạc qua vai Shell...

Kẻ bắn lén là..Nhất Lang...

Shell ôm vết thương quay lại nhìn .Gã mỉm cười khi một Nhất Lang lịch lãm,phong độ ngày nào nay thay đổi như một kẻ lang thang bần thiếu với khuôn mặt đáng sợ,ngây dại vì thù hận...

-Cả hai cha con người cũng sẽ không thoát khỏi đây được đâu. Hôm nay,nếu có chết thì chúng ta cùng chết!

-Ta sợ quá!Người tuốt vi đạn này có thể giết được ta hay sao?

Shell xé một tay áo của mình cột vết thương cho nó khỏi chảy máu,ánh mắt không ngừng nhìn Nhất Lang....Nhất Lang chỉ thẳng vào mặt Shell,rồi sau đó là chĩa vào lão Trình. Nhất Lang... anh nói như người điên,ánh mắt và cử chỉ ngây dại...

-Người....người phá tan gia đình ta!... Anh nói với lão Trình,sau đó quay qua Shell-Còn người... người hại chết cha ta!

Shell chỉ ngược vào Nhất Lang ...

-Và người... người cũng góp tay trong việc hại chết em trai cùng mẹ khác cha của người!

-Ta không hề biết nó là em mình! Ta...ta bị một kẻ khác sai khiến...

-Đừng biện minh cho bản chất ích kỷ của mình,Nhất Lang à.Người có dám bảo rằng trong sự toan tính đó hoàn toàn không có chủ ý của người hay không?Bọn ta tàn ác, phải, nhưng người thì không thua gì cầm thú

Nhất Lang lắc đầu. Anh không thừa nhận những gì Shell nói. Anh không cố ý ! nếu anh biết Phong là em trai mình thì đã không làm như vậy!

Nhất Lang nói-như một kẻ tâm thần điên loạn...

-Không phải ta! Mà là các người! Hôm nay ta sẽ cho cha con người xuống địa ngục tạ lỗi với họ!

Nhất Lang điên cuồng bắn xả vào hai người. Nhanh hơn một bước, Shell bay tới đẩy lão Trình cuộn một vòng rồi chui ra phía sau cái bàn đựng xác Nhất Phong. Nhất Lang lại bắn tiếp vào họ. Shell vừa kéo lão Trình đi, vừa rút súng bắn trả lại. Nhất Lang cũng phải lùi lại thật nhanh, nép vào cửa né đạn của Shell. Anh tiếp tục nã súng không nghỉ.

Và cuối cùng Nhất Lang cũng dồn Shell và lão Trình vào góc kẹt. Sau một hồi, Shell hết đạn...

Máu lại ứa ra nơi vết thương của Shell. Nhưng gã không quan tâm. Gã nạp đạn cho súng với một thao tác cực nhanh và chính xác. Thoáng chốc, gã thoáng nhăn mặt vì vết thương làm gã đau đớn. Gã lau máu

-Hắn điên rồi. Tôi...buộc lòng phải giải quyết hắn thôi.

Rồi nhìn qua lão Trình...lão vẫn còn bị sốc sau cái chết của Nhất Phong nên không quan tâm lắm tới việc là bây giờ có người đang muốn lấy mạng lão. Shell không biết mình làm thế này đúng hay sai? Sao gã không bỏ mặt lão sống chết, chẳng nên bận tâm làm gì? Thứ con người như lão...liệu có đáng sống hay không? Nhưng...gã không làm được! Đó có phải gọi là tình cha con không nhỉ?

Trong khi ngoài kia, Nhất Lang không ngừng la hét, chửi rủa, thì trong góc, Shell vẫn muốn biết một câu trả lời... Gã muốn biết mình đúng hay sai khi bảo vệ lão... như một bản năng thế này...

-Nếu ông biết mình còn một đứa con trai khác, ông sẽ đối xử với nó thế nào đây?

Lão Trình không hiểu Shell muốn nói gì:

-Tại sao người hỏi ta điều đó?

Shell nhìn thẳng vào mắt ông ta... Đó là lần đầu tiên gã nhìn ông ta như thế:

-Có bao giờ ông ngạc nhiên khi người vợ quá cố của ông báo rằng mang thai con trai mà lại...sinh ra Mei không?

Lão nhìn gã. Dường như lão nhận ra điều gì đó từ lời nói của Shell, từ những lời lẽ cay đắng Shell nói với lão khi này và câu nói khó hiểu của Nhất Lang khi này...

Môi lão mấp máy...Shell không thích cái nhìn và thái độ đó chút nào...

-Thôi bỏ đi.

Shell nâng súng lên lú đầu ra xem Nhất Lang thế nào. Tay gã hơi lúng túng, nét mặt thoáng chút cau lại vì đau. Rõ ràng vết đạn ở tay phải có ảnh hưởng tới khả năng cầm súng của gã.

“ Khốn kiếp thật...đồ chột lén xấu xa.”

Tiếng bước chân Nhất Lang càng lúc càng tiến gần hơn.

Tự dưng Shell la lên:

-Mei, đừng tới đây, hắn điên rồi!

Nhất Lang đột ngột mất chú ý và quay quắt tìm kiếm. Bất thành linh Shell vụt dậy, bắn một phát vào tay Nhất Lang khiến anh phải rơi súng... Sau khi Nhất Lang bị trúng đòn, Shell khá hí hửng.

-Pingo!

Lúc này Shell mới bước ra. Gã chìa mũi súng về Nhất Lang...

-Ta biết người rất quan tâm tới Mei. Nhưng nếu người biết...cô nhóc không còn trên cõi đời nữa, người sẽ thế nào?

Nhất Lang trừng mắt nhìn Shell:

-Người nói gì!

-Tử Du chết rồi. Trên tay ta.

Shell nói và đượm buồn. Trong mắt gã là một sự đau thương,mắt mắt biểu lộ rõ trên nét mặt. Nhất Lang lắc đầu,ko tin đó là sự thật...

-Ta không tin!

-Không tin? Vậy người có bao giờ thấy ta không đi cùng cô nhóc không? Nếu ta ở đây thì cô nhóc đang ở đâu chứ ?

Nhất Lang bần thần nói với chính mình:

-Không thể nào... Tại sao chứ?

Giọng Shell vẫn đều đều và chậm rãi vang lên...

-Vì người cô ấy yêu không còn nữa. Vì Nhất Phong không còn nữa. Đó là duyên kiếp của họ,người...mãi mãi không thể chen vào. Bây giờ... ta biết phải gọi người thế nào đây. Hay ta phải gọi người là... Hạo Nhân-kẻ thua cuộc.

Nhất Lang thần thờ như kẻ mất hồn...Giờ đây,anh khác nào kẻ thảm hại.Gia đình tan nát, mất hết người thân,người yêu cũng ra đi...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Nhất Lang ngửa lên trời gào khóc. Shell cất súng, gã cười buồn rồi cất bước đi.

“Giết hắn làm gì.Hắn sống còn đau khổ hơn gấp vạn lần.Chính hắn sẽ phải gặm nhấm nỗi đau này cho tới cuối cuộc đời mình...”

Shell đi. Lão Trình chạy theo...

-Shell! Thật ra người là ai?

Shell nói, hết sức bình thản:

-Tôi không cho ông biết đâu. Cả đời này cũng không...

Bất giờ một giọng nói giạt ngược phía sau Shell vang lên:

-Shell,người đứng lại đó !

Vẫn là Nhất Lang.Anh quay về hướng Shell, và sau đó là lão Trình. Anh nói như một kẻ tâm thần...

-Lão muốn biết nó là ai phải không?Nó là con trai của lão. Mei...người mà bấy lâu mà lão cho là con gái mình...là con ruột của cha tôi. Bao năm nay lão đã nuôi dưỡng con gái của kẻ thù... Năm xưa,vợ của ông và cô gái tên Tử Du đã trao con cho nhau. Ông không bao giờ ngờ tới điều này,đúng không?

Lão Trình quay qua Shell. Lão muốn nghe gã xác nhận sự thật đó. Shell chỉ bỏ tay vào túi và lúi thúi bước đi...

Nhất Lang nhặt súng lên... Anh chìa về Shell và cười gằng rồi bóp cò.

“ Ta sẽ cho lão biết thế nào là nỗi đau mất hết người thân,Trình Phúc Toàn!Ta sẽ giết đứa con duy nhất của lão!”

Tiếng bóp cò làm Shell quay lại.Vừa lúc đó lão Trình vươn người lao ra hứng trọn tất cả các phát súng cho Shell... Đau đớn tột cùng,nhưng...lão vẫn mỉm cười... Vì ích ra lão...đã được một lần chết cho con trai mình...

-Kh...không!!!!

Shell ôm lấy lão Trình...Máu lão chảy ướt người gã,tuôn ra không ngừng...

Dark xuất hiện và đem cả lão Trình cùng Shell biến mất...

Tại bệnh viện...

Lão Trình đã cấp cứu xong,nhưng bác sĩ đã lắc đầu...

Shell ở lại bên cạnh lão. Hơi thở lão yếu ớt, đứt quãng từng hồi...

Shell quay qua Dark và nói chuyện với lão-dù như nói với không khí...

-Dark, ông ấy sẽ thế nào đây?

-Diêm Vương đã gọi hắn. Ta không làm gì khác được. Trừ khi...

-Thế nào? Shell lo lắng hỏi.

-Giao kèo giữa ta và ông ấy còn một điều ước nữa chưa thực hiện. Nếu ông ta biết tận dụng nó thì có thể thoát tai kiếp này, trước khi quá muộn...

Lão Trình từ từ mở mắt, sức khỏe yếu nhưng môi mấp máy cố gắng nói...

-Hãy... cho Nhất Phong ...sống lại. Đó...là điều cuối cùng...ta muốn... Ta không cần bất cứ gì mình cả...

-Nhưng... Dark nhìn Shell. Chỉ khi Shell gật đầu, Dark mới nói tiếp...-Thật ra...Nhất Phong vẫn chưa chết. Cái xác đó là của một tử tội người khác. Sáng nay Shell đã vào ngục, đánh thuốc mê và đem cậu ta tới chỗ bà Wilson rồi. Người chết trên giá treo cổ là một tử tội đã bị chúng tôi biến đi khuôn mặt và thôi miên cho gã nghĩ mình là Nhất Phong. Bây giờ, chắc Nhất Phong đang ở cùng bà Wilson và chắc là đang ngủ say vì thuốc mê thôi...

Lão Trình mỉm cười, vẻ mặt giãn ra. Ông hạnh phúc... Lúc này đây, hạnh phúc với ông thật bình dị...

-Thật vậy sao? Vậy thì...ta mãn nguyện rồi...Ta có thể ra đi được rồi... Nhưng trước khi đi, ta muốn gặp...Mỹ Thanh... Shell, hãy giúp ta...

Shell nhìn ông rồi gật đầu. Gã vội vã ra ngoài...

Khi chỉ còn hai người...

-Dark, bởi vì... ông còn nợ tôi một điều khoản...tôi muốn ông... hãy trả lại cho Nhất Phong cuộc sống mà chúng ta lấy đi của nó...

-Làm sao tôi có thể thay đổi được quá khứ kia chứ?

Lão Trình nhìn Dark đầy tin tưởng...

-Tôi biết ông sẽ có cách mà...

Dark ngạc nhiên nhìn lão Trình:

-Sao người không ước mình được qua khỏi?

Lão Trình mỉm cười nhẹ nhàng, bình thản...

-Tôi đã tìm được các con mình và biết chúng đã trưởng thành, tôi... không còn gì hối tiếc, ngoài việc...

Nơi cửa, bà Mỹ Thanh xuất hiện... Bà bước tới chỗ ông...

-Mỹ Thanh... bà đã tới rồi...

-Phải, tôi tới rồi.

Ông với lấy bàn tay bà. Bà cũng nắm lấy tay người đàn ông đó-kẻ đem tới cho bà bao bất hạnh... Ông Trình nói trong hai hàng nước mắt:

-Tha...tha lỗi cho tôi...tất cả những gì tôi gây ra...chỉ vì...tôi quá yêu bà...

Bà Mỹ Thanh gật đầu. Đầu phải bà không biết, không hiểu điều này...

-Tôi hiểu tình cảm của ông mà. Chuyện đã qua tôi không muốn nhắc tới nữa...

Ông siết chặt tay bà-cái siết tay cho cả những tháng năm dài yêu thương nhưng nhớ

-Cảm ơn bà. Chỉ cần lời nói này...tôi chết cũng mãn nguyện...Trình Gia...tôi phải giao lại cho bà, nữ chủ nhân...thật sự của nó...

-Phúc Toàn...

Ông mỉm cười mãn nguyện khi lại được nghe người ông yêu gọi lại tên mình... Lâu lắm rồi ông mới nghe lại,tha thiết và triu mến như thế... Chỉ thế thôi cũng đủ khiến tất cả hận thù và uất ức trong lòng ông tan chảy và trở lại sự thanh thản ban đầu...

-Tôi chỉ mong bà hiểu rằng...dù bà có đối xử thế nào...với tôi...người phụ nữ duy nhất...tôi yêu....vẫn là bà,Mỹ Thanh à...

Sau, lão quay qua Shell...

-Cha... xin lỗi con. Cha có lỗi với mẹ con của con, với Mei... Cha sai rồi... Cha biết mình sẽ không thể qua khỏi. Cha... cha chỉ muốn được nghe một lần thôi,tiếng con gọi... cha...

Shell nhìn ông.Cái nhìn của gã đau đớn...

Gã ghét phải đối mặt trong tình cảnh này, gã không quen phải nghe những ngôn từ tha thiết,tình cảm...

-Nơi đây thật vô vị!

Gã nói rồi chạy đi thật nhanh,như chạy trốn một thứ gì đó.Khóe mắt Shell cay và bờ môi nếm qua vị mặn của nước mắt...

Lão Trình ứa nước mắt rồi lịm dần... Bà Mỹ Thanh nắm chặt tay ông. Cái siết tay của bà khiến lòng ông ấm áp,không còn cảm giác căm hận,oán thù...và ông mãn nguyện ra đi...ngay trong vòng tay người phụ nữ mà ông đã dành trọn cuộc đời mình để yêu,để bảo vệ,giữ gìn... Nước mắt bà Mỹ Thanh rớt trên má lão.Có lẽ bà đã tha thứ cho ông từ lâu,nhưng cũng vì quá cố chấp. Suốt một thời gian dài bà hận ông.Nhưng lúc này đây,đối diện với một người đã chết, bà mới nhìn lại những chuỗi ngày quá khứ của mình... Người luôn luôn bên cạnh,người luôn bảo vệ bà, chết vì bà... không phải là Nhất Nguyên-người chồng bà hết mực yêu thương mà kẻ đó lại là Phúc Toàn-anh nuôi,và cũng là hộ vệ trung thành của bà... Thứ tình cảm mà bà dành cho ông lúc này,dẫu không phải tình yêu,nhưng nó là thứ tình mà còn sâu sắc,đa nghĩa hơn cả tình yêu... Mọi thứ lúc này đã quá muộn màng rồi chẳng?

Câu chuyện tới đây có lẽ cần một đoạn kết...

Dark thở dài,lắc đầu... Lão không muốn lấy đi linh hồn lão Trình về địa ngục.Vì có lẽ khi lão sống...lão đã bị quá nhiều trừng phạt rồi,chẳng cần phải xuống địa ngục...

Dark biến mất. Lão biết nên làm thế nào với điều kiện cuối cùng của lão Trình đưa ra rồi... Lão cần phải tới Kim Gia...

Lúc đó,tại Kim Gia...

Mọi người chuẩn bị cho tang lễ xong xuôi.Trưa nay sẽ đem thi hài Kim lão gia tới nơi an nghỉ cuối cùng. Người của Kim Gia cố tỏ ra bình thường,như thể Nhất Phong giờ đã bị hành quyết...

Khi ấy,trong căn phòng mà người ta để Nhất Phong ở đó...

Dark hiện ra trong bóng tối,ngay bên cạnh Nhất Phong.Hắn vẫn còn hôn mê vì thuốc. Ngồi túc trực ngay bên cạnh là Thiên Hương.Cô đang thiếp đi vì quá mệt mỏi sau một chuỗi dài chạy ngược chạy xuôi và quán xuyến cả một gia tộc lớn thế này.

Dark tiến tới gần Nhất Phong hơn,đưa tay lên mặt hắn và đọc thứ thần chú quái lạ...Một vầng sáng bao lấy hắn,nhắc bóng hắn lên trong nhiều giây rồi sau đó nhẹ nhàng đặt hắn xuống.Vầng sáng lụi dần...

Nhất Phong dần dần hồi tỉnh. Hắn mở mắt,từ từ nhìn qua và thấy Thiên Hương ở bên cạnh mình. Hắn ngạc nhiên khi thấy cô,lại càng ngạc nhiên khi biết mình vẫn còn sống và đang ở trong chính căn phòng của mình...

-Tại sao...mình vẫn chưa chết sao?

Thiên Hương bừng tỉnh.Cô vui mừng và ôm lấy hắn.

-Mừng anh đã trở về!

Hắn nhìn cô, đầu thấy đau nhói, cứ như vừa tỉnh, vừa mơ. Mặt nóng rát như ai vừa cắt đi da thịt mình... Hắn không quan tâm mà cố hỏi Thiên Hương chuyện này là thế nào?

-Mọi người đã cứu anh. Giờ thì ai cũng nghĩ anh đã chết. Những ai biết chuyện này đều tuyệt đối trung thành.

Thiên Hương há hốc miệng khi thấy Nhất Phong. Hắn như một kẻ hoàn toàn khác. Khuôn mặt hắn chẳng còn chút dấu ấn quỷ dữ nào mà lại trở về Nhất Phong khôi ngô trước kia...

-Không thể tin được! Điều kỳ diệu đã xảy ra với anh, anh có biết không? Gương mặt anh...

Phong không hiểu Thiên Hương nói gì. Hắn đưa tay lên mặt và cảm nhận sự đau rát của nó... Hắn vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra. Hắn nghe bên dưới có tiếng ồn và tiếng nhạc lễ... Hắn sực nhớ...

-Cha anh... Hôm nay là đám tang cha anh kia mà... Anh phải xuống dưới đó!

Thiên Hương một mực ngăn cản:

-Anh không được xuống đó! Mọi công sức mọi người bỏ ra sẽ thành vô dụng. Hôm nay mọi người sẽ đưa ông ấy tới nghĩa trang. Anh cũng không nên làm người chết bận lòng, anh thừa biết là cha anh rất lo lắng cho anh mà.

Nhất Phong vẫn kiên quyết tới mức lì lợm. Hắn không hiểu tại sao mình còn sống, hắn ước gì mình chết đi cho xong. Tại sao vậy chứ!

Hắn buồn bã nhìn Thiên Hương:

-Làm sao anh có thể ngồi đây, khi dưới kia là tang lễ của người cha mà anh kính trọng. Làm sao anh có thể vui vì mình còn sống khi cha anh đã ra người thiên cổ, và... khi mà Meila đã không còn nữa! Chính anh giết cô ấy! Tại sao lại cứu anh chứ? Sao không để anh chết đi cho rồi? Sống thế này có ý nghĩa gì chứ?

Dark xuất hiện sau lưng hắn... Giọng lão đều đều và lạnh lẽo vang lên... Phong chỉ kịp nhìn thấy Thiên Hương đang bất động, mọi thứ chung quanh không còn sự chuyển động-thời gian đang đứng yên...

-Ta không ngờ cậu Tam thiếu gia của dòng họ Kim lại quan niệm cái chết như một cách để rũ bỏ tầm thường tới như vậy. Thật thất vọng.

Phong quay lại nhìn ông với cái nhìn khó chịu:

-Ông còn tới đây làm gì? Tất cả cũng do ông mà ra.

Dark thở dài, tỏ ra buồn bã:

-Ta cũng không muốn tới đây làm gì nếu không vì một lời cam kết...

Phong nhìn Dark và ném cho ông ta cái nhìn vừa ngạc nhiên, vừa lạ lẫm:

-Lời cam kết? Tôi có lời cam kết với ông sao?

Dark nhếch mép cười cho sự ngây thơ của Nhất Phong...

-Không phải cậu. Nhưng đó là cha ruột cậu. Ông ấy đã hy sinh hy vọng sống của mình vì muốn dành cho cậu một quà tặng cuối cùng. Đó cũng coi như là lời tạ lỗi của người cha với đứa con mà ông ta... thương yêu nhất, khao khát nhất. Ông ta chết đi mà chưa bao giờ nghe tiếng các con trai mình gọi cha. Bởi vì... chúng hận ông ta.

Phong im lặng. Hắn cảm thấy lòng mình chùn lại, bức rút...

-Tôi không bao giờ ngờ rằng ông ta lại là cha mình. Lại không bao giờ nghĩ ông ta sẽ vì tôi mà hy sinh...

-Giờ người biết ông ta là cha ruột mình rồi thì thế nào? Người có coi ông ấy là cha hay không?

-Tôi là Kim Nhất Phong!

Dark nhún vai:

-Phải,ta có nói gì đâu.Chỉ là một cái họ thôi,nó có nói lên được gì không nào? Tên người trong sổ của Diêm Vương vẫn là Kim Nhất Phong. Nhưng cái ta muốn nói ở đây là cái tên ấy...nó có tẩy đi dòng máu chảy trong người người hay không? Chỉ tiếc cho lão già tội nghiệp, đáng thương đó. Chết đi trong cô độc và hối hận bởi tội lỗi mình gây.Thứ duy nhất ông ta có được là sự tha thứ và vòng tay của người phụ nữ mà trọn một đời ông ta dành trọn tình yêu cho bà ấy...

Nhất Phong vẫn không muốn tin rằng lão Trình đã chết. Dù đã có lúc cái chết của ông là thứ hắn muốn nhất... Nhưng lúc này,hắn nghe lòng vừa đau xót, nhưng cũng vừa nghi ngờ...

-Ông ta... đã chết thật sao? Phong cười nhạt.- Nhưng ai có thể làm điều đó chứ? Lại thêm trò gì của ông sao , Dark ?

-Ta không có thì giờ để chơi với người. Lão Trình thật sự đã chết. Và kẻ giết ông ấy chính là Nhất Lang. Người không tin ta cũng không quan tâm. Diêm Vương đã gọi ta về, vai trò của ta trong ván cờ này đã chấm dứt rồi... Điều cuối cùng ta muốn nói với người là: giờ đây,người có cảm thấy vui mừng khi người mà người muốn hắn phải chết, người người gọi là kẻ thù ấy mà-cái con người đã hy sinh cuộc đời mình chỉ để mở ra cho người một con đường mới mà làm lại từ đầu... Người thật sự thấy vui mừng vì điều đó sao ,Nhất Phong ?

Phong im lặng.

Nhất Phong thường giỏi giấu tình cảm ,cảm xúc của mình ... Khi hắn đối mặt với một vấn đề khiến hắn cảm thấy ngọt ngào,khó thở... hắn chọn sự im lặng để một mình gặm nhấm nó...

Nhưng lúc này đây, trong lòng mình,hắn cảm nhận một cơn bão ngầm dữ dội,hắn rất muốn được hét lớn! Hắn ước gì mình chỉ là một đứa trẻ, hoặc một gã điên... Vì khi ấy, hắn có làm gì thì cũng không ai bận tâm ...

Nhưng hắn nào phải trẻ nhỏ,lại càng không phải một thằng điên...

Nhất Phong nghe trong lòng có một nỗi xót xa, cay đắng, huyệt hắn đang quấy nhiễu tim hắn... Lẽ ra đối với cái chết của lão Trình,hắn phải vô cảm chứ! Thế nhưng... lòng hắn lúc này cứ muốn ghen ngào... Tình phụ tử là thứ gì đó vô hình mà thật thiêng liêng, kỳ lạ...

“Dù ông ấy gây ra bao cảnh trái ngang này,nhưng có một sự thật rằng: ông ấy lại chính là cha ruột mình... Cha, hãy yên nghỉ đi, mọi oán thù nên kết thúc tất cả ở kiếp này... Nhất Phong nợ cha một lời cảm ơn, cha...”

51. Chương 51: Chọn Lựa Của Gió...

Sáng hôm sau,3 quan tài được đưa ra nghĩa trang cùng lúc. Đó là lão Trình,lão Kim và quan tài của kẻ vô danh thế mạng cho Nhất Phong. Họ sẽ được đặt bên cạnh nhau trong giấc ngủ ngàn thu. Bà Mỹ Thanh muốn làm điều này để kết thúc mối hiềm khích mấy chục năm qua của hai nhà Trình-Kim. Hôm ấy,dưới màn tuyết trắng, nghĩa trang bị nhuộm thêm bởi màu áo đen tang tóc.Chẳng có tiếng khóc,chỉ có những tiếng thở dài, tiếc thương cho họ,những con người từng một thời vùng vẫy,làm mưa làm gió trong thế giới ngầm-cái thế giới mạnh được,yếu thua...

Thù hận là gì chứ? Hai người con người từng là bạn cùng sinh ra tử để rồi chuyển thành kẻ thù không đội trời chung.Cuối cùng lại được chôn cạnh nhau,trong cùng một nghĩa trang...

Khi quan tài hạ huyệt,Phong chỉ có thể đứng từ xa nhìn. Shell cũng vừa có mặt bên cạnh hắn. Khi nghĩa trang không còn lại một bóng người, bọn họ mới xuất hiện trước ngôi mộ... Shell thoáng ngạc nhiên vì thấy Phong. Những dấu vết quỷ dữ trên người hắn hoàn toàn biến mất.Giờ đây,không ai có thể nhận ra con người có khuôn mặt khô khô,tuần tú nhưng...thật buồn,thật lạnh đó từng là một Kim Nhất Phong làm mưa làm gió cả thành phố Đan Thành này.

Phong quay qua Shell. Giờ đây hắn đang đối diện với người em trai cùng cha khác mẹ mà hắn không bao giờ ngờ tới. Tình thâm là sợi dây liên kết vô hình nhưng khá mạnh mẽ.

Họ đặt vòng hoa trước mộ rồi mỗi kẻ đi một hướng...

Bất chợt, Phong quay lại nói với Shell

-Anh muốn tới mộ của Mei.

-Tôi không bao giờ coi anh là anh trai. Đừng ra lệnh cho tôi.

-Anh không ra lệnh. Nhưng...

Shell quay lại nhìn Phong-đó là ánh mắt muốn nói rằng: Mei thuộc về Shell, dù cô ấy đã không còn nhg cô nhóc vẫn thuộc về gã. Nhất Phong không có tư cách gọi tên cô nhóc...

-Hãy quên Mei đi. Cuộc sống của Mei đã gặp quá nhiều bất hạnh vì anh rồi, hãy để linh hồn cô nhóc được yên nghỉ. Quay về với Thiên Hương của anh đi. Anh còn mắc nợ cô gái ấy một lời hứa, hãy nhớ điều đó.

-Shell...

-Tuy bây giờ anh đã thay đổi, nhưng cũng không thể ở lại thành phố này. Cảnh sát trước sau gì cũng phát hiện ra âm mưu tráo người này. Họ không phải là những tên ngốc đâu. Tối nay sẽ có thuyền đợi anh và Thiên Hương ngoài cảng biển. Chỉ cần rời khỏi đất nước này thì cảnh sát cũng bó tay. Cuộc sống của hai người từ đây sẽ hoàn toàn tự do, không còn vướng bận vào bất cứ ân oán nào của hai họ Trình-Kim, anh cũng không phải ngày này sang ngày kia đối mặt với kẻ thù và âm mưu của họ. Không phải đó là cuộc sống mà anh ao ước hay sao?

Nhất Phong cười buồn. Ánh mắt hắn lặng lẽ nhìn xa xăm...

-Phải. Anh đã từng mơ... Nhưng bây giờ, giấc mơ ấy vô nghĩa rồi. Vì trong đời anh... đã mất Mei vĩnh viễn...

Shell chậm rãi bước đi. Phong đứng yên như một pho tượng không linh hồn...

Tuyết vẫn bay lất phất như mưa phùn phủ trắng nghĩa trang buồn ...

Tối hôm đó, mọi người ra cảng biển tiễn Phong. Trong khi hắn ôm tất cả các anh em, bà Thanh chỉ đứng từ xa không dám lại gần hắn... Bà vẫn chưa dám đối mặt với hắn...

Sau khi ôm tất cả mọi người, hắn mới nhìn bà. Thiên Hương kéo nhẹ áo hắn như thúc giục. Lúc này hắn mới chịu tiến lên về phía bà. Hắn nhìn bà một lúc rồi nói

-Bà ở lại... giữ gìn sức khỏe. Tôi sẽ biết tự chăm sóc...

-Phong...

Bất chợt hắn nhìn bà tha thiết, trùu mến rồi nói:

-Tôi có thể gọi bà là ...mẹ... hay không?

Bà Thanh tưởng mình nghe lầm. Bà ngược lên nhìn hắn. Hắn ôm lấy người phụ nữ ấy... Hắn từng hứa với lòng, nếu được gặp lại bà, hắn sẽ nói với bà những lời nói mà suốt bao năm trời hắn muốn nói...

-Mẹ, con ...rất yêu mẹ.

-Nhất Phong, mẹ cũng vậy.

Cảnh tượng ấy thật xúc động làm sao. Mọi người ai cũng nhìn nhau và mừng cho sự đoàn tụ của hai mẹ con. Dù hơi muộn một chút...

Trong bến cảng vang lên tiếng ồn khiến mọi người lo lắng tưởng cảnh sát tới. Nhưng khi nghe kỹ hơn thì biết đó là tiếng của Nhất Lang. Anh vừa đi, vừa nói, những từ ngữ vừa điên vừa tỉnh. Nhất Phong chạy tới túm lấy anh, anh đáp lại bằng nụ cười ngây dại...

-Anh Hai! Sao lại thế này hả anh Hai?

-Nhất Lang!

Bà Mỹ Thanh cũng chạy tới ôm lấy Nhất Lang. Anh ứa nước mắt. Trong một khoảnh khắc, anh chợt tỉnh và nhìn mẹ mình, nhìn em trai. Nhưng chỉ một vài giây sau thì lại ngây ngô ra, cười như điên dại... Anh hoàn toàn không biết, không cảm giác, không nhận thức được gì hết. Nhất Lang sau bao nhiêu biến cố ập tới, trong đó chính anh là người đã mê muội, mù quang, ích kỷ gây ra, thì nay đã phát điên. Thần trí anh giờ nửa ngây, nửa dại, tỉnh tỉnh, mê mê...

Tàu tới, đến lúc Phong phải lên đường.

-Mẹ cố gắng chạy chữa cho anh ấy. Khi nào con và Thiên Hương sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, con sẽ thông báo tình hình của mình.

-Con đi đi. Mẹ không sao đâu.

Hắn ôm bà lần cuối, thật chặt. Sau, hắn quay qua Nhất Lang. Hắn đặt tay lên vai anh trai mình.

-Anh phải保重. Kim Gia còn trông chờ ở anh đó.

Hắn ôm Nhất Lang. Sau đó nhìn các anh em lần cuối. Hắn ôm Thạch...

-Cậu là người tôi tin tưởng nhất. Cho tới khi anh tôi khỏi bệnh, cậu nhất định phải đứng ra gánh vác gầy dựng lại Kim Gia.

-Em biết. Em sẽ coi Kim Gia là nhà của mình, anh yên tâm đi.

Luyến lưu một hồi, hắn nắm tay Thiên Hương rồi cả hai xuống tàu. Hắn đã quyết định rời khỏi nơi này, mang theo hình bóng người con gái mà hắn yêu đến suốt cuộc đời...

Chiếc tàu chở Nhất Phong đi xa dần vào bóng tối, từ từ mất hút, để lại phía sau đoàn người lưu luyến trông theo...

Trên ngọn hải đăng, một nơi có thể quan sát phía cảng, Shell đứng đó trông theo. Phía sau gã là Dark... và Mei...

-Vậy là anh ta đi rồi. Kế hoạch của em đã thành công rồi đó.

-Cảm ơn anh, Shell... Từ nay Nhất Phong sẽ tìm thấy cuộc sống mà mình mơ ước.

Shell nhìn Mei dò xét...

-Em để anh ta đi như vậy sao?

Mei im lặng. Cô nhóc suy nghĩ một lúc rồi gật đầu...

-Đó có lẽ là giải pháp duy nhất cho cả hai chúng em. Cảm ơn anh vì lúc nào cũng ở bên cạnh em.

Rồi cô nhóc quay qua Dark...

-Dark, dù sao thì tôi cũng phải gọi ông là thầy, đúng không?

-Đó là điều tất nhiên rồi.

-Nếu vậy, đã là thầy thì có phải là phải giúp đỡ học trò chứ?

Dark ngao ngán với trò rào trước đón sau này của Mei. Cô nhóc có thêm trò gì nữa đây?

-Thôi, muốn gì thì nói đi.

Mei cười buồn, thật buồn nhưng cũng cương quyết...

-Con muốn... thầy giúp con xóa sạch kí ức. Con không muốn giữ lại những kí ức đau buồn này. Con muốn mình trở lại điểm khởi đầu, nơi mọi thứ... là tờ giấy trắng. Sẽ không còn Nhất Phong, sẽ không thấy đau nữa...

Shell ôm lấy vai cô nhóc, nhìn cô tha thiết...

-Chẳng lẽ em không thể nào quên được hắn hay sao?

Mei cúi gầm mặt,rồi khẽ lắc đầu...

-Em... xin lỗi.

Shell ôm lấy Mei vào lòng. Gã siết chặt cô nhóc ,âu yếm ,tha thiết,nhng cũng bất lực...

-Nếu như em từ bỏ kí ức thì em sẽ quên cả anh nữa,anh không muốn!

Mei để yên trong vòng tay Shell. Vòng tay ấy không đem đến cho cô nhóc cảm giác yêu thương,rộn ràng như của Nhất Phong...nhưng vòng tay Shell luôn là nơi Mei thấy tâm hồn tĩnh lặng,bình yên và an toàn nhất...

-Shell, hãy...chịu ý em lần này nữa thôi. Hãy để mọi thứ qua đi. Chúng ta...sẽ bắt đầu lại từ đầu, rời khỏi đây, để lại tất cả ký ức không vui về nó. Hứa với em đi.

Shell nhìn Mei rồi gật đầu.

Như vậy lại càng hay.Chỉ cần Meila quên đi Nhất Phong,chỉ cần Mei không biết có một Kim Nhất Phong tồn tại trên cõi đời này thì... Mei mãi mãi thuộc về gã...

Trên tàu,tuy đã rời khỏi Dã Nguyên khá xa nhưng Phong còn chất chứa khá nhiều tâm sự. Hắn đem lá thư mà lão Kim nhờ Thiên Hương chuyển tới hắn ra đọc.Đó là những gì ông cố gắng viết cho hắn trong những ngày cuối đời...

“ Nhất Phong,con yêu của ta!

Ta e rằng mình khó qua khỏi.Vì thế có những điều ta muốn con biết. Tuy con không phải là con ruột của ta, nhưng ta luôn luôn tự hào về con.Từ lâu ta đã xem con thật sự là con ruột của Kim Gia.Ta đã nuôi dạy con bằng tất cả tâm huyết của mình,dù ta biết rằng...con là con trai của lão Trình và Mỹ Thanh. Ta không bao giờ hối hận về điều đó.

Ta chết đi không có gì phải bận tâm ngoài Kim Gia,và...đứa con gái đáng thương của mình-Tử Du.Nó không hề biết mình là cốt nhục của Kim Gia,và ta cũng không muốn nó biết.Nó chỉ càng thêm hận ta đã bỏ rơi mẹ con nó.Ta mong con hãy giúp ta chăm sóc nó...Ta biết con rất yêu nó nhưng không thể đối diện với nó bởi mối thù của hai gia tộc.Giữa hai đứa đã có nhiều chuyện không vui xảy ra,nhưng ta hy vọng con hãy một lần lãng quên lí trí,lắng nghe con tìm mình muốn gì,nghĩ gì,cảm nhận được gì...

Ta mong rằng con hiểu những gì ta nói.

Ta rất yêu con,Nhất Phong...”

Phong gấp thư lại. Một luồng gió mạnh thổi qua làm lá thư tung bay thật cao...,thật xa... và bị nhấn chìm dưới những đợt sóng biển...

Phong chậm rãi,bình thần hồi tưởng lại cuộc đời mình,không bỏ qua bất cứ điều gì.Những con người mà hắn quen biết,kẻ thù,người thân và...bao trùm hồi ức của hắn chỉ gói gọn trong một chữ ... “Mei”.

Một chàng trai hiện ra trước mặt hắn.Cứ như thể hắn đang phân thân và nói chuyện với chính mình vậy...

“ Người...là Tiêu Dao.Người là con người ta vẫn gặp trong giấc mơ của mình đó ư?”

“ Ta cũng chính là người đó,Nhất Phong. Người yên tâm,có lẽ đây là lần cuối cùng ta xuất hiện trước người. Ta muốn cho người thấy cái này...”

Trước mắt Nhất Phong hiện ra một người con gái,đó là Mei của kiếp trước. Hắn được thấy chuyện tình của mình ở kiếp trước,cái lần chia tay ở Thủy Trúc Viên ấy...và dưới địa phủ... Hắn nhớ lại tất cả những gì cả hai từng hẹn ước...

Tay Tiêu Dao nắm chặt tay Tiểu Ngọc,nói với nàng trong lúc hai tên quỷ to con đang cố chia lìa họ

“Chúng ta sẽ không bao giờ quên nhau.Muội phải nhớ lời thề giữa chúng ta!”

“Phải,mặc kệ cái gọi là định mệnh.Chúng ta hẹn gặp ở kiếp lai sinh...”

“Kiếp sau,hay ngàn vạn kiếp sau nữa... Chúng ta vẫn sẽ yêu nhau...”

Tới đây, khung cảnh trước mắt biến mất. Đó là cuộc hẹn của 900 năm trước, nguyên ngàn đời, ngàn kiếp, dù trải qua bao sóng gió cũng sẽ yêu nhau, đến với nhau... Sao hắn có thể quên điều này được chứ? Nhưng... sự thật phũ phàng không cho hắn sự chọn lựa... Phong nắm tay vào thành tàu thật mạnh...

-Quá muộn rồi, Mei đã không còn nữa. Người cho ta xem những cái này làm gì chứ? Ta... đã mất Mei thật rồi, người biết không?

-Người thật sự nghĩ cô ấy đã chết sao? Sao người không thử hỏi con tim mình? Hãy lắng nghe nó nói gì với người.

-

Tiêu Dao chỉ vào ngực mình rồi mỉm cười. Nhất Phong nhìn vào ngực mình và đưa tay lên đó.

“Lắng nghe ư?” Hắn chẳng nghe bất cứ thứ gì khác, ngoài một thứ âm thanh từ sâu thẳm rằng...hắn yêu Mei hơn tất cả mọi thứ trên đời...

Tiêu Dao cũng biến mất... Nhất Phong sực tỉnh...

Phía trước, một bến cảng cách xa thành phố Đan Thành, nơi cho họ nghỉ chân trước khi bước vào chặng hành trình xa hơn...

Từ lúc tàu cập bến, Nhất Phong suy nghĩ mông lung. Thiên Hương cảm nhận được điều đó. Khi tàu có đủ nhiên liệu và thức ăn, họ quyết định lên đường tiếp. Nhưng tại bến tàu, Nhất Phong chần chừ không lên tàu. Thành linh, hắn ôm lấy Thiên Hương...

-Anh xin lỗi...

Thiên Hương gọi khẽ tên Nhất Phong với một linh cảm bất an, một linh cảm không bình thường...

-Phong...

Hắn buông Thiên Hương ra rồi nhìn cô tha thiết, bối rối, áy náy... Hắn cầm bờ vai cô, dịu dàng nói...

-Anh thật sự xin lỗi em, Thiên Hương. Dù có ở bên cạnh em, anh cũng chỉ nghĩ tới một người thôi. Anh không thể cho em thứ em muốn, anh không thể đáp lại tình cảm của em được. Anh không thể ích kỷ với em, và... ích kỷ với cảm giác của mình. Em... hãy quay lại Kim Gia, nơi mà có người sẽ thay anh chăm sóc em.

Cô gái níu lấy áo hắn, không muốn rời ra...

-Anh định đi một mình sao? Anh đi đâu?

Phong cười buồn rồi hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra... Hắn có vẻ rất tin vào chọn lựa của mình...

-Đi khắp nơi, theo cảm giác của mình, theo con tim mình. Trong cuộc sống rày đây mai đó ấy, anh không biết cái mà mình đang tìm kiếm liệu có tồn tại hay không, nhưng anh phải đi. Tất cả những gì anh muốn nói với em là... anh xin lỗi.

Thiên Hương buồn bã nhìn hắn. Cô hiểu ra cái mà Phong muốn đi tìm là gì...

-Anh... đang muốn tìm Mei, đúng không? Nhưng cô ấy...

Nhất Phong đâu phải không biết rằng Mei đã chết... Nhưng tận trong sâu thẳm hắn vẫn cảm nhận sự tồn tại của Mei... Đã có lúc hắn thấy phân vân, nghi ngờ quyết định và cảm giác của mình...

-Anh không biết, anh không biết!

Nhưng khi hắn bình tâm lại, hắn lại nghe con tim mình thúc giục...

Khi ta đặt niềm tin và hy vọng vào một điều gì đó mà ngay cả chính bản thân ta cũng nghi ngờ, ta sẽ khó tránh những lúc hoài nghi và muốn bỏ cuộc. Nhưng khi cái niềm tin đó quá mạnh mẽ, nó có thể khiến ta bất chấp tất cả để theo đuổi, dù đó có thể là một cuộc rượt đuổi vô vọng...

-Cái duy nhất anh biết lúc này là lắng nghe những gì con tim anh mách bảo... Nó bảo rằng... Nhất Phong sẽ chỉ là một ngọn gió cô đơn, lạc lõng và buồn chán... nếu không có Mei... Em có hiểu không?

Thiên Hương cười buồn. Cô dịu dàng đẩy anh ra rồi bước xuống tàu một mình...

Chiếc tàu bắt đầu rời bến, Nhất Phong vẫn đứng trên bờ trông theo. Thiên Hương bắt ngờ chạy lên mũi tàu nói vọng về phía hắt

-Em hiểu mà! Em sẽ quay về Kim Gia. Khi nào anh tìm được thứ anh muốn tìm, em muốn anh cho em biết, được không? Nếu không, em sẽ đợi anh, đợi tới một lúc nào đó anh quay về tìm em. Nhất Phong, anh phải biết điều này! Em... rất yêu anh! Tình yêu đó không thua gì tình yêu của Mei dành cho anh đâu. Em sẽ đợi anh về! Anh nhớ không hả?

Nhất Phong cười rồi nói vọng theo:

-Được, anh hứa với em!

Phong vẫy tay cho tới lúc tàu xa tít ngoài kia. Cuộc hành trình của hắt chỉ vừa mới bắt đầu thôi...

“Mei, có thể mọi người cho rằng anh là tên ngốc, nhưng... anh tin, ở một nơi nào đó anh có thể tìm thấy em, tìm thấy thứ mà chúng ta gọi là hạnh phúc. Định mệnh là gì? Số Phận là gì? Anh không quan tâm! Anh chỉ biết... anh yêu em... và phải tìm em, dù là phải đến tận chân trời góc bể...”

Lúc đó, tại một nơi rất xa, Shell đang dẫn Mei đi tham quan khắp nơi trước khi Dark thực hiện nguyện vọng lấy đi ký ức của Mei. Shell đã đưa Mei tới những nơi mà cô nhóc muốn đi... Đường như những nơi ấy... đều có bóng dáng của Nhất Phong...

Rồi ngày ấy cũng tới...

-Em đã nghĩ kỹ chưa?

Shell muốn xác nhận lại quyết định của cô nhóc một lần nữa...

-Em suy nghĩ kỹ rồi. Sau khi em không còn ký ức, mọi chuyện thế nào hãy cho nó thế ấy. Mà Shell nè!

Cô nhóc quay qua Shell, nụ cười tươi tắn, hồn nhiên và ngọt lịm...

-Anh đây.

Gã đợi chờ, hy vọng vào thứ đẹp đẽ mà Mei sẽ nói với mình. Có thể Mei đã hiểu tình cảm của hắt dành cho cô nhóc. Có thể... Mei sẽ nói...

-Chúng ta... mãi mãi là bạn tốt nhé? Mei nói và vẫn giữ nụ cười đáng yêu của một thiên thần...

Shell nhìn Mei, gã cảm thấy cay đắng quá! Đến khi sắp bước qua một cánh cửa hoàn toàn không ký ức, cô bé vẫn muốn nói với gã rằng: họ mãi mãi là bạn tốt mà thôi! Một Kim Nhất Phong là ai... mà có ma lực đến thế sao? Gã cười buồn rồi ôm lấy Shell vào lòng...

-Thì em bảo mọi chuyện thế nào hãy để cho nó thế ấy mà. Anh hứa với em sẽ để mọi chuyện tự nhiên. Cho tới khi nào... em thật sự chấp nhận anh... Anh sẽ không bỏ cuộc cho tới khi mình vẫn còn có thể cố gắng... Nhưng chắc chắn, anh sẽ mãi mãi làm cái bóng bên cạnh Meila...

-Cảm ơn, Shell.

Dark bước tới, định thực hiện thần chú thì bỗng Shell ngăn lại...

-Người lại muốn gì đây, nhóc con?

Shell chậm rãi rút ra một lá thư đưa cho Mei

-Thật ra... đây là lá thư mà Nhất Lang muốn anh đưa cho em, nếu em không còn sống thì đốt trước mộ em. Anh nghĩ em nên đọc nó. Tránh sau này có gì phải hối tiếc...

-Shell...

Shell xoa đầu Mei rồi đi ra ngoài.

Mei nhìn theo gã...

Cô nhóc sờ lên lá thư,tim khẽ đập nhanh vì cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Nhất Phong trên ấy. Mei đắn đo một lúc không biết có nên mở ra hay không. Cuối cùng, cô quyết định mở ra...

Sau khi đọc xong lá thư của hân,cô cười... Nước mắt Mei rớt trên nét chữ của Phong rồi nhòe đi... Cô nhóc nâng lá thư lên để nó nương theo gió biển mà bay đi, biến mất trong màn đêm... Mei hít một hơi thật sâu, khoan khoái nhìn lại hai người thân:một là thầy,một là bạn thân, tay quệt nước mắt đi,cười nhẹ nhàng rồi bảo...

Mei đã sẵn sàng bước vào cánh cửa mới rồi!

Shell bước tới ôm chầm lấy cô nhóc.Gã muốn một lần nữa lưu giữ thật kỹ khoảnh khắc này,vì có lẽ chỉ sau vài giây phút nữa thôi, Mei mà gã từng biết...sẽ khác...

“Dù em có là ai,anh vẫn suốt đời bên cạnh em,Meila...”

Mei hiểu tình cảm của Shell,nhưng cô nhóc không muốn mình ích kỷ trao cho gã một tình cảm tạm bợ. Có lẽ,khi trở thành một con người khác,Meila hoàn toàn mới ấy sẽ chấp nhận tình cảm của Shell cũng nên. Mọi thứ,hãy để nó đến một cách tự nhiên... những hồi ức của quá khứ,Mei muốn gom hết tất cả vào tim mình,dành trọn nó cho Nhất Phong và cất thật kín trong tiềm thức,để nỗi buồn và đau thương không còn có thể làm đánh mất nụ cười thiên thần mà Mei từng có...

Lá thư của Phong...

“ Mei,anh xin lỗi...”

Anh không biết tại sao chúng ta lại ra nông nỗi này...

Em biết không?Thời gian hạnh phúc nhất mà anh từng có là những khoảnh khắc có em trong đời. Cảm ơn em,cô nhóc của anh.

Ngày mai này anh không còn trên cõi đời nữa,anh không biết em sẽ đối diện với điều này thế nào?Anh xin lỗi vì đã không giữ trọn lời hứa với em,làm thiên thần hộ mệnh cho em.Anh rất hối hận vì đã làm em đau.Anh cảm hận chính mình vì điều đó,em biết không?

Nếu mai này gặp lại,kiếp này hay kiếp khác,anh vẫn mong thấy hình ảnh đẹp nhất của em.Đó chính là nụ cười của em.Hứa với anh,đừng bao giờ khóc nữa,lại càng không nên khóc vì một kẻ như anh. Anh muốn được lưu giữ mãi trong tim mình nụ cười của Mei,sự tình quái đáng yêu của Mei.

Đã bao giờ anh nói với em điều này chưa hả nhóc? Xin lỗi ,có lẽ lời thú nhận này hơi muộn màng... Có một điều mà biết bao lần trong suy nghĩ anh muốn nói với em. Giờ đây,anh vẫn còn có thể chứ? Rằng... người anh yêu nhất trên cõi đời này là... Mei. Anh yêu em và sẽ mãi mãi yêu em,Mei...”

52. Chương 52: Ký Ức Lãng Quên

3 năm sau...

Bạn biết không?Trong 3 năm qua đã có rất nhiều thay đổi.

Câu chuyện đau buồn từng làm náo loạn cả thành phố Đan Thành dần dần nguôi ngoai,mọi người đang bắt tay vào một cuộc sống mới. Bạn muốn biết các nhân vật trong câu chuyện của chúng ta sẽ thế nào hay không?

Bà Mỹ Thanh không trở về nước nữa mà ở lại Dã Nguyên. Để xóa đi vĩnh viễn mối hiềm khích của hai nhà, bà kết hợp hai gia tộc làm một và ra sức gây dựng nó thành một gia tộc có ảnh hưởng rất lớn mạnh trong thế giới ngầm Dã Nguyên. Bà nhận Hoàng Thạch làm con nuôi và giao cho anh tiếp quản công việc làm ăn của Trình-Kim gia tộc.

Nhất Lang vẫn đắm chìm trong căn bệnh của mình,nhưng dạo gần đây khá hơn.Khoảnh khắc anh nhận ra chính mình và mọi người chung quanh nhiều hơn...Bác sĩ bảo nếu điều trị thêm một thời gian nữa anh sẽ hoàn toàn khỏi bệnh.Tuy đôi lúc anh nhận ra mọi người,nhưng trong ký ức anh,con người mang tên Mei hay Tử Du hoàn toàn không tồn tại. Anh cũng không nhớ chút gì về những chuyện đau lòng từng xảy ra... Mọi người mừng cho anh...

Thiên Hương cũng được bà Mỹ Thanh nhận làm con nuôi.Cô ngày đêm bên cạnh chăm sóc bà và cả Nhất Lang. Nhất Lang rất quan tâm và nghe lời cô gái ấy. Hoàng Thạch cũng tỏ ra quan tâm tới cô và dành cho cô gái dịu dàng,xinh đẹp và ngoan hiền ấy một tình cảm đặc biệt.Bà Mỹ Thanh cũng từng có ý định gả cô cho Thạch nhưng Thiên Hương một mực từ chối. Bà biết,trong tim cô chưa lúc nào quên hình bóng Nhất Phong cả và vẫn chờ một ngày hân hoan quay về sau chuỗi dài tìm kiếm vô vọng một bóng hình không có thực...

Rồi một hôm cô cũng nhận được thư Nhất Phong gửi về. Cô cười buồn rồi đốt lá thư đi... Phong bảo mình đã tìm thấy...dù chưa hẳn là tìm thấy. Mọi thứ chỉ đơn giản là quay về điểm nơi mọi thứ bắt đầu...

Tại đất nước Senbi giàu có,trang nghiêm,cổ kính...

Đêm buông xuống,cả thủ đô Abidian chìm trong vẻ đẹp huyền ảo,lộng lẫy...Viện bảo tàng St.Antinal- nơi cất giữ những báu vật quý giá nhất mọi thời đại, lâu nay vốn yên tĩnh,cẩn mật,nay bị náo động cả lên bởi lực lượng cảnh vệ. Trước đó,họ nhận được một lời khiêu khích rằng đúng đêm nay sẽ tới trộm vòng ngọc Antinal, vật báu có giá trị nhất trong bảo tàng. Vì thế mà mọi công tác bảo vệ được tăng cường...

Đúng 0 giờ, trăng tròn lên tới đỉnh,một người đàn ông xuất hiện trên đỉnh tòa nhà trong bộ áo choàng đen...

-Là hân!Bắt lấy hân.

Một giọng hô vang lên. Tất cả súng chĩa về phía ấy,tia đạn mã tử liên hồi.

-Bấy nhiêu đó mà muốn bắt ta sao?Hoang đường!Có giỏi thì tới đây!

Gã đàn ông phát áo choàng một cái,mỉm cười rồi chạy dọc trên mái nhà.Tất cả cảnh vệ quyết tâm đuổi theo gã...

-Bắt lấy hân! Bắt sống sẽ trọng thưởng!

Bắt ngờ một cậu cảnh vệ trẻ tuổi hô lên:

-Không được! Các người đuổi theo,tôi và vài người nữa phải ở lại coi chừng. Biết đâu đây là kế điệu hổ ly sơn?

Người đội trưởng nhìn cậu lính của mình,chẳng thấy một sự lừa dối nào mà còn hết sức tin tưởng:

-Được,cậu và một toán ở lại canh chừng, chúng tôi đuổi theo hân!

-Dạ,thưa sếp!

Thế là họ đi.Toán người của cậu lính trẻ vào trong xem báu vật thế nào. Đèn tự nhiên vụt tắt,mọi người nhón nháo lên trong chùng 15 giây rồi đèn vụt sáng trở lại. Mọi người chăm chú nhìn lên tủ cất báu vật...vẫn y nguyên. Mọi người thở phào.

Quá nửa đêm,báu vật không bị lấy đi ,gã đàn ông kia biến mất trong không trung và bọn trộm kia cũng không thấy tới... Đây là một trò đùa của những kẻ rồi hơi hay chăng ?

Tuy nhiên,sáng hôm sau,trước cổng bảo tàng người ta tìm thấy một lá thư cảm ơn về món quà... Họ tá hỏa xem lại vòng bảo ngọc thì biết nó là...đồ giả.Chuyện vòng bảo ngọc Antinal bị trộm tốn rất nhiều giấy mực của báo chí và giới truyền thông. Họ không thể tin được rằng,chỉ trong 15 giây cúp điện ấy,tên trộm đã tháo được tủ cất báu vật với một hệ thống mật mã thông minh,tối tân nhất mà còn đủ thời gian tháo đổi và khóa nó lại như cũ...

Trong khi cảnh sát vẫn đang tiến hành điều tra,thì trong một căn nhà nhỏ cách xa thành phố,họ không ngờ rằng hai kẻ đang ăn mừng chiến lợi phẩm.

-Chúc mừng vì thắng lợi! Có mơ bọn họ cũng không ngờ được kẻ trộm là một trong số cảnh vệ. Em quá giỏi phải không?

Shell chỉ cười rồi nâng ly cùng với cô. Mei chồm lên ôm cổ gã...

-Thôi mà, chúng ta thắng lớn, anh phải vui lên chứ?

-Thì anh vui mà.

-Nếu vui thì phải thế này này.

Mei đứng dậy, kéo theo gã đứng lên và nhảy, quay vòng tròn rất phấn khởi. Nhìn Mei thế này Shell thấy thật hạnh phúc, dù họ chỉ dừng lại ở mức là đối tác, cặp bài trùng...

Cô nhóc vừa gặm một miếng đùi gà, vừa nói:

-Em đã chuyển một phần từ việc bán thanh kiếm hoàng tộc lần trước cho trại mồ côi rồi. Và sau khi mua một số thiết bị mới, mua một ít thức ăn,... chúng ta còn... 1\$

-Cái gì?

Shell mở to mắt. Gã biết Mei có làm những thứ Mei nói ở trên, nhưng làm thế nào mà chỉ còn dư 1\$?

-Đây, 25 cent của anh và còn 75 cent này là của em.

Shell miễn cưỡng cầm những đồng các rồi nhìn Mei:

-Sao lại không đều?

Mei chẳng mấy bận tâm. Cô thản nhiên nói:

-Vì anh đang ăn thức ăn của em.

Shell cầu nhàu:

-Thật bất công.

Mei vẫn vô tư gặm cái đùi gà của mình ngon lành...

-Ai bảo em là sếp của anh chứ! Kha kha kha.

Mei cười như khiêu khích Shell. Gã cười méo xẹo rồi cốc lên đầu cô nhóc. Mei chỉ nhìn qua gã rồi cười trờ, chia cái đùi gà đã cạp nham nhở về phía hắn...

-Đền cho anh nè, chịu không ?

Shell lắc đầu. Gã bó tay với sự tinh quái, láu cá của Mei...

Mei ăn uống no nê thì lại thấy mắt như muốn khép lại. Cô thản nhiên kéo Shell xích lại và dựa đầu vào lưng gã một cách tự nhiên, mắt nhắm nghiền lại...

Họ dựa lưng vào nhau, Shell coi TV và Mei thì ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

* * * *

Một tháng sau đó, cũng một đêm trăng, họ thực hiện phi vụ tiếp theo- một bức tranh quý giá ...

Thế nhưng lần này, khi Mei vừa đem tranh đi thì một người đàn ông với cái mặt nạ đồng che nửa mặt xuất hiện cản trở. Hắn làm Shell và Mei bị lộ diện. Cả hai tháo chạy cùng bức tranh. Tên quái đản kia vẫn đuổi theo cho tận cùng.

Hắn tóm được Mei. Cả hai phải đánh nhau một trận... Bất ngờ, hắn tháo được khăn bịt mặt của Mei...

Trong một lúc, hắn như bị tê liệt khi nhìn thấy Mei... Mei cũng cảm thấy rất lạ khi nhìn vào mắt hắn

-Mei...

Bị lộ, Mei bỏ lại bức tranh và tháo chạy. Hắn đuổi theo, không ngừng gọi tên Mei.

Shell lập tức xuất hiện ngăn cản kẻ phá bình kia. Nhưng hấn quá mạnh,Shell không phải là đối thủ nên bị hấn tóm. Khăn che mặt của Shell cũng bị lật xuống.

-Shell,là em sao?

Giọng nói của kẻ đeo mặt nạ cho Shell biết hấn ta là ai. Shell thốt lên:

-Phong?

Phong không quan tâm Shell nữa,định đuổi theo Mei tiếp nhưng Shell kiên quyết cản đường.

-Hãy để cô nhóc yên!

Shell chụp vai Phong lại. Họ lại đánh nhau một hồi và bị Phong tóm gọn trong tay...

-Đừng cản anh tìm Mei !

Phong nói rồi buông Shell ra chạy theo hướng Mei.

Cảnh sát ập tới và chĩa súng vào Shell. Gã bị bắt.

Trong lúc đó Phong tiếp tục chạy theo Mei.Nhưng cô nhóc biến mất như chưa từng xuất hiện...

Đêm đó,Mei đột nhập vào nhà giam cứu Shell. Không may lại gặp Phong... Dường như hấn đoán được hành động của cô nhóc thì phải. Hấn đã đợi đến lúc cô nhóc xuất hiện...

-Mei!

Mei lùi lại và ra giọng đe dọa...

-Đừng trách ta. Ta không muốn giết người. Nhưng nếu người cứ cản đường thì ta buộc lòng ra tay.

Mei nói và rút quả bom điều khiển tự chế của mình ra trước mặt Phong. Phong vẫn tiến tới.

-Anh biết em sẽ quay lại cứu Shell. Anh cũng vậy! Chúng ta phải đem Shell rời khỏi đây trước đã.

Mei ngạc nhiên nhìn Phong...

-Anh biết chúng tôi sao?

Phong không hiểu vì sao Mei lại tỏ thái độ đó với hấn. Hấn nhìn cô nhóc và chỉ tay vào mình:

-Em không nhớ gì sao Mei,anh là Nhất Phong đây.

Shell lắc đầu và tỏ ra bức dọc:

-Tôi không quen anh! Hơn nữa,anh làm Shell lộ mặt. Tôi ghét anh!

Cô nhóc nói rồi bỏ đi.

Cô nhóc men theo bờ tường vào đc bên trong. Cô bé vô hiệu hóa cánh cửa rồi bước vào... Không hiểu sao cảnh sát đều gục hết rồi. Lúc đó Phong xuất hiện,cô nhóc mới biết là hấn đã hạ hết tất cả bọn họ. Hấn cười và nhún vai với cô nhóc,như thể mọi thứ thật dễ dàng. Mei ném cái nhìn lạnh băng của mình hấn-một kẻ không biết là bạn hay thù nhưng luôn luôn phá bình và đã đem tới rắc rối cho họ!

Mei tìm đường tới phòng giam nơi người ta giam Shell,mở cửa thả gã ra. Sau đó không quên mở luôn các phòng còn lại giải vây cho những phạm nhân khác,nhắm đánh lạc hướng sự chú ý của cảnh sát.

Cảnh sát lại đổ tới. Mei sực nhớ gì đó rồi túm Shell chạy lại máy vi tính,kêu gã truy xuất từ máy của cảnh sát và xóa hết toàn bộ dữ liệu về họ.

Cảnh sát ủa vào,Mei đẩy Phong về phía họ. Sau đó Shell và Mei nhanh chóng chạy lên sân thượng và khởi động điều lượn. Họ định bay đi thì Phong vừa lên tới và giữ lại họ lại.

-Còn anh thì sao?

-Mặc kệ anh.Tự lo đi,đồ phá đám!

Mei nói rồi quăng đạn khói về phía Phong, làm mất hẳn cay xòa. Trong tíc tắc, chiếc điều lượn chở hai người kia bay đi, chỉ còn một mình hấn ở lại. Cảnh sát chạy lên tới với vũ khí trong tay. Hấn nhìn qua bờ tường của toà nhà bên kia rồi trong đầu thoáng hiện ra một ý nghĩ... Hấn lùi lại lấy trớn, phóng qua bên kia. Cảnh sát bắn đạn theo, nhưng hấn lại chạy trên mái nhà như một con sóc... Hấn cứ nhắm theo hướng Shell và Mei vừa biến mất mà đi... Cảnh sát bất lực nhìn theo bóng một con điều lượn và một kẻ thoản thoát trên mái nhà qua ánh sáng huyền ảo của mặt trăng...

*****g

Sau đó...

Mei và Shell trở về nhà, vội vã thu xếp hành lí và những thứ cần thiết. Shell liên tục hối thúc, còn cô nhóc vừa vội bỏ ~ thứ quan trọng vào túi, vừa luôn miệng cầu nhàu... Shell quăng thêm cho cô nhóc cái túi để cô nhóc mở kết sắt, bỏ hết tài sản của họ vào đó. Gã nói:

-Chúng ta không thể ở lại đây nữa. Họ đã nhận mặt được anh rồi.

-Hừ, chỉ tại tên mặt nạ kia mà ra. Đáng ghét!

Shell ko quên lấy thêm tiền lại máy tính, với 1 thao tác thật nhanh, gã save toàn bộ dữ liệu vào con chip nhỏ gắn trên đồng hồ và xoá sạch máy tính.

Trong lúc lấy thêm vài thứ quan trọng, tự nhiên 1 cây tiêu từ đâu rơi xuống trúng đầu cô...

Cây tiêu tự nhiên rơi lên trong Mei 1 thứ cảm giác rất kỳ lạ... Cô lặng đứng nhìn nó trong vài giây... Lòng ngực cứ nhói lên.

Shell đã xoá xong dữ liệu và dồn mọi thứ trong tầm tay vào túi. Gã quay qua hối thúc khi thấy Mei đứng trơ ra...

-Mau đi, cảnh sát sẽ nhanh chóng tìm tới đây trong vài phút nữa thôi.

-Chúng ta đi đâu đây?

Mei cắt vội cây tiêu vào túi rồi quay qua Shell. Shell nhún vai và chộp lấy chìa khoá xe.

-Anh chưa biết. Nhưng không thể ở lại thành phố này được nữa.

Mei hí hửng quay qua nhìn Shell, ánh mắt có 1 sự ma mãnh - cô ả có trò gì mới đây ?

-Em nghĩ... mình biết một nơi để đi.

-Hừmmh?

-Thu dọn lẹ đi, lên xe em nói cho nghe!

Mei kéo Shell ra xe. Họ nhảy tất cả vào xe rồi vọt đi. Chiếc xe mui trần lướt đi trong gió, Mei hét lên...

-Tạm biệt Abidian, chúng ta đi đây!

Hai người vừa đi không lâu thì Phong tới. Nhưng có lẽ quá muộn rồi! Họ đã không còn ở đây nữa...

“Bọn họ đi đâu được chứ? Mình vừa có dấu vết thì họ lại biến mất. Có ai ngờ bọn trộm mình muốn tóm lâu nay lại là Mei và Shell... Không được, dù có phải lục tung cả Senbi, hay là cả thế giới này, mình cũng phải tìm ra họ!”

Giờ đây, Phong lại mất dấu Mei và Shell, một lần nữa hấn chỉ biết tìm kiếm theo cảm giác mà thôi.

Sau khi chia tay Thiên Hương, hấn lang thang khắp các thành phố trên thế giới. Hấn âm thầm giúp cảnh sát bắt những tay tội phạm khét tiếng. Hấn linh cảm rằng đó là cách mà hấn có thể tìm ra Mei. Không muốn gây chú ý, hấn ẩn mình sau cái mặt nạ và giấu kín hành tung. Mỗi nơi hấn qua, hấn gửi về ẹ một tấm danh thiếp vồn vện “Con vẫn ổn”.

Khi tới thành phố Abidian, hấn nghe rất nhiều người nói về những tên trộm khét tiếng, nổi ám ảnh của thành phố nên nhiều chuyện xen vào. Nào ngờ nó lại giúp hấn tìm ra tung tích của Mei... Giờ đây, hấn có thể chắc chắn một điều rằng cái niềm tin hấn đeo đuổi bấy lâu là có thật. Hấn đã không sai khi luôn ấp ủ

hy vọng tìm thấy Mei... Đã như vậy,dù có phải bắt đầu tìm kiếm từ con số 0,hắn cũng quyết tìm cho bằng được người con gái quan trọng nhất cuộc đời hắn... Hắn lên đường nghe theo tiếng gọi con tim mình mà tìm kiếm,dù không một chút manh mối...

-Sao?Đồn điền ở vùng phương Nam à?

Mei gật đầu,nói bằng 1 giọng thích thú...

-Phải.Không giấu gì anh,không hiểu vì sao em rất thích nơi đó. Nó đem tới cho em một cảm giác rất lạ.Chính vì vậy mà khi trên mạng người ta rao bán một đồn điền café và trà ở miền nam,em đã...dùng tiền của chúng ta mua nó. Phòng khi về già có chỗ “nghỉ hưu”, không ngờ là bây giờ phải cần tới nó sớm rồi.

Shell nghiêng răng:

-Em ranh ma thiệt! Vậy mà mỗi lần chia tiền anh chỉ có không quá 10\$.

-Thôi mà,coi như em với anh hùng vốn,được chưa?Em cho anh làm cổ đông lớn, nhé!

-Ăn gian!

-Hi hi!

Shell lắc đầu. Mei luôn lắm trò. Mà thôi,cô nhóc là “sếp” mà. Mọi quyết định của cô gã không bao giờ từ chối.

Cái làm cho gã bận tâm nhất lúc này là Nhất Phong. Sao Phong lại xuất hiện ở đây?Và lại còn cản trở họ? May mà Mei không còn nhớ gì,nếu không cô nhóc sẽ không chịu rời khỏi đây.

Nhưng Shell đã lầm.Hình ảnh Phong luôn ám ảnh trong đầu cô nhóc. Bất chợt,Mei túm cổ gã và hỏi...

-Cái gã tự xưng là Phong ấy là ai vậy?Sao hắn biết chúng ta chứ?

Shell nói 1 cách tự nhiên:

-Lúc trước em thiếu nợ hắn rất nhiều tiền.Chính vì vậy mà hắn rượt theo em để đòi nợ đó.

Mei nhìn Shell ngờ vực,rồi bực mình:

-Bao nhiêu chứ? Bây giờ em có rất nhiều tiền mà!

Shell cốc vào đầu Mei:

-No! It's mine,not yours !

Mei méo máo nhìn Shell bằng ánh mắt hiền lành,tha thiết... Ánh mắt ấy Mei vẫn dùng khi muốn xin xỏ gã điều gì đó.

-Shell,anh nở lòng tính toán với em vậy sao?

-Không bàn cãi nữa.Đây là tiền để dành của anh.Em đã xài hết tiền của mình rồi. Bây giờ em là... “vô sản”.

Biết năn nỉ không xong,Mei trở qua đe dọa:

-Được thôi,anh nhớ những gì anh nói hôm nay nhé. Khi tới miền Nam em sẽ là “địa chủ” rồi. Anh sống trên đất của em thì phải đóng thuế đấy nhé.

-Lúc đó hãy tính!

Một tháng sau...

Thời tiết chuyển vào thu thật đẹp, cảnh vật vùng thảo nguyên trong trẻo, lồng lộng gió và trải ra một màu xanh ngút ngàn của đồng cỏ,đẹp mê hồn...

Trong lúc ấy, Nhất Phong cũng lang thang tới phía Nam. Đó là nơi ở Senbi gọi lên trong hân rất nhiều kỉ niệm. Đó là khoảng thời gian đẹp nhất mà hân từng có bên cạnh Mei. Trở về đây hân tự nhiên lại có cảm giác gần cô nhóc hơn bao giờ hết. Cảm giác ấy càng lúc càng mạnh...

Một ngày nọ, hân đi qua một đồn điền. Đó là nơi hân từng sống. Hân muốn ghé thăm ông bà chủ cũ, họ đã từng giúp đỡ hân rất nhiều. Thế nhưng, dường như người chủ cũ đã không còn đó. Đồn điền này đã được người chủ mới mua lại... Hân cảm thấy buồn khi cảnh cũ còn đây mà người xưa đã không còn... Buồn, hân leo lên cây cổ thụ mọc ở giữa thảo nguyên mà ngồi, ngắm cảnh vật chung quanh một lần cuối trước khi đi tới một nơi khác. Có lẽ linh cảm của hân đã sai...

Cái cây này cũng inh đầy kỉ niệm hân và nhóc Mei. Hân nhớ lại ngày xưa, hân vẫn thường ngồi đây ngắm nhìn cả vùng thảo nguyên. Mei cũng muốn leo lên nhưng tay cô nhóc quá bé không ôm hết đc thân cây để leo lên, nên cứ đứng ở dưới mà chọi đá lên... Mei lì lợm và bướng bỉnh. Cô nhóc trợn hân tập leo lên cái cây này cho đc, chiều chiều lại trở về với bộ dạng lấm lem trầy trụa. Hân đành âm thầm làm cho cô nhóc 1 cái thang dây để leo lên...

Có ~ chiều, họ thường ngồi đây ngắm hoàng hôn. Rồi thả diều và rượt đuổi nhau trên đồi cỏ. Và cũng tại đây hân đã dạy Mei ~ nốt nhạc bằng tiêu ra đầu tiên. Mei tỏ ra rất thích thú và rất có khiếu...

Hân nhớ cô nhóc quá... 3 năm, hân mãi mê tìm kiếm người con gái hân yêu đã hơn 3 năm mà chưa bao giờ nghĩ tới chuyện bỏ cuộc. Một ngày hân còn một hơi thở, hân phải đi tìm Mei, hân phải tận mắt thấy cô nhóc hạnh phúc...

Nhất Phong lấy cây tiêu ra và thổi...

Tiếng tiêu du dương theo gió đậu trên những cành cây, lướt qua từng ngọn cỏ, lang đi khắp đồi cỏ...

Đang hái lá chè trên đồi, Mei chợt khựng lại... Âm thanh tiếng tiêu buồn gọi lên trong tim cô nhóc một cảm giác thật lạ lùng. Nó làm tim cô đập nhanh, hồi hộp, rạo rực... Cô nhóc quay qua Shell...

-Anh nghe gì không?

-Không. Em đừng bận tâm.

-Thiệt mà, đó là tiếng tiêu rất hay, đầy tâm trạng... Cứ như em đã từng nghe nó rồi vậy đó...

Mei bỏ kéo xuống đất rồi chạy đi. Shell nắm tay cô nhóc ngăn lại:

-Em đi đâu chứ?

-Một chút thôi mà. Em coi nó từ đâu tới.

Mei vừa nói xong lại chạy mất. Mà khi cô nhóc đã chạy thì như sóc vậy.

Cô nhóc lần mò theo âm thanh mà đi, háo hức như tìm kiếm một vật bị lãng quên sắp tìm lại được... Rồi cô nhóc thấy một chàng trai khôi ngô tuấn tú, với bộ y phục của kẻ lang thang, rách rưới, ngồi vắt vẻo trên cây thối sáo... Tiếng sáo như cuốn cô nhóc đi, hòa vào một thế giới khác. Tâm hồn cô nhóc như bay bổng...

Rồi thì Phong cũng dừng tiếng sáo. Ngay lập tức... hân bị ăn nguyên một trái táo vào đầu. Hân chưa kịp hiểu gì thì lại một quả tiếp theo bay tới. Hân nhanh chóng chụp lấy và nhìn xuống dưới.

Mei chống hông, nhìn lên:

-Người là ai, sao vào đất của ta?

-Mei! Là Mei!

Hân vội vã phóng xuống, chạy tới nắm tay cô nhóc. Mei đá mạnh vào chân hân, rồi lùi lại:

-Ta không biết người!

-Nhất Phong đây mà. Em đừng đùa với anh nữa.

-Ai đùa chứ?

Mei sực nhớ rồi chỉ tay vào hân:

-Ta nhớ rồi, ta nhận ra người rồi. Người là thằng khốn đeo mặt nạ tháng trước bọn ta gặp ở Adianbi chứ gì?Thì ra người theo dõi bọn ta tới tận đây!Phải không?

-Đúng là anh đang đi tìm hai người cả tháng nay rồi.

Phong gật đầu. Mei sấn tới xốc áo hắn, lạnh lùng hỏi:

-Người đem cảnh sát tới đây à!

-Không hề! Anh thề mà.

-Ta tin người được không chứ?

Mei xăm soi hắn một hồi và thấy hắn không có vẻ gì nói dối cả...Cô nhóc buông hắn ra, liếc hắn một cái rồi quay đi.Phong chạy theo.

-Đi đi.Đi cho thật xa trước khi bốn tiểu thư cáu lên.

-Mei,em không nhớ anh thật sao?

-Không là không! Tôi chỉ biết có anh Shell thôi.Không biết ai là Phong hết.

-Vậy em có biết ai là Brian không?

-Brian?

Mei ngẫm nghĩ một hồi,đúng là cái tên gợi cho cô nhóc một cảm giác rất quen thuộc,nó làm tim cô rung lên...

-Nghe quen quen...Nhưng ta vẫn không quen người.

-Mei!

-Hừ.Rốt cuộc thì ta nợ người bao nhiêu? Tìm “trợ lý” của ta đi, hắn sẽ thanh toán.

Mei bỏ đi.Hắn định đuổi theo thì Shell xuất hiện.Gã bảo Mei:

-Được rồi,gã này để anh lo.Em đi nếu cơm đi.

Mei chau mày nhìn gã:

-What? Hôm nay là tới lượt anh mà?

-Có muốn thoát khỏi tên này không?

Mei vì muốn thoát khỏi phiền phức mà chịu nhường bước với Shell. Nhóc lững thững đi về sau khi nói:

-Được!Nhường cho anh đó.

Đợi Mei đi khuất rồi,Shell bước tới nói với Phong...

-Anh nên đi khỏi đây đi.

Phong vẫn nhìn theo về hướng Mei đã khuất bóng,nói như nói với chính hắn:

-Tại sao?Tại sao cô ấy không nhớ anh là ai?

-Bởi vì Mei không còn nhớ ai cả,cũng như không còn nhớ những chuyện trước đây.Người thân của cô ấy lúc này...chỉ có mình tôi thôi.

Nhất Phong quay qua Shell,hắn ko muốn tin vào chuyện này,hắn khó mà chấp nhận rằng mình đã ko còn tồn tại trong trái tim của Mei.

-Không,Mei không thể quên anh được!

Shell cười nhạt rồi lạnh lùng nói với Phong

-Có,và cô ấy đã quên. Hãy chấp nhận sự thật đi.Với cô ấy-anh không tồn tại! 3 năm qua chúng tôi đã sống bên nhau rất vui vẻ.Sự xuất hiện của anh chỉ làm cô ấy thêm bất hạnh thôi. Đi đi, đi thật xa!

Phong nhìn Shell. Có lẽ hắn đã chấp nhận sự thật Mei đã quên tất cả, nhưng hắn không chấp nhận để mất cô nhóc một lần nữa... Nghĩa là hắn ko muốn phải ra đi. Hắn nói với Shell

-Anh không thể, Shell à. Nếu như Mei đã quên anh, quên hết chuyện trước kia thì cũng không sao cả. Anh không muốn mình phải hối hận. Anh chấp nhận... một sự khởi đầu khác. Chỉ cần anh có được cơ hội bên cạnh cô ấy, kết quả là gì cũng được, anh chấp nhận.

Shell gay gắt nhìn Nhất Phong, ánh mắt gã ko mấy dễ chịu bởi sự ngang bướng của Phong. Tận trong sâu thẳm, gã sợ... gã sợ hãi trước sự xuất hiện của Phong...

-Anh thật ngoan cố. Nhưng...tôi không để anh toại nguyện đâu. Vì người yêu Mei tới mức bất chấp tất cả...không chỉ có 1 mình anh đâu.

-Được. Vậy từ giờ lúc này trở đi, chúng ta sẽ cùng nhau cạnh tranh công bằng. Hay...em sợ?

Shell giật mình khi Nhất Phong thấy được mình nghĩ của mình. Gã cười, nụ cười tự tin giả tạo

-Tôi sợ à? Đờm hòng! Tôi xem anh lì lợm được bao lâu!

Trời nhá nhem tối, Shell trở về nhà. Mặc cho em trai xua đuổi, Phong cứ lèo đèo theo sau.

Mei ngạc nhiên khi thấy Phong cùng về nhà. Cô nhóc đẩy gã vào 1 góc:

-Sao anh bảo là giải quyết được hắn? Hay là anh không chịu “chi”? Em hứa sẽ trả lại cho anh mà! Keo kiệt thật!

-Em đi mà hỏi hắn ấy.

Shell bước vào nhà. Phong bước tới mỉm cười với Mei.

-Có thể là anh đã nhìn lầm người. Chúng ta chắc là chưa biết nhau đúng không? Anh là...à...Brian. Rất vui được làm quen với em.

Mei nghiêng đầu nhìn hắn dò xét từ đầu tới chân rồi phán:

-Tâm thần!

Mei quay bước vào nhà, hắn vừa bước theo thì bị chìa dao thái rau vào ngay mặt.

-Ở bên ngoài!

Brian cười rồi lùi lại, ở bên ngoài. Mei vào trong đóng sầm cửa lại.

Buổi tối hôm ấy, Shell và Mei quây quần cùng nhau bên bàn ăn trông rất hạnh phúc. Họ gấp thức ăn cho nhau... Họ bàn tán, cười giòn rôm rả, rượt đuổi nhau... Tối khuya mà vẫn còn nghe tiếng cười đùa. Lâu lắm rồi Nhất Phong mới thấy cô nhóc cười đùa giòn giã, thoải mái và hạnh phúc như vậy... Hắn cảm thấy mình dư thừa, nhg... hắn ko chịu bỏ cuộc.

Hắn ngồi ngoài hiên một cách kiên trì. Thỉnh thoảng Shell nhìn ra ngoài xem hắn thế nào. Mei đập gối lên đầu gã.

-Nếu anh quan tâm anh ta thì bảo anh ta vào. Em thì không có care đâu. Em đi ngủ đây à.

-Ngủ ngon.

Shell hôn lên trán cô nhóc trước khi ai về phòng người ấy.

Shell nhìn ra bên ngoài, thấy Brian như thế nên chạnh lòng... Gã len lén quăng ra ngoài hiên cho Brian một cái mền rồi đóng cửa, tắt đèn. Brian cầm lấy, khẽ cười...

“ Cảm ơn, em trai”

53. Chương 53: 2 1=0 , Thế Nên Tôi Lại Ra Đi...

Nhiều hôm liền như thế, Brian phải ngủ ngoài hiên. Sáng sớm,hắn lủi thủi theo hai người lên đồn điền và chăm sóc,thu hoạch trà và cafe... Bị đuổi cũng lì lợm mà đi theo.

Ngày ngày, Brian ra suối bắt cá và không quên đem về “hồi lộ” Mei. Hắn làm rất nhiều con điều để dụ dỗ Mei...

Một tuần,hai tuần...

Một tháng , hai tháng...

Cuối cùng Mei cũng chịu mở lòng ra với Brian...

Mối quan hệ giữa Shell và Brian không bình thường-đó là điều mà Mei nhận thấy. Shell luôn muốn tống khứ Brian đi dù hắn hết sức kiên nhẫn và nhường nhịn Shell. Họ rất hay cạnh tranh nhau để chiếm lấy tình cảm ưu ái của Mei. Nếu Mei bảo có khách hàng tới mua sản phẩm từ đồn điền của họ thì ngay lập tức Brian đã thu hoạch đầy một thúng... Nếu có người tới liên hệ làm ăn thì Shell là người ra mặt, vì gã giỏi nắm bắt tâm lý đối phương và cũng khôn khéo khi giao tiếp với người ngoài. Brian thì có mối quan hệ rất tốt với mọi người trong vùng,như thể hắn từng biết về họ... Hắn được mọi người yêu mến hơn Shell. Có lẽ vì Brian hay cười,hắn điềm đạm và luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác. Trong khi đó Shell chỉ cười với mỗi mình Mei. Gã sống hơi lập dị và tách biệt với mọi người xung quanh...

Từ lúc Brian xuất hiện, hắn dần kéo Shell gần với cuộc sống của những người bình thường. Shell đã biết tới những người hàng xóm – tuy nói nhiều và hơi phiền toái nhưng rất tốt bụng chung quanh hắn. Hắn đã chịu chơi đùa với lũ trẻ trong khu vực chung quanh dù bộ mặt vẫn cứ hay cau kính mỗi khi bị thua và chết bùn đất đầy người... Mei cảm thấy rất thú vị. Sự xuất hiện của Brian làm thay đổi lối sống ẩn dật của họ suốt mấy năm qua. Trước kia, họ không dám kết bạn vì sợ bị phản bội,bại lộ tung tích. Họ chọn lối sống du căn du cư rài đây mai đó trên bước đường “hành hiệp” và lẩn tránh sự truy đuổi của cảnh sát và những tổ chức săn tiền thưởng... Từ khi Brian xuất hiện, hắn khiến cho Shell và Mei có cái nhìn khác về mọi người chung quanh. Họ cảm thấy không hề sai lầm khi quyết định chọn mảnh đất này làm nơi dừng chân...

Bây giờ,nơi mảnh đất này,Mei có thể tự xem mình như là “địa chủ” giàu có,với hai người làm công đắc lực, một là trợ lý Shell,một là tên nấu bếp,kiêm luôn tài xế Brian... Phải,Mei đã đồng ý “thuê” Brian sau khi nhận thấy đồn điền đang rất “thiếu người”. Dần dần,Mei thôi “côn đồ” với Brian. Quan hệ giữa ba người bọn họ ngày càng “khăng khít” hơn. Tức nhiên,bạn có thể hiểu “khăng khít” theo cả nghĩa tiêu cực hay tích cực đều đúng. Bởi vì giờ đây,Shell và Mei đã chấp nhận sự tồn tại của Phong-Brian trong ngôi nhà của họ.Họ đã chấp nhận chia sẻ cho hắn thế giới mà trước kia chỉ có hai người. Dần dần, Mei nhận thấy rằng quan hệ giữa Shell và Brian không hề căng thẳng như cái cách mà họ thể hiện. Hai người đó cứ đấu đá nhau suốt ngày như thế nhưng cũng rất quan tâm tới nhau,như thể giữa họ có sự liên kết vô hình...

Điều Mei thích nhất,khoái nhất là những người làm công này... không đòi trả lương. Công suất làm việc do tính cạnh tranh cao giữa hai gã ấy mà được nâng lên rõ rệt. Cứ thế này Mei sẽ càng lúc càng giàu sụ! Mei cười hí hửng khi nghĩ tới viễn cảnh ấy...

-Em cười gì đó?

Brian bất chợt nhảy từ trên cây cổ thụ xuống ngay chỗ cô nhóc ngồi,khiến Mei giật mình. Cô nhìn qua hắn:

-Cầm à? Mà anh làm gì trên đó nữa vậy ?

Hắn nhìn lên trên rồi chỉ cho Mei:

-Anh gắn thêm một cái đèn ở đó. Sau đó làm thêm một cái xích đu. Buổi trưa chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây. Anh cũng định sẽ làm thêm chuồng ngựa,làm hàng rào trên ngọn đồi và mua một vài con ngựa về đây chăn thả...

Mei nhìn Brian hoạch định những gì hắn định làm một cách say sưa... Hắn thật sự yêu nơi này và cũng muốn gắn bó với nơi này lâu dài... Mei tự hỏi: nếu một ngày họ bị phát hiện,cuộc sống yên ổn này sẽ thế nào? Brian trước nay vốn là kẻ nhân danh cảnh sát đi bắt những kẻ sống ngoài vòng luật pháp như cô và Shell, vì vậy anh không nên bị vướng vào chuyện này...

Ba tháng nay,từ sau khi rời Adianbi,họ tạm gác các phi vụ lại chỉ để chờ ọi việc lắng lại ,sau đó sẽ tiếp tục hành động. Hôm qua Mei lang lang trên mạng và được biết có một tay chính trị trước nay vốn làm giàu bằng con đg buôn bán kim cương trái phép . Ông ta vừa mới tuyển được một viên kim cương trị giá hàng trăm tỉ . Vì viên kim cương đó mà nhiều người đã bỏ mạng... Mei đang muốn ra tay chiếm lấy nó và cho tay chính trị gia gian manh đó một bài học... Cô nhờ Shell điều tra và biết rằng tay này là một kẻ nham hiểm và vô cùng độc ác . Ông ta còn thuê một tổ chức gọi là “Những kẻ sẵn tiền thưởng” để bảo vệ viên kim cương ấy. Tên cáo già này từng khiến cho rất nhiều tên trộm như cô và Shell sa lưới , để rồi sống suốt đời trong nhà đá... Càng thử thách và càng nguy hiểm thì Mei và Shell càng thích. Vì đó là cuộc sống mà họ chọn.Họ chỉ cần sát cánh bên nhau,họ không có gì để mất... Nhưng Brian... hắn có cả một tương lai ở đây, hắn có những dự định thật đáng yêu,thật dễ thương ở đây,hắn là một phần trong trái tim những con người của thị trấn nhỏ này... Lần đầu tiên,Mei cảm thấy chùn lòng...

Brian chìa ra một cây tiêu đưa cô nhóc. Mei ngạc nhiên. Mấy lần thấy Brian thổi,cô cũng muốn thử. Nhưng mỗi lần đặt tiêu lên môi thì tim cứ như có cái gì thắt lại... Vì vậy mà mấy lần mei lấy ra rồi lại cất vào... Lẽ nào Brian đã thấy?

-Gi vậy?

-Anh dạy em thổi. Em thích mà ,phải không?

-Nhưng tại sao lại là hôm nay?

-Hôm nay không phải sinh nhật em sao?

Mei càng ngạc nhiên hơn. những gì thuộc về lí lịch cá nhân Mei và Shell đều không cho phép chúng tồn tại,lại càng không bao giờ dùng lí lịch thật khi hành động, vậy lí nào Brian lại biết ?

-Sao anh biết?

-Anh còn biết,ba chúng ta sinh cùng một ngày.

Trùng hợp vậy sao? Kể cả Mei và Shell sinh ra cùng một ngày mà Brian cũng biết. Brian không đơn giản là một “chủ nợ” của Mei trước kia như Shell từng bảo. Brian là ai? Và hắn có quan hệ thế nào với Mei và Shell... Quá khứ mà Shell lãng quên phải chăng có liên quan tới Brian...

Mỗi lần bên cạnh Brian là mỗi lần Mei nghe tim mình rộn ràng... chen lẫn một cảm giác sợ hãi mơ hồ...

Brian nhìn Mei. Mei vội lảng tránh cái nhìn của Brian. Cô nhóc im lặng một lúc rồi nói:

-Brian, anh định chừng nào mới rời khỏi đây?

Brian ngạc nhiên. Hắn tiến lại gần cô:

-Anh không định sẽ ra đi. Nơi này cũng giống như nhà của anh rồi.

-Anh có nghĩ tới một ngày mình sẽ bị vướng vào rắc rối hay không? Anh là người ngoài cuộc, em và Shell là người thế nào chắc anh cũng hiểu. Cái viễn cảnh vui vẻ , hạnh phúc mà anh xây dựng... nó có thể thành hiện thực với anh,nhưng... với em và Shell là không bao giờ. Có lẽ,nó chỉ tồn tại trong giấc mơ của em thôi...

-Mei à...

-Cuộc sống chúng ta không giống nhau. Em nghĩ anh nên rời khỏi đây và kiếm một nơi nào như thế này xây dựng thiên đường mơ ước của mình...

Mei lãnh đạm bước đi. Mei quyết định trả Brian về với thế giới thật của anh ta...

.....

Brian bất chợt kéo Mei lại và hôn lên môi cô nhóc... Mei ngạc nhiên... nhưng cũng không hiểu sao mình lại ngoan ngoãn trong vòng tay hắn... Một giây, hai giây, nhiều giây trôi qua... Tim cô nhóc đập nhanh-nhưng vẫn có cái gì bóp nghẹn nó lại... Một chuỗi hình ảnh chạy qua và biến mất ngay lập tức trong đầu cô...

Mei sợ... nỗi sợ hãi không căn cứ...

Mei đẩy Brian ra.

-Anh đang làm trò điên khùng gì hả?

-Mei, thật ra chúng ta...

Brian định nói gì đó nhưng Shell kịp xuất hiện. Cái nhìn của Shell lạnh lùng vô cùng. Mei nhìn hai người con trai rồi bỏ đi...

Lúc này, Shell tiến tới nắm áo Brian xốc lên một cách thô bạo...

-Tôi cấm anh đụng tới Mei !

-Anh yêu cô nhóc, em biết mà.

Shell thẳng tay đánh vào mặt Brian khiến môi hắn chảy máu. Shell ghì Brian vào thân cây một cách thô bạo, giận dữ nói:

-Anh muốn gì hả, Brian ? Anh đã làm Mei khóc biết bao lần, giờ anh muốn thế nào nữa mới hài lòng ? Mei đã quên anh, đó là sự thật. Anh với cô ấy đã là quá khứ rồi . Anh càng cố chấp, càng nín kéo chỉ khiến cho cả ba thêm khó xử mà thôi !Hãy dứt khỏi cuộc sống của chúng tôi đi, được không hả?

Brian cười buồn. Hắn nhìn em trai mình và hỏi:

-Em yêu Mei chứ Shell.

-Phải !

-Vậy nếu bắt em phải rời khỏi cô ấy, em sẽ như thế nào?

Hai anh em nhìn nhau. Brian gạt tay Shell ra rồi bỏ đi.

Shell nhìn theo dáng của Brian-cái dáng ấy thật đơn độc và luôn chất chứa nhiều tâm sự,nó khiến cho có một cái gì cay đắng len lỏi trong lòng của gã...

Cả một buổi chiều, Brian ngồi một mình trên đồi và thổi một đoạn tiêu chất chứa đầy tâm sự... Nó da diết, và tha thiết... Nó đánh vào tâm trạng của cả ba người.

Brian trở về. Hắn tự nhủ mình không được phép bỏ cuộc. Hắn đã mất bao năm trời tìm kiếm Mei, hắn không được phép bỏ cuộc. Hắn kiên trì ở lại đây không phải vì muốn chiếm Mei cho riêng mình, mà vì: hắn chỉ muốn được thấy cô nhóc hạnh phúc...

Brian trở về nhà. Hắn và Mei vô tình chạm mặt nhau ở cửa. Cả hai đều thấy lúng túng, khó xử. Mei miễn cưỡng cười gượng như chưa có gì xảy ra giữa họ. Brian cũng thế-hết sức miễn cưỡng, gượng ép.

Một hồi cô nói:

- Anh thấy Shell đâu không? Gặp anh ấy bảo anh ấy đến gặp em...

Đúng lúc Shell vừa về:

-Anh đây.Có gì không?

Mei và Shell trao nhau cái nhìn chỉ có họ mới hiểu rồi cùng vào phòng Mei.Họ bàn cái gì đó trong ấy rất lâu. Brian rất muốn biết họ làm gì trong ấy. Hắn cảm thấy quan hệ giữa họ...đã thân thiết tới mức không ai có thể chen vào được. Brian cảm thấy khó chịu với cái cảm giác là kẻ bên lề cuộc sống của họ. Nhưng hắn từng tự nhủ, chỉ cần được ở bên cạnh Mei, cô bé chọn ai cũng được.

Tối đó, khi Brian cố công chuẩn bị buổi tiệc sinh nhật cho ba người ,thì hai người kia không thấy đâu.Vì hôm ấy là trăng tròn,Brian đoán họ đi đâu. Mấy hôm nay, mạng và báo chí liên tục đưa tin. Trên bản đồ đất nước Senbi,hắn thấy vừa có thêm cây gim mới cắm vào đó... Tọa độ của nó đúng vào nhà của một tay chính trị mang nhiều tai tiếng và nguy hiểm ở một thành phố gần đó...

Brian cảm thấy có gì đó không bình thường. Lai lịch viên kim cương mà lão ta có được rất mơ hồ. Với giá trị của nó,nó sẽ khiến nhiều tên trộm chú ý và thèm muốn. Lẽ ra hắn ta phải bí mật chuyện này được bao nhiêu thì càng tốt,cớ sao lại như hét lên cho cả thiên hạ đều biết? Hắn ta quá tự tin ? Hay... hắn có một âm mưu?

Brian e họ gặp nguy hiểm nên vội vã lên đường...

Quả thật là vậy. Thông tin tên chính trị gia tham lam ấy vừa mua về một món bảo vật mà Mei tìm được trên mạng hóa ra là một cái bẫy dụ cả hai sa lưới... Họ bị tóm ngay khi vừa chạm tay vào bảo vật. May sao, lúc đó Brian tới kịp...

-Brian, sao anh tới đây được?

-Thoát khỏi đây rồi nói. Hai người ra xe trước, để anh giải quyết bọn người này.

-Nhưng...

-Nhanh! Shell, em hãy đem Mei đi ngay đi!

Ánh mắt Brian và Shell giao nhau. Shell miễn cưỡng nghe theo.

Lúc này, một mình Brian bị vây giữa một đám người. Mei dù bị Shell kéo đi vẫn cố ngoái đầu lại, cảnh tượng đó gợi lên trong Mei về một người mà Mei thấy thật quen thuộc... Sự tinh nhuệ, gan góc của Brian, ánh mắt quyết liệt khi đứng ra bảo vệ người thân của Brian... Bất chợt, trong đầu Mei hiện ra một cái tên... “Nhất Phong...”

Vì xông vào vòng vây và đối đầu với quá nhiều người mà Brian bị thương. Shell đưa Mei ra xe an toàn thì cũng quay lại với Brian, sau khi bảo cô nhóc chạy trước. Hai anh em sát cánh bên nhau chiến đấu. Brian bị một tên đâm lén, nhưng Shell đã hạ gục kẻ ấy cho anh trai. Shell thấy tên trùm và lao tới hấn ta. Brian nhận ra tên trùm ấy không bình thường. Brian hét lên:

-Dừng lại, hấn ta là giả !

Bất ngờ, Shell bị lúng túng. Một tiếng nổ lớn vang lên - có một quả bom trang bị trên người kẻ giả mạo kia. Bọn người này dùng tới cả chiêu nham hiểm đó...

Shell quay qua Brian như cảm ơn. Thành linh, Brian lấy một tia lửa loé lên, hấn vội đỡ cho Shell viên đạn bắn lén kia. Nó trúng vào bụng Brian. Hấn khụy xuống...

Shell điên cuồng quay nhìn lại. Gã giương súng và chĩa thẳng về hướng đó, rồi bắn. Viên đạn của hấn chuẩn và uy lực tới mức nó xuyên qua lớp bê tông và trúng ngay giữa đầu tay súng bắn tĩa bí ẩn.

Brian lúc này gần như kiệt sức vì mất máu nhiều máu...

Mei vào tới. Cô nhóc đã lấy xe chạy phá banh cửa chính vào tận trong sân đưa hai người kia đi. Bọn người kia ngoan cố đuổi theo. Chính lúc này Brian buộc phải dùng tới súng để bắn rơi súng bọn cảnh vệ đuổi theo họ. Hấn tự hứa không dùng tới súng, vì mỗi lần hấn dùng súng là có người bỏ mạng. Nhưng lần này, tình hình nguy cấp buộc hấn phải ra tay... Đường đạn hấn bắn ra chuẩn xác, nhanh tới mức đối phương chỉ kịp nghe nhói một cái là đổ gục, bàn tay nạn nhân bị khoét một lỗ tròn - không hề đau đớn... Và ánh mắt Brian khi ấy thật lạnh lùng, quyết đoán...

Brian bị thương khá nặng, máu ra nhiều...

-Brian...

-Anh... không sao...

Vì họ không thể để lộ hành tung và nơi đang ở nên phải đi đường vòng thật xa và đánh lạc hướng bằng cách đi bộ xuyên qua khu rừng để trở về.

Khi ấy, trang tròn soi tới đỉnh...

Về tới nhà, Brian ngã quỵ trước khi kịp bước qua ngưỡng cửa...

Shell chạy ra sau bếp lấy dụng cụ y tế và nước nóng để chuẩn bị lấy viên đạn trong người Brian ra. Rồi gã nhìn thấy bàn tiệc mà Brian đã chuẩn bị sẵn cho hôm nay - sinh nhật của ba người. Cái bánh hấn làm không khéo lắm nhưng ba cái tên Shell-Mei-Brian trong cái vòng tròn được viết rất cẩn thận, công phu... Ba cái mặt cười bên dưới trông thật ngộ nghĩnh...

Trong lòng Shell cảm thấy thật khó chịu vô cùng...

“Nhất Phong là đồ ngốc! Thời buổi này ai lại còn làm bánh sinh nhật? Mình ghét hẳn,mình thật sự ghét hẳn. Hắn làm ình nhận ra... người quan trọng với Shell bây giờ... không chỉ có mỗi Mei mà thôi...”

Sau khi lấy đầu đạn trong người Brian ra được, trời cũng dần sáng... Vết thương làm hẳn sốt nhẹ, nhưng Mei bên cạnh hẳn không rời... Mệt, cô nhóc thiếp đi trên ngực Brian lúc nào không biết. Mắt cô nhóc vẫn ướt ướt... Tay vẫn níu áo Brian như sợ bỏ ra hẳn sẽ biến mất...

Shell nhìn hai người bọn họ rồi lắc đầu. Gã phải bế cô nhóc lên đem vào phòng . Tay cô níu lấy Shell,chắc tưởng là Brian chẳng ? Về mặt Mei lúc ngủ đơn thuần như một thiên sứ, và Shell không bao giờ muốn thấy thiên sứ của gã phải rơi lệ... Gã hôn nhẹ lên trán Mei,tha thiết, dịu dàng...

Brian lơ mơ tỉnh lại,hắn nhìn theo dáng Shell và Mei bước ra. Họ...thật xứng đôi làm sao. Hắn cố nhắm mắt lại...

“Sau chuyện tối qua, mình nhận ra rằng mình...hơi thừa đối với cuộc sống của Shell và Mei...Vai trò của mình chỉ có thể là một người bảo vệ, chứ không bao giờ là một phần trong quan hệ giữa họ,trong cuộc sống của họ... Giờ đây, họ đúng là một cặp đẹp đôi,chả lẽ mình vẫn cứ ngu ngốc chui đầu vào làm kẻ thứ ba đáng ghét, đáng chán? Có lẽ,mình phải rút lui thôi...Mei và Shell nói đúng. Cuộc sống của họ không cần một kẻ mang tên Nhất Phong... Tới lúc phải ra đi thật rồi...”

Bình minh từ từ ló dạng...

Khi ngôi nhà nhỏ giữa thảo nguyên chìm trong im lặng,chỉ nghe ngoài kia là tiếng gió và âm thanh của lũ chim riu rít ngoài đồi trà, có một Brian lầm lũi ra đi với vết thương trên người, trả lại khoảng trời riêng cho những người mà hắn thương yêu nhất...

Hắn ngược lên nhìn đồi trà kia xanh ngắt một màu-màu xanh trải ra tới vô tận-màu xanh ẩn chứa cả tâm trạng buồn của kẻ phải ra đi... Phía bên kia đồi trà là một thế giới khác mà dù hắn không thích cũng phải quay lại với nó – thế giới không có Mei bên đời...

54. Chương 54: Điểm Dừng Chân Của Gió Và Sự Ra Đời Của Một Huyền Thoại Khác...

Trưa hôm ấy, khi Mei tỉnh giấc, cô nhóc chạy ngay qua phòng Brian. Cô ngạc nhiên khi không thấy Brian đâu hết. Mei hỏi hải hải Shell. Gã cũng đã thiếp đi sau một đêm dài mệt mỏi nên cũng không biết khi nào mà Brian không có trong phòng.

Họ nhìn nhau một lúc rồi như chợt hiểu... Họ biết Brian đã quyết định ra đi...

“ Shell, Mei,anh phải đi. Anh thật khờ khi nghĩ chúng ta là bộ ba.Nhưng không,anh lầm...Chúc hai người vui vẻ và hạnh phúc. Anh trở về nơi anh đến và sẽ mỉm cười chúc phúc cho cả hai. Tạm biệt.”

Mei đọc xong thì ngồi thừ xuống. Shell nhận ra Mei đang giấu điều gì đó trong đầu... Cô bé quăng lá thư đi rồi nói:

-Đi thì đi,ai bận tâm! Có chết ngoài đường tôi cũng không quan tâm!

Cô nhóc vào trong,lấy gùi hái trà và đi khỏi nhà. Shell gọi với theo...

-Em đi đâu? Brian thì sao?

-Em không quan tâm. Em phải đi hái trà. Đừng theo em,hôm nay em chỉ muốn làm điều đó một mình thôi.

Mei nói và đi thật. Shell thở dài. Gã nhận ra một điều... cô nhóc quan tâm Brian không hề đơn thuần... Có lẽ cô nhóc chưa nhận ra,hoặc là không muốn thừa nhận...

Shell đã đi tìm Brian nhưng không gặp.Brian không thể đi quá xa với vết thương,lại khó mà nhờ sự giúp đỡ của ai với vết đạn mà hắn không nói được lí do... Hắn có thể đi đâu được bây giờ?

Mei trở về nhà khi ánh chiều đã tắt mà trong gùi không có một cái gì hết. Cô chui vào phòng mình, không ra ăn tối, dù mọi ngày cô nhóc vẫn giành ăn (vì cho rằng mình là địa chủ) và ăn nhiều bằng hai gã con trai cộng lại. Shell suy nghĩ thật lâu rồi quyết định gõ cửa phòng Mei...

-Vào đi, không khóa.

Shell mở cửa bước vào và thấy Mei nằm dài úp mặt lên gối...

-Định tuyệt thực hay sao?

-Em không đói.

-Nhưng có lẽ giờ này Brian rất đói.

-Đừng nói nữa, em không quan tâm!

Mei bật dậy rồi ném gối vào người Shell, cáu giận. Mắt cô nhóc đỏ và hoen ứot... Shell hiểu ra mọi chuyện... Gã ký nhẹ vào đầu cô, dịu dàng cúi xuống vịn vai cô...

-Em... đã nhớ ra điều gì rồi phải không?

Mei quay đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Một hồi lâu, rất lâu, cô nhóc mới chịu lên tiếng.

-Phải... Em nghĩ mình nhớ ra một vài thứ, dù không rõ ràng. Từ khi anh ấy xuất hiện không bao lâu. Em không nhớ tất cả mọi chuyện trong quá khứ. Em chỉ nhớ là... mình biết anh ấy. Chúng em từng sống ở đồn điền này... Rồi sau đó chúng em gặp nhau tại Ocean. Và... em cũng nhớ ra... mình đã từng yêu anh ấy...

Shell có thể hiểu được điều này. Dù đã bị niêm phong ký ức, nhưng hình ảnh về Nhất Phong trong tiềm thức của Mei là một thứ gì đó sâu sắc tới mức không thể xóa đi hoặc thay thế...

Shell ngồi xuống bên cạnh Mei...

-Vậy sao em không nói cho anh ấy biết?

Ánh mắt Mei buồn bã nhìn xa xăm... Ánh mắt mà lâu rồi gã không thấy ở Mei-đó lạ sự cô đơn, hối tiếc và... phân vân... Cô nhìn qua Shell:

-Em không thể. Từ trong sâu thẳm, có cái gì đó bảo em là không nên nhớ lại những chuyện xảy ra trước đây. Em không muốn đối mặt với anh ấy. Em sợ nỗi đau của mình lại khơi dậy. Em... sợ... Anh không hiểu đâu. Anh không phải là em.

-Giờ thì anh ấy đi rồi. Em có thấy vui không?

-Đừng bắt em trả lời mà Shell.

Mei lảng tránh câu hỏi. Dường như cô đang nghĩ tới Nhất Phong nhưng lại không muốn thừa nhận, không muốn đối mặt với nỗi sợ trong lòng mình... Shell xoa đầu Mei và cười, nụ cười của gã buồn nhưng rất thật lòng...

-Chúng ta... không phải là bạn thân sao? Chúng ta có thể chia sẻ nhau mọi thứ mà? Chúng ta quen với cuộc sống của những kẻ ngoài vòng pháp luật và không muốn Brian bị vướn vào vòng xoáy này. Chúng ta đã thân thiết với nhau tới mức Brian hiểu lầm chọn sự ra đi... Nhưng, người con trai đang tồn tại trong trái tim em là...

Mei cắt ngang những gì Shell định nói...

-Đừng nói nữa, Shell... Mỗi lần bên cạnh anh ấy em rất vui. Một thứ cảm giác rất lạ mà em không giải thích được. Em muốn lúc nào cũng được ở bên cạnh anh ấy... Nhưng... có một thứ gì đó làm em rất sợ, anh biết không?

-Vì nỗi sợ đó mà em đồng ý để anh ấy ra đi và coi như không có chuyện gì, phải không?

-Phải. Em đồng ý để anh ấy ra đi. Em không đủ can đảm đối mặt với nỗi sợ trong lòng mình, Shell à. Em... em rất sợ...

Nước mắt Mei tuôn ra. Shell ngồi xích bên cạnh và kéo đầu cô nhóc dựa vào vai mình-vẫn là đôi vai an toàn,bình yên nhất...

-Cái gì đến sẽ đến,em không thể cố quên những gì em đã nhớ một cách sâu sắc được.Hãy để mọi thứ đang hé mở ấy đến một cách tự nhiên.Em là người,không phải thần thánh.Hãy cứ cho phép ký ức quay về với em một lần nữa.Nhưng...em chỉ được nhớ những chuyện vui thôi.Nếu em nhớ ra những chuyện buồn,anh sẽ đánh em thật đau để em quên. Nếu Brian là người có thể làm em cảm thấy hạnh phúc...vậy hãy đuổi theo anh ấy đi.Với vết thương đó,anh ấy đi chưa xa được đâu. Dù quyết định của em là gì,anh hoàn toàn tôn trọng.Dem anh ấy về đây,nói cho anh ấy biết là...chúng ta sẽ là bộ ba tuyệt vời nhất.Chúng ta không thể thiếu anh ấy được...

-Nhưng anh...

Hãy hứa là em sẽ hạnh phúc đi, sẽ luôn vui vẻ...

Mei nhìn Shell-người bạn thân thiết nhất của mình bằng một sự áy náy.Không phải cô không hiểu tình cảm của Shell,nhưng cô không muốn đi xa hơn vì không muốn phải lừa dối tình cảm của Shell và của chính mình.

-Shell,anh là người bạn tốt nhất.Một trong hai người,em không muốn mất ai cả.

-Anh cũng vậy. Anh nói em nghe điều này chưa nh? Brian...vốn là anh trai của anh,người thân duy nhất trên đời của anh. Anh...cũng không muốn mất anh ấy...Chúng ta cùng nhau tìm Brian về đây nhé Mei ?

Mei ngập ngừng. Shell đứng dậy và đi ra ngoài.Gã chợt dừng lại ở cửa và nói:

-Đôi lúc,khi lí trí chẳng giúp được gì thì hãy để trái tim lên tiếng. Trái tim em đang nói với em điều gì hả Mei?

Họ nhìn nhau.

Cuối cùng Mei cũng ra quyết định...

-Nó bảo... Brian ở ngoài kia đang rất đói và lạnh...

Cô nhóc vùng xuống giường,vơ vội áo khoát và chạy khỏi nhà,không quên nói vọng vào trong với Shell...

- Em phải tìm anh ấy trở về.Chúng ta sẽ là Bộ Ba tuyệt vời nhất!

Shell gật đầu và mỉm cười...

Họ chia hai ngã tìm kiếm... giữa màn đêm của buổi tối mùa hè-đầy tiếng ve,dế và côn trùng...

Brian mang vết thương ra đi.Hắn không muốn mình tiếp tục làm vật cản ối quan hệ giữa họ. Hắn an tâm Shell sẽ luôn luôn đem nụ cười tới cho Mei.Đó là điều hắn chưa bao giờ làm được... Hắn trốn trong đồn điền,đợi tới lúc trời tối mới ra ngoài,tránh sự chú ý.Không nên để người ngoài bận tâm tới những gì bất thường từ đồn điền này,nếu không cuộc sống bình yên của hai người bọn họ sẽ không được yên ổn.Vết thương nhỏ này sao có thể làm khó hắn được kia chứ?Hắn là Kim Nhất Phong-ông hoàng một thời của thế giới ngầm chứ đâu phải là một gã tầm thường,kém cỏi?

Hắn vừa định bước ra con đường nhỏ thì chợt nghe có tiếng Mei.

-Brian,anh ở đâu?

Có tiếng Mei gọi.Hắn không muốn chạm mặt cô bé.Hắn sợ mình sẽ không đủ can đảm ra đi.Hắn cố lè mình nép vào các luống trà.Hắn không muốn Mei phải bận tâm vì mình.Hắn muốn được ra đi một cách êm xuôi,không vướng bận tới ai hết.

-Brian,em biết anh ở quanh đây.Em cảm nhận được anh đang ở quanh đây. Đừng bỏ tụi em.Cả em và Shell đều cần anh, Brian!

Lòng hắn cảm thấy một chút ấm áp khi biết điều đó.Dẫu vậy,hắn đã quyết định ra đi...

Mei ngồi thụp xuống ngay một luống trà. Giờ đây, ngăn cách họ chỉ có một dãy hàng rào rộng một mét thôi, nhưng với Mei sao mà xa xăm quá... Cô nhóc hét lên:

-Đừng đi mà Brian. Bọn em cần anh... Chúng ta có thể sống bên nhau rất hạnh phúc kia mà... Không phải em muốn gạt anh đi, em chỉ không thể đối mặt với anh. Em sợ anh sẽ làm em nhớ lại những gì em cố gắng lãng quên... Nhưng điều đó không có nghĩa là em muốn anh ra đi... Em vẫn còn nhiều điều muốn nói với anh, Brian!

Tim Brian thổn thức vì Mei, đó là một sự thật. Nhưng hắn không biết có nên bước ra hay không. Hắn nghĩ tới Shell, và hắn cũng sợ sẽ làm những gì Mei lo sợ thành sự thật... Quên là giải pháp tốt nhất cho Mei kia mà... Mei xứng đáng có được hạnh phúc, có được sự vui vẻ... Không thể vì mong muốn vị kỷ của hắn mà làm Mei lại khóc một lần nữa... Không, hắn không được phép làm điều đó! Hắn phải vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời cô nhóc. Người có thể đem hạnh phúc cho Mei chỉ có Shell... Người đem sự yên bình cho Mei... cũng chỉ có Shell... Hắn nên trở về với cuộc sống lang bạt của mình. Hắn là một ngọn gió, mà đã là gió thì sẽ không có hình hài, không có điểm dừng chân...

Hắn tần ngần một lúc rồi lê bước đi về phía ngược lại hướng Mei... Thế nhưng, Shell lại đứng đợi hắn nơi cuối con đường... Một chút bối rối, hắn cười buồn rồi đi lướt qua Shell...

Một bàn tay đặt lên vai hắn... Là Shell...

-Em... thua rồi. Tụi em thật sự cần anh. Mei cần anh. Em có thể làm cô ấy cười, nhưng... người có thể khiến tim cô ấy vui, khiến cô ấy tìm lại cảm giác yêu thương... lại chỉ có anh thôi. Đối với cô ấy, em mãi mãi cũng chỉ là... bạn tốt nhất...

-Nhưng hai người quả thật rất hợp nhau. Hơn nữa, anh sợ...

-Anh định một lần nữa nhường Mei cho em như đã từng làm với Nhất Lang hay sao? Đối với anh Mei chỉ là một món hàng thôi ư? Tình cảm của Mei là thứ gì đó để anh muốn pass cho ai thì pass sao?

-Không phải vậy!

Brian quay lại nhìn em trai. Shell cũng nhìn Brian, nhìn thật sâu vào mắt hắn:

-Nếu anh trân trọng Mei thì hãy lắng nghe trái tim cô ấy... Sao không thẳng thắn đối diện để biết Mei đối với anh thế nào chứ!

-Em không thể nào hiểu được cảm giác của anh đâu! Cái cảm giác của một người ngoài cuộc... khó chịu vô cùng...

-Sao em lại không hiểu chứ? Từ cái ngày em bán đứng Mei báo tin chỗ trú của hai người cho Dark, cô ấy đã xem em như kẻ thù. Trong mắt Mei chỉ có Brian, rồi sau đó là Nhất Phong... Với cô ấy, em chỉ như một đối tác bất đắc dĩ, một kẻ thù... Cái cảm giác đó, liệu anh có hiểu hay không?

-Hai chuyện này không giống nhau, Shell à.

-Có khác biệt gì chứ? Em và Mei không phải cố tình bỏ anh ngoài cuộc trong các phi vụ làm ăn. Nhưng... tụi em là trộm, là những kẻ đang bị truy đuổi gắt gao nhất thế giới, còn anh... lại là kẻ nhân danh cái gọi là công lý... Anh có sẵn sàng bỏ đi cái vỏ bọc anh hùng để gia nhập với hai tên trộm mà cả thế giới đang truy đuổi hay không?

-Vậy đã bao giờ hai người hỏi anh điều đó chưa?

-...

Shell nhìn Brian. Có lẽ anh ấy đúng, họ chưa bao giờ thẳng thắn nói chuyện với nhau... Shell ngược lên và nhìn thẳng vào mắt Brian:

-Vậy câu trả lời của anh là gì?

-Em biết câu trả lời mà, Shell.

Hai anh em nhìn nhau thật lâu. Bất chợt Shell phì cười...

-Anh gian manh thật. Trả lời khôn quá vậy?

Brian cũng cười,hắn nhìn Shell... Giữa họ có một sự liên kết vô hình,một thứ liên kết mà giờ này hắn mới hiểu-đó là tình anh em. Trong họ chảy chung một dòng máu... Shell trưởng thành trong khắc nghiệt và gian khổ,Brian lớn lên trong nhung lụa,chỉ tới khi nếm phải bất hạnh mới hiểu được mùi vị đắng cay... Shell có cái lạnh lùng,cao ngạo của một con thú săn mồi đơn độc, còn Brian có cái gan góc, liều lĩnh và sự trầm tĩnh của một bộ óc mưu lược. Cái chung giữa họ là sự kiên trì,trái tim ấm áp và tình yêu dành cho Mei. Thế nhưng,trong tình yêu không thể có ba người. Tình yêu vốn ích kỷ như thế đó... Nó là một cuộc đua,và trong chặng đua ấy, Shell chấp nhận dừng lại và đứng bên lề...

-Hãy ở lại đi,Brian. Mei rất cần anh. Mei rất yếu đuối,chỉ có anh mới có thể khiến cô nhóc ngoan ngoãn, chỉ có anh mới khiến con tim Mei biết yêu trở lại. Mei rất yêu anh, và anh cũng vậy phải không nào?

-Nhưng em cũng phải biết đã có nhiều thứ xảy ra trong quá khứ. Cả anh và Mei đều sợ rằng...

-Vậy đừng bao giờ làm gì cho cô ấy nhớ tới những chuyện đau buồn đó! Nếu anh làm điều đó,thì chính em... sẽ giết anh, cho dù chúng ta là anh em.

-Shell... Brian không thốt nên lời...

-Đừng cảm ơn em. Tất cả những gì em làm...là vì Mei thôi. Đến với cô ấy đi.

Brian cười. Hắn đưa tay lên.Shell cười và đáp lại.Đó là lần đầu tiên họ cụng tay với nhau... Hai anh em họ có lẽ bây giờ đã thật sự hiểu nhau...

Shell đưa mắt về phía sau lưng của Brian và bảo hắn hãy quay lại-nơi có Mei. Gã rút lui,nhường lại không gian cho hai người.Gã hơi thấy hụt hẫng,nhưng gã không buồn hay có chút hối tiếc nào...

“ Dù sao cũng cần có ai đó gánh đi một phần phiền phức ỉn chứ!Phải không?”

Brian bước về phía Mei,tiếng bước chân của hắn làm Mei quay lại.

Cô thấy hắn,vui mừng,gạt nước mắt đi và chạy tới ôm chầm lấy hắn.

....

Brian không nói gì,chỉ dang tay siết cô nhóc thật chặt vào lòng.Hắn hôn lên tóc cô, dịu dàng & ân cần...

Mei nói, vòng tay cô nhóc siết lấy hắn thật chặt...

-Brian, anh đã quay lại. Em có điều muốn nói với anh... rất nhiều thứ em muốn anh biết...

Brian đưa tay lên miệng như bảo Mei không cần phải nói.Mei nhìn hắn bằng đôi mắt to,trong veo của mình như muốn hỏi. “Anh biết à?”.Nhưng rồi cô nhóc không quan tâm điều đó làm gì mà ôm lấy hắn một lần nữa...

-Anh đừng bỏ đi nữa nhé, Brian?

-Anh chỉ đi khi Mei bảo rằng cô ấy không cần anh nữa. Còn nếu không, đây là nơi anh chọn làm điểm dừng chân...

Cái siết của cô nhóc làm chạm vết thương của hắn,khiến hắn đau.Nhưng hạnh phúc làm hắn quên mất cảm giác đau rồi.Hắn ôm cô nhóc chặt hơn,cái ôm mà bao năm trời hắn khao khát,tìm kiếm...

Brian thỉnh thoảng cúi xuống hôn lên môi Mei. Nụ hôn đó vừa ấm áp,cũng vừa dịu dàng.Gió bỗng thổi vi vu,lá chạm nhau xào xạc.Ngọn gió hôm ấy tinh nghịch hơn mọi ngày,cứ đùa giỡn trên mái tóc của Mei. Nó cứ quẩn quanh bên cô nhóc như thể đã tìm được chỗ dừng chân của mình...Hôm ấy,gió chắc là rất hạnh phúc... như là Brian vậy... Trên đầu họ là một bầu trời trong vắt,không một áng mây và chỉ chút những ngôi sao lấp lánh... Đâu có trong không trung có tiếng côn trùng hòa vào nhau nghe như khúc tiêu du dương,réo rắc, tựa như bản giao hưởng tình yêu giữa mùa hạ.Chúng như thay hắn thì thầm vào tai Mei rằng “Anh yêu em,Mei...” ...

.....

Từ xa,vang tiếng của Shell hoà trong tiếng đêm...

-Này,tối nay chưa ai ăn gì hết, tới phiên anh làm cơm rồi đấy. Về nhà lẹ lên đi,em đói lắm rồi !

-OK! Anh nghe rồi.

Brian trả lời rồi nhìn Mei.Cô nhún vai rồi đưa tay ra cho hắn. Tay họ đan vào nhau và chạy phăng phăng xuyên qua những đồn điền café để bắt kịp với Shell. Brian cố tình làm Shell ngã. Thế là gã cúi tiết lên, định đập Brian nhưng lại trúng Mei. Cô nhóc chau mày, rượt hai gã con trai chạy trốn chết, hướng về ánh đèn hắt ra từ ngôi nhà nhỏ của họ trên thảo nguyên- nơi đang đợi những chủ nhân của nó trở về...

Từ đó về sau,người ta thấy xuất hiện một nhóm ba người,hai nam một nữ thường tổ chức đột nhập vào các bảo tàng,nhà trọc phú để ăn trộm.Sau đó lại dùng số tiền đó quyên cho các trại trẻ mồ côi,khuyết tật.Chưa ai từng thấy mặt họ.Chẳng ai biết sau những cái mặt nạ kia là những con người thế nào.Chỉ biết,trong họ,một người chuyên về vi tính và thâm nhập mạng an ninh quốc tế lấy thông tin,một người thân thủ nhanh nhẹn,chuyên về giải mật mã và chế tạo vũ khí,người còn lại là một tay súng chuyên nghiệp,võ công khó ai bì kịp.Cả ba đều thông minh và có bản lĩnh.Họ luôn luôn phối hợp với nhau nhịp nhàng,ăn ý.Bởi vì chỉ hành động vào những đêm trăng tròn nên họ được mọi người gọi là Bộ ba “Hiệp khách ánh trăng”. Đôi lúc họ còn giúp cảnh sát truy bắt những tên tội phạm nguy hiểm.Cảnh sát không biết nên coi họ là bạn hay thù.Mà có lẽ là bạn nhiều hơn.Nhiều lần chính họ tạo cửa mở cho bộ ba thoát thân. Không biết rõ về họ,dân gian theo dệt nên những câu chuyện phi thường tới mức thần thánh họ lên.Cứ thế,họ đi vào lòng mọi người như một huyền thoại...

Trên thiên đường...

-Được rồi,coi như huynh thắng. Diêm đế nói.

Thượng đế lắc đầu,Ngài mỉm cười nhân từ:

-Không,ta đâu có thắng.Mà do đệ đã chấp nhận thua thứ cho họ đó chứ. Chúng ta không ai thắng, cũng chẳng ai thua.Mọi chuyện cứ diễn ra như từ trước tới giờ.

-Sau chuyện này,đệ hiểu vì sao huynh lại cai quản thiên cung,còn đệ lại cai quản địa ngục.Thật ra không có nơi nào là tốt,nơi nào là xấu cả. Mà là do cách chúng ta quản lý lãnh địa của mình.Vai trò của ai cũng hết sức quan trọng,không thể thiếu đối với sự tồn tại và luân hồi của con người.

-Rất mừng là đệ đã hiểu. Nhưng phải thừa nhận một điều... Cái kết cục này ta cũng chưa hề nghĩ đến.

-Đệ cũng vậy. Quả là có những thứ vượt khỏi tầm kiểm soát của các bất thần thánh như chúng ta.Mọi thứ đều có ngoại lệ. Mà nè, đệ không ngờ là thượng đế cũng có lúc chơi ăn gian.

Thượng đế lảng tránh câu nói của Diêm vương, lúng túng...

-Có... có sao? Những việc ta sắp xếp xảy ra trước khi cá cược với đệ nữa kia mà!

-Đệ không chịu! Chúng ta phải chơi lại. Huynh đã ăn gian.

-Ta không ăn gian. Thôi,ta có hẹn “chat” với Vương Mẫu rồi. Bà ấy du lịch ở trần gian học được cái trò ấy cũng vui lắm.Thú vị hơn đánh cờ nhiều. Đệ thích không,ta chỉ cho?

-Vui thật chứ? Thôi, mình đi đi.

Hai vị thần tối cao cai quản vũ trụ cũng có những lúc đáng yêu như thế đấy.

Khi ấy,dưới trần gian...

Ba người bọn họ sau khi đem tiền thu được từ một phi vụ khá to quyên cho trại cô nhi rồi thì tiến hành “chia”.Được 100\$. Mei lấy 90\$ còn hai người kia mỗi người chỉ có 5\$.

-Bất công!

Shell càu nhàu. Gã ngồi phía sau mà chồm phất lên trên...

-Lần này chúng ta dư tới 100\$! Sao bọn anh chỉ có 5\$?

-Anh là cổ đông “rất rất nhỏ”,không có quyền lên tiếng. Đồn điền của chúng ta sắp tới mùa thu hoạch rồi,còn bao nhiêu thứ phải chi... Máy móc,nhân công... Nhiều đó cho anh là nhiều rồi, còn chê nữa hả?Em lấy lại bây giờ!

-Em thật ăn gian.

-Phải đó,ăn gian đó, anh muốn gì hả?

Brian đang lái xe cũng liếc mắt qua rồi cười. Mei quay qua nói với hân:

-Em chia như vậy anh dám có ý kiến gì không?

-Mùa thu hoạch sắp tới,cần thuê người thu hoạch nhưng em không muốn thuê nhiều người nên mới tìm cách bắt chẹt tụi anh,để đến khi bọn anh “túng quẫn”, em sẽ thuê bọn anh thu hoạch café,như vậy thì đằng nào em cũng có lợi,đúng không?

Mei sững mắt nhìn Brian, một lúc, cô cúi đầu xuống ngập ngừng...

-Sao... sao anh biết?

Shell búng tay,vỗ lẻ...

-Thì ra đó là ý đồ đen tối của cô ả! Người mà có thể hiểu được âm mưu của Mei-Xảo-Huyệt không ai khác là Brian. Bái phục!

-Cái này gọi là...

Không hẹn mà Brian và Mei đồng thanh nói.Sau,họ nhìn nhau im lặng như hiểu ý rồi mỉm cười... Đó có thể được gọi là “tâm linh tương thông”...

Mei đã nhớ quá khứ trước đây mình từng có những đau buồn thế nào nhưng không muốn cho hai người kia hay.Giờ thì điều đó không quan trọng nữa.Cuộc sống này không phải giống y như những gì cô gái nhỏ Meila từng ao ước khi lần đầu đặt chân tới vùng đất này trong những ngày chạy trốn cùng Brian đó sao?Đó là một cuộc sống bình yên bên “người yêu” Brian và người bạn thân nhất là cô bé Shelly. Sự thật có hơi khác với những gì từng nghĩ,nhưng Mei hài lòng với nó. Mei đã được ở bên cạnh Nhất Phong- người đàn ông của đời cô và Shell-người bạn thanh mai trúc mã,đôi tác ăn ý nhất. Mei không còn gì mong đợi hơn thế... Cô nghĩ và nép gác đầu lên vai Nhất Phong...

-Đường về nhà còn xa lắm,em ngủ đi. Để sức mà lo “việc lớn” của mình nữa.

Phong nói rồi hôn nhẹ lên trán Mei. Mei gật đầu rồi khép mi lại,nét mặt yên bình như một thiên thần.

Shell nhìn họ,cười ,nụ cười hết sức thanh thản,bình yên...

“Mình sẽ luôn luôn ở phía sau bảo vệ cho hạnh phúc của họ. Một người là anh trai-người thân duy nhất của mình trên cõi đời.Một người là bạn thân-người con gái duy nhất mình yêu... Mình cam lòng làm thân hộ mệnh cho tình yêu của hai con người quan trọng nhất đời mình. Mình sẽ giữ mãi trong tim... một thứ tình yêu đẹp,lặng lẽ và... cao thượng... Không biết mình có hợp với vai một người “cao thượng” không nhỉ? Mei càng lúc càng giống một “địa chủ độc tài” ! ”

Shell ngả người ra sau rồi phì cười. Trách móc thế nhưng lúc này là lúc lòng già thấy thanh thản,bình yên nhất...

Phong nhìn em trai qua kính chiếu hậu rồi tới nhìn Mei. Bao năm sống trong bóng tối với thân phận đứa con hoang khiến hân từng đeo mang mặc cảm tự ti.Thứ quý giá nhất mà hân từng có là gặp và yêu Mei... Còn bây giờ là có cả Shell. Hân tự hứa với lòng sẽ sống trọn cuộc đời mình cho cô nhóc,hân không bao giờ để cô nhóc phải khóc thêm một lần nào nữa. Hân thương em trai mình và sẽ chăm sóc nó. Lý lẽ sống của hân bây giờ là hai con người này đây,và...mẹ...

Một ngày nào đó,khi vết thương của Mei lành lại,và vết thương của những con người đang cách hân nửa vòng trái đất lành lại... hân sẽ đem Mei và Shell về thăm Dã Nguyên....

Tay hắn tìm lấy tay cô nhóc và siết nhẹ, nói thật khẽ... “Bên anh suốt đời nhé Mei?...”

.....

Bên trên đầu chiếc xe của họ đột nhiên có tiếng trực thăng... đằng sau nghe tiếng xe và còi hú.... Mei và Shell bật dậy...

-Bọn cớm? Mei hỏi.

-Không.Họ là tổ chức đi săn “Hiệp khách ánh trăng” đó. Brian bình tĩnh đáp.

-Tụi này chán sống rồi.

Shell nói và cúi xuống bằng ghế lấy súng ra,sẵn sàng. Mei bấm cái nút trước mặt mình,một cỗ máy nhỏ,tinh vi chạy ra. Cô nhóc truy cập nhanh vào hệ thống định vị và kết nối với máy tính bên xe của đối phương. Sau, họ quay qua Brian,khẽ gật đầu với hắn,ra hiệu đã sẵn sàng. Brian chỉ đeo mặt nạ đồng vào,cười khẽ,tự tin và cao ngạo...

-Muốn tóm Bộ Ba chúng ta thì bọn chúng chưa đủ tư cách đâu. Để xem ai sẽ săn ai đây.Trước đó,đùa với họ chút xíu đã nào!

-Phải. Shell lạnh nhạt nói.

-Tán thành! Mei nháy mắt cười rất láu cá.

Shell chìa súng bắn vào kiếng trước chiếc trực thăng chính xác tới mức ba phát súng tạo thành một tam giác cân,tên phi công giật mình tới lạnh người... Mei bấm OK trên bàn phím,lập tức 4 chiếc xe theo sau chuyển hướng va vào nhau. Bỗng đâu ngay phía trước XE của ba người có một chiếc xe chặn sẵn tự bao giờ....

Brian ra hiệu Mei và Shell thắt dây rồi tăng ga,men theo lan can của mép vực tạo thành một bệ phóng bay qua chiếc xe chặn ngang trước sự ngỡ ngàng của đám người đi săn mà không lưỡng lự...

Đám người như thế dạo này xuất hiện càng lúc càng nhiều,càng lúc càng quy mô và tinh vi hơn. Họ tự gọi mình là ” Khắc tinh của Hiệp khách ánh trăng” và ngày đêm truy lùng Bộ ba vì những món tiền thưởng có khi còn hậu hĩnh hơn cả vật báu mà họ đánh cắp. Cứ như thế, sự tham gia của bọn người kia càng khiến cho Bộ Ba thêm hứng thú mỗi khi lao vào thử thách mới...

Mãi về sau cũng không ai giải được bí ẩn về Bộ ba “Hiệp khách ánh trăng”,không những vậy,người ta còn luôn luôn nhắc đến câu chuyện kỳ lạ của họ như một điển tích thú vị-một câu chuyện cổ tích cho trẻ nhỏ với biết bao chuyện phi thường thần kỳ. Bộ ba “Hiệp khách ánh trăng”- Nhất Phong, Mei và Shell mãi mãi sống như một huyền thoại, dù không ai có thể biết huyền thoại đó vẫn sống ngay kế bên họ với một cuộc đời cũng rất bình thường,nơi một đồn điền xanh ngát,trong một ngôi nhà nhỏ ấm cúng giữa thảo nguyên cùng với tất cả những cung bậc tình cảm mà tạo hóa ban tặng...

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lieu-trai-hien-dai-truyen-ky>